

DEDEKTİF JOSIE QUINN #4

SON İTİRAF

LISA REGAN

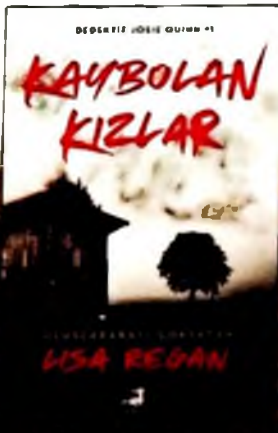
Çeviren: Aslı Dağlı

MÜPTELASI OLACAĞINIZ BİR SUÇ ROMANI

Josie, Gretchen'in elleri kelepçeli hâlde götürülüşünü izlerken arkadaşının o zavallı çocuğu öldürdüğüne bir an bile ihtimal vermez. Gretchen suçunu itiraf etmiş olsa bile bu işin içinde muhakkak başka biri vardır. Ve Josie onun kim olduğunu mutlaka bulacaktır...

Denton'daki bir evin bahçesinde, yakasına bir fotoğraf iğnelenmiş genç bir öğrencinin cesedi bulunduğunda, olay yerine ilk intikal eden Dedektif Josie Quinn olur. Ne var ki ev, Josie'nin ekibinin en sadık üyelerinden biri olan Gretchen Palmer'a aittir ve Gretchen kayıplara karışmıştır.

Gretchen'in sırlarla dolu hayatını didik didik eden Josie, genç kurban, fotoğraf ve Gretchen'in geçmişindeki korkunç olay arasındaki uğursuz bağlantıyı ortaya çıkarmayı başarır. Ancak tam her şeyi çözdüğünü sandığı anda, kasabanın diğer ucunda genç bir çiftin cesedi bulunur. Suçlulara göz açtırmayan Josie, arkadaşını ömür boyu hapisten ya da mutlak bir ölümden kurtarmak için katili vaktinde enseleyebilecek midir?

0311502 ZGL
TMG
0311502
ZGL

www.olimposdukkkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Son İtiraf

Lisa Regan

Orijinal Adı: Her Final Confession

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2018, Lisa Regan

Çeviren: Aslı Dağlı

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8729-31-3

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah* Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah* Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

DEDEKTİF JOSIE QUINN #4

SON İTİRAF

LISA REGAN

Çeviren: Aslı Dağlı

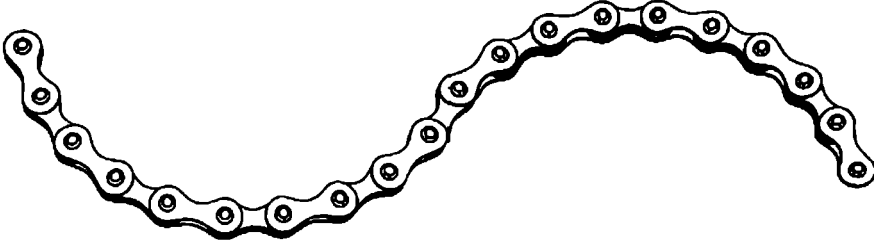
Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

*Bana olağanıüstü olmanın anlamını gösterdiği için
Helen Conlen'a.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Seattle, Washington
HAZİRAN 1992

Billy, birer kiloluk iki kutu çikolata parçacıklı naneli dondurmayı koyduğu alışveriş poşetiyle marketten çıktı ve durup bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekip saatine baktı; iki sigara içse bile akşam yemeğine vaktinde yetişebilirdi. Eşi sigara içmesinden hoşlanmıyordu.

Bir kadının minivan aracına doğru yürüdüğünü gördü gözucuyla. Dikkatini çeken şey, otoparkta sendeleyerek ilerleyen kadının güneşte parlayan gümüşü saçlarının ışıltısı olmuştı. Billy, kadının kendi etrafında tam tur döndükten sonra anahartlarıyla boğuşmasını izledi. Hasta ya da sarhoş olabilirdi. Belki de sadece yaşlı veya deliydi ya da her ikisi birdendi. Kadın aracına binip de motoru çalıştırdığında bir motosikletin kükremesi Billy'nin dikkatini dağıttı ve dönüp sesin geldiği yöne baktı.

Lincoln Shore'un kükreyen motorunu marketin önüne park ettiğini görünce şansına inanamadı. *Çete liderlerinin bile karnı acıkıyor demek ki,* diye düşündü. Aslında Billy, Linc'in bu marketin ve civardaki daha birkaç yerin düzenli müşterisi

olduğunu biliyor ve ona rastlamayı umuyordu. Şeytanın Usturası'nın mensuplarından birkaçıyla muhabbet kurmuştu ama Linc'in ilgisini çekmeyi bir türlü becerememişti. Billy ilk sigarasının ucuyla ikincisini yaktı ve Linc motorundan inerken ilkinin izmaritini yere attı. Adamın bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Derken hırıltılı sesini duydu. "Sen şu aylak değil misin? Son günlerde bara kazık çakan?"

"Aynen," diye yanıtladı Billy, "Ben—" Ne var ki sözleri ilk anda anlamlandıramadığı birtakım sesler tarafından yutuldu. Bir hava akımı, tekerleklerin ciyaklaması, metalin metale sürtünürken çıkardığı cayırtı ve sonuna kadar köklenmiş bir motorun uğultusu.

Tepki vermek açısından en fazla birkaç saniyesi vardı ve içgüdüleri devreye girdi. Göz ucuyla minivanın alışveriş arabalarını ezip park hâlindeki bir arabayı biçtiğini gördü. Alışverişe gelen insanlar gittikçe hızlanan aracın altında kalmaktan son anda kurtuldular.

Billy olanca hızıyla Linc'e doğru koşup bütün ağırlığıyla iri yarı motorcuya çarptı ve ikisi birden havalandı. Beton hızla üzerlerine geliyordu. Linc'in bedeni, Billy'nin düşüşünü yumuşattı ve epeyce sürüklenseler de deri ceketi sayesinde teni lime lime olmaktan kurtuldu. Arkalarında, minivan park hâlindeki bir araca çarpıp onu az ilerdeki iki araca doğru ittirdikten sonra nihayet durdu. Motoru hâlâ gürlüyor, ön tekerlekleri asfaltta çığlıklar atıyordu. Sürücü direksiyona kapaklanmıştı. Gümüşü kafa derisi kandan kıpkırmızı olmuştu. Otoparktaki diğer müşteriler minivana doğru koşarken Billy ayağa kalkıp elini Linc'e uzatarak onu yerden kaldırdı.

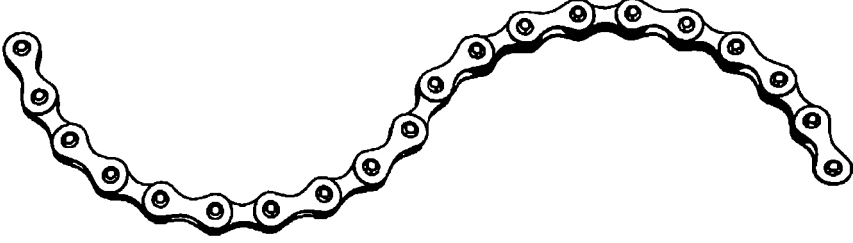
Bir an için çıt çıkarmadan öylece durup minivanın şoförünün arkasında bıraktığı enkaza baktılar. "Sağ ol, birader," dedi Linc.

Billy gülümsedi. "Bir şey değil," diye yanıtladı ve şansını zorlamak istemediğinden yürümeye başladı.

SON İTİRAF

“Hey,” diye seslendi Linc arkasından. “Adın ne, aylak?”
Billy ona döndü. “Benji,” dedi takma adını kullanarak.
“Benji Stone.”

İKİNCİ BÖLÜM

Denton, Pennsylvania
GÜNÜMÜZ

Josie, elinde ne kadar ev güvenlik sistemi broşürü varsa hepsini mutfak masasının üstüne yaymıştı. Annesi sandığı kadın tarafından hayatı altüst edileli altı ay olmuştu. Canına ve akıl sağlığına kastedilen saldırılar arasında haneye tecavüz de vardı ve Josie aylardır içini rahat ettirecek gelişmiş bir ev güvenlik sistemi bulmaya çalışıyordu. Teknisyenler iki defa evine kuruluma gelmiş fakat Josie sistemin açığından ya da fahiş ek ücretlerden haberdar olunca son anda fikrini değiştirmişti.

Yığının içinden Aegis Ev Güvenlik Sistemleri'nin renkli broşürünü çekip aldı. 20 YILI AŞKIN SÜREDİR EV GÜVENLİĞİNDE UZMAN. Tarifelerini tanıtım broşürlerine koyacak kadar şeffaf olan az sayıdaki şirketten biriydi. Josie broşürü açtı ve seçeneklere baktı. Bir köpeğin daha iyi olup olmayacağını düşündü. Kocaman bir köpeğin. Ne var ki iş temposu zaman zaman zıvanadan çıkabiliyordu. Denton gibi bir kasabada bile soruşturduğu vakalar onu günlerce, hatta geceleri bile eve gelmekten alıkoyabiliyordu. Kimi zaman eve sadece duş alıp üstünü değiştirmek için uğruyor, sonrasında hemen işinin başına

dönüyordu. Köpek alırsa onu yürüyüşe çıkaracak biriyle de anlaşması gerekecekti. Sonrasında da köpek bakıcısının güvenilir olup olmadığını kafasına takacaktı. Josie iç geçirdi. Bir sürü pürüz. Kendi evinde eskisi gibi güvende hissetmek istiyorsa dışını sıkıp o güvenlik sistemlerinden birine servet bayılmak zorunda kalacaktı. Parmakları başka bir şirketin küçük broşürünün üzerinde gezindi: Summors Güvenlik.

Sokak kapısının çalınmasıyla düşüncelerinden uyanarak antreye gitti. Kapıdaki delikten bakınca gelenin Teğmen Noah Fraley olduğunu gördü. Kapıyı açıp pes bir ıslık çalarak onu tepeden tırnağa süzdü. “Vay canına,” dedi. “Giyinip kuşandığında bu kadar yakışıklı olduğunu bilseydim...”

Noah kusursuzca biçilmiş antrasit bir takım giymiş, ela gözlerini ortaya çıkaran sarı gri çizgili bir kravat takmıştı. Gülmüşediğinde Josie’nin midesinde kelebekler uçuştı. “Çok komik,” dedi Josie’nin yanından geçip mutfığa yönelirken. “Hazır değilsin. Üstünü bile değiştirmemişsin.”

Josie kotuna ve rengi solmuş Luke Bryan tişörtüne baktı. “İki dakikaya hazırlanırım.”

“Bütün kadınlar saçlarına ve makyajlarına bir saat harcamadan önce hep böyle demezler mi?”

Josie tek kaşını kaldırdı. “Ağzından çıkana dikkat et. Bu yemeğe ille de bir kavalie götürmek *zorunda* değilim.”

“Sadece takılıyordum,” dedi Noah. Mutfakta etrafına baktı. Sonra gerisin geri koridora çıkıp kafasını oturma odasına uzattı. “Herkes nerede?” diye sordu mutfığa döndüğünde.

Josie’nin daha birkaç haftalıkken ayrı düştüğü ve kısa süre öncesine dek varlığından bile haberdar olmadığı biyolojik ailesine kavuşmasının üstünden pek uzun zaman geçmemişti. Öyle ki Shannon ve Christian Payne’e anne baba demeye henüz alışmamıştı bile. Konuşurken parmaklarıyla tek tek saydı. “Shannon’la Trinity alışverişe gittiler. Bizimle restoranda buluşacaklar. Babamla küçük kardeşim Callowhill’den geliyorlar.

Onlarla da restoranda buluşacağız. Misafir odasını Shannon'a vermem gerektiğinden babaannem Rockview'a geri döndü ve Bayan Quinn bu hafta küçük Harris'e bakıcılık yapıyor."

Noah masanın etrafından dolaşarak Josie'ye yaklaşıp onu uylukları masanın kenarına değene kadar gerilemeye zorladı. Öne doğru eğilip Josie'yi olduğu yere mıhlarken elleri Josie'nin kalçalarını buldu ve dudaklarını hafifçe onunkilere sürttü. "Yani gerçekten yalnız mıyız? Bildiğin yalnız?"

Josie güldü ve kollarını Noah'nın boynuna dolayıp onu öpmek için kendine doğru çekti. Belinda Rose dosyası kapandığından beri çalışmadıkları ya da parmaklarını bile oynatamayacak kadar yorgun olmadıkları anlarda bir kere bile baş başa kalamamışlardı. Hayatına yepyeni bir ailenin girmesiyle Josie'nin evi son altı ayda yol geçen hanına dönmüştü. Öz annesi Shannon haftalarca yanında kalmış, iş için eve dönmek zorunda olduğunda da nöbeti Josie'nin babaannesi Lisette devralmıştı. Saldırıdan sonraki iki ay boyunca Josie'nin kolu alçıda kalmıştı, o yüzden yardıma minnettardı. New York'taki ulusal haber kanallarından birinde haber spikeri olarak çalışan kız kardeşi Trinity de fırsat buldukça gelmiş ve hafta sonlarını Josie'yle geçirmişti. Birkaç defa da babası Christian'la ergenlik dönemindeki erkek kardeşi Patrick gelip yanında kalmıştı.

Josie uzun zamandır yalnız yaşıyordu. Bu yüzden başlarda, günün her dakikası etrafının insanlarla dolu olmasına alışmakta zorlanmıştı. Buzdolabının kapağını açıp da yarım yağlı sütünün yerinde yeller estiğini ilk gördüğünde sinirleri bozulmuştu, tıpkı banyoya girip de Shannon ne var ne yoksa her şeyi makineye attığından havlu ya da paspas bulamadığında olduğu gibi. Özenle düzenlenmiş dünyası, sığınağı tepetaklak ediliyordu. Ama ailenin, yıllar içinde edindiği tüm alışkanlıklardan ve ev eşyalarından daha önemli olduğunu hatırlatmıştı kendine. Payneler hayatına girmek ve son otuz yılı sadece bir-

kaç ayda telafi etmek istiyorlardı fakat Josie'nin daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Tabii bir de Misty Derossi vardı; eski kocası Ray'ın ölmeden önce görüştüğü kadın. Misty, Ray'ın ölümünün ardından onun oğlunu dünyaya getirmişti ve iki kadın gel zaman git zaman eşi benzeri pek görülmemiş bir dostluk kurmuştu. Bebek Harris yakında bir yaşına basacaktı ve Misty striptizi bırakmış, belediye başkanının yeni kurduğu kadın merkezinde aile içi şiddet mağdurlarının başvurularını aldığı bir işe başlamıştı. Bu da Josie'nin ara sıra yaptığı bebek bakıcılığının rutine dönüşmesi anlamına geliyordu.

Şimdi Harris'in Josie'nin hayatındaki izleri evinin dört bir yanına dağılmıştı: mutfak masasının başındaki mama sandalyesi, bebek kapıları, suluklar, bir kutu dolusu oyuncak ve oturma odasında sallanan sandalye. Josie'nin elinin altında birtakım bebek eşyaları bulundurması, Misty'nin Harris'i her getirişinde aynı şeyleri bir evden diğerine taşımasından daha kolaydı.

Noah'nın dudakları Josie'nin boynuna indi. Onu kalçalarından kavrayıp kaldırdı ve masaya oturttu. Josie bacaklarını istemsizce Noah'nın beline doladı. Başını geriye attı. "Takım elbisen," diye soludu.

Noah'nın elleri yukarı doğru kayarak tişörtünün içine girdi ve oradan da sütyeninin kopçasına ulaştı. "Takım elbisem umurumda değil."

Josie aralarında çatırdayan enerjiyi hissedebildiği gibi kendini koyvermesi hâlinde geri dönüş olmadığını da biliyordu. Bu enerji o kadar uzun zamandır birikiyordu ki patlamaya hazır bir volkandan farksızdı. Belinda Rose dosyası kapandıktan – ilk öpüşmelerinden– sonra Noah'ya ağırdan almak istediğini söylemişti ve Noah da Josie'nin bu isteğine saygı göstermişti. Josie'nin ilişkiler konusunda kötü bir geçmişi vardı ve Noah'nın, korkunç çocukluğunun ve kişisel sorunlarının kurbanlarından

bir diğeri olmasını istemiyordu. Bu sefer yolunda gitmesini istiyordu. Ya da belki de sadece korkuyordu...

“İlk seferimizin gerçekten böyle olmasını mı istiyorsun?” diye sordu. “Mutfak masamda?”

Noah onu t  y kadar hafifmi   gibi kucaklayıp masadan kaldırıverdi. “O hâlde üst kata çıkarız?”

Josie’nin dudakları itiraz etmek için aralandı fakat kendini onun kollarına bırakırken teninin her santimi, o takım elbisenin neleri gizlediğini öğrenmek için yanıp tutu  şuyordu.

Merdivenin başına varmışlardı ki Noah’nın ceketinin cebinden boğuk bir cep telefonu melodisi yükseldi, aynı anda Josie’ninki de evin diğ  er ucunda çaldı.

Bedenleri donup kaldı. Dudaklarını diğ  erinininkinden ilk ayıran, sesin geldiğ  i tarafa dönen Josie oldu. Telefonunu oturma odasında bırakmıştı. Dile getirmeseler de telefonlarının birbiri ardına   almasının tek bir nedeni olabileceğ  ini ikisi de pekâlâ biliyordu. Kesin karakoldan arıyorlardı ve durum ciddiye. Her ne kadar Denton’ın aşağı yukarı altmış be  ş kilometrekarelik yüzölçümünün büyük   oğ  unluğ  unu orta Pennsylvania’nın yabani dağları olu  ştursa da kasabanın nüfusunu, elli be  ş ki  şilik polis te  şkilatını me  şgul edecek kadar suça ve yılda yarım düzine kadar cinayete yol a  çmaya yetiyordu. Son yıllarda kasabada ülke çapında infial yaratacak kadar çok edici birkaç vaka yaşanmıştı. Bu hadiseler ikisini de derinden etkilemişti ve Josie, Noah’nın da benliğ  inin derinliklerinden burgaçlar çizerek yükselen   rkekliğ  in aynısını hissettiğ  inden emindi. İki de izin günlerinde arandığ  ına göre kızılca kıyamet kopmuş olmalıydı.

Josie bacaklarını yavaşça     z  nce Noah onu yere indirdi. Onun telefonu susmuş, Josie’ninki tekrar çalmaya başlamıştı. Josie üstünü başını düzeltip telefona bakmak için oturma odasına gitti. Denton Polis   efi Bob Chitwood lafı hiç dolandırmadı. “Quinn. Fraley’yle ikinize sahada ihtiyacım var. Bir cinayet işlendi.”

“Efendim,” dedi Josie, “Biz de tam... Ben...”

“Biliyorum. Umurumda değil. Derhâl olay mahalline gidin.” Bir çırpıda verdiği adres Josie’ye tanıdık geldi.

Chitwood’un sesi o kadar yüksekti ki kırış kırış olmuş takım elbisesiyle odanın diğer ucunda, oturma odasına açılan kapının eşiğinde dikilen Noah’nın kulağına kadar geldi. Tek kaşını kaldırıp, “*Gretchen?*” dedi sadece dudaklarını oynatarak.

Gretchen Palmer, Denton Polis Teşkilatı’nda görev yapan dedektiflerden biriydi. “Dedektif Palmer bu gece görevde. O halleder.”

Chitwood bıkkınlıkla homurdandı. “Kimin görevde olduğundan haberim var, Quinn. Ama Dedektif Palmer’a ulaşamıyorum.”

“Acaba evini aramayı—”

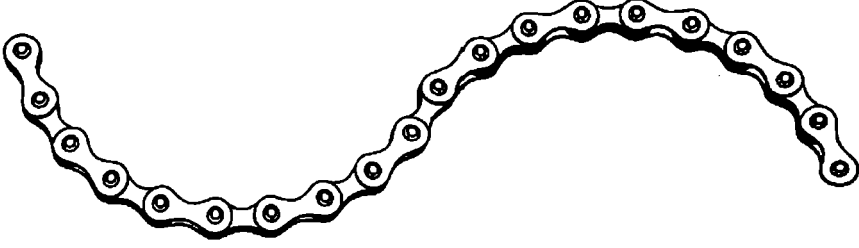
Adamın sesi iyice yükseldi. “Lanet olsun, Quinn. Yirmi tane soruya ayıracak vaktim yok. Elimde bir cesetle bir olay mahalli var ama tek bir dedektif bile yok. Şimdi biriniz derhâl oraya gidin.” Adresi tükürürcesine tekrarlardı ve ancak ondan sonra Josie adresin neden tanıdık geldiğini anladı.

Gretchen’in ev adresiydi.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Yavaşla,” dedi Noah.

Josie ondan yana baktığında Noah’nın tek eliyle Ford Escape’inin kapı koluna sımsıkı tutunduğunu gördü. Hemen arkasında Denton kasabası bir bulanıklık hâlinde akıp gidiyordu. “Gretchen’in evinde bir cinayet işlenmiş,” diye hatırlattı Josie.

“Ve kurbanın Gretchen olmadığını biliyoruz çünkü olay yerine intikal eden memurlar onu tanırlardı,” diye yanıtladı Noah.

Josie azıcık yavaşladı. “Ona mesaj at bari.”

“Çoktan attım,” dedi Noah. “Ayrıca sen üstünü değiştirirken aramayı da denedim. Çağrım doğrudan telesekretere düştü. Mesajlarıma da cevap vermedi. Fakat karakolu aradığımda santral memuru, cesedin bulunmasından bir saat kadar önce Gretchen’i karakolda gördüğünü söyledi. Olay esnasında evinde olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Ama olmadığını da bilmiyoruz. Bir saat, evine gitmesi için yeterli bir süre.”

“Görevdeyken mi?”

“Olabilir. Bilmiyorum. Elimizde yeterince bilgi yok.”

İçine bir sıkıntı düştü. Gretchen’in ortadan kaybolup mesajlara ve telefonlara cevap vermemesi görülmüş şey değildi,

özellikle de vardiyasının ortasında. Josie gaz pedalını bir kez daha kökledi. “Santral ona ulaşamıyor mu?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Noah. “Arabasının yerini tespit edebilmek için MVT’ye bakıyorlar.”

Gretchen normalde teşkilat tarafından tahsis edilmiş ve MVT’si, yani Mobil Veri Terminali bulunan bir Chevy Cruze kullanırdı. Bu mobil cihaz sadece Gretchen’in santralle iletişim kurmasını sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda santralin Gretchen’in aracının yerini tespit etmesine de olanak tanıyordu.

“Onu bulur bulmaz haber versinler,” dedi Josie.

Noah başını sessizce sallayarak onayladı. Josie göz ucuyla ona hızlı bir bakış attığında çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü; gözleri penceresinden akıp giden manzaradaydı. Gretchen’in Denton kasabasının sessiz sakin, orta hâlli mahallelerinden birinde bulunan evi iki katlı, müstakil, kırmızı tuğlalı bir yapıydı. Bir dönümlük arazinin üzerine kurulmuştu ve sokaktan başlayıp evin yanından arka bahçedeki garaja kadar dümdüz uzanan bir garaj yolu vardı. Garaj yolu boyunca uzanan yüksek çit bahçeyi o taraftaki komşununkinden ayırıyordu. Heybetli herdemyeşil çalılar ise diğer taraftaki komşuların görüşünü engelliyordu. Başka bir gün olsa ev Josie’nin gözüne sevimli ve hoş görünürdü fakat bugün polis araçları ve ambulanslar tarafından kuşatılmıştı. Josie ve Noah sokağın karşısına park edip garaj yoluna doğru yürüyerek yolun başına park edilmiş ambulansın etrafından dolaştılar. Bir olay yeri şeridi onları eve daha fazla yaklaştırmaktan alıkoyuyordu. Denton’ın devriye memurlarından biri elinde bir notlukla şeridin önünde dikilmekteydi.

“Hummel,” diyerek selamladı Josie onu.

“Patron,” diye yanıtladı adam.

Josie’nin parmakları uyluğunda tekdüze bir ritim tutturmuştu ama yine de zorla gülümsedi. “Artık sadece Dedektif Quinn, unuttun mu yoksa?”

Josie iki sene boyunca Denton Polis Teşkilatı'nın geçici şefliğini yapmış fakat belediye başkanı onun yerine Bob Chitwood'u getirmekte diretince memnuniyetle dedektifliğe geri dönmüştü. Fakat teşkilattakiler ona hâlâ *Patron* diyordu.

"İnsan alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemiyor," dedi Noah, Hummel'a gülümseyerek.

Hummel isimlerini tutanağa eklerken başıyla onayladı. Sonra da Noah'yı tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. "Güzel takım."

Josie ılık hızıyla her zamanki keten pantolonunu ve polo yakalı Denton Polis Teşkilatı tişörtünü giymiş, üstüne de siyah bir deri ceket geçirmişti ama Noah hâlâ erkek moda dergisinden fırlamışa benziyordu. "Çağırımı aldığında akşam yemeğine gidiyordum," dedi Noah.

Hummel kaldırımın kenarına park etmiş devriye araçlarından birinin açık vaziyetteki bagajını işaret etti. "Tyvek tulumları şuradan alabilirsiniz."

"Elimizde ne var?" diye sordu Josie.

Hummel beyaz tulumlar içindeki olay yeri inceleme memurlarının garaj yolunda, bahçede ve verandada arı gibi çalışmakta oldukları evi işaret etti. Kimi sarı bayraklarla delilleri işaretliyor, kimi ölçüm yapıyor, kimi olay yerinin eskizini çiziyor, kimiye fotoğraf çekiyordu. Soldaki garaj yoluna, ön verandadan birkaç metre geriye beyaz muşambadan bir çadır kurulmuştu. Josie cesedin orada olduğunu biliyordu.

"Elimizde bir ceset var," dedi Hummel. "Beyaz, sırtından vurulmuş, silahsız, üzerinde kimlik yok. Evde başka kimseye rastlamadık ama sokak kapısını açık bulduk. Dedektif Palmer'a cep telefonundan ulaşmaya çalıştık ama çağrılarımız doğrudan telesekretere düştü. Şef karakolda da olmadığını söylüyor. Biri onu bir saat kadar önce görmüş ancak şu anda yerini bilen yok. Santral de ona ulaşamıyor. Şimdi MVT'yi kontrol ediyorlar."

"Haberim var," dedi Josie. "Ona yarım saat daha ulaşamazsınız LaMay'in karakolun güvenlik kamerası kayıtlarına

bakmasını ve Gretchen'in binadan tam olarak ne zaman ayrıldığını tespit etmesini istiyorum. Cesedi kim buldu?"

"Evde şu güvenlik sistemlerinden varmış. Hani alarm tetiklendiğinde polise haber verenler var ya, onlardan."

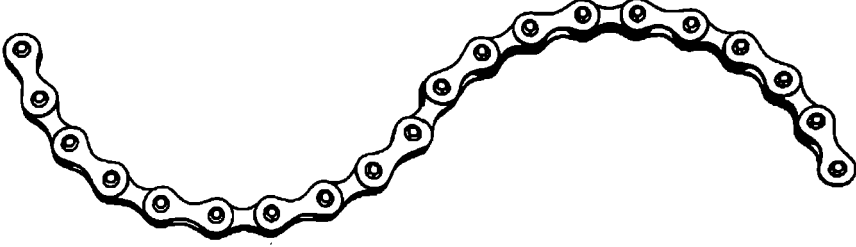
"Evet," dedi Josie. "Ben de evime onlardan kurdurmayı düşünüyorum."

"Şey, sokak kapısının alarmı tetiklenmiş. Güvenlik firması Dedektif Palmer'ı aramış fakat kendisine ulaşamamış. Ardından 911'i aramışlar. Biz de çağrıya cevap verdik. Hâliyle cesedi biz bulduk. Ah! Bir şey daha var..."

"Nedir?" diye sordu Noah.

Hummel ağırlığını bir ayağından ötekine verdi ve gerginlikten dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. "Kendiniz görse-
niz daha iyi olur."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tulumlarını giyip kuşandıktan sonra Hummel olay yeri şeridinin altından geçmelerine izin verdi ve doğrudan çadıra yöneldiler. İçeride, genç bir adamın asfaltta yüzüstü yatan cesedini buldular. Olay yeri inceleme memurlarından biri peş peşe fotoğraflar çekerken Josie cesedin yanına çömeldi. Hummel'in ne demek istediğini ânında anladı. Adam kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve yeşil gömlek giymişti fakat sol kürek kemiğiyle omurgasının arasına aldığı tek kurşun yarısından yayılan kan yüzünden şimdi gömleğinin arkasında kıpkırmızı bir leke vardı. Fakat bu sahneyi olağan dışı kılan şey, gömleğinin yakasına çengelli iğneyle bir fotoğraf ilıştirmiş olmasıydı.

“Sahiden fotoğraf mı o?” diye sordu Noah, Josie'nin yanına çömelirken.

Josie eldivenli parmaklarıyla fotoğrafı yokladı. “Evet. Eski görünüyor.”

Dokuz santime on üç santim boyutlarındaki fotoğrafta, dört beş yaşlarında bir oğlan çocuğu uzun otların arasında koşuyordu. Fotoğrafın kenarları sararıp kıvrılmıştı. Mat yüzeyi bile solmuş gibiydi. Oğlan beyaz tenliydi, sarı saçları dağılmıştı ve üstünde kahverengi kadife pantolonla pazen gömlek vardı.

Küçük bedeni hareket hâlindeydi; fotoğraf oğlan koşarken çekildiğinden tek koluyla tek bacağı havadaydı.

“Şuraya baksana,” dedi Josie. Fotoğrafı çengelli iğneden çıkarmadan nazikçe kaldırıp arka yüzüne soluk, siyah harflerle yazılmış 2004 ibaresini Noah’ya gösterdi.

“Basıldığı yıl mı?”

“Basıldığı değil,” dedi Josie. “Tabedildiği yıl. Klasik bir fotoğraf makinesiyle çekilmiş olabilir. Otuz beş milimetrelik filme benziyor. Eskiden fotoğrafçılar, tabettikleri tarihi fotoğrafın arka yüzüne basarlardı.”

“O tür yerlerin hepsi kapandı,” dedi Noah.

“Doğru,” dedi Josie. “Fakat bana kalırsa bu fotoğrafın 2004 yılından olduğunu varsayabiliriz.”

“Fotoraftakinin bu adam olduğunu mu düşünüyorsun?”

Josie cep telefonuyla fotoğrafın resmini çekti. Ayağa kalkıp adamın başının olduğu tarafa geçti. Düşüşünü yumuşatmaya çalışmış gibi adamın iki eli de başının üstündeydi. Ağız hizasında küçük bir kan birikintisi oluşmuştu. Suratının sadece tek bir tarafı görünüyor olmasına rağmen hayli genç duruyordu. Josie yirmilerinin başında olduğunu tahmin etti. Esmer bir ten, siyah kıvrıkcık saçlar. Gözleri kapalıydı. “Zor soru. Fotoğraf profilden çekilmiş, hâliyle oğlanın suratını doğru düzgün göremiyoruz ama saç ve ten rengine dayanarak ilk izlenimim o olmadığı yönünde.” Bakışları tekrar adamın sırtındaki kurşun yarasına kaydı. “Adli tabibi arayan oldu mu?” diye sordu.

Noah başıyla onayladı. “Hummel aramış. Şu anda yolda.”

“Hummel adamın üstünden kimlik çıkmadığını söyledi. Doktor Feist geldikten sonra onu çevirip ön ceplerine bakalım. Birini sokaktaki araçları kontrol etmeye gönder. Yakınlara park etmiş olabilir; tabii buraya arabayla geldiğini varsayarsak. Lütfen bana bizimkilerden birinin şu anda komşularla görüştüğünü söyle.”

“Hummel olay mahallini emniyete alır almaz o işi halletmeleri için iki memur göndermiş.”

“Harika,” dedi Josie. Cesedin yanından ayrılıp verandaya yöneldi. Bir yandan da adımlarını sayıyordu. Cesetle ilk basamağın arası yirmi adımdı. Basamakları çıkarken verandanın döşeme tahtalarının arasında bir delil bayrağı olduğunu gördü; en üst basamakla sokak kapısının tam ortasındaydı. Bayrağa yaklaşınca dokuz milimetrelik parlak bir mermi kovanı cılız gün ışığında ona göz kırptı. Ekibindekilerden biri kovanı tebeşirle daire içine almıştı. Josie arkasına dönüp garaj yoluna bakarak senaryoyu kafasında oturtmaya çalıştı. Katil burada, yani en üst basamakta durup maktulü öyle mi sırtından vurmuştu? Kurban yürüyerek evden uzaklaşırken? Hem de silahsız olmasına rağmen? Tepeden tırnağa ürperdi.

Olay yeri inceleme memurlarından biri olan Mettner evden çıktı. “Patron? İyi misin?”

“Dedektif Quinn,” diye mırıldandı Josie. “Hummel sokak kapısının açık olduğunu söyledi. Kilitli mi değildi yoksa aralık mıydı?”

“Aralıktı,” dedi adam. “Zorlama emaresi yoktu. Kilitler sağlam. Kapı kırılmamış.”

“Demek ki bu adam zorla içeri girmemiş,” dedi Josie. Bu işte bir gariplik vardı. Gretchen’in uzun kariyeri boyunca ne kadar çok suça tanıklık ettiğini bilen Josie onun kapısını kitlemeden evden çıkacak türden biri olduğuna inanmakta zorlanıyordu; adi suç oranının Philadelphia büyüklüğündeki bir şehrininkiyle asla aşık atamayacağı Denton’da bile insanlar kapılarını kilitlerlerdi. Yoksa karakoldan çıkıp eve gelmiş ve genç adam çıkageldiğinde kapıyı ona kendisi mi açmıştı?

“Öyle yaptıysa bile sokak kapısından girmemiş,” dedi Mettner.

“O hâlde güvenlik şirketine neden bildirim gitmiş? Alarmı tetikleyen neymiş?”

Mettner kapıdan tarafı işaret etti. “Kapı aralık bırakılmış. Galiba on dakikadan uzun süre açık kalırsa güvenlik şirketine uyarı gidiyor.”

“Tuş takımı var mı?” diye sordu Josie. “Şifreyi girmek için?”

“Hayır, o iş artık cep telefonundan yapılıyor. Kapı kasası hasar görürse ya da kapı uzun süre açık kalırsa güvenlik şirketi Gretchen’in telefonuna mesaj gönderiyor. Gretchen şifreyi giriyor ve şirket her şeyin yolunda olduğunu anlıyor.”

“Fakat kapının kilidi açıksa canı isteyen alarmı tetiklemeden eve girip çıkabilir, öyle değil mi?”

Mettner omuz silkti. “Şey, evet, galiba.”

“Yani kapının kilidi zaten açık mıydı yoksa anahtarla açılıp sonrasında aralık mı bırakıldı bilmiyoruz?”

“Evet. Tek bildiğimiz uzun süre aralık kaldığı.”

“Garaj yolundaki adamın eve girdiğine işaret eden bir emare var mı?” diye sordu Josie.

“Bütün evi didik didik ettik ama içeri girdiğini öyle ya da böyle kanıtlayabilecek hiçbir emareye rastlamadık. Buraya geldiğimizde evde kimse yoktu. Hiçbir şeye el sürülmemişti. Yani gözümüze çarpan bir şey olmadı. Dedektif Palmer’ı aradık, yerinden oynatılmış ya da eksik bir şey varsa ondan öğrenebileceğimizi düşündük ama telefonuna cevap—”

“Biliyorum,” dedi Josie. “Duydum. İçeride fotoğraf çektiniz mi?”

“Evet. Video da çektik.”

“Harika. Alt katta parmak izi aranmasını istiyorum, tamam mı?”

“Tamamdır, Patron,” diye yanıtladı Mettner. Josie hatasını düzeltmek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi. Onları aylardır ikaz etmesine rağmen dinleyen yoktu. Arkasına, Noah’nın cesedin başında not defterine harıl harıl bir şeyler yazdığı yere kısa bir bakış attıktan sonra kapıdan içeri süzüldü.

Gretchen'in oturma odasında kahverengi bir kanep, koyu kahve bir sehpa ve ikisinin karşısına yerleştirilmiş, üstünde ufak bir televizyonun durduğu küçük bir kaide dışında pek bir eşya yoktu. Yerler parkeydi, ayrıca birkaç salon bitkisi dışında kişisel dokunuştan yoksundu. Pencerelede ince tül perdeler asılıydı. Yemek odasında, sandalyeleri özenle altına itilmiş bir yemek masası vardı. Masanın üstünde buruşturulmuş birkaç fiş, faturalar ve gereksiz postalar göze çarpıyordu. Odanın köşesinde plastik bir dosya kutusu duruyordu. Josie çömeldi ve kutunun içinde ne olduğuna bakmak için kapağını kaldırdı. İçinde sadece ödenmiş faturalar, evin ve arabanın sigorta evrakları ve üzerinde ACİL DURUM KREDİ KARTI yazan bir dosya olduğunu gördü.

Araba.

Josie, Gretchen'in kendine ait bir arabası olduğunu biliyordu. Sigorta evraklarına bakılırsa bir Nissan Sentra'ydı. Josie sokak kapısına geri dönüp başını dışarı uzattı ve Mettner'a kimse- nin evin arka tarafındaki garajı kontrol edip etmediğini sordu.

"Ettik, şahsi arabası garajda duruyor," diye yanıtladı adam.

Noah verandanın basamaklarını tırmandı. "MVT yerini tespit edemezse Gretchen için arama emri mi çıkarttırsak? Bizimkiler zaten arıyor ama o şekilde eyalet polisini de devreye sokabiliriz."

MVT'nin Gretchen'in aracının yerini tespit edememe ihtimali sıfıra yakındı. Yine de Josie midesinde fokurdayan huzursuzluk hissinden bir türlü kurtulamıyordu. "Olur da MVT yerini tespit edemezse," dedi, "ânında çıkarttırın."

Mettner başıyla onaylayıp telefonunu kulağına götürdü. Noah, Josie'nin yanından geçip içeri girdi. "Sence Gretchen'in başı belada mı?"

Josie de tekrar içeri girip ellerini beline koydu. "Bilmiyorum. Böyle ulaşılamaz olması onun için son derece alışılmadık bir durum; ya da kayıp olması."

“Gerçekten kayıp olduğundan emin miyiz?” diye sordu Noah. “Daha o kadar uzun zaman olmadı.”

Olmamıştı. Cesedin Gretchen’in garaj yolunda bulunmasının üstünden daha iki saat bile geçmemişti. En son görevdeyken karakolda görülmüştü. Telefonlarına ya da mesajlarına dönmemesinin mantıklı bir nedeni olabilirdi; ya da santrale cevap vermemesinin. Belki telefonu bozulmuştu. Belki arabası arızalanmıştı ve şu anda kasabaya doğru yürüyordu.

“Arama emri çıkarttırarak abarttığımı mı düşünüyorsun?”

“MVT’yi kullanarak yerini tespit edemezsek hayır,” dedi Noah. “Şayet başı dertteyse beklemekten ziyade bir an evvel arama emri çıkarttırmak daha iyi. Ama arabası bozulduysa ya da telefonunu düşürdüyse ve önümüzdeki birkaç saat içinde karakola gelirse o zaman aptal durumuna düşeriz.”

“O hâlde aptal durumuna düşelim,” diye yanıtladı Josie kararlılıkla. “Hiçbir riski göze almak istemiyorum, özellikle de başı gerçekten beladaysa.”

Noah başıyla onaylayarak, “Burada neyimiz var?” diye sordu.

Josie oturma odasına bir kez daha göz gezdirdi. “Görebildiğim kadarıyla pek bir şeyimiz yok. Belirgin bir boğuşma emaresine rastlanmamış ama Mettner’in dediği gibi, yerinden oynatılmış bir şey olup olmadığını bilemeyiz.”

“Burası dışında,” dedi Noah yan sehpalardan birini işaret ederek. Tozla kaplı sehpanın üstünde, abajurun hemen yanında daire şeklinde, pırıl pırıl bir alan göze çarpıyordu.

“Belki de sabah kahve kupasını oraya bırakmıştır,” dedi Josie. “Evden çıkmadan önce de kupayı yıkayıp kaldırmıştır.”

Noah’nın kaşları çatıldı. “Vazo ya da kâse gibi bir şey olabilir.”

“Gretchen’i bulduğumuzda kendisine sorarız. Fotoğrafının çekildiğinden emin ol.”

Noah dönüp Mettner’i aramaya giderken Josie evin derinliklerine doğru ilerledi. Gretchen’i iş icabı evinden aldığı ya da

evine bıraktığı olmuştu fakat içeri hiç girmemişti. O anda vicdan azabının benliğini dalga dalga istila ettiğini hissetti. Gretchen ona hep iyi davranmıştı; Josie'yi, mahremiyetine düşkünlüğünü ve toksik bir anne tarafından yetiştirilmenin beraberinde getirdiği travmaları diğer herkesten daha iyi anlamıştı. Belki de Josie, Gretchen'i daha yakından tanımak, daima arkasına saklandığı o katı profesyonellik duvarını aşmak için daha fazla çaba göstermeliydi.

Noah döndüğünde birlikte evin geri kalanını turladılar. Derli topluydu ama tıpkı oturma odası gibi kişisel dokunuştan yoksundu. Bir tek Gretchen'in yatak odasında çerçevelenmiş birkaç aile fotoğrafına rastladılar. Gretchen'in komodininin üstünde duran on üçe on sekizlik katlanır çerçevenin içinde iki fotoğraf vardı: Aynı yaşlıca adamla kadının önce bir restoran masasında, sonra da katlanır bahçe sandalyelerinde otururken çekilmiş iki fotoğrafı. İkincisinde Gretchen kollarını yaşlı adamla kadının omuzlarına dolayarak öne eğilmiş, Josie'nin Gretchen'in yüzünde görmeye pek de alışık olmadığı ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle kameraya poz vermişti.

"Agnes ve Fred," dedi Josie.

"Ne dedin?" diye sordu Noah gardırobun kapağını açıp içine göz atarken.

"Bence bunlar Gretchen'in babaannesiyle büyükbabası," dedi Josie parmağıyla fotoğrafı işaret ederek. "Gretchen, annesi kazara kız kardeşini öldürdükten sonra onu babaannesiyle büyükbabasının büyüttüğünü söylemişti."

Noah, Josie'ye döndü. "Tanrım. Ne olmuş?"

Josie bakışlarını fotoğraflardan ayırdı. Gretchen'in kişisel eşyalarını karıştırmak zorunda kalmasından ötürü duyduğu rahatsızlık içini kemiriyordu. Başka olay yerlerini nasıl ele alıyorsa burayı da aynı şekilde ele almalıydı ve o olay yerlerinde, önemli bir şeyin gözden kaçırılmadığından emin olmak adına bütün evi turlarlardı.

“Gretchen’in annesinde Munchausen sendromu varmış,” dedi Josie.

Noah kaleminin tepesiyle şakağını kaşdı. “Bu ebeveynlerin ilgi çekmek uğruna çocuklarını hasta ettiği sendrom değil mi?”

Josie başıyla onayladı. “Tam üstüne bastın. Beni dinle, Gretchen bana bunu aramızda kalması kaydıyla anlatmıştı. Şayet ortalığı durduk yere velveleye verdiğimiz ortaya çıkarsa, yani önümüzdeki birkaç saat içinde bozuk bir telefon ve kocaman bir özürle çıkagelirse lütfen aramızda kalsın.”

“Elbette,” dedi Noah. “Ama gelmezse...”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Josie. “Özel hayatını eşeleme-miz gerekecek.”

“Aynen öyle. Ayrıca ondan haber alıp almadıklarını öğren-mek için akrabalarından bazılarıyla görüşmemiz de gerekecek.”

Josie çekmeceleri teker teker çekip dikkatle içlerine baktı. Gretchen’in çorap çekmecesinde, en arkaya itilmiş tek bir çorabın içinde bir tomar para buldu. Desteyi bozmadan banknotları köşelerinden saydı. Hepsi yüzlük olduğuna göre elinde aşağı yukarı 2000 dolar vardı. Not alabilmesi için desteyi Noah’ya doğru salladıktan sonra parayı bulduğu yere bırakıp çekmeceneyi kapadı. Şifonyerin çekmecesinde çiçek deseni oluşturacak şekilde dizilmiş kırmızı, siyah ve gümüş mozaiklerle bezeli küçük bir cam kutu buldu. Kutuyu açtığında küçük bir mücevher koleksiyonuyla karşılaştı. Gretchen’in takı taktığına hiç şahit olmamıştı fakat burada bir avuç dolusu kolye, bileklik ve yüzük vardı. Üstelik Philadelphia Polis Teşkilatı’nda çalışırken kullandığı rozet de buradaydı. “Bir miktar ziynet eşyası,” dedi Noah’ya.

Noah kutunun içindekilerin envanterini çıkarıp çabucak defterine not aldıktan sonra, “Demek ki soygun değilmiş,” dedi.

“Evet, soygun olduğunu sanmıyorum,” diyerek ona hak verdi Josie. “Mettner hiçbir şeye el sürülmediğini söylemişti.

Meğer haklıymış. Şu serserilerin evimi soyduğu zamanı hatırlıyor musun? Mekânın altını üstüne getirmişlerdi.”

“Evet. Bu evde doğru düzgün yaşanmışlık bile yok.”

Josie iç çekerek yatak odasından çıktı ve koridorda ilerleyerek odalara tek tek göz gezdirmeye başladı. İlk oda bomboştı; içeride mobilya, hatta halı bile yoktu. Alacakaranlığın pencereden süzülen cılız ışığında parke zemin parlıyordu. Diğer oda hiç açılmamış taşınma kolilerine benzer şeylerle doluydu. Josie’nin gözleri kutuların üstüne alelacele karalanmış kelimelere takıldı: MUTFAK, KİTAPLAR, NOEL. Gretchen en az iki senedir bu evde oturuyordu ama sanki yeni taşınmış gibiydi. *Denton’da kalmaya niyeti yok mu?* diye düşündü Josie. Odanın ortasına doğru ilerlediği esnada iki kutu dikkatini çekti. Birinin üzerinde BABAANNEMİN ÖRGÜ MALZEMELERİ, diğerinin üzerindeyse BÜYÜKBABAMIN ALETLERİ yazıyordu. Josie kaşlarını çatı. Diğer kutuların yanına döndü ve üzerinde MUTFAK yazanın içine şöyle bir göz attı. Gretchen’in mutfak eşyalarının durduğu kolileri iki yılda boşaltamamış olması garipti. Kutunun içinde horoz temalı, dekoratif mutfak eşyaları vardı: seramik bir horoz kafasıyla taçlandırılmış kâğıt havlu tutucu, horoz şeklinde tuzluk ve karabiberlik, el havluları, tutacaklar, Amerikan servisler. Yine horoz desenli, devasa, beyaz bir kurabiye kavanozunun yanına eskitilmiş ahşaptan iki duvar süsü sıkıştırılmıştı. Birinin üstünde KÖY MUTFAĞI, diğerindeyse SESİ ÇOK ÇIKAN HOROZ OLSA DA SOFRANA YUMURTAYI TAVUK KOYAR yazıyordu.

Noah arkasından yaklaşırken döşeme tahtaları gıcırdadı. “Tavuklar ne alaka?” dedi Josie’nin omzunun üstünden kutunun içine bakarak.

“Gretchen’a ait olduklarını sanmıyorum.”

Noah tek kaşını kaldırdı. “Bence de. Gretchen’i mutfağını sevimli çiftlik hayvanlarıyla dekore eden biri olarak hayal edemiyorum. Ne düşünüyorsun?”

SON İTİRAF

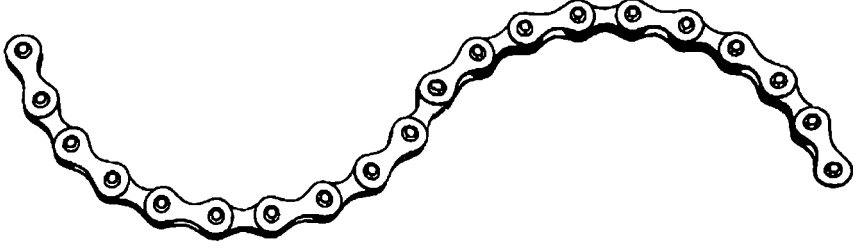
Josie kutuları işaret etti. “Bence bunlar babaannesiyle büyükbabasının eşyaları. Ölmüş olmalılar.”

“Ki bu da akrabalarını sorgulamamız gerekmesi hâlinde onlara ulaşmakta zorlanacağımız anlamına geliyor.”

Josie iç geçirerek kutunun kapağını kapattı. “Umarım iş o raddeye gelmeden döner.” Ne var ki midesindeki huzursuzluk tam aksini söylüyordu.

Derken Mettner alt kattan seslendi. “Patron? Teğmen Fraley? Adli tabip geldi.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tyvek tulumunu ve bonesini kuşanmış olan Doktor Anya Feist cesedin yanına diz çöktü ve çengelli iğneyi itinayla çıkarıp fotoğrafı Mettner'in ona uzattığı kese kâğıdının içine koydu. Mettner delil torbasının ağzını kapatıp kanıtı tutanağa geçirirken Doktor Feist tekrar cesede döndü ve eldivenli parmaklarıyla adamın gömleğini delip geçen merminin ardında bıraktığı kanlı deliği yoklamaya başladı.

Josie'yle Noah yanına geldiğinde, "Bu adam her kimse hiç şansı yokmuş," dedi başını bile kaldırmadan.

Noah not defterini çıkarıp temiz bir sayfa açtı.

Doktor Feist konuşmayı sürdürdü. "Önce otopsi yapmam gerek ama şu hâline bakınca merminin akciğerini deldiği kanı-sındayım, hatta kalbini bile delip geçmiş olabilir. Yere çarpmadan ölmediyse bile saniyeler içinde can vermiş olmalı. Mermi kovanını bulabildiniz mi?"

"Dokuz milimetre," dedi Josie.

Doktor Feist başıyla onaylayıp maktulün baş ucuna geçti ve siyah kıvrıcık saçlarını nazikçe alnından çekti. "Evet, dokuz milimetreliliğin işine benziyor. Tanrım. Gencecikmiş." Ardından oğlanın yan tarafına geçti ve gömleğini yavaşça yukarı sıyırarak sol kürek kemiğinin altında, omurgasından iki üç

santim uzakta bulunan kurşun yarasını gözler önüne serdi. “Barut yanığı ya da berelenme göremiyorum, demek ki yakın mesafeden ateş edilmemiş.”

“Onu vuran şahsın verandada durduğunu düşünüyoruz,” dedi Josie. “En üst basamakta.”

Doktor Feist bakışlarını verandadan cesede kaydırды. “O hâlde katiliniz ya çok şanslı ya da gerçekten çok iyi bir nişancı. Demek istediğim, zavallı çocuğun bağırmaya bile vakti olmamıştır. Muhtemelen ânında can verdi.”

Oğlanın acı çekmemiş olması Josie’nin yüreğine az da olsa su serpti. Doktor Feist haklıydı –gencecikti– ve Josie oğlanın ailesinin birazdan yaşayacağı acının ağırlığını hissedebiliyordu. Evlat acısının o anneyle babanın hayatını yerle bir edeceğini bilmesi için ille de anne olmasına gerek yoktu. Oğulları hayatını kaybetmişti ama onların ıstırapı daha yeni başlıyordu.

Doktor Feist ağır ağır iç geçirerek ayağa kalkıp dizlerini silkeledi. “Pekâlâ. Onu ambulansa bindirip morga getirin. Vakit kaybetmeden işe koyulacağım. Parmak izini de aldırırım.”

Mettner’in işaret çaktığı Hummel, iki acil tıp teknisyeninin sedyeye olay yeri şeridinin altından geçmesine izin verdi. Josie teknisyenlerden birini tanıyordu; adı Owen’dı. Ölen gençten çok da büyük sayılmazdı ama Josie daha bir yaşını bile doldurmamış ikizleri olduğunu biliyordu. Hâliyle o kadar çok mesaiye kalıyordu ki Denton Polis Teşkilatı mensupları ambulans çağırdıkları her olay yerinde onunla karşılaşmaya alışkındı. Owen, Josie’yle Noah’ya el salladı. Ardından maktulün yanına bir ceset torbası serip kurbanı sırtüstü çevirerek torbanın açık ağzına denk getirdiler. Noah oğlanın kot pantolonunun ceplerini yoklarken Owen ve meslektaşları torbanın kapaklarını cesedin üstüne örterek fermuarını sıkıca kapattı.

“Cüzdanı yok,” diye homurdandı Noah. Acil tıp teknisyenleri torbayı sedyeye yükleyip peşlerinde Doktor Feist’le birlikte

arka kapıları açık bekleyen ambulansa doğru itmeye koyuldular. “Soyulmuş olabilir mi?”

Josie eve doğru yürüdü. “Hayır. Bilmiyorum. İçeri girip girmediğini ve girdiyse yanında başka biri olup olmadığını bile bilmiyoruz. Tabii Gretchen olmadığını varsayarsak.”

“Bir suç ortağı mı?”

Josie garaj yolu boyunca yürüyüp evin etrafından dolandı, Noah da onu takip etti. “Bence bunun bir soygun olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz,” dedi Josie. “İki kişi olduklarını varsayalım. Ne yaşanmış olabilir? Buraya geldiler –niyetlerinin ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz– ardından birbirlerine düştüler, katil suç ortağını vurdu, cüzdanını aldı ve onu yakasına iliş-tirilmiş esrarengiz, eski bir fotoğrafla burada bıraktı? Hem de evden tek bir iğne bile almadan? Evi dağıtmadan?”

“Belki de oğlanı vurduktan sonra panikleyip kaçmıştır,” dedi Noah. “Ayrıca evden hiçbir şey alınmadığına da kesin gözüyle bakamayız. İçerisi dağıtılmadığından ve yatak odasında parayla mücevher bulduğumuzdan öyle olduğunu varsayıyoruz. Neticede fail ya da failer için değerli olan fakat bizim bilmediğimiz bir şey de olabilir. Gretchen eşyalarını gözden geçirip her şeyin yerli yerinde olup olmadığını söylemeli yoksa işimiz yaş.”

Josie evin yan cephesindeki pencerelerin önünde durup hepsini tek tek inceledi. Hiçbiri zorlanmışa benzemiyordu fakat hepsinin dış pervazına, hırsızları caydırmak için ev yapımı bir düzenek kurulmuştu. “Bak,” dedi Josie, Noah arkasında durunca. Pencere pervazları Josie’nin otuz santim kadar yukarısında kalıyor, ondan bir baş boyu uzun olan Noah’nın ancak göz hizasına denk geliyordu. Noah pervaza uzandı.

“Dikkatli ol,” dedi Josie.

“Tanrım,” dedi Noah işaret parmağının ucunu pencere pervazındaki ince uzun tahta parçasına çakılmış çok sayıda küçük çividen birinin sivri ucuna nazikçe dokundururken. “Kendi düzeneğini kurmuş.” Tahta parçasını yerinden sökmeye çalış-

tıysa da kımıldatamadı. Parmak uçlarında doğrulup tahtanın iki ucuna baktı. “Tam da tahmin ettiğim gibi,” dedi. “Tahtayı da pervaza sabitlemiş.”

“Yani biri pencereden içeri girmeye kalkışsa avuçlarına tonla çivi saplanırdı,” dedi Josie.

Noah’ı da peşine takarak evin etrafında alelacele bir tur attı ve alt kattaki bütün pencerelerde aynı düzeneekten olduğunu gördü. Gerisin geri eve girdi, oturma odasının penceresindeki tül perdeyi açtı ve pencerenin kasasının üst tarafıyla hareketli pencerenin üst tarafı arasına ahşap dübeller sıkıştırılmış olduğunu fark etti. Onları sökmeden pencereyi açmak mümkün değildi. Elbette bunların hiçbirisi, davetsiz bir misafirin camı kırıp içeri girmesini engellemezdi. Belki de Gretchen evde olması hâlinde cam şangırtısının onu teyakkuza geçirmeye yeteceğini düşünmüştü.

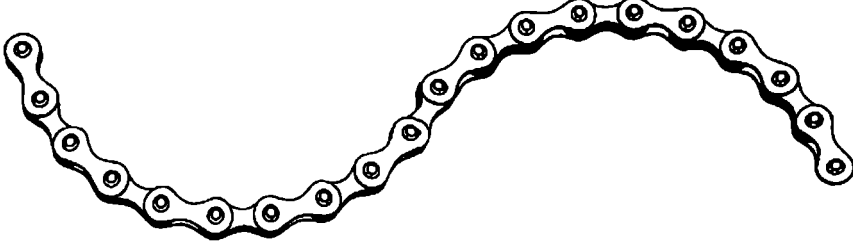
Yanındaki Noah pes bir ıslık çaldı. “Paranoyaklığın böylesi.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Josie. “Burada yolunda gitmeyen bir şey var.”

“Ne demek istiyorsun?”

Josie cevap veremedi. Mettner’in dışarıdan seslendiğini duydular. “Patron, bir şey bulduk.”

ALTINCI BÖLÜM

Josie ve Noah, Mettner'ın peşi sıra olay mahallinden ayrı-
lıp sokağa çıktılar ve Gretchen'in evinden bir blok kadar
uzaklaşarak kaldırımın kenarına park edilmiş mavi bir Ford
Fusion'un önünde durdular. Mettner arabanın arkasına geçti
ve parmakları, elindeki tabletin üstünde dans etmeye başladı.
"Komşulardan birkaçı bu arabayı daha önce hiç görmediklerini
söylediler. Bu sabah saatlerinden beri buradaymış. Plakasını
araştırdık. Kiralık," diye açıkladı. "Prime kiralama şirketini
çoktan aradım ve iki gün önce Philadelphia'dan kiralandığını
teyit ettiler."

"Kim kiralamış?" diye sordu Noah.

Mettner kaşlarını çatı. "O bilgiyi bizimle paylaşmak için
mahkeme emri çıkarttırmamızı istiyorlar. LaMay'i aradım bile.
Şimdi mahkemeye dilekçe yazıyor."

"Kasabanın hemen dışında bir Prime var," dedi Josie. "Oraya
uğrarsak belki şansımız yaver gider. Ne de olsa tek ihtiyacımız
olan bir isim."

"Burayı hallettikten sonra doğruca oraya gideriz," dedi
Noah. Sonra Mettner'a dönerek, "Komşulardan bir şey gören
var mı?" diye sordu.

“Dedektif Palmer’ın karşı komşusu olan kadın Gretchen’i bir süre önce garaj yolundan eve doğru yürürken gördüğünü söylemiş ama saatini kestiremiyor.”

“Yürürken mi?” dedi Josie. “Gretchen’in arabasını görmüş mü?”

“O kadarını hatırlamıyor. Kapı kapı gezen memurlar onu iyice sıkıştırmışlar ama işimize yarayabilecek hiçbir şey anımsayamamış. Ayrıca Gretchen’in gün boyu eve girip çıktığını söylemiş.”

Josie iç çekti. “Yani Gretchen’i bu sabah da bir saat önce de görmüş olabilir.”

Mettner suratını buruşturdu. “Aynen öyle, evet. Komşulardan birkaçı silah sesini duymuş ama o esnada evde olanların çoğu ya akşam yemeğine oturuyormuş ya da televizyonda akşam haberlerini izliyormuş. Ayrıca mülkün bir tarafında yüksek bir çit, diğer tarafında da çalılar olduğundan...”

“Hiç kimse bir şey görmemiş,” diyerek cümlesini onun yerine tamamladı Josie. Sinirden gözlerinin arkasında inceden bir baş ağrısı peyda olmuştu. “Pekâlâ. Bence buradaki işimiz bitti. Siz olay mahallini halledin. Biz de Fraley’yle birlikte karakola uğrar, MVT sonucunun gelip gelmediğini öğrenir, şu mahkeme emrini çıkarttırır ve ardından LaMay’in güvenlik kameralarında ne bulduğuna bakarız.”

Denton sokaklarında çift kanatlı, kemerli pencerelerinin üzerine süslü alınlıklar kondurulmuş ve köşesinden eski bir çan kulesi yükselen üç katlı, büyük, gri bir taş bina olan polis merkezine doğru yol alırlarken ufuk çizgisinin arkasında gözden kaybolan güneşin son hüzmeleri ufku pembelerle sarılara boyamıştı. İkisinden de çit çıkmıyordu. Noah olay mahallinde aldığı notlarla defterine karaladığı çizimlere göz gezdirirken Josie de inatla vızıldayan telefonunu duymazdan geliyordu; yeni ailesi kaçırdığı doğum günü yemeği hakkında birbiri ardına mesajlar yağdırıyordu. O gün onun ve Trinity’nin doğum gü-

nüydü, ayrıca ailece oturacakları ilk doğum günü sofrası olacaktı. Vicdan azabı içini kemiriyordu fakat Gretchen'in ona ihtiyacı olduğu hissini bir türlü üzerinden atamıyordu. Josie belediyenin onlara tahsis ettiği otoparka park etti ve birlikte lobiye adım attılar. Nöbetçi memur Dan LaMay onlara başlarıyla selam verdi ve ardından lobi masasının arkasındaki güvenlik kamerası odasına gelmelerini işaret etti.

"Patron," dedi, Josie'yle Noah küçücük odaya doluşup arkasında durduklarında, "aradığımız şeyi buldum."

"Dedek-" dedi Josie ama sonra durdu. LaMay binanın farklı noktalarını gösteren geniş ekranların önündeki gıcırdayan sandalyesine yerleşirken tek elini adamın omzuna koydu. "Dan," dedi, "lütfen bana Josie de."

LaMay başıyla onaylayıp gülümsedi. Kırk yıldır teşkilattaydı. Josie de dâhil olmak üzere beş polis şefi görmüş ve muazzam bir skandala şahit olmuştu. Emeklilik yaşını çoktan doldurmuştu; bir dizi aksıyor, göbeği günden güne genişliyordu. Josie görev süresi boyunca onu masa başında kullanmıştı çünkü karısı kanserdi ve kızı üniversitede okuyordu. LaMay ona körü körüne sadıktı ve yardıma en çok ihtiyacı olduğunda bir an bile tereddüt etmeden imdadına koşmuştu. Şimdi Josie, Şef Chitwood'un onu göndereceğinden korkuyordu fakat LaMay şimdiye dek Chitwood'un radarından kaçmayı başarmıştı. İşini sessizce ve layıkıyla yerine getiriyordu.

"MVT'den bir şey çıktı mı?" diye sordu Josie.

LaMay masanın bir köşesinde açık duran dizüstü bilgisayarını işaret etti, ekranda Güney Denton'ın GPS haritası açıktı. "Sinyali burada kaybettik," dedi, Josie'nin Susquehanna Nehri'nin üstündeki köprüyü temsil ettiğini bildiği kalın çizgiyi göstererek.

"Sinyali mi kaybettik?" diye sordu Josie.

"Fakat bu imkânsız," dedi Noah. "Köprüye ekip gönderdiniz mi?"

“Elbette gönderdik,” diye yanıtladı LaMay. “Orada hiçbir şey yok.”

Bu da birinin Gretchen’in Cruze’undaki MVT’yi bozduğu ya da kırdığı anlamına geliyordu. Ya öyleydi ya da araba köprüden nehre uçmuştu. “Güvenlik bariyerleri sağlam mıydı?” diye sordu Josie.

LaMay ona bakıp yanağını ısırıldı. “Herhâlde öyledir,” dedi. “Devriyeler olağan dışı bir şey rapor etmedi.”

“Araç kiralama acentesine gitmeden önce oraya da bir göz atarız. Güvenlik kamerasında ne buldun?”

LaMay sandalyesini arkasındaki büyük bilgisayar ekranına döndürdü, ekranda zemin katın koridoru görülüyordu. LaMay görüntüyü duraklatmıştı. Sağ üst köşedeki zaman damgası saatin 15.06 olduğunu söylüyordu. Gretchen mutfak kapısının önünde dikiliyordu. Sırtında Josie’nin giydiği üniformanın aynısı vardı, tek farkı tişörtünün üstüne eski, aşınmış bir deri ceket geçirmiş olmasıydı. Gretchen onu hiç çıkarmazdı ama kimse ceketin hikâyesini kurcalama cesaretini gösterememişti. Elinde bir fincan kahve tutuyordu.

LaMay oynatma düğmesine bastı. Gretchen’in kahvesini yudumlayarak mutfaktan yavaşça uzaklaşmasını ve boştaki elini dimdik duran kısacık saçlarından geçirmesini izlediler. Derken Gretchen durdu ve arka cebinden telefonunu çıkardı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı. Yanıt vermeden önce tereddüde düşer gibi oldu, telefonu kulağına götürürken kaşlarının arasındaki çizgi iyiden iyiye belirginleşmişti. Kayıta ses yoktu, o yüzden Gretchen’in ne dediğini duyamıyorlardı fakat iyi bir şeye benzemiyordu. Konuşma üç dakika kadar sürdü. Ardından telefonu kapatıp gerisin geri cebine koydu, fincanını koridordaki su sebilinin üstüne bıraktı ve yürüyerek kadrardan çıktı.

“Nereye gitti?” diye sordu Josie.

LaMay sandalyesini bir başka ekrana döndürüp lobinin güvenlik kamerası görüntülerini açtı. “Doğruca kapıdan çıkmış,”

dedi görüntüyü oynatarak. Bunu der demez Gretchen zemin kat koridorundan lobiye girdi ve arkasına bile bakmadan ön kapıdan çıkıp gitti.

“Konuştuğu kendi telefonu muydu yoksa teşkilatınki miydi?” diye sordu Noah. “Eğer teşkilatın tahsis ettiği telefonsa kimin aradığını çabucak öğrenebiliriz.”

Josie kafasını iki yana salladı. “Kendi telefonuydu. İşe başladığında teşkilatın ona bir cep telefonu tahsis edebileceğini söyledim ama istemedi. Dan, burada işimiz bittiğinde Gretchen’in mobil operatörüne hitaben bir dilekçe yaz. Bakalım cep telefonu sinyali üçgene alabilecek miyiz? Diğer görüntüye dönebilir misin?”

Dan sandalyesini ilk ekrana döndürdü ve görüntüyü oynatma listesine ekledi. Josie ondan görüntüyü üç kere sil baştan oynatmasını istedi fakat Gretchen’in dudaklarını okuma çabaları başarısızlıkla sonuçlandı. “Ne diyor?”

Noah eğilip fareyi devralarak görüntüyü bir kez daha başa sardı. “Tam şurada,” dedi. “Telefonu kapatmadan önce, *Hemen geliyorum*, diyor.”

“Bunun bize hiçbir faydası olmaz,” dedi Josie. “Nereye gittiğine dair en ufak bir fikrimiz yok. Başka ne dediğini anlayabiliyor musun?”

Görüntüyü iki kere daha seyrettiler fakat hiçbiri Gretchen’in başka ne dediğini çıkaramadı. “Nereye gidiyor? MVT’ten bir şey çıkarabildiniz mi?”

LaMay başıyla onayladı. “MVT evine bir blok mesafede sinyal vermiş. Aracı yarım saat kadar orada kalmış, ardından güneye doğru yola koyulmuş ve sinyal köprüünün ortasında kesilmiş.”

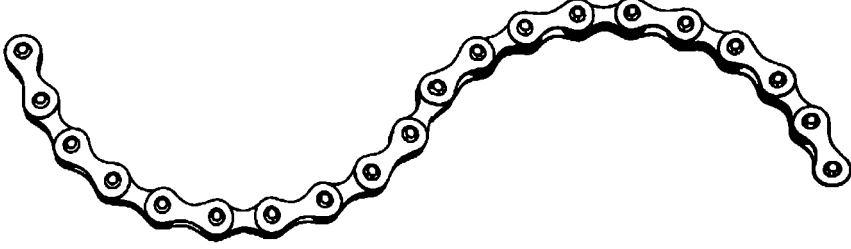
LaMay dizüstü bilgisayarı önüne çekti ve birkaç yere tıklayarak Campbell Sokağı’nın 400 numaralı blokuna ait haritayı açtı. Gretchen’in evi blokun ortasındaydı. Gretchen’in aracını temsil eden simge Miller Sokağı’nda, yani evinin arkasındaki

blokta durmuştu. Josie'nin hesaplamalarına göre kendi evine paralel park etmemişti fakat yine de arkadan kendi mülküne girebilirdi. Ama neden öyle yapsındı ki? Evine gidecek olsaydı garaj yoluna park etmez miydi? Gretchen o telefon görüşmesinden sonra karakoldan ayrıldığına ve dosdoğru kendi muhitine gittiğine göre demek ki olay mahallindeydi. Öyle değil mi? Burada geldiyse sonrasında nereye gitmişti ve aracının MVT'sini neden devre dışı bırakmıştı? Yoksa takip cihazını devre dışı bırakan bir başkası mıydı? Biri delikanlıyı vurmuş, sonra da Gretchen'i kaçırmış olabilir miydi?

“Şu arama emrini çıkarttıracağım,” dedi Noah.

“İyi fikir,” dedi Josie gözlerini güçlkle dizüstü bilgisayarın ekranından ayırarak. LaMay'in omzuna pat pat vurdu. “Teşekkürler, Dan. Araç kiralama acentesiyle ilgili mahkeme emrinden ne haber?”

YEDİNCİ BÖLÜM

Denton'da, kasabanın eteklerinde yılan misali kıvrılan Susquehanna Nehri'nin üstünden geçen iki köprü vardı. Kasabanın güneyindeki köprü nispeten küçüktü –iki istikamette de tek şeritliydi– ve pek fazla kullanılmazdı. Köprünün diğer ucunda, dağların arasından kıvrıla kıvrıla komşu Lenore kasabasına ve onun inişli çıkışlı tarım arazileriyle avlaklarına çıkan daracık yollar uzanıyordu.

Josie kenara çekip arabadan indi. Noah da onu takip etti. “Ne arıyoruz?” diye sordu.

Yanlarından Denton istikametine doğru ilerleyen bir araba geçti. Onun dışında köprüde çıt çıkmıyor, son güneş ışığı hüzmeleri gökyüzünü alacakaranlığa has pembelere ve morlara boyuyordu. Josie bariyerin kenarından aşağı baktı. Altlarındaki nehir sakince akıyordu. “Bilmiyorum,” dedi.

Noah bir elini parmaklığa koydu. “En azından arabayla nehre uçmadığını biliyoruz. Her şey sağlam. Kıyılar el değmemişe benziyor. Biri sazlıkların arasından nehre dalsaydı hiç değilse bir kısmının ezilmesini, ağaçların falan devrilmesini beklerdim.”

“Bu da aracı köprüde durduran kişinin MVT’yi kasten devre dışı bıraktığı anlamına geliyor,” dedi Josie. “Ve muhtemelen nehre attığı.”

“Arabayı Gretchen dışında birinin kullandığını mı düşünüyorsun?”

Josie, Noah’nın bakışlarına karşılık verdi. “Sen Gretchen’in kullandığını mı düşünüyorsun? Garaj yolunda bir ceset bıraktı, arabasına atlayıp buraya geldi, MVT’sini devre dışı bırakıp nehre attı ve çekip gitti, öyle mi?”

Noah’nın sesi tekdüze ve makuldü. Zaten her daim makul biri idi. “Gretchen karakoldaydı. Cep telefonundan arandı. *Hemen geliyorum*, dedi. Arabasına atlayıp evinin bulunduğu blokun bitişiğindeki geldi. Sokak kapısı aralıktı ve verandasında bulduğumuz mermi kovani dokuz milimetrelikti, yani beylik tabancasıyla aynı kalibrede. Bulduğumuz her şey kurban çıkageldiğinde evde olduğuna ve maktulü onun vurduğuna işaret ediyor. Ayrıca MVT’yi devre dışı bırakmak cihazı arabadan fırlatıp atmak kadar kolay değildir. Bunu yapan her kimse ne yaptığını biliyormuş.”

“Belki de fail o delikanlıyı Gretchen’in silahıyla vurmuş, sonra da onu Gretchen’in garaj yolunda ölüme terk etmiştir. Aynı şahıs MVT’yi devre dışı bırakmayı da biliyor olabilir ya da Gretchen’a zorla yaptırmıştır.” Bu sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez içine bir şüphe düştü. Gretchen tehlikede olsaydı onlara bir mesaj, bir ipucu bırakmanın yolunu muhakkak bulurdu. MVT’yi devre dışı bırakılmış gibi gösterir fakat antenine dokunmazdı. Böylelikle onu bulabilirlerdi. Değil mi?

“Josie,” dedi Noah. “Bence Gretchen’ı pek yakından tanımadığımızı hesaba katmamız gerekiyor. Onu neler yapabileceğini bilecek kadar iyi tanımıyoruz.”

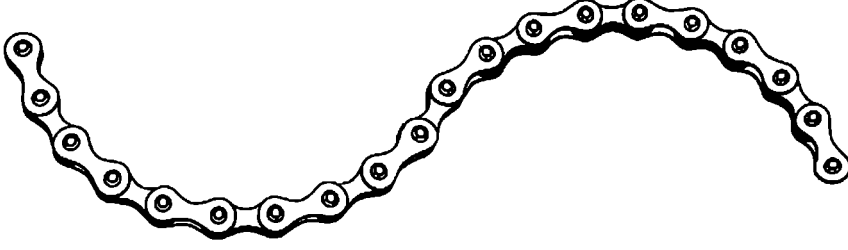
Josie ellerini beline koyup ona dik dik baktı. “Şahsen ben bir delikanlıyı sırtından vurup ölüme terk etmeyeceğini, sonrasında da kaçmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum onu.”

Noah teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “Patron –yani, Josie– Gretchen’a karşı güçlü duygular beslediğini ve işe başladığından beri teşkilatın en sadık, en özverili memur-

larından biri olduğunu biliyorum ama onu sahiden ne kadar tanıyorsun?”

Josie onu yolundan iterek arabaya doğru yürümeye koyuldu. “Yeterince. Yeterince tanıyorum. Şimdi şu araç kiralama acentesine gidelim. Bu çocuğun kimliğini ve Gretchen’la ilgisini tespit etmemiz gerek,” diye homurdandı omzunun üstünden.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Prima Araç Kiralama acentesi kasabanın sınırındaki çift şeritli, ağaçlıklı bir yolun üstünde, eyaletler arası yoldan dört yüz metre kadar uzakta bulunuyordu. Bodur, tek katlı bina geniş bir otopark tarafından çepeçevre kuşatılmıştı. Gıcır gıcır sedanlar ve rengârenk, küçük SUV'ler bütün park yerlerini istila etmişti. Binanın ön cephesindeki camlardan görebildiği kadarıyla içeride ışık yanıyor, floresanlar üstü broşürden geçilmeyen bir masayla birkaç vinil sandalyenin bulunduğu küçük, fayans döşeli karşılama alanını aydınlatıyordu. Tam karşılarında yüksek bir banko vardı. Josie ve Noah kapıdan içeri girdiklerinde binanın arka tarafında bir yerlerde tiz bir *ding dong* sesi yankılandı ve siyah saçları dağınık topuz yapmış genç bir kadın tezgâhın arkasındaki kapıdan çıkageldi. Sade, siyah bir elbise giymiş, üstüne de gri bir hırka geçirmişti. Yakasını iki yandan çekiştirerek düzeltirken yapmacık bir gülümseme takındı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Josie mahkeme emrini tezgâhın üstünden kıza uzattı, ardından kimliğini gösterdi. "Ben Dedektif Quinn; bu da Teğmen Fraley. Denton Polis Teşkilatı'ndan geliyoruz."

Josie'nin polis kimliğine bakarken kızın gözleri belerdi. "Aman Tanrım, sizi tanıyorum!" diye ciyaktı. "Eskiden polis şefiydiniz. Kız kardeşiniz de şu muhabir—"

“Evet,” diyerek araya girdi Josie. “O benim. Fakat burada bulunma sebebim—”

“Aman Tanrım,” diyerek konuşmayı sürdürdü genç kız. “Sizin hakkınızda yaptıkları şu *Dateline* bölümünü izledim. Yani üçüncüyü. Hani şu şey vakasını çözdüğünüz—”

“Pardon, hanımefendi,” diyerek araya girdi Noah ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle. Ardından usulca Josie’nin önüne geçti. “Dedektif Quinn’in buralarda hayli ünlü olduğunun farkındayım fakat bir soruşturma kapsamında buradayız. Gerçekten çok önemli. Bize yardım edebileceğinizi umuyorduk.”

Genç kız bir elini göğsüne bastırdığında Josie kızın tırnaklarının dibine kadar yenmiş olduğunu ve kırmızı ojeden geriye eğri büğrü birkaç lekeden başka bir şey kalmadığını gördü. “Benim mi?” dedi kız. “Seve seve yardım ederim.”

“Evet,” dedi Noah parmağının ucuyla mahkeme emrine pıt pıt vurarak. “Kiralık araçlarınızdan birinin karıştığı bir vakayı çözmeye çalışıyoruz. Bu mahkeme emri, aracı kiralayan şahsın adını bizimle paylaşmanıza imkân veriyor.”

Genç kız mahkeme emrini alıp kaşlarını çatarak gözden geçirdi. Bakışları Noah’yla Josie’nin arasında mekik dokuyordu. “Bu, şey, büyük bir vaka mı?” diye sordu sesini alçaltarak.

“Bütün vakalarımıza aynı özenle yaklaşıyoruz,” dedi Josie.

“Elbette,” dedi genç kız. Mahkeme emrini dikkatlice klavyesinin yanına koydu ve tıkır tıkır bir şeyler yazmaya başladı. “James Omar,” dedi az sonra. Adamın ehliyetinin fotokopisini görebilmeleri için ekranı onlara çevirdi. “Boise, Idaho’dan.”

Josie’nin ehliyeti cesetle karşılaştırması gerekecekti fakat James Omar’ın, Gretchen’in garaj yolunda vurulan adam olduğundan hayli emindi. Ehliyetteki fotoğrafta esmer tenli, kıvırcık siyah saçlı, ela gözlü, genç bir adam görülüyordu. Fotoğrafta gülümsemiyordu ama Josie ne kadar çekici olduğunu görebiliyordu. Genç kız sanki Josie’nin aklından geçenleri okumuş gibi, “Hoş adam. Ve daha yirmi üç yaşında,” dedi.

Josie suratını buruşturmamak için kendini tuttu. James Omar'ın asla çıkamayacağı insanları düşünmekten kendini alamıyordu. Burada ne yapıyordu?

“Yirmi altı yaşını doldurmamış kimselerin araç kiralayamadığını sanıyordum,” dedi Josie.

Genç kız elini şöyle bir salladı. “Ah, o eski kural. Bütün araç kiralama şirketleri aynı kurala tabi değil. Bizimki gibi yeni şirketler araç kiralama yaşını yirmi bire indirdi. Bu sayede daha fazla iş yapıyoruz.”

Noah öğrendiklerini not defterine karalamakla meşguldü. “Rica etsem şunun bir çıktısını alabilir miyiz?”

Kız gülümsedi. “Elbette!”

Bir an sonra bankonun diğer tarafındaki yazıcı uğuldayarak can buldu. Kız bankonun altına eğilip oradan bir tomar kâğıt aldı, ardından elindekileri Josie'ye uzattı. “Kiralama sözleşmesinin de çıktısını aldım.”

“Aracı iki gün önce Philadelphia'dan kiraladığını öğrendik,” dedi Noah.

Kız ekranını kendine çevirip faresine birkaç defa tıkladı. “Evet, aynen öyle. 3300 Chestnut Sokağı'ndaki yerimizden kiralamış. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Josie bankonun üstünden bir kalem aldı ve kızın eline tutuşturduğu destenin en üstündeki kâğıtta yazılı adresi işaretledi. “Hayır ama teşekkür ederiz. Çok yardımcı oldunuz.”

Arabaya bindiklerinde Noah, James Omar'ın ehliyetinin çıktısına göz gezdirdi. “Idaholu bir çocuğun Philadelphia'da işi ne?”

“İş? Eğitim?” dedi Josie. Escape'i çalıştırdı, otoparktan çıktı ve morga doğru yola koyuldu.

“Yirmi üç yaşında. Yani yirmi üç yaşındaymış. Öğrenci olacak yaşı çoktan geçmiş.”

“Lisansüstü öğrencisi olabilir,” dedi Josie üstüne basa basa. “Belki de Philadelphia'daki bir şirkette çalışıyordur.”

“O hâlde burada işi neydi?”

“Öğreneceğiz,” dedi Josie onu teskin edercesine. “Formda cep telefonu da yazıyor mu?”

Noah kâğıtları karıştırdı. “Evet,” dedi ve ardından telefonunu çıkarıp numarayı çevirmeye koyuldu. İkisinin de duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldı. Ne var ki bir kere çaldıktan sonra çağrı doğrudan telesekretere düştü. “James’e ulaştınız. Mesaj bırakın,” dedi genç bir erkek sesi.

Noah iç geçirerek ÇAĞRIYI SONLANDIR düğmesine bastı. “Operatörü için de mahkeme emri çıkarttırmamız gerekecek. Son bir iki haftanın kayıtlarını isteriz, sonra da telefonunu Gretchen’inkiyle aynı üçgene alıp alamayacağımıza bakarız. Cesedin üstünde ya da kiralık arabada telefona rastlamadık.”

Josie başıyla onayladı. “Öyle yapalım. Fakat önce maktulün kimliğini doğrulatmamız gerek.”

Denton kasabasının morgu geniş, penceresiz bir muayene odasından ve Doktor Feist’e ait küçük bir ofisten ibaretti. Kasabanın çoğuna yukarıdan bakan bir tepeye kondurulmuş eski, tuğla bir yapı olan Denton Memorial Hastanesi’nin bodrum katında bulunuyordu. Daha otopsi odasına bile girmeden koku burunlarına çarptı; Josie’nin bir türlü alışamadığı çürüme kokusuyla keskin kimyasalların tuhaf bir karışımıydı bu. Gretchen’in otopsi odasında, morgun kokularından ya da karşılarındaki hüznü ve ekseriya iğrenç manzaradan bir nebze olsun etkilenmeden yanında dikilişini hatırlayınca yüreği sızladı.

Genç adam otopsi masasında çıılçıplak yatıyordu; yüzüne geniş, yuvarlak bir lamba doğrultulmuştu. Josie oğlanın sıırım gibi ve kaslı olduğunu görebiliyordu. Tam bir koşucu fiziği vardı. Göğsü ve bacakları gür, koyu renkli, kıvrıcık kıllarla kaplıydı. Sol kolunun üst kısmında, gri gözleri insanın içine işleyen bir kurt kafası dövmesi bulunuyordu. Tezgâhın üstündeki aletleri düzenlemekle meşgul olan Doktor Feist’in sırtı onlara dönüktü. Lacivert bir önlük giymişti ve gümüşü sarı saçları, önlüğüyle aynı renkteki bonenin altına sıkıştırılmıştı. İçeri girdiklerinde

yüzünde kasvetli bir gülümsemeyle onlara döndü. “Umarım elinizde işime yarayacak bir şey vardır.”

Josie, James Omar’ın ehliyetinin çıktısını ona uzattı. Doktor Feist belgeyi incelerken yüzündeki gülümseme silindi. “Bence eşleşme tamamdır. Tabii ailesiyle irtibat kurduğumuzda son noktayı koyan dövme olacak.”

Otopsi masasının başına geçip ehliyet fotoğrafını oğlanın başının yanına tuttu. Josie ve Noah masaya yaklaşıp öylece baktılar. Josie’nin nazarında ölüm insanın fiziki görünüşünün özünden bir şeyler alıp götürüyordu, öyle ki ölen kişi hayattayken olduğu insana artık hiç benzemiyordu. Aynı durum Omar için de geçerliydi. Onu James Omar yapan şey silinip gitmiş, arkasında sadece cansız bir kabuk bırakmıştı. Yine de kemik yapısı, saçları, gözleri ve ten rengi tıpatıp aynıydı.

Noah derin bir nefes verdi. “Bu o.”

Doktor Feist ehliyetin çıktısını havaya kaldırdı. “Bu bende kalabilir mi?”

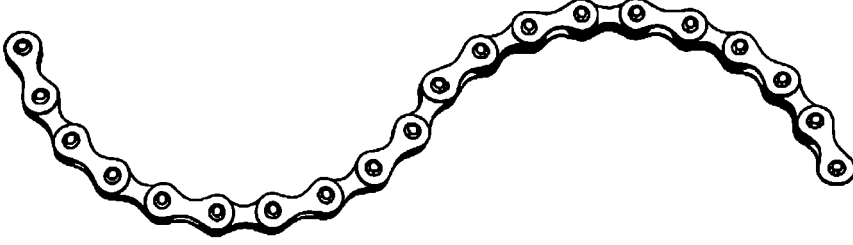
“Tabii ki,” dedi Josie. Telefonunu çıkarıp belgenin fotoğrafını çekti.

Standart prosedüre göre eyalet dışından bir cinayet kurbanının yetki alanlarında bulunması hâlinde Denton’daki adli tabibin maktulün yaşadığı eyaletteki adli tabiple iletişime geçmesi gerekiyordu. Böylelikle ölüm haberi aileye iletiliyor ve ailenin, Denton’daki polis teşkilatıyla irtibat kurması sağlanıyordu.

“Boise’deki adli tabipten aileyi bilgilendirdikten sonra sizinle temas kurmasını isteyeceğim. Herhâlde kurbanın ailesiyle görüşmek istersiniz,” dedi Doktor Feist.

“Elbette,” dedi Josie. “Onlara soracak tonla sorumuz var.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Seattle, Washington

MAYIS 1993

Parçalar yavaş yavaş yerlerine oturuyordu. Luisa Munroe neler döndüğünü önce anlamadı. Hatta bir şeyler döndüğünden bile bihaberdi. Northwest Hastanesi'ndeki üç on bir nöbetinden eve geldiğinde onu asıl kaygılandıran şey verandanın ışığının kapalı olması değil, belindeki ağrıydı. İçeri girdi ve oturma odasının karanlığına adım attı.

“Josh?” diye seslendi.

Sokak kapısının yanındaki elektrik düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı. Bitkinlikle iç geçirdi. *Elektrik ne zamandan beri kesik acaba?* diye düşündü. Uzun süredir kesikse dondurucularındaki yiyecekler bozulmuş olabilirdi. Çantasını kanepeye atıp mutfak yolunu tuttu. Mutfak çaprazlamasına vuran ince bir ışık hüzmeleri etrafı loş bir parıltıyla aydınlatıyordu. Luisa başını sola çevirdiğinde komşularının arka bahçesindeki spot ışığın her zamanki gibi mutfak pencerelerinden içeri vurduğunu gördü. Aylardır jaluzi taktırması için Josh'un başının etini yiyordu çünkü yan komşuları olacak pislik, ışığı başka tarafa çevirmeyi reddediyordu.

“Josh?” diye seslendi tekrar.

Arka kapıya gitti ve arka verandaya açılan kapının üstünde asılı duran, sıcak hava balonu şeklindeki rüzgâr çanlarını şıngırdatarak kapıyı açtı. Dışarıya şöyle bir göz attığında, eve geldiğinden beri ilk defa komşu evlerin pencerelerinde ışık olduğunu fark etti. Bu da sadece onların elektriğinin kesik olduğu anlamına geliyordu. Gerisin geri içeri döndüğünde buzdolabının kapağına iştirilmiş çizimi gördü. Rengârenk pastellerle ileri geri karalanmış beyaz bir kâğıt parçasıydı bu; şişkin, sapsarı bir güneş ve dört çöp adamla tamamlanmış kırmızı evin bir çocuğun elinden çıktığı gün gibi ortadaydı.

“Josh!” Luisa’nın sesinde bu kez panik vardı.

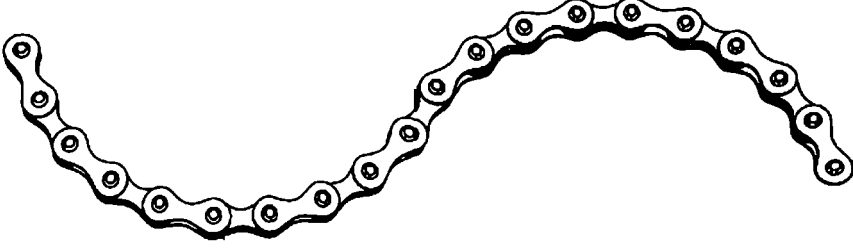
Çocukları yoktu. Çocuklu bir ahabları ya da iş arkadaşları yoktu. Samimi oldukları komşuların hiçbirinin küçük çocuğu yoktu. Hatta yeğenleri bile yoktu. Onları bir araya getiren ve birbirlerine bağlılıklarını perçinleyen şeylerden biri ikisinin de çocuk sahibi olmak *istememesiydi*. Mutluydular. Eksiklik hissetmiyorlardı. Çoğu insan verdikleri bu kararı anlamakta zorlanıyordu fakat onların açısından gayet mantıklıydı.

Luisa hayatın ne denli kırılgan olduğunun insanın gözüne sokulduğu yoğun bakım ünitesinde çalışıyordu fakat esas mesele, ebeveynlerini kaybeden yetişkin çocukları saymazsanız hiçbir çocukla irtibatı olmamasıydı. Josh ise araba tamircisiydi, hâliyle müşterilerle ya da çocuklarıyla ilgilenmek yerine genelde arabaların altında olurdu. Luisa resme baktı; ne olmuştu da kocası çocuğun tekinden bir resim almıştı? Üstelik almakla da kalmamış, gidip bir de buzdolabına asmıştı.

Resim –her nereden geldiyse– onlara ait değildi.

Aniden evin sessizliği gök gürültüsü misali kulaklarını doldurdu. Yatak odasına koşup kapıyı savurarak açtı. Bir anlığına yataklarının ayak ucunda diz çökmüş vaziyette duran Josh’u, çıplak sırtını ve arkasından bağlanmış ellerini görür gibi oldu fakat tam o anda bir el fenerinin gözlerine tutulmasıyla gözü kamaştı. “Ah, ne güzel, eve dönmüşsün. Artık başlayabiliriz,” dedi tanımadığı bir ses.

ONUNCU BÖLÜM

Denton, Pennsylvania
GÜNÜMÜZ

Şef Bob Chitwood göreve getirileli neredeyse altı ay olmuştu fakat yine de ofisine gelip geçici olduğunu düşündüren bir hava hâkimdi; hiçbir kişisel dokunuş yapmadığı gibi şef olarak göreve başladığı ilk hafta yanında getirdiği arşiv kutusu bile geniş masanın ucunda açılmadan öylece duruyordu. Josie, Noah'yla birlikte Chitwood'un telefonu kapamasını beklerken etrafına göz gezdirdi. Bir sürü fotoğraf ilıstirdiğı mantar pano da diplomalarını, sertifikalarını ve takdirnamelerini astığı duvarlar da artık boştu. Şef olmak hoşuna gitmemiştir –bürokratik işlerle uğraşması ve tabiatına uygun olmayan politik manevralar yapması gerekiyordu– ama masanın diğer tarafına geri dönmeyi yine de garipsedi.

Chitwood telefonu kapadı, sandalyesinde arkasına yaslanıp parmak uçlarını birleştirdi ve Josie'yle Noah'ya kalkık kaşlarla baktı. Uzun boylu, zayıf bir adamdı; altmışlarındaydı ve seyrekleşmiş beyaz saçları sanki kafa derisine doğru düzgün tutunmuyormuş gibi tepesinde dalgalanır dururdu. Yanakları eski akne izleri yüzünden çukur çukurdu ve çenesinde gri kirli

sakallar vardı. Josie adamın top sakal bırakmaya mı çalıştığına yoksa tıraş olurken orayı gözden mi kaçırdığına bir türlü karar veremiyordu.

“Dedektif Palmer için tutuklama emri çıkarttırmak istiyorum,” dedi adam. “Birinci derece cinayetten.”

“Ne?” dedi Josie patadak.

Ondan daima daha ölçülü olan Noah, “Şef,” dedi. “Dedektif Palmer’ı birinci derece cinayetten tutuklamak için yeterince delilimiz olduğunu sanmıyorum.”

“Savcılıkla görüştüm bile,” dedi Chitwood. “Elimizde Gretchen’in garaj yolunda sırtından vurulmuş yirmi üç yaşında bir çocuk var. Silah patladığında olay mahallinde ya da yakınlarında olduğuna dair delilimiz var. Şu anda firarda ve MVT’si aracından sökülmüş. Tutuklama emri çıkarttırmak için sizce daha neye ihtiyacım var? Basının skandalın kokusunu alması artık an meselesi. Hiçbir şey yapmadan öylece oturduğumuzun düşünülmesini istemeyiz.”

“Şef,” diyerek araya girdi Josie, sesini yumuşatmaya çalışarak. Duygusal bir tepki verdiğinin farkındaydı, o yüzden kişisel duygularını bir kenara itmeyi denedi. “Basının icabına bakabilirim. Bazı tanıdıklarım var. Bakın, Dedektif Palmer bizden biri. Onun için de aracı için de çoktan arama emri çıkarttırdık. Telefonunun yerini tespit edebilmemiz için mobil operatörüne mahkeme emrini faksladık. Dedektif Palmer’ı tanıyorum. Onu işe alan benim. İki yılı aşkın süredir onunla omuz omuza çalışıyorum. Böyle bir şey yapacağına inanmıyorum. Bence bu işte başka birinin parmağı var.”

Chitwood’un belden yukarısı öne doğru eğilirken oturduğu sandalye gıcırdadı. Ellerini sandalyenin kolçaklarına koydu. “Sana fikrini soran olmadı, Quinn. Tara’nın beni sen ve kasabadaki başına buyruk tavırların hakkında uyarmadığını mı sanıyorsun?”

“Şef,” dedi Noah, “Tara, yani Belediye Başkanı Charleston söz konusu Dedektif Quinn olduğunda her meseleye önyargılı yaklaşır.”

Chitwood gülümsedi fakat bu hoş bir gülümseme değildi. “Ah, o önyargılı ama sen değilsin, öyle mi? Yanılmıyorsam Quinn işinin başına döndüğünde siz ikiniz birlikteydiniz. O yüzden sakın bana önyargıdan dem vurma, Fraley. Yoksa hafta sonu gelmeden sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm.”

Josie ellerini kaldırdı. “Lütfen,” dedi. “Konudan uzaklaşıyoruz. Gretchen’a, yani şey... Dedektif Palmer’a odaklanmalıyız. Dedektif Palmer’a tarafsız yaklaşmamız gerektiğini söylüyorum sadece. Mesela ona firari bir suçludansa kayıp şahıs muamelesi yapabiliriz. Kötü görüldüğünün farkındayım fakat bu pek öyle şıp diye çözülecek bir vaka değil. Delikanlının yakasına 2004 yılından kalma bir fotoğraf ilıştırılmıştı. Gretchen delikanlıyı sırtından vurdu diyelim, neden cesedin yanına eski bir fotoğraf bıraksın ki? Bu işin içinde bir bityeniği var ve kimseyi zan altında bırakmadan önce o bityeniğinin ne olduğunu ortaya çıkarmak isterim.”

Chitwood biraz düşündü. Josie, Noah’nın vücudundan dalga dalga yayılan hiddeti hissedebiliyordu. Ona göz ucuyla şöyle bir baktığında yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gördü. Noah asabi biri değildi. Chitwood gerçekten bam teline basmıştı. Josie o kadarını görebiliyordu. Yeni şefleri aralarındaki ilişkinin işlerini doğru düzgün yapmalarına engel olduğunu ima ediyordu fakat durum aslında tam tersiydi. Josie sağlık gerekçesiyle izne ayrılana kadar aralarında ilişki falan yoktu, ayrıca tamamına bile erdirememişlerken yaşadıkları şeye gerçekten ilişki denebilir miydi? Ne olursa olsun son iki yıldır işlerini her şeyin önünde tutmuşlardı.

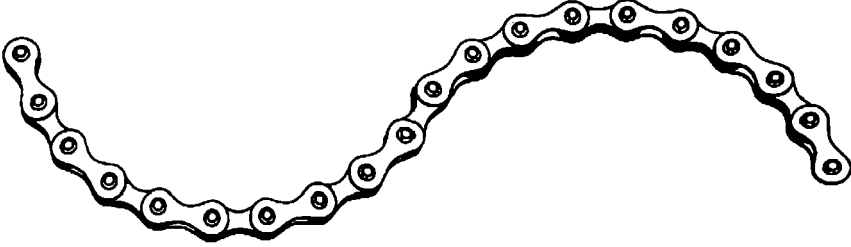
Noah’yla göz göze geldi ve “Boş ver,” dedi sadece dudaklarını oynatarak.

SON İTİRAF

Noah bakışlarını kaçırdı. “Hiç değilse bize biraz zaman verin,” dedi. “Yetmiş iki saat. Dedektif Palmer’ın vakasını kayıp vakası olarak ele alalım. Süre sonuna kadar onu bulamazsak o zaman tutuklama emrini çıkarttırırsınız. Her hâlükârda bütün teşkilat ve eyalet polisi onu arıyor olacak.”

Chitwood onlara uzun uzun baktı, sert bakışları ikisinin arasında mekik dokuyordu. “Kırk sekiz saatiniz var,” dedi nihayet.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“**B**u vakayı kırk sekiz saat içinde çözmemiz mümkün değil,” diye mırıldandı Noah, Chitwood’un ofisinden çıkıp ortak ofise doğru yürürlerken. Ortak ofis dedikleri yer, ikinci kattaki geniş bir odanın ortasına yığılmış bir dizi masadan ibaretti; memurlar evrak işlerini, telefon görüşmelerini ve araştırmalarını buradan hallederdi. Josie, Noah ve Gretchen’in masaları sabitti fakat diğer masalar memurların geri kalanı tarafından ortaklaşa kullanılıyordu. Josie izin deyken eski makamındaki eşyalarını toplayan da onunkine bakan yeni masasını seçen de Noah olmuştu. Gretchen’in masasıysa onlarınkilerin yan tarafına yaslanmıştı. Hâliyle üç masa T şeklinde duruyordu.

Noah not defterini sinirle elinden fırlatıp atarken Josie’nin bakışları Gretchen’in masasına kaydı. Her zamanki gibi tertipli ve düzenliydi. Üzerinde çalıştığı bütün dosyalar masanın bir köşesinde üst üste dizilmişti. Kalemleri eski bir Denton Polis Teşkilatı kahve kupasının içinde duruyordu. Josie darmadağın masasını es geçip Gretchen’in masasının çekmecelerini açmaya başladı. “Kırk sekiz saatte çözemeyiz,” dedi Noah’ya hak vererek. “Ama Gretchen’i bulabiliriz.”

Noah takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. Ardından kollarını göğsünde kavuşturarak Josie’nin Gretchen’in masasını karıştırmasını izledi. “Tabii tabii,” dedi.

Josie başını kaldırıp ona pis bir bakış attı. “Biz ipuçlarını takip ederiz, Fraley,” dedi.

Noah gülerek masasının başındaki sandalyeye oturdu. “Hangi ipuçlarından bahsediyorsun? Çünkü oturduğum yerden bakıldığında elimizde avucumuzda tek bir ipucu bile yok.”

Gretchen’in masasında ofis malzemelerinden, diş ipi, bir kutu ibuprofen ve üç beş tane de Alka-Seltzer gibi birtakım kişisel hijyen ürünlerinden ve iş dosyalarından başka bir şey yoktu. “Özlük dosyasına ihtiyacım var.”

Chitwood’un ofisine döndü ve birkaç dakika boyunca adamın Gretchen’in dosyasını bulmasını bekledi. Chitwood kişisel eşyalarını kolilerden çıkarmaya zahmet etmemişti fakat geçici şefken Josie’nin kullandığı dosyalama sistemini değiştirmeye vakit bulmuştu. Josie nihayet elinde Gretchen’in dosyasıyla masasına döndü. Noah sandalyesinden kalkmadan masaların etrafından dolaşıp yanına sokuldu. “Acil durum hâlinde irtibat kurulmasını istediği kişiyi arıyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Josie. “İşe başladığında birinin adını yazmak zorundaydı.”

Gretchen işe alınmasının ardından doldurması gereken çok sayıda forma CAROLINE WEBER yazmış, yakınlık derecesinin altına da KUZEN notunu düşmüştü. Josie telefon numarasının başındaki alan koduna bakarak kadının Pittsburgh’ta ya da Pittsburgh yakınlarında yaşadığını tahmin etti ki bu da Denton’ın dört saat kadar batısında olduğu anlamına geliyordu.

Josie telefonunu çıkarıp numarayı çevirdi. Üçüncü çalışta bir kadın açtı. “Bayan Weber? Caroline Weber?” dedi Josie.

“Buyurun, benim?” dedi kadın. Sesi Josie’nin beklediğinden daha genç geliyordu.

“Ben Denton Polis Teşkilatı’ndan Dedektif Josie Quinn. Sizi kuzeniniz Gretchen Palmer’la ilgili arıyorum.”

“Gretchen mı?” diye tekrarladı kadın şaşkınlıkla. “Her şey yolunda mı?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse öyle olup olmadığından emin değiliz. Bu akşamın erken saatlerinde Gretchen’in evinde silahlı bir saldırı oldu ve o zamandan beri Gretchen’in yerini tespit edemiyoruz. Acil durum hâlinde sizinle irtibat kurulmasını istemiş. Acaba siz ya da ailenizden başka biri ondan haber almış olabilir mi?”

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki Josie hattın kesildiğini sandı. “Bayan Weber?”

Kadın boğazını temizledi. “Doktor Weber.”

“Pardon?”

“Lütfen Doktor Weber deyin. Pittsburgh Üniversitesi Tıp Fakültesi’ndeki eğitimimi tamamlamak üzereyim.”

Josie bunun Gretchen’in kayıp olmasıyla ne alakası olduğunu kestiremese de üstelemedi. “Kusura bakmayın, Doktor Weber. Son günlerde Gretchen’den hiç haber aldınız mı?”

Kadın iç geçirdi. “Dinleyin, Dedektif...”

“Quinn,” dedi Josie.

“Dedektif Quinn, Gretchen’in acil bir durumda neden benimle irtibat kurulmasını istediğini anlayabiliyorum. Sadece birkaç saatlik mesafede oturuyorum ve doktorum. Yani bilincinin kapanması hâlinde rahatlıkla onun adına tıbbi bir karar alabilirim fakat Gretchen’la yakın değiliz. Yıllardır ondan haber almadım. Noellerde bana kartpostal gönderir. Hepsi bu.”

“Yani bugün sizinle temas kurmadı,” diyerek üsteledi Josie.

“Hayır. İsterseniz numaranızı bırakın, ondan haber alırsam sizi ararım fakat size daha fazla yardımcı olamam.”

Josie, Gretchen’la ikisinin neden yakın olmadıklarını anlıyordu. Kadın bir kış günü kadar soğuktu. Gretchen’in güvenliği ya da sağlığıyla ilgili hiçbir endişeye kapılmamış, silahlı saldırı hakkında tek bir soru bile sormamıştı. Josie bilmesi gerekenleri çoktan Gretchen’den öğrendiğinden mi böyle davrandığını yoksa ondan haber almadığı konusunda yalan mı söylediğini merak etti.

“Ailenizde Gretchen’in dara düşmesi ya da yardıma ihtiyacı olması hâlinde temas kurabileceği başka kimse var mı?” diye sordu Josie.

“Hayır, birkaç sene önce anneannemle dedem öldüğünden beri yok. Demek istediğim şu ki ailede en yakın olduğu kişi muhtemelen bendim, yani oradan bir şey çıkmaz. Benim annemle Gretchen’in babası kardeşti. Gretchen’in babası vefat etti. Benim bir ablam var ama Ohio’da yaşıyor. Gretchen’in birkaç dayısıyla teyzesi olacak fakat onlarla da iletişim hâlinde olmadığından eminim. Bilhassa da şeyden—” Aniden cümlesini yarıda kesti ve hat sessizleşti.

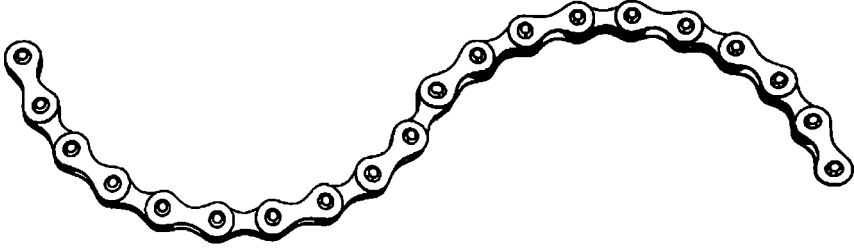
“Sorun değil, Doktor Weber. Annesinden haberim var,” dedi Josie. “Gretchen anlatmıştı. Sizde onlardan birinin numarası yoktur, değil mi?”

“Bende yok ama annemde vardır. Numaranızı vererseniz anneme sorar, sonra size mesaj atarım,” dedi kadın.

“Minnettar olurum. Teşekkürler. Son bir şey. Sakıncası yoksa size küçük bir oğlan çocuğunun fotoğrafını gönderebilir miyim? Fotoğrafı Gretchen’in mülkünde bulduk. Oğlanın kim olduğunu çözmeye çalışıyoruz.”

“Elbette gönderebilirsiniz. Tanırsam sizi haberdar ederim.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Seattle, Washington
TEMMUZ 1993

Mary kaskatı kesilmiş hâlde yatağında uzanmış dinliyordu. Derken bir daha oldu. Bir ses duydu. Tokuşturulan bardakların çınlamasını andırıyordu ama değildi. Daha melodikti. Kocasını dirseğiyle dürttüğünde adam ona homurdanarak karşılık verince tek eliyle omzunu kavradı.

“Tim,” diye fısıldadı. “Uyan. Bir şey duydum.”

Kocası kütük gibi uyuduğundan hayatta bir kerede uyanmazdı. Birkaç denemenin ardından adamın sırtına indirdiği sağlam bir şaplak sonunda onu uyandırdı ve başı yastıktan zınk diye kalktı. Karmakarışık kahverengi saçlarının arasından iki öfkeli göz Mary’ye dik dik baktı.

“Tanrı aşkına, Mare. Yine ne oldu?”

Mary onu susturmak için işaret parmağını dudaklarına götürdü. Adam gözlerini devirse de kulak kesildi. Derken çınlama bir kez daha duyuldu.

Tim, “Komşular geri dönüşüm kutusuna cam şişe atıyorlar,” diyerek geçiştirdi ve suratını bir kez daha yastığa gömdü.

Mary adamın kolunu sertçe çimdikledi.

“Ayyy, kahretsin, Mare.” Ne var ki homurdanarak da olsa yataktan kalkmıştı. Deli saçması falan bir şeyler diyordu.

“Dediğini duydum,” diye çıkıştı Mary, Tim şifonyerin üstünde duran gözlüğünü el yordamıyla alıp karanlık koridorda gözden kaybolurken.

Mary kenarlarından sımsıkı tuttuğu örtüyü göğsüne bastırıp kocasının evdeki hareketlerine kulak kabarttı. Ön kapının o bilindik gıcirtısını işitti, saniyeler sonra aynı sesi bir daha duydu. Sonra kocasının ayak seslerini. Arka kapıyla cebelleştiğini. Nemli hava yüzünden kapı kasasının içinde şişmişti. Daha rahat açıp kapayabilmeleri için kapıyı tıraşlasın diye bir süredir adamın başının etini yiyordu. Derken bir şangırtı duydu, sanki o gürültüyü çıkaran her neyse onunla boğuşuyormuş gibiydi. Gelen ses bira şişesiyle dolu geri dönüşüm kutusunun sesine hiç benzemiyordu. Sonra yüzünü buruşturmasına neden olan bir patırtı koptu; mutfak masasına güm diye bir şey çarptı, ardından arka kapı çarparak kapandı.

Yatak odasının penceresinden süzülen azıcık ay ışığında bile Mary kocasının tepesinin attığını görebiliyordu.

“Lanet olası rüzgâr çanları,” dedi Tim gerisin geri yatağa çıkarak. Gözlüğünü şifonyerin üstüne bıraktı. “Aklından ne geçiyordu? Üç blok ötede biri osursa uyanıyorsun. Rüzgâr çanı asmak senin neyine?”

Mary’nin göğsüne buz gibi bir korku saplandı. “Rüzgâr çanı mı? Ben rüzgâr çanı falan almadım.”

Kocası yanağını yastığa koyup gözlerini kapadı. “O hâlde onları arka tarafa kim astı, Mare? Diş perisi mi?”

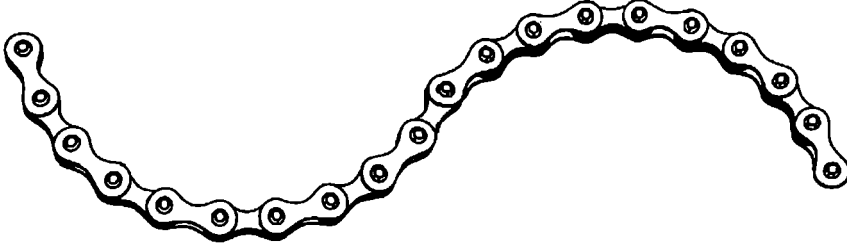
Mary örtüleri üstünden atıp yataktan fırlarken Tim çoktan uykuya dalmıştı. Kas hafızası onu karanlıkta mutfığa kadar götürdü. Dışarıdaki sokak lambalarının ışığı mutfak masasının üstünde duran rüzgâr çantalarını gözler önüne seriyordu. Mary biraz daha yaklaşıncı sıcak hava balonu şeklinde olduklarını gördü.

Koşar adım yatak odasına döndü. “Tim,” dedi eşiği geçerken, “onları ben satın almadım. Başka biri—” Bir el fenerinin gözlerine tutulmasıyla sözcükleri boğazında düğümlendi. Parlak ışığa karşı tek elini gözlerine siper etti. Işık çemberinin ötesinde Tim’in korkudan irileşmiş gözlerini gördü. Şakağına doğrultulmuş bir silahla yatakta oturuyordu.

“Kaç!” dedi.

Ardından bir başka ses duyuldu. Erkek sesi. Tanımadığı bir ses. “Ah, Mary hiçbir yere gitmiyor. Eğlence daha yeni başlıyor.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Denton, Pennsylvania
GÜNÜMÜZ

Caroline Weber 2004 yılında çekilmiş ve James Omar'ın cesedine iliştirilmiş fotoğraftaki oğlanı tanımadı. Josie ondan fotoğrafı annesiyle ablasına da göstermesini istedi ama onlar da oğlanı çıkaramadı. Ne var ki Gretchen'in diğer akrabalarının isimlerini ve telefon numaralarını Josie'ye hızlıca ulaştırdılar. Noah'yla listeyi bölüşüp sıradan aramaya başladılar. Akrabalarının hiçbirisi Gretchen'dan haber almamıştı; hepsi 2004 yılından kalma fotoğrafa bakmayı kabul etti fakat hiçbirisi oğlanı tanıyamadı.

Gece on bir sularında ümitleri tükendi.

Noah sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını havaya kaldırıp esnettikten sonra parmaklarını başının arkasında ke-netledi. "Bence artık paydos etmeliyiz."

"Annesi hâlâ hayatta," dedi Josie, onu duymazdan gelerek önündeki dosyayı incelemeyi sürdürdü.

"Annesi hapishanede," dedi Noah hiç sektirmeden.

"Hapishane müdürünü arayabilirim," dedi Josie. "Ondan fotoğrafı kadına göstermesini isterim. İlla oraya gitmeme gerek yok."

“Evet,” dedi Noah. “Oraya gitmenin pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Gretchen’in annesi, Josie’nin annesinin, daha doğrusu Josie’yi gerçek ailesinden kaçırıp hayatı boyunca annesiymiş gibi davranan kadının tutulduğu hapishanenin mahkûmlarından biriydi. Lila şeytanlığın ve toksikliğin vücut bulmuş hâliydi. İleri evre yumurtalık kanseri bile onu öldürememişti. Hakkındaki sayısız suçlamadan yargılanmaktansa savcının teklifini kabul edip hapse girdiğinde doktorlar ona üç ay ömür biçmişlerdi. Bu altı ay önceydi ve cadı hâlâ yaşıyordu. Josie, Gretchen’in annesini görmeye Muncy hapishanesine gittiğinde Lila Jensen’la görüşmek zorunda değildi fakat onunla aynı havayı solumak bile istemiyordu.

“Ayrıca,” diye ekledi Noah, “Gretchen’in annesi 2004 yılında hapiste değil miydi?”

“Akrabaları onunla irtibatı koparmamış olabilir,” dedi Josie. “Cezaevi ziyaretçilerin kaydını tutmuştur, ayrıca kimden ne kadar mektup aldığını da bilirler. Uzak bir ihtimal ama onu öyle kolay kolay elememeliyiz bence.”

Masaüstü bilgisayarında cezaevi müdürünün numarasını buldu ve ardından telefona uzandı. Noah ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanına geldi ve elini nazıkçe onunkinin üstüne koydu. “Bence gecenin on biri olduğunu unutuyorsun.”

Josie başını kaldırıp ona baktı, itiraz etmek için ağzını açtı fakat Noah ondan önce davrandı. “Biliyorum. Ara vermek istemediğinin farkındayım ama şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Gretchen ve aracı için arama emri çıkarttırdık. Yani gece saatlerinde ikisinden birinin tespit edilmesi hâlinde bizi arayacaklar. Gretchen’la Omar’ın mobil operatörlerine de mahkeme emri gönderdik. Hatta Gretchen’in banka hesabı ve kredi kartları için de bir tane çıkarttırdım. Böylelikle bir hareket olup olmadığını görebileceğiz. Onlardan en erken yarın haber alırız. Muncy’deki cezaevi müdürüyle ya da James Omar’ın ailesiyle

yarına kadar görüşemeyiz. Sabah olur olmaz işe koyuluruz. Şimdi mini marketten iğrenç sandviçler alıp eve gidelim.”

Noah. Her daim pratikti.

Josie dudaklarında oynayan belli belirsiz bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

Noah sesini alçalttı. “Neden bana gelmiyorsun?”

Dokunuşu elektrik akımından farksızdı. Josie’nin Gretchen vakasından uzaklaşmak adına onunla birkaç saat geçirmekten daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Son birkaç aydır pek çok kez başladıkları işi bitirmeyi her şeyden çok arzuluyordu. Ne var ki davetini kabul etmek için dudaklarını araladığı anda masanın üstünde duran cep telefonu öttü. Trinity mesaj göndermişti.

Restorandan eve pasta getirdik. Eve geliyor musun?

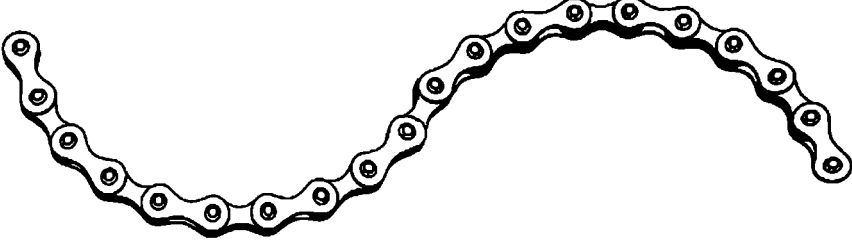
Bunu Josie’nin mutfağında bir doğum günü pastasının etrafında toplanmış dört Payne’in fotoğrafı takip etti. Hepsi gülümsüyordu. Ailesi. Büyürken hep hayalini kurduğu aile. Lila Jensen’in konteynerindeki gardıropta kilitli geçirdiği o karanlık saatlerde uğruna canını bile verebileceği aile. Göğsüne saplanan bir sızı içinde diyapazon misali titreşen bir özlemi tetikledi. Fotoğrafı görebilmesi için telefonu Noah’ya çevirdi.

“Bu gece gelemem,” diye mırıldandı.

Noah bir parça hayal kırıklığına uğramıştı fakat bunu birkaç saniyeden fazla belli etmedi. Josie’ye gülümseyerek baktı. “Onlarla olmalısın. Nasıl olsa baş başa geçireceğimiz daha bir sürü gecemiz olacak.”

Josie onuöpme isteğine direndi. Burada, herkesin gözü önünde olmazdı. Bunun yerine, “Teşekkür ederim,” demekle yetindi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Paynelerle gecenin ikisine kadar kutlama yapmış olmalarına rağmen Josie sabahın altısında uyandı, duşunu aldı ve kahvesinin demlenmesini beklerken mutfakta yalınayak gezinmeye koyuldu. Bir an sonra telefonu öttü. Noah mesaj atmıştı. Karakol yolundaydı. *On dakikaya oradayım*, diye yanıtladı Josie.

Alelacele dolaptan termoslu bardağını indirdi ve o esnada saklama kaplarından oluşan bir kuleyi devirdi. Kapların yere saçılmasına engel olmaya çalışsa da sadece iki tanesini havada yakalayabildi. Hepsini toplayıp eviyeğin içine doldurdu, sonra da tangırtının misafirlerini uyandırıp uyandırmadığına kulak kabarttı. Kimseden ses çıkmayınca kahvesini doldurup termosunun kapağını kapattı.

Aklı yine Gretchen'a kaydı; boş evine, doğru düzgün görüşmediği akrabalarına ve artık hayatında sadece kolilere doldurulmuş bir özel eşyalar koleksiyonu suretinde var olan sevgili babaannesiyile büyükbabasının fotoğraflarına. Denton'a taşındığından beri evinde misafir ağırlayıp ağırlamadığını merak etti. Kendi pencerelerine bubi tuzağı kuran biri evine misafir kabul eder miydi?

Josie başlarda etrafında sürekli insanlar olmasından ötürü aklını kaçıracağını düşünmüştü; uzun yıllardır yalnız yaşayan

birinin bunca curcunaya alışması zordu fakat en nihayetinde bundan keyif almaya başlamıştı. Evi boş ve sessizken vakit bolluğundan Lila Jensen'in ondan çaldıklarını ve son aylarda başından geçenleri düşünmeye başlıyordu. Ardından karanlık düşüncelere ve boğucu kaygılara kapılıyordu. Eskiden çektiği ıstırabı içki ve seksle dindirirdi. Şimdilerde en sevdiği insanların yoldaşlığıyla acısının üstesinden gelmeye çalışıyordu: Payneler, babaannesi, Misty, minik Harris ve Noah.

Hani işin doğrusunu bilmese olgunlaştığını düşünürdü.

Josie önceki günden kalma doğum günü pastasından bir dilim kapıp iki ısırıkta yedikten sonra evden çıktı. Akıllı James Omar'daydı. Gretchen'in evine misafir olarak mı gitmişti? Birbirlerini nereden tanıyorlardı? Birbirlerini *tanıyorlar* mıydı?

Karakola vardığında Noah telefonun ahizesini kulağına yaslamış, masasında oturuyordu. Josie sandalyesine kurulurken o da görüşmeyi sonlandırdı. "Cezaevi müdürü sekizde yerinde olacak ve fotoğrafın Gretchen'in annesine gösterilmesini sağlayacak. Hapishanede geçirdiği yıllar boyunca Gretchen'in annesini bir kere bile ziyaret etmediğini söyledi, anlayacağın Gretchen'in nereye gitmiş olabileceğiyle ilgili fikri olduğundan şüpheliyim. Ama yıllardır görüşüne gelen ve ona mektup yazan iki kuzeni varmış, yani haklıymışsın. En azından fotoğrafı ona göstermeye değer."

"Harika," dedi Josie. "Gretchen'in onunla irtibat kurmasına şaşırmadım. Bence olaya yanlış pencereden bakıyoruz. Bi' düşünsene. Gretchen buraya taşınmadan önceki hayatının son on beş yılını nerede geçirdi?"

"Philly Polis Teşkilatı'ndaydı," diye yanıtladı Noah. "Cinayet masasındaydı. Oradaki meslektaşlarıyla konuşmalıyız."

"Aynen öyle," dedi Josie. Masasının orta çekmecesini açtı, önceki akşam oraya kaldırdığı özlük dosyasını çekip çıkardı ve sayfaları çevirerek Gretchen'in özgeçmişine ve referanslarına göz

gezdirmeye koyuldu. Referanslarından ilki cinayet masasından teğmen Steven Boyd'du.

Josie cep telefonuyla Philadelphia'daki cinayet masasını arayıp Teğmen Boyd'la görüşmek istediğini söyledi fakat Boyd akşamüstü dört sularına kadar karakolda olmayacaktı. Hâliyle Josie'nin tekrar araması gerekecekti. İç çekerek masaüstü bilgisayarından Facebook'u açtı ve James Omar'ı aramaya koyuldu. Delikanlının profilini neredeyse ânında buldu. Kıvrırcık saçlarının rüzgârda uçtuğu, suratının yakından çekilmiş bir fotoğrafını profil resmi yapmıştı. Josie arka planda bir sahil olduğunu gördü. Fotoğraflarının geri kalanına tıkladı. Pek fazla fotoğrafı yoktu. Görünüşe bakılırsa James Omar sosyal medyada pek vakit geçirmiyordu. Birkaç fotoğrafında bir grup erkekleyken çoğu fotoğrafında anne babası ve Josie'nin hem James'e hem de fotoğraflardaki yaşlıca çifte benzerliğinden ötürü kız kardeşi olduğunu tahmin ettiği bir kızlaydı. Kâh açık hava konserinde kâh üniversitenin kampüs turundaydılar, kâh Şükran Günü sofrasında oturuyor kâh devasa yılbaşı ağaçlarını kendi elleriyle kesiyorlardı. Mutlu görünüyorlardı. Josie'nin yüreği sızladı. Bugün bir daha asla mutlu olmayacakları bir dünyaya uyanacaklardı. Asla eskisi gibi olamayacakları bir dünyaya.

Fotoğrafların geri kalanını hızla geçtikten sonra arkadaş listesine bakmaya karar verdi. Epey uzundu. İç geçirerek listeyi incelemeye koyuldu, Gretchen'la ya da Denton'la herhangi bir bağlantı arıyordu.

Üç saat sonra boynu fena hâlde tutulmuştu fakat elinde hiçbir ipucu yoktu. James Omar'ın arkadaşlarının çoğu Idaho'da yaşıyordu. Sadece birkaç düzinesi Philadelphia ve çevresinde ikamet ediyordu. Geri kalanı ülkenin dört bir yanına dağılmıştı. Josie'nin görebildiği kadarıyla ne Gretchen'la ne de Denton kasabasıyla uzaktan yakından alakası vardı.

O hâlde Omar ne halt etmeye araba kiralayıp Denton'a kadar direksiyon sallamıştı? Gretchen'in evinde ne işi vardı?

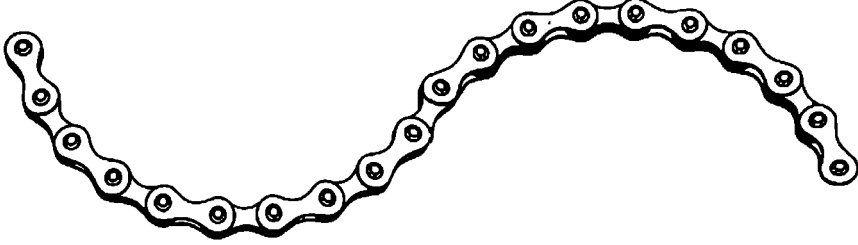
Josie HAKKIMDA sekmesine tıkladı. Memleketinin Boise, Idaho olduğunu görmek onu hiç şaşırtmadı. Ayrıca bekârdı ve lisans eğitimini Purdue'da tamamlamıştı. Şu sıralar Philadelphia'daki Drexel Üniversitesi'nde yüksek lisans öğrencisiydi. Josie, HAKKIMDA sekmesi orada öylece dururken doğrudan fotoğraflarına ve arkadaş listesine dalmakla hata etmişti. Böylelikle maktulün Philadelphia'da ne işi olduğu gizemi çözülmüştü.

"Haklıymışım," dedi Josie, karşısındaki Noah'ya bakarak.

Noah masanın etrafından dolaşp bilgisayar ekranına baktı. "Böylece Philadelphia bağlantılarının sayısı ikiye çıktı: Gretchen'in cinayet masasındaki eski teğmeni ve Drexel Üniversitesi."

Josie ayağa kalkıp Şef Chitwood'un ofisine yöneldi. "Philadelphia'ya gidiyoruz," dedi omzunun üstünden.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“İkiniz hiçbir yere *gitmiyorsunuz*,” dedi Bob Chitwood. Masasının arkasında ayakta durmuş, ellerini beline koymuş, Josie’yle Noah’ya dik dik bakıyordu.

“Şef,” dedi Josie, “bütün ipuçları Philadelphia’yı işaret ediyor. Birinin oraya gitmesi gerek.”

“Tabii,” dedi Chitwood. “Birinin. İkinizin birden değil. Bu teşkilatın size romantik kaçamaklar yapabilesiniz diye maaş verdiğini mi sanıyorsunuz? İkinizde de fındık kadar beyin kalmamış.”

Josie bir kez daha Noah’nın çenesindeki kasın seğirdiğini ve vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. Tam Chitwood’a çıkışmak için ağzını açmıştı ki Josie araya girdi. “Şef, Gretchen buraya taşınmadan önceki hayatının son on beş yılını Philadelphia’da yaşayıp çalışarak geçirdi. Oraya gitmiş olma ihtimali hayli yüksek ve şu anda elimizde hiç ipucu yok. Ayrıca Omar’ın Philadelphia’daki hayatını didiklemek ve araba kiralayıp Denton’a gelmesinin nedenini öğrenmek istiyorum. Bir, bilemedin iki gün sürer.”

Chitwood iç geçirdi. “Öyle olsun. Sadece biriniz gidecek. Diğerinize burada ihtiyacım var. Özellikle de Palmer sırta kadem basmışken. Quinn, soruşturma amiri sensin, o yüzden

sen gideceksin. Ama en geç çarşamba günü burada ol yoksa hakkında rapor tutarım. Şimdi ikiniz de kaybolun.”

Noah arkasına döndüğü gibi odadan çıktı. Josie onu takip etti fakat ortak ofise vardıklarında yolları ayrıldı. Noah, Josie’nin tahminince şalterleri atmasın diye dışarı çıkıp biraz hava almak için yürümeyi sürdürürken Josie telefonunun çalmakta olduğu masasına yöneldi. “Dedektif Quinn,” diye yanıtladı.

Çatlak bir erkek sesi, “Merhaba,” dedi ve Josie’nin yüreğine küçük bir kor düştü. Kim olduğunu sormasına bile gerek yoktu. Şu dünyada hiçbir şey evladını kaybetmiş bir ebeveynin sesindeki mateme benzemezdi. “Bay Omar?” dedi Josie.

Adam boğazını temizledi. “Randall Omar, evet,” dedi. “Ben... Ben James’in babasıyım.”

“Aradığınıza memnun oldum,” dedi Josie. “İlk olarak size baş sağlığı dilememe izin verin.”

“Teşekkür ederim,” dedi adam ve sesi daha da zor çıkar oldu. “Şey, Boise’deki adli tabip bizimle temas kurdu. Bize James’in... durumundan bahsetti. Dedğine göre onun... onun... şeyini bulmakla görevli dedektif sizmişsiniz.”

“Katili,” dedi Josie. “Evet, oğlunuzu öldüren şahsı bulmak ve adalet önüne çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Size söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye tekrarladı Randall pes ve hırıltılı sesiyle. “Elinizde hiç ipucu var mı?”

Josie dehşet verici ayrıntılara girmekten kaçınarak bildiklerinin üzerinden geçti. Oğlunun soğukkanlılıkla öldürüldüğünü daha dün öğrenen matemli bir babayı daha fazla üzmenin manası yoktu. “Bay Omar, oğlunuz Gretchen Palmer adında bir kadının garaj yolunda ölü bulundu. Bu ismi tanıyor musunuz?”

“Hayır, özür dilerim. Karıma sorabilirim ama bana hiç tanıdık gelmedi. Peki ya şu bahsettiğiniz fotoğraf nedir? Küçük bir oğlan çocuğuna ait olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Fotoğrafı görmemiz mümkün mü?”

“Çok yardımı olur,” dedi Josie. “İsterseniz şu anda telefonunuza gönderebilirim.”

“Evet, lütfen.” Randall Omar çabucak bir telefon numarası verdi ve Josie kendi telefonundan fotoğrafı adama yönlendirdi. Adamla eşinin tartışmalarına kulak kabartarak bekledi. Sesleri uzaktan ve boğuk geliyordu. Derken Randall ahizeyi tekrar eline aldı. “Anlayamıyorum. Bu oğlanı hiç görmedik. Kim olduğunu bilmiyoruz. Fotoğraftaki oğlanın kim olduğunu ya da oğlumun... oğlumun cesedine neden iliştiirildiğini öğrenebildiniz mi?”

Ceset kelimesinde sesi çatlamıştı. Josie’nin sesi nazikti. “Çok üzgünüm, Bay Omar. Oğlanın kim olduğunu bilmiyoruz; yani şimdilik. Öğrenmeye çalışıyorum. Oğlunuzla en son ne zaman konuştunuz?”

“Üç gün önce. Eşimin doğum günüydü. Arayıp annesinin doğum gününü kutladı.”

“İkinizden birine seyahate çıkacağından bahsetti mi?”

“Hayır,” dedi Randall.

“Onda bir tuhaflık sezdimiz mi? Dikkati dağınık ya da stresli gibi miydi?”

“Her zaman nasılsa öyleydi. Okul yüzünden hep biraz stresli olurdu.”

“Anladığım kadarıyla oğlunuz Philadelphia’daki Drexel Üniversitesi’nde yüksek lisans öğrencisiymiş. Bu doğru mu?”

Adamın yutkunduğunu duydu. Duygusal açıdan daha sağlam bir zemine adım atmalarıyla sesi gürleştirdi. “Evet, doğru. Şey okuyordu...”

Josie arkadan bir kadın sesinin araya girdiğini duydu. “Genetik. Genetik okuyordu.”

Hattı gerginlik yüklü bir kahkaha doldurdu. “Duyduğunuz ses karıma aitti,” dedi. “Pardon. Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum.” Sığ bir nefes aldı. “Oğlumun hangi bölümde okuduğunu elbette biliyorum. Bilim konusunda hiç durmadan

konusabilir –ah Tanrım– konuşabilirdi... Bilim konusunda hiç durmadan *konusabilirdi*. Tanrım.”

“Sorun değil, Bay Omar,” dedi Josie usulca. “Çok zor bir dönemden geçtiğinizin farkındayım. Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için size tekrar teşekkür ederim. Bana James’in nerede oturduğunu söyleyebilir misiniz? Kampüste mi kalıyordu?”

“Doğrusunu isterseniz kampüsteki yurtlarda kaldığını sanmıyorum. Neticede yüksek lisans öğrencisiydi. Fakat fen bilimleri fakültesinden birkaç blok uzaklıkta küçük bir apartman var. Pek öyle ahım şahım bir yer değildir ama ucuzdur.”

“Yalnız mı yaşıyordu?” diye sordu Josie. “Yoksa ev arkadaşıyla mı?”

“Ah, şey, ev arkadaşıyla. Ethan.”

“Ethan’la görüşmem gerek,” dedi Josie. “Acaba sizde numarası var mı?”

“Elbette,” dedi Randall. “Philadelphia’ya mı gideceksiniz?”

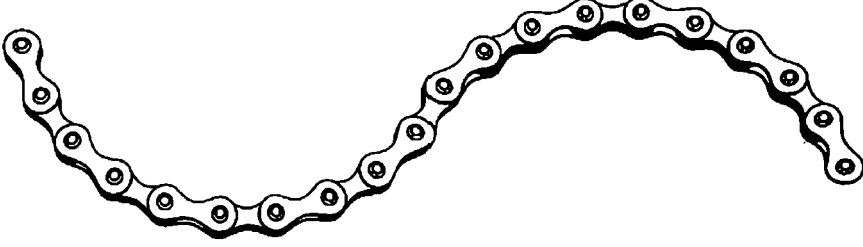
“Birkaç saat içinde yola çıkacağım,” dedi Josie. “Konuşmam gerektiğini düşündüğünüz başkaları varsa isimlerini ve numaralarını mesajla göndermeniz gerçekten çok makbule geçer.”

“Elbette,” diye tekrarladı Randall. “Bir danışmanı vardı, Doktor Larson. Size telefon numarasını gönderirim. James’in akıl hocasıydı. Aynı zamanda ev sahibiydi. Belki o size yardımcı olabilir.”

Josie adama tekrar teşekkür ettikten sonra son bir soru sordu. “Bay Omar, sizce oğlunuz neden bir araba kiralayıp Denton’a gelmiş olabilir?”

Bunu adamın sığ solukları tarafından kesilen uzun bir sessizlik takip etti. Sonunda, “Bilmiyorum, Dedektif,” dedi. “Ne yazık ki hiçbir fikrim yok.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Üç saat sonra Josie'nin Philadelphia'daki polis merkezinden birkaç blok ötedeki Hilton'da bir rezervasyonu vardı. Hem Teğmen Steve Boyd'la hem de Profesör Perry Larson'la ertesi gün görüşmek üzere sözleşmişti. James Omar'ın ev arkadaşı Ethan'la da temas kurmaya çalışmıştı fakat çağrısı telesekretere düşüp duruyordu. Eve uğradı ve Payneler evlerine dönmeden önce onlarla çabucak bir akşam yemeği yedi. Karanlıkta Philadelphia'ya doğru yola koyuldu, saat geç olduğundan şehir trafiğine girmek zorunda kalmayacağına seviniyordu.

Otel odası üst katlardan birindeydi ve çevresindeki şehrin göz kırpan ışıklarına yukarıdan bakıyordu. Josie yatağın kenarına oturdu, çantasını açmaya yeltenmeden ayağının dibine bıraktı ve dışarıdaki geceye baktı. Aylardır ilk defa gerçekten yalnızdı. Hem de birkaç dakikalığına ya da birkaç saatliğine değil, gece boyunca yalnız olacaktı. Gece göğü gittikçe kararmırken camdaki yansıması belirginleşti. Artık aynaya her baktığında kız kardeşinin, yani Trinity'nin yüzünü görmekten kendini alamıyordu. Düşünceleri yeni kavuştuğu ailesinden ondan çalınanlara kaydı. Tek başına olduğu nadir anlarda hayatının aldığı yön karşısında içinde bir öfke ve burukluk hissediyordu. Gerçi sonunda su yolunu bulmuştu. Tüm o badireleri atlatabil-

mişti, öyle değil mi? Yolunun kesiştiği pek çok insan ölmüşken o hâlâ hayattaydı. Ailesi yeniden birleşmişti. Yine de zihninin köşelerinde pusuya yatmış bekleyen iblisler vardı.

Minibarın motorunun usul uğultusu onu çağırıyordu âdeta. Ayağa kalkıp mini buzdolabının yanına giderek bir elini koluna koydu. Çok kolay olacaktı. Gerginliğini üstünden atmasını, geceyi atlatmasını sağlayacak iki yudum bir şey.

“Hayır,” diye fısıldadı. Bu tür bir başa çıkma stratejisi sürdürülebilir değildi. Lila Jensen’in acısını ve öfkesini akla hayale gelebilecek her tür maddeyle bastırmaya çalıştığına şahit olmuştu. Bunun kimseye faydası dokunmamıştı. Boş ellerle pencerenin kenarına geçip Gretchen’in on beş sene boyunca yuva bildiği şehre baktı. Burada da Denton’daki gibi bubi tuzaklı bir evde yaşayıp yaşamadığını merak etti. Gretchen ne tür iblislerle savaşıyordu? Ne saklıyordu? Josie, Gretchen’ın kimseye anlatmadığı sırları olduğunun en başından beri farkındaydı. Gretchen’in etrafına ördüğü duvarları tanıyordu çünkü o da aynı duvarların arkasına saklanmıştı.

Cep telefonu çalınca düşünceleri bölündü. Arayan Noah’ydı. Telefona cevap verirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “N’aber?”

“Vardın mı? Odan nasıl?”

Josie’nin bakışları bir kez daha minibara kaydı. Çabucak gözlerini kaçırdı. Bir eliyle tek gecelik çantasını boşaltmaya başladı. “İdare eder,” dedi. “Sende ne var ne yok?”

“İlk olarak Gretchen’in annesi fotoğraftaki oğlanı tanımadı.”

“Şaşırmadım,” dedi Josie. “Başka?”

“Son yirmi dört saatte Gretchen’in kredi kartlarında ya da banka hesabında hiçbir hareket olmamış. Banka ve kredi kartı şirketleri herhangi bir hareketlilik tespit etmeleri hâlinde bize haber verecekler. Ayrıca hem Gretchen’in hem de Omar’ın telefonunun üçgenleme bilgisi geldi,” dedi Noah.

Heyecandan Josie’nin kafa derisi karıncalandı. “Dinliyorum.”

“Şöyle ki Omar’ın telefonundaki GPS hâlâ açılmış. Görünüşe bakılırsa şu anda Susquehanna Nehri’nde bir yerlerde.”

Josie iç geçirdi. “Dur tahmin edeyim. MVT sinyalinin kesildiği köprünün yakınlarında, öyle değil mi?”

“Akıntı yönünde yaklaşık 800 metre ileride. GPS en son nehirden sinyal vermiş fakat ekiplerden birini sabah ilk iş sızlıkları aramaya göndereceğim.”

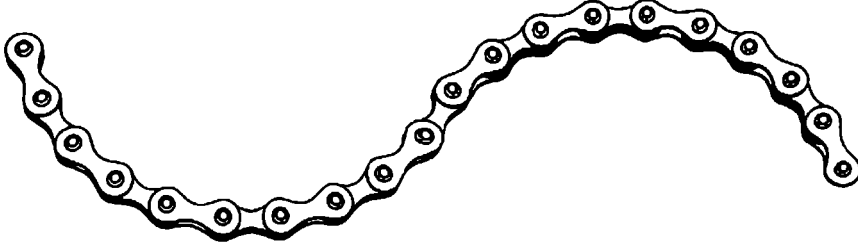
“Peki ya Gretchen’inki?”

“Onun GPS’i kapalıydı. Üçgenleme yapmak zorunda kaldık. Üç buçuk kilometrelik bir alana kadar indirgedik ama özünde aynı yerden bahsediyoruz.”

“Yani telefonlar da MVT de nehirde.” Josie, Gretchen’in yerinin saptanmasında kullanılabilecek her şeyi nehre atıp ardından Denton’ı arkasında bıraktığını hayal etmeye çalıştı. Yapamadı. “Bu işte başka birinin parmağı var, Noah. Bundan adım gibi eminim.”

Noah’nın uzun uzun iç çektiğini duyunca adamın ikna olmadığını fakat aynı tartışmaya tekrar girmek istemediğini tahmin etti. “Pekâlâ,” dedi Noah, “teorini kanıtlamak için kırk sekiz saatten az vaktin var.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Josie, Otuz Üçüncü Sokak'la Ludlow Sokağı'nın yakınlarındaki gri renkli küçük taş apartmanın önünde bekliyordu. Binayı çepeçevre saran alçak taş duvara yaslandı ve yol üstündeki bir mini marketten satın aldığı kahvesini yudumladı. Otelden James Omar'ın oturduğu apartmana kadar olan yirmi iki blokluk mesafeyi taksiyle gelmiş, yol boyunca kendi temposuna kayıtsız şehrin camın öte yanından akıp gidişini izlemişti. Birkaç dakika sonra Doktor Perry Larson'ın sokağın başından sallana sallana apartmana doğru yürüdüğünü gördü. Randevulaşmak için adamla temas kurmadan evvel fakültenin internet sitesindeki profilini incelemişti. Sitedeki fotoğrafından biraz daha yaşlı duruyordu. Josie adamın altmışına merdiven dayadığını tahmin etti. Gümüş grisi saçları esintide uçuşuyordu ve burnunun ucuna, pilotların taktığı güneş gözlüklerinden kondurmuştu. Josie'ye doğru yürürken polo tişörtü, keten pantolonu ve ceplerine soktuğu elleriyle gayet rahat görünüyordu.

Aralarında birkaç adım kaldığında durdu. "Dedektif Quinn?"

"Doktor Larson?" diye cevapladı Josie.

Adam güneş gözlüğünü başına kaldırdı. Elini uzatırken mavi gözlerinin içi gülüyordu. "Tanıştığımıza çok sevindim," dedi. "Keşke başka şartlar altında olsaydı. Hâlâ inanmakta zorlanıyorum."

“James’le yakın mıydınız?” diye sordu Josie.

“Bazı araştırma makaleleri üzerinde birlikte çalıştık. Gelecek vadeden bir bilim insanıydı. Çok azimliydi. Odaklıydı. Genelde kendini işine adamamış öğrencileri kabul etmem.”

“James’le en son ne zaman konuştunuz?” diye sordu Josie.

Larson çenesine dokundu. “Birkaç gün önce laboratuvarda.”

“Gözünüze nasıl göründü? Stresli miydi? Dikkati dağınık mıydı?”

Larson kafasını iki yana salladı. “Hayır. Her zamanki gibiydi.”

“Seyahate çıkacağından bahsetti mi?”

“Hayır. Denton seyahati sizin kadar beni de şaşırttı. Orada neyin ilgisini çekmiş olabileceğini kestiremiyorum. Dediğim gibi, James çok odaklıydı. Aşk meşk işleriyle ya da partilerle ilgilenmezdi. Denton’da arkadaşı olup olmadığından bile haberim yok.”

“Gretchen Palmer adını daha önce hiç duydunuz mu?”

Bakışlarındaki boş ifade Josie’ye bilmesi gereken her şeyi söyledi. “Üzgünüm,” dedi adam. “Tanıdık gelmedi.”

Josie telefonunu çıkardı ve James’in yakasına iliştirilmiş fotoğrafı açtı. “Bu oğlanın James’le bir tür bağlantısı olduğuna inanmak için bazı nedenlerimiz var. Onu tanıyor musunuz?”

Larson uzunca bir anlığına fotoğrafı inceledikten sonra başını iki yana salladı. “Ne yazık ki hayır. Ama dinleyin, James’i o kadar da yakından tanıımıyordum. Ethan’la, yani ev arkadaşıyla şansınız daha yaver gidebilir.”

Josie telefonunu gerisin geri cebine koydu. “Omarların verdiği cep telefonu numarasından Ethan’a birkaç kez ulaşmaya çalıştım. Doğrudan telesekretere düşüyor.”

Larson hafifçe güldü. “Hiç şaşırmadım. Ethan’ı yakalaması zordur. James onun yanına taşındığında mutluluktan havalara uçmuştum çünkü James bana kirayı hep vaktinde öderdi.”

“Ethan da mı sizin öğrenciniz?”

“Ah, hayır. O kriminoloji okuyor. James programıma katıldığında Ethan bir yıldır kiracımdı. Bir sonraki sömestride James’in başını sokabileceği ucuz bir yer arayışında olduğunu duydum. İkisini tanıştırdım. Gerisi malumunuz.”

“Ethan’la en son ne zaman konuştunuz?” diye sordu Josie.

“Ah. Birkaç hafta olmuştur. Dediğim gibi Ethan’ın... aklı beş karış havadadır. Genelde kendi araştırma projelerine gömülüp ortadan kaybolur. James bir keresinde koca bir hafta sonunu bilgisayar başında geçirdiğini söylemişti, yetmiş iki saat boyunca uyumamış. Duyduğum kadarıyla faili meçhul cinayetlere ve seri katillere takıkmış. Ne iç açıcı konular, öyle değil mi?”

Şakası güme gitti. Josie konuşmayı sürdürdü. “James’le yakın mıydılar?”

Larson basamakları çıkmalarını işaret edince Josie adamın peşine takıldı. Sokak kapısına geldiklerinde Larson şifreyi girdi ve fayans kaplı, geniş bir antreye adım attılar. Duvarlardan biri Josie’nin çok geçmeden posta kutusu olduğunu anladığı gri küplerle kaplıydı. Karşısındaki duvardaysa gitar dersi ve sergi broşürlerinin yanı sıra köpek bakıcısı ya da ev temizlikçisi olarak iş arayan insanların ilanlarıyla dolu bir mantar pano asılıydı.

“Ethan ve James gel zaman git zaman hayli yakınlaştılar,” diye yanıtladı Larson cebinden bir anahtarlık çıkarırken. Doğru anahtarı bulduktan sonra antrenin karşı tarafındaki ağır ahşap kapının kilidine taktı ve kapı önlerinde gıcırdayarak açıldı.

Josie elini şöyle bir sallayarak antreyi işaret etti. “Burada kamera var mı?” diye sordu. “Girişte?”

“Aslını isterseniz var,” dedi adam. “Gelen paketlerin çalınmasıyla ilgili sorun yaşıyorduk. Hâl böyle olunca geçen sene güvenlik kamerası taktırdım.”

“En iyisi,” dedi Josie. “Acaba kayıtları izleyebilir misiniz? Ne kadar geriye gidiyor?”

“Altı ay,” dedi Larson. “Oldukça kaliteli.”

“Bir süredir evime kurdurabileceğim bir güvenlik sistemi arayışındayım. Sizdeki hangisinden?”

“Modelin adını bildiğimi sanmıyorum ama Rowland Teknoloji tarafından üretilmiş.”

“Ah,” dedi Josie malum güvenlik deviyle anlaşmazlıklarını anımsayarak. “Rowland Teknoloji’ye aşınayım, sistemleri *gerçekten* çok kalitelidir. O hâlde geçtiğimiz iki haftanın kaydını inceleyip James’in ya da Ethan’ın binaya son giriş çıkışına ait görüntüleri bulmayı dener misiniz?”

“Elbette. Görüntülere nasıl erişeceğimden emin değilim fakat birkaç telefon edip öğrenebilirim. Omarların sizi eve sokmama izin verdiklerini bilmeniz gerek, özellikle de Ethan’a ulaşamadığımız düşünüldüğünde. James’in cinayetini aydınlatmanıza yardımcı olmak adına ne gerekirse yapacaklarını söylediler.”

Ethan Robinson’a hiçbir şekilde ulaşamıyor olması Josie’nin canını gittikçe daha fazla sıkıyordu. Larson onu dar bir koridordan 19 numaralı kırmızı kapıya doğru götürürken, “Doktor Larson, acaba Ethan’ın ailesinin telefon numarasını ya da adresini biliyor musunuz?” diye sordu Josie.

Larson doğru anahtarı bulana kadar anahtarlığını bir kere daha karıştırdı. “Ah evet, elbette. Eğer isterseniz ofisime döndüğümde size mesaj atarım. Sanırım babasından başka kimsesi yok ama bende babasının numarası var. Ethan kirayı birkaç defa geciktirince babası beni aradı ve onlar parayı toparlayana kadar oğlunu evden atmamamı rica etti.”

“Ethan Philadelphialı mı?”

“Ah, hayır,” dedi Larson. “Galiba Portlandlı. Oregon. En azından babası şimdilerde orada yaşıyor. Yani bildiğim kadarıyla.”

Daireye girdiler. İçerisi karanlıktı ve sigara dumanı, domuz pastırması ve ter kokuyordu. Küçük odaları gezerlerken Larson tek tek ışıkları yaktı. Evin abartılacak hiçbir yanı yoktu. Bir oturma odası, duvarındaki girintide katlanır bir masayla iki katlanır sandalyenin bulunduğu dar bir mutfak, sonra da banyoyla

iki yatak odasına çıkan koridor. Her tarafta ders kitapları ve bilgisayar parçaları vardı. Az eşyayla döşenmişti ve sanki hepsi ikinci el dükkânlarından alınmışa benziyordu. Mutfak eviyesinin içinde bir tabakla çatal, bulaşıklıktaysa temiz bir tavayla fincan duruyordu. Bel vermiş kırmızı kanepenin bir ucunda dertop olmuş bir battaniye, sayfaları köşelerinden kıvrılmış birkaç gerçek suç romanı ve yarısı içilmiş bir Gatorade göze çarpıyordu. Diğer yarısı tertemizdi. Mutfaktaki katlanır masada da durum aynıydı; bir tarafı boş ve temizken diğer tarafı bulaşıklarla ve fast-food paketleriyle kaplıydı.

“Temizlik manyağı olan hangisiydi?” diye sordu Josie.

Larson güldü. “James. İşte geldik, burası onun yatak odası.”

James’in yatağı özenle derlenip toparlanmıştı. Yerde kıyafet yoktu. Komodininin ve şifonyerinin üzerinde duran her şey itinayla sıralanmıştı. Komodininin üstünde Josie’nin delikanlının Facebook sayfasında gördüklerine benzer bir aile fotoğrafı asılıydı. Odanın bir köşesinde, üzerinde mavi renkli incecik bir dizüstü bilgisayarın durduğu küçük bir masa vardı. Josie orayı işaret etti. “İzninizle?”

“Elbette,” dedi Larson.

Josie masanın önündeki sandalyeye oturdu, bilgisayarın kapağını kaldırdı ve açma düğmesine bastı. Tam da beklediği gibi şifre korumalıydı. Derken arkasındaki Larson, “Sanırım o konuda size yardımcı olabilirim,” dedi.

Adamla yer değiştirdiler ve Larson iki denemenin ardından dizüstü bilgisayara erişmeyi başardı. “James’le yakın olmadığınızı söylediğinizi sanıyordum,” dedi Josie gerisin geri sandalyeye yerleşirken. “Fakat bakıyorum da size bilgisayarının şifresini bile söylemiş?”

Larson kıkırdadı. “Şansımı denedim. Laboratuvarımda ona tahsis edilmiş bir bilgisayar var ve sistem yöneticisi olduğumdan şifresini biliyorum. James verimlilikten yanadır, o yüzden

şahsi bilgisayarında da aynı parolayı kullanmış olabileceğini düşündüm. Ve haklı çıktım.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse,” dedi Josie bilgisayara dönerek. “Çözdüğünüze sevindim.”

Larson omzunun üstünden izlerken Josie dosyaları ve internet tarayıcısını karıştırmaya koyuldu. Bulabildiği her şey kurbanın üzerinde çalıştığı konuyla ilgiliydi. Kullanılan bilimsel jargon idrak kapasitesinin çok üstündeydi. Üniversitede sadece ana dalına destek olacak ve mezun olmasını sağlayacak kadar fen dersi almıştı. “James’in annesi oğlunun genetik çalıştığını söyledi,” dedi Josie.

“Aslında James epigenetik çalışıyordu,” dedi Larson. Josie sandalyeyle birlikte dönüp adama baktı.

“Bu genetikten farklı bir alan mı?”

Larson, James’in yatağının kenarına tünedi. “Epigenetik daha dar bir alan. En basit ifadeyle DNA diziliminde herhangi bir değişiklik olmadan gen işlevinde görülen kalıtsal değişimlerin incelenmesidir.”

“Yani genlerdeki değişikliklerin mi?” Elini dizüstü bilgisayara doğru salladı. “Yazdığı makaleler ve girdiği akademik dergiler... doğrusunu isterseniz boyumu biraz aşıyor.”

“Genlerin kendisindeki değişiklikleri değil, gen ifadelerindeki değişiklikleri kastediyorum,” diye açıkladı Larson. “Genleri açıp kapayan mekanizmaları. Dış etmenleri.”

“Yaşam tarzı gibi mi?” diye sordu Josie.

“Evet. Fakat tekrar etmek isterim ki bu çok basitleştirilmiş—” Josie gülümsedi. “Basit iyidir.”

“Pekâlâ, şey, yaşam tarzı belli başlı genlerin aktif hâle gelmesinde büyük rol oynayabilir. Çevresel etmenler de öyle. Kişisel meselelere girmemin sakıncası yoksa geçen ay sizinle şu haber spikeri Trinity Payne hakkında yapılan *Dateline* programını izlediğimi itiraf etmeliyim.”

Josie inlememek için kendini zor tuttu. Trinity onu bil-hassa zayıf bir ânında yakalamış ve Josie'yi televizyona çıkıp otuz sene sonraki kavuşmaları hakkında konuşmaya ikna etmişti. Gerçi Josie, Trinity'nin bu işin peşini asla bırakmayacağına adı gibi biliyordu. En iyisi yapıp kurtulmaktı. Hâliyle Trinity'nin hatırına sınırlı sayıda basın açıklaması yapmıştı ve böylece Trinity de kanalın sabah programında o çok imrenilen spikerlik pozisyonunu kapmıştı.

"Bu konu hakkında konuşmamayı yeğlerim," dedi Josie. "Eğer sizin için sakıncası yoksa."

Adam tek elini salladı. "Ah hayır. Niyetim özel hayatınıza burnumu sokmak değildi. Sadece tek yumurta ikizinizin olduğunun altını çizmek istedim. Tek yumurta ikizlerinin genlerinin yüzde yüzünü paylaştıklarını muhtemelen biliyorsunuzdur."

"Evet," dedi Josie.

"Fakat yine de Bayan Payne'le aranızda gözle görülür farklılıklar var, öyle değil mi?"

Josie bunu biraz düşündü. Eskiden, daha doğrusu ilk tanıştıklarında o ve Trinity resmen ezeli düşmandı. Olaylara farklı yaklaşıyorlardı ama aynı zamanda yaptıkları işler de birbirinden çok farklıydı. Josie'nin işi suçları aydınlatmakken Trinity'nin işi, insanların başka türlü öğrenemeyeceği şeyleri dünyaya duyurmaktı. Trinity'nin her şeyi haberleştirme ısrarından ötürü sıklıkla ters düşerlerdi. Josie'nin nazarında adaletin sağlanması göz önünde olmaktan daha önemliydi. Ayrıca Trinity uzun zamandır ünlü olma takıntısıyla yanıp tutuşurken suçluları olabildiğince sessiz sedasız parmaklıklar arkasına göndermek Josie'ye yetip de artıyordu. Yine de ikisi de hedeflerine aynı kararlılıkla yaklaşırdı. Hiçbir şey Josie'yi birkaç yıl önceki şu kayıp kızlar vakasını çözmekten alıkoyamamıştı. Tıpkı hiçbir şeyin Trinity'yi iyi bir hikâyenin özüne inmekten alıkoyamadığı gibi.

"Kesinlikle bazı farklılıklarımız var," dedi Josie adama hak vererek. "Ama benzerliklerimiz de var."

“Benzerlikler olmadan olmaz. Değınmek istediğım konu o değıl. Esas mesele genleri birbirinin tıpatıp aynısı olan tek yumurta ikizlerini alıp farklı deneyimler yaşadıkları, farklı yaşam tarzı seçimleri yaptıkları farklı ortamlara koyduğunuzda gen ifadelerinin de değışmesi. Örneğın James’in yardımıyla yürütmekte olduğum araştırmada aynı genleri taşıyan tek yumurta ikizlerinin neden farklı sağılık sorunları yaşadıklarını araştırıyoruz. Tek yumurta ikizlerinin nadiren aynı nedenden öldüğünden haberiniz var mıydı?”

“Ah, hayır,” dedi Josie. “Yoktu.”

Larson ayağı kalktı ve ellerini heyecanla sallayarak odada volta atmaya başladı. “Hücrelerimizin içinde metil adı verilen bir kimyasal dolaşır. Bu madde insan vücudundaki DNA’ya tutunur. Bu sürece de metilasyon denir. Metilasyon gerçekleştiğinde belli başlı genlerin aktivitesini azaltabilir, yavaşlatabilir, hatta bazı genleri vücudumuzdaki birtakım protein türlerini üretmekten bile alıkoyabilir. Metilasyon seviyemiz neredeyse her şeyden etkilenir: hastalıklardan, beslenme tarzımızdan, sigara, alkol ya da uyuşturucu kullanımımızdan, aldığımız ilaçlardan, çevresel etmenlerden. Siz ve kız kardeşiniz aynı genleri taşıyorsunuz ama DNA metilasyonu seviyeleriniz farklı ve bunun gen ifadelerinizde yol açtığı değışiklikler kalıtım yoluyla sonraki nesillere bile aktarılabilir.”

“Yani yola aynı genlerle başlamış olsak da ondan daha çok içmemin DNA’mdaki metilasyon seviyesini etkileyebileceğini ve genlerimin davranış şeklini değıştirebileceğini mi söylemek istiyorsunuz?” diye sordu Josie.

“Aşağı yukarı,” dedi Doktor Larson gülümseyerek. “İçinde DNA’nızın bulunduğu her bir hücrenizin orada emrinize amade beklediğini hayal edin. Vücudunuzdaki metil grupları genlerinize bağlanır ve temel olarak onlara ne yapmaları gerektiğini söyler. Hücreye ne olduğunu söyleyen de yine metil grubudur. Mesela, *Sen bir kalp kası hücresisin, şimdi şöyle yapacaksın*. Sonra

bir de histonlar vardır. Bunlar DNA'nızın etrafına dolandığı protein molekülleridir ve genlere ne kadar çalışmaları gerektiğini söylerler, diğer bir deyişle genleri regüle ederler.”

“Yani metil ve histonlar sayesinde hücrelerimiz neyi ne kadar yapmaları gerektiğini biliyorlar?”

“Tekrar etmek isterim ki bu son derece basit bir açıklama ama evet.”

“Şayet sormamın sakıncası yoksa,” dedi Josie, “bu araştırmanın pratikte bir faydası olacak mı?”

Adamın gözleri parladı. Ellerini çırpı. “Dedektif Quinn, epigenetik alanında yürüttüğümüz bu çalışma bazı hastalıkları, hatta kanseri bile önleme ve tedavi etme kabiliyetimizi derinden etkileyebilir. Metil gruplarını ya da histonları manipüle edebilecek ilaçlar geliştirdiğimizi bir düşünsenize! Bir sürü hastalığa çare bulabiliriz.”

Larson bir başka konferansa girişecekmiş gibi görünüyordu. Josie dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı. “Büyüleyici. İnsana umut veriyor.” Cep telefonunu çıkarıp saate baktı. “Kusura bakmayın, Doktor Larson, fakat yakında Philadelphia Polis Teşkilatı'ndan bir dedektifle görüşmem var.”

Larson bakışlarını mahcubiyetle yere indirdi. “Kusura bakmayın, Dedektif Quinn. Konu işim olduğunda gözüm hiçbir şey görmüyor.”

“Bunu takdir ediyorum,” dedi Josie adamın yanından geçip koridora çıkarken. “Zaman ayırdığınız için size minnettarım fakat bir sonraki randevuma geç kalmamam gerek.”

Larson, Josie'nin peşinden mutfığa adım attı. “James de işine tutkuyla bağlıydı. Çok acı bir kayıp oldu. Umarım onu kimin öldürdüğünü bulursunuz.”

O anda Josie'nin gözüne buzdolabına tutturulmuş bir fotoğraf çarptı. Restoran menüleriyle ders programlarının altında kalmıştı. “Elimden geleni yapacağım,” diye mırıldandı. Sonra da

parmağıyla fotoğrafı işaret ederek, “James’in yanındaki kim?” diye sordu.

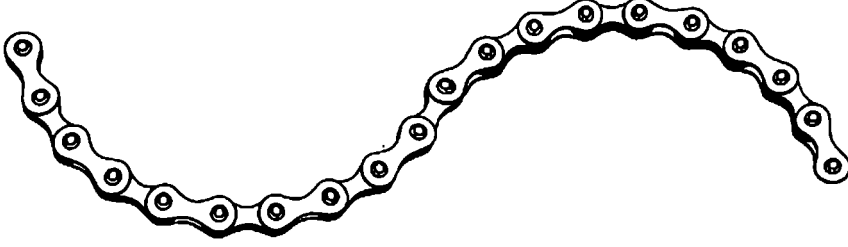
Fotoğrafta James’in sadece belden yukarısı görünüyordu. Bir kolunu koyu renk kıvrıkcık saçlı ve kahverengi gözlü başka bir genç adamın omzuna atmıştı. İkisi de gülümsüyordu ve kan ter içindeydiler. Arkalarındaysa üzerinde BROAD STREET RUN¹ yazan kısmen bulanık bir tabela vardı.

“Ah, o Ethan,” dedi Larson. “Geçen sene yerel bir maratonda koştular.”

Josie telefonunu çıkarıp iki genç adamın fotoğrafının resmini çekti. Ardından onu kapıya kadar geçiren Larson’a zaman ayırdığı için teşekkür etti. Adam doğumdan çok kısa süre sonra birbirinden ayrılan tek yumurta ikizlerinin projesi için bulunmaz nimet olduğundan dem vurarak onu ve Trinity’yi araştırmasına dâhil etmek istedi fakat Josie bu teklifi nazıkçe reddetti. Profesörün uzaklaşmasını izlerken telefonunu çıkardı ve hangi cehenneme gittiğini merak ederek bir kez daha Ethan Robinson’ın fotoğrafına baktı.

1 Amerika Birleşik Devletleri’nin Philadelphia şehrinde her yıl on binlerce koşucunun katılımıyla düzenlenen 10 millik (yaklaşık 16 km) yol koşusu. -f.n.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Seattle, Washington
EYLÜL 1993

Travis'in, boynu boyunca ilerleyen dudakları Janine'in huy-
lanıp kıkırtılara boğulmasına neden oldu. Martiniler onu
sağlam çarpmıştı. Belki de çarpılmasının asıl nedeni Travis'ti.
Travis'in göreve gitmesiyle Fort Lewis'e dönmesi arasında tam
sekiz ay, iki hafta, üç gün, yedi saat geçmişti. Ne var ki uzun
uzun sarıldıktan sonra aralarında beklenmedik bir gerilim oluş-
muştu. İçki içmeye gitme fikri Travis'ten çıkmıştı ve harbiden
işe yaramıştı. İki saat içinde aralarındaki buzlar erimişti. Bir-
birlerine dokunmadan edemiyorlardı. Derken Travis barmene
cömert bir bahşış verdi, Janine'in evine döndüler ve birbirlerine
dolanmış hâlde paldır küldür kapıdan içeri daldılar.

Işıkları açmaya zahmet etmeden kendilerini kanepeye bırak-
tılar. Janine ellerini Travis'in sırtında yukarı aşağı gezdiriyordu.
Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki zevkin doruklarına
tırmanmaya hazırdı. Adamı göğsünden iterek yuvarlanıp sır-
tüstü dönmeye zorladı. Sonra da kucağına oturup gülümsedi.
Ne var ki onu bir kez daha öpmek için eğildiği esnada Travis
suratını buruşturdu.

“Bir dakika bekle, bebeğim,” dedi Travis.

Birbirlerinden ayrıldılar ve Travis ceplerindekileri boşaltmaya girişip cüzdanını, bozukluklarını ve arabasının anahtarını sehpa attı. Janine ise onu beklerken parmaklarını adamın uyluğunda gezdiriyordu. Fakat Travis tekrar konuştuğunda sesi farklıydı; soluk soluğa ve kışkırtıcı değil, gergin ve şüpheliydi. “O da ne?”

Janine başını kaldırarak adamın yüzüne baktı. “Ne oldu?”

Travis eğilip sehpadan bir şey aldı, sonra da elindekini Janine’in burnunun dibine kadar soktu. Janine sokak lambalarının pencerelerden süzülen loş ışığında adamın elindekinin ne olduğunu seçmeye çalıştı.

“Bu bir erkek gözlüğü,” dedi Travis.

Janine gergince gülümsedi. “Ne olmuş yani? Benim değil.”

“O hâlde buraya nasıl geldi? Eve kimi aldın? Yoksa başka biriyle mi görüşüyorsun?”

Janine zihnine çöken pusu dağıtma gayretiyle gözlerini kırptırdı. O son martiniyi içtiğine aniden pişman olmuştu. “Hayır... bebeğim, o gözlük benim değil. Nereden geldiğini de bilmiyorum.”

Travis ondan uzaklaştı. Koyu kahverengi gözleri öfkeyle parıltıyordu. “Sehpanda bir erkek gözlüğü var ama onun buraya nasıl geldiğini bilmiyorsun, öyle mi? Sen beni aptal mı sanıyorsun?”

Janine elini uzatınca Travis biraz daha geri çekildi. “Hayır,” diye yakardı Janine. “Yemin ederim. Nereden geldiğini bilmiyorum. Daha önce burada değildi. Biri içeri girmiş olmalı. Belki de etrafı kolaçan etsen—”

“Bana yalan söyleme, Janine.” Travis ona arkasını dönüp yürümeye başladı. Bir an sonra Janine güm diye bir ses duydu ve ardından Travis, “Lanet olsun!” diye bağırdı.

Janine hafifçe sallanarak ayağa kalktı. “Dur, Travis—”

SON İTİRAF

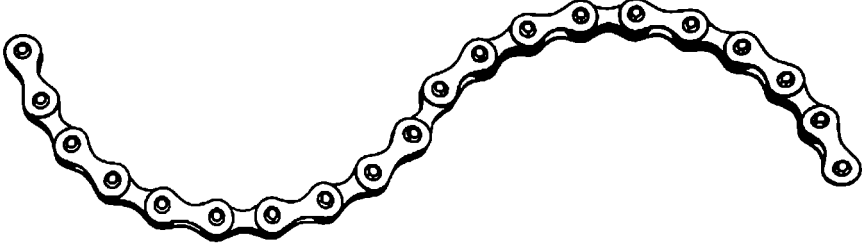
Derken karanlığın içinden yeni bir ses, Janine'in o âna kadar hiç duymadığı bir erkek sesi geldi. "Evet, Travis, neden biraz beklemiyorsun?"

Janine, Travis'in olduğu yerde döndüğünü gördü. Arkasından biri Travis'in suratına bir el feneri tutuyordu. Travis tek elini havaya kaldırdı. "Sen de kimsin?"

Janine, "Travis, korkuyorum—" diye ciyakladığı esnada bir el saçlarına dolanıp kafasını geriye çekti.

Yabancıнын kulağına vuran nefesi sıcaktı. "Korksan iyi edersin, Janine."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Denton, Pennsylvania
GÜNÜMÜZ

Josie, Market Sokak'a çıkıp polis merkezi istikametinde yürümeye koyuldu. Noah'yla kısa bir telefon görüşmesi yaptı fakat Noah'nın verebileceği yeni bir haber yoktu. On Üçüncü Sokak'a vardığında bir taksi durdurdu ve taksi onu Sekizinci Sokak'la Race Sokak'ın kesişimine götürüp polis merkezinin önünde bıraktı. Steve Boyd'la telefonda konuşurlarken adam buradan Çifte diye bahsetmişti ve Josie şimdi bunun nedenini görebiliyordu. Binanın şekli bir av tüfeğinin çifte namlusunu andırıyordu. Josie girişe yaklaşırken jilet gibi gri bir takım elbise giymiş, kır saçlı, uzun, ince bir adam ana kapının yanındaki duvara yaslandığı yerden doğrulup ona doğru yürüdü. "Josie Quinn olmalısınız," dedi elini uzatarak.

Josie adamla tokalaştı. "Teğmen Boyd?"

Adam gülümsediğinde gür kaşlarının altındaki kahverengi gözleri ışıldadı. "Ta kendisi."

Josie adamın arkasındaki kapıya doğru bakınca teğmen başını iki yana salladı. "Oraya girmek istemezsiniz," dedi. "Mi-

safirim olarak bile güvenlik kontrolünden geçmeniz yirmi dakika sürer. Aç mısınız?”

Taksi yolculuğu boyunca Josie'nin midesi yüksek sesle guruldamıştı. “Açlıktan ölüyorum,” dedi.

“O hâlde gidelim.”

Adam cebinden uzaktan kumandalı bir anahtarlık çıkardı ve Josie'yi, Çifte'nin ana girişinin karşısındaki otoparkta duran sivil bir SUV'ye götürdü. Sessizlik içinde yol aldılar; Teğmen Boyd trafikte yıllankavi hareketlerle ilerlerken Josie de kalabalık sokakları seyre daldı. Çok geçmeden de Çifte'nin ve otelin ne tarafta kaldığını kestiremez oldu.

“Philadelphia'ya daha önce gelmiş miydiniz?” diye sordu Boyd.

“Sadece birkaç konser için,” diye yanıtladı Josie.

Nihayet önüne park ettikleri mekân gıda işletmesi olamayacak kadar küçüktü fakat içeri girdiklerinde peynirli biftekli sandviçlerin ve patates kızartmasının kokusu midesinin kasılmasına neden oldu. Boyd duvarlardan birinin dibine dizilmiş turuncu bölmeleri işaret etti. “Siz oturun. Soğan seversiniz, değil mi?”

“Ah, tabii ki,” dedi Josie.

Boş bölmelerden birine oturup Boyd'un dönmesini bekledi. On dakika kadar sonra adam tepeleme yiyeceklerle doldurduğu bir tepsiyle karşısına oturdu; iki de içecek almıştı. Josie en yakınındaki sandviçe uzanıp hapır hupur yemeye koyuldu. Bir süre çıt çıkarmadan yemeklerini yediler. Ne var ki Boyd kendini ara ara bilgiç, takdir yüklü gülümsemeler takınmaktan alamadı. Nihayet peçetesiyle çenesini sildiğinde, “Gretchen'in sizden neden hoşlandığını görebiliyorum,” dedi.

Bir patates kızartması Josie'nin ağzına doğru yol alırken havada asılı kaldı. “Ne? Onunla konuştunuz mu?”

“Yakın zamanda değil. Denton'daki işi kabul ettiğinde onunla görüşen sizdiniz. Sizden hoşlanmıştı. Hem de çok. Kaldı

ki Gretchen pek öyle insan canlısı biri değildir. Öyleyse bile hiç belli etmiyor.”

“Pek bir şey belli etmiyor,” diyerek ona hak verdi Josie. Patates kızartmasından vazgeçip içeceğinden bir yudum aldı. “Onunla en son ne zaman konuştunuz?”

“Noel’de. İyi Noeller dilemek için aramıştı. Biraz lafladık. İşinden falan söz etti. Ondan yılda en fazla bir iki kere haber alırım.”

Bu dokuz ay önceydi. “James Omar ismi size tanıdık geliyor mu?” diye sordu Josie.

“Hayır.”

Josie telefonunu çıkarıp Omar’ın cesedine iliştirilmiş vaziyette buldukları fotoğrafı gösterdi ama Boyd fotoğraftaki çocuğu tanımadı. Hâliyle sıra Josie’nin az evvel resmini çektiği, Omar ve Ethan Robinson’ın dairelerindeki buzdolabına tutturulmuş fotoğrafa geldi.

“Üzgünüm, ikisini de tanımıyorum.”

Josie iç çekerek telefonunu kaldırdı. “Teğmen—”

“Steve.”

“Steve, bence Gretchen’in başı belada.”

Adam başıyla onayladı. “Dün anlattıklarına dayanarak ben de öyle düşünüyorum.”

“Ortaklığınız ne kadar sürdü?”

“Ah, sekiz dokuz yıl kadar.”

Bu onların mesleğinde ortaklık açısından hayli uzun bir zamandı. Josie, polis teşkilatında omuz omuza çalıştığınız insanların size kendi ailenizden bile yakın olabileceğini iyi bildi. Görevdeyken şahit oldukları ve deneyimledikleri şeyler insanların arasındaki bağı başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar güçlendirirdi. “Sence o yapmış olabilir mi?” diye sordu.

Boyd’un bakışları masaya kaydı. Parmakları önündeki peçeteyi minicik bir kare hâline getirene dek katladıkça katladı. “Bilmiyorum,” dedi. “İçgüdülerim hayır diyor ama Gretchen

kapalı kutudur. Uzun yıllar birlikte çalışmamıza rağmen hâlâ onu tanıyormuş gibi hissetmiyorum. En azından yakından.”

Josie hakkında dişe dokunur hiçbir şey bilmiyor olmasına rağmen Gretchen’a karşı beslediği şefkati düşündü. Ardından aklına Gretchen’in evinin zemin katındaki pencerelere monte edilmiş sivri uçlu ahşap parçaları geldi. Ne saklıyordu? Ya da neyden kaçıyordu?

“Yani firardaysa nereye gideceğini bilmiyorsun? Kimden yardım isteyeceğini?”

“Üzgünüm. Hiçbir fikrim yok.”

“Peki sence gerçekten böyle bir şey yapabilir mi?”

“Sahiden bilmiyorum.”

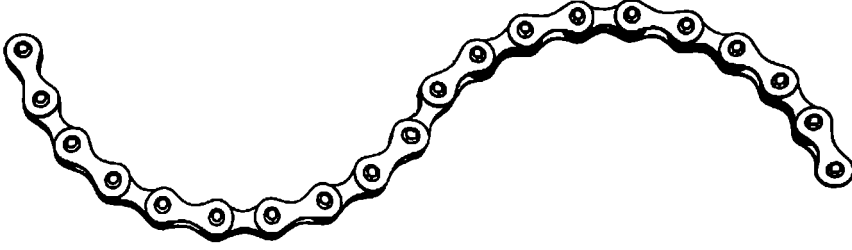
O anda Josie’nin aklına daha önemli bir soru geldi. “Sence kariyerini bu şekilde çöpe atar mıydı? Gencecik bir oğlanı sırtından vurup kanundan kaçarak?”

Boyd bakışlarına karşılık verdi. “Gretchen firar edecek bir tip değil fakat işi onun her şeyiydi. O kadarını biliyorum. Bundan yüzde yüz eminim. Boş zamanlarında ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Bir tek evli olmadığını ve çocuğu olmadığını biliyorum ama herhangi bir hobisi, arkadaşı ya da evcil hayvanı var mı bilmiyorum. Tanrı aşkına, heteroseksüel olup olmadığından bile haberim yok. Adım gibi emin olduğum tek şey mesleğini çok sevdiği ve işinde gerçekten iyi olduğu.”

Josie buna itiraz edemezdi. Ağzına birkaç patates kızartması daha tıktırdı. Bu iş gittikçe çıkmaza giriyordu. Gretchen kilitli bir kapıydı ve görünen o ki kimsenin anahtarı yoktu. Gretchen’in her zamanki hâli gözünün önüne gelince Josie’nin omurgası aniden dimdik oldu. “Ceket!” dedi. “Ceketinin hikâyesini biliyor musun?”

Boyd güldü. “Sırtından hiç çıkarmadığı şu eski püskü deri ceketten mi bahsediyorsun? Evet, hikâyesini biliyorum.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

“**B**uradan ayrılıp Denton’a yerleşmesinden birkaç sene önce bir çifte cinayet vakasını soruşturdu. İki motorcu öldürülmüştü. Serseri motorcu çeteleri sizin oralara da çok musallat oluyor mu?”

“Bazen,” dedi Josie. “Çoğunlukla kasabadan geçip giderlerken.”

“Onlar hakkında bilgi sahibi misin?” diye sordu Boyd.

“Özünde organize suç örgütü olduklarını ve uyuşturucu, fuhuş, kumar gibi her zamanki işlere bulaştıklarını biliyorum. Birbirleriyle kanlı bıçaklı olduklarını da biliyorum. Çoğu fena hâlde şiddet meyillisi. Bu kadarı yeter mi? Yoksa Gretchen motorcu mu?”

Boyd tek elini kaldırdı. “Orada dur bakalım. Gretchen motorcu değil. Dedğim gibi şehirde iki motosikletçinin öldürüldüğü bir cinayet vakasını soruşturuyordu. Mıntıka savaşı yüzündendi. Linc Shore adında bir herif buradaydı. İsim tanıdık geldi mi?”

Josie kafasını iki yana salladı.

“Şeytanın Usturası isimli çetenin önde gelenlerindendi. Onlarca yıl boyunca Ustura’nın Seattle ayağını tek başına yürütmüştü. Burada ne işi olduğundan hâlâ emin değiliz. Belki

kuzeydoğu ayağına desteğe gelmişti. Dediğim gibi, Pis Aslar adındaki bir başka çeteyle tutuştukları kanlı mıntıka savaşının ortasındaydılar. Neyse, çaylağın ne olduğunu biliyor musun?”

“Çeteye katılmak isteyen biri mi?” diye tahmin yürüttü Josie.

Boyd konuşurken katlaya katlaya çeyreklik ebatlarındaki bir kare hâline getirdiği peçeteyi açtı. “Çeteye girmek isteyenlere genelde aylak derler. Çoğu zaman çaylaklık bir üst mertebedir çünkü aylığın çaylaklığa terfi edebilmesi için kendisine kefil olacak bir çete üyesine ihtiyacı vardır.”

“Yani çaylak, aylığa nazaran daha *içeride* sayılır,” dedi Josie.

“Aynen öyle. Neyse, Shore’un yanında bir çaylak vardı. Adı Seth Cole’du. Genç bir çocuktur. Yirmi, yirmi bir yaşlarındaydı. Artık çete üyelerinin çaylaklara işkence ettiklerini biliyoruz. Yamanmayı beklerlerken onlara yaptırmadıkları pislik kalmıyor.”

“Yamanmak derken?” dedi Josie.

“Çaylağın üyeliğe kabul edilmesine öyle diyorlar. Çete üyeleri aralarında oylama yapacağı için sadakatlerini kanıtlamak adına genellikle adam öldürmek ya da suç işlemek gibi bir şeyler yapmaları gerekiyor. En nihayetinde de ceketlerine iştirsinler diye üzerinde çetenin logosunun bulunduğu bir yamayla ödüllendiriliyorlar.”

“Anlıyorum,” diye yanıtladı Josie. “Linc Shore bahsettiğin çaylağa kefil mi oldu?”

“Bilmiyoruz,” dedi Boyd. “Herhâlde asla öğrenemeyeceğiz. Oğlan Seattle’dan gelmişti. Muhtemelen Linc onu kişisel kölesi olarak abuk sabuk işlere koşmak için yanında getirmişti. Neyse, Pis Aslar ikisini bir köşede kısırdı, vurdu ve boğazlarını kesti.”

“Bunu yapanın Pis Aslar olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Josie.

“Arkalarında kartvizitlerini bıraktılar,” dedi Boyd. “Kısmen yanmış bir maça ası. Görünüşe göre bunu pek çok cinayet mahallinde yapıyorlarmış. Böylelikle diğer çete tebligatı alıyor.”

“Tanrım.”

“Al benden de o kadar. Hâliyle bunun mıntıka savaşıyla ilgili olduğunu görür görmez anladık. Her nedense o vaka Gretchen’i can evinden vurdu.”

“Ne açıdan?”

Boyd arkasına yaslanıp küçük sandviççiye göz gezdirdi. “Bak, biz vakaları soruştururuz, değil mi? Ne olursa olsun soruştururuz. Cinayet cinayettir. Fakat on yedi yaşındaki bir öğrenci otobüs beklerken tecavüze uğrayıp öldürüldüğünde, küçücük bir çocuk serseri bir kurşuna kurban gittiğinde ya da bir yaşlı evinde soyguncular tarafından dövülerek öldürüldüğünde insanın yüreği burkulur. Öyle zamanlarda elini biraz daha çabuk tutarsın, soruşturmaya biraz daha fazla zaman ayırırsın. En azından şiddeti ve öldürmeyi yaşam tarzı bellemiş iki kişinin kurban gittiği bir cinayetten daha fazla.”

“Linc Shore ve Seth Cole yüksek riskli kurbanlarmış,” dedi Josie.

“Öyle tipler hep kelle koltukta yaşar. Neticede kanun tanımaz bir motosiklet çetesine katıldığında hayli nahoş bir şekilde can vereceğin kesin gibidir. Kurbanlar onlardan olduğunda çoğumuz canını dişine takmaz. İşimizi yaparız yapmasına ama davanın sonucuyla o kadar da yakından ilgilenmeyiz çünkü biz katilleri kodese tıkar tıkmaz iki yeni çaylak çeteye yamanıp onların yerini alır. Gelgelelim Gretchen... O vaka onu gerçekten derinden etkiledi. Gretchen’i hiç o vaziyette görmemiştim. Birkaç defa onu ağlarken yakaladım. Çok garipti. Sıradan bir vaka olmalıydı. Üstelik hiçbirimiz o vakaya el atmak istemiyorduk. Öyle bir işe bulaşırsan –yani gerçekten üstüne düşersen– kodese tıkmak istediğin çete üyelerinin hedefi hâline gelersin. Fakat Gretchen’in umurunda bile olmadı. Bu cinayeti o âna dek baktığı tüm vakalardan daha sıkı soruşturdu.”

“Kurbanlardan birini tanıyor olabilir mi?” diye sordu Josie. Kafası karışmıştı.

“Hayır, zaten işin tuhafı da buydu. Aralarında hiçbir bağlantı yoktu. Bu vakaya neden o kadar önem verdiğinden hâlâ emin değilim. Uzun lafın kisası failleri tutuklayıp savcılığa teslim etti. Pis Aslar üyelerinin ikisi de hüküm giyip müebbet yedi, sonra da Shore’un çetesi Gretchen’a o ceketini verdi.”

“Ceket *onun* muymuş?”

Boyd omuz silkti. “Bilmiyorum. Gretchen hiç anlatmadı. Linc Shore’un ceketini de olabilir, çaylağın da. Belki de sadece ona aldıkları bir ceket. Ama eskidi. Yamaları sökülmüşe benziyordu. Neyse, onu failler hüküm giydikten sonra gördüm. İfade vermek üzere cezai infaz merkezine gittiğimizde genellikle Reading Terminal’e uğrayıp öğle yemeğimizi orada yeriz. Orada karnımızı doyurabileceğimiz bir sürü mekân var. Diyeceğim odur ki bir duruşma için o taraftaydım ve öğle yemeği için Reading Terminal’e geçmiştim. Gretchen’i bir hamburgerci Şeytanın Usturası’ndan bir adamla ve Linc Shore’un hatunla gördüm.”

“Karısıyla mı?”

“Hiç bilmiyorum. Karısı da olabilir, kız arkadaşı da. Tek bildiğim Linc’le münasebeti olduğu. Gelmediği tek bir duruşma bile olmadı. Keza yanındaki adamın da öyle. Neyse, orada Gretchen’la birlikteydiler. Ceketini ona onlar verdi ve sonrasında Gretchen o ceketini sırtından hiç çıkarmadı.”

“Gretchen’a ceketini neden kabul ettiğini sordun mu hiç?”

“Elbette sordum,” dedi Boyd. “Beni zerre kadar ilgilenmediğini söyledi. Fakat her fırsatta onu sıkıştırdım. Bunun onunla Linc’in arkadaşları arasında olduğunu, anlayamayacağımı ve tek bilmem gerekenin bu olduğunu söyledi. Biraz daha didikledim fakat ser verip sır vermeyeceği açıklığa kavuşunca sormayı bıraktım.”

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Josie arkalarındaki mutfaktan gelen seslere kulak kabarttı: bağırılan siparişler, metal spatulanın ızgaranın üzerindeki tıkırtısı, pişen etin cızırtısı,

fritözden gelen ve son patates postasının piştiğine delalet eden bip sesi. Gretchen onun gözünde eskisinden bile daha büyük bir gizemdi artık. İç çekti. “Duygusallaştığı başka vakalar da oldu mu?” diye sordu sonra.

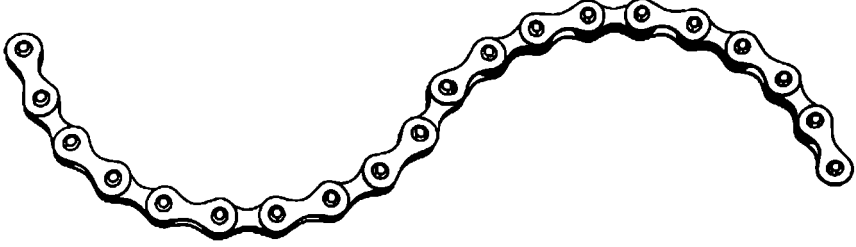
Boyd cevap vermeden önce kısa bir süre düşündü. “Hayır, en azından aklıma gelen yok. O vaka gibi öne çıkan bir başkası olmadı.”

“O dosyaya bir bakabilir miyim? Shore/Cole cinayetleri dosyasına?”

Boyd kaşlarını çattı. “Eski bir dosya. Üstelik kapandı da. Ne yapabileceğime bakayım. Şimdilik Google’da aratabilir ya da philly.com adresinden bakabilirsin. O zamanlar haberlere falan çıkmıştı. Eğer dosyaya ulaşabilirsem bulabildiğim her şeyi sana gönderirim. Buna ne dersin?”

“Harika olur.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie doğrudan eve gitmedi. Philadelphia'da kaldığı otelden çıkış yaptı, akşamüstü trafiğiyle boğuştu ve evine gitmek yerine havanın hâlâ biraz aydınlık olmasından istifade ederek Gretchen'in evine doğru yola koyuldu. Sokağa park edip eve doğru yürürken garaj yoluyla verandanın arasına gerilmiş olay yeri şeridinin altından eğilerek geçti. Gittikçe cılızlaşan gün ışığı hüzmeleri evin yan cephesindeki pencerelerden yansiyordu. Josie parmak ucuna kalkıp pervaz boyunca uzanan çivilere nazikçe dokundu. Steven Boyd'dan öğrendiklerinin ışığında Gretchen'm evine kimsenin giremeyeceğinden –en azından önce kendini yaralamadan giremeyeceğinden– emin olmak konusundaki şiddetli paranoyasını anlayabiliyordu. Üyelerinden ikisini parmaklıkların ardına gönderdiği için Pis Aslar'ın peşine düşeceğinden mi korkmuştu? Çete Gretchen'ın izini Denton'a kadar sürmüş ve nihayet intikamını almış olabilir miydi? Fakat öyle olsa bile James Omar bu işin neresindeydi? Yanlış zamanda yanlış yerden geçen sıradan biri olamazdı. Özellikle de bir araç kiralayıp Philadelphia'dan Denton'a geldiği düşünüldüğünde.

Josie evin etrafında bir tur atıp sokak kapısının oraya geri döndü. Bir şeyi gözden kaçırdığı hissini bir türlü üstünden atamıyordu. Fakat gözüne çarpan hiçbir şey olmadı. En azından

dışarıda. Verandaya gerilmiş sarı şeridin altından eğilerek geçip sokak kapısını açmaya davrandı. Neyse ki kapı kilitli değildi ve Josie'nin itmesiyle gıcırdayarak açıldı. Josie içeri adım attığında ilk gördüğü, Gretchen'in tül perdelerinden süzülen ışık birikintilerinde tembelce dans eden toz zerrecikleri oldu. Bu sefer tek fark olay yeri inceleme uzmanlarının parmak izi aradığı yerlerde bıraktığı ince taneli, koyu renk toz katmanıydı. Josie bir kez daha Gretchen'in oturma odasındaki sehpanın üzerinde gözüne çarpan daire şeklindeki pırıl pırıl alanı inceledi. Noah'nın o izin önemli olduğunu düşündüğünü biliyordu fakat Josie öyle olduğundan şüpheliydi. Olay yerleriyle ilgili sorun da buydu zaten. Neyin gerçekten anlam taşıdığını kestirmek zordu, o yüzden tüm ipuçlarına –en azından ilk etapta– önemliymiş gibi yaklaşımları gerekiyordu.

Josie bir kez daha evde ağır ağır dolaşmaya koyuldu, ilk gelişinde gözden kaçırmış olabileceği şeyleri arıyordu. Ne var ki ilk gelişinde fark etmeyip bu defa dikkatini çeken tek şey Gretchen'in tüm sofrta takımlarının plastik olmasıydı. Josie açık mutfak dolaplarının önünde durup hepsini kafasında katalogladı. Dört kâse, dört yemek tabağı, dört büyük bardak; hepsi plastikti. Kahve fincanlarının hepsi şu plastik seyahat kupalarındandı. Bunun garip olduğu kesindi ama illa bir anlamı olmalı mıydı? Josie, Noah'nın sesini kafasının içinde duyabiliyordu: "Belki de sakardır." Fakat Gretchen görevdeyken elinden hiçbir şey düşürmediği gibi karakolda seramik kupa kullanmayı da sorun etmiyordu.

Josie'nin telefonu ceketinin cebinde öterek irkilmesine neden oldu. Elini cebine daldırıp çıkardığı telefonun ekranına baktı. Doktor Larson ona Doug Robinson'ın adını ve telefon numarasını göndermişti. Josie mesajla adama teşekkür ettikten sonra Gretchen'in evinin ışıklarını söndürüp arabasına döndü. Motoru hemen çalıştırmak yerine Doug Robinson'ın numarasını çevirdi. Dördüncü çalışmada adam telefona cevap verdi.

“Bay Robinson?” dedi Josie. “Doug Robinson? Ben Dedektif Josie Quinn. Denton Polis Teşkilatı’ndan arıyorum. Pennsylvania’da—”

“Ah, selam,” dedi adam, Josie’nin sözünü keserek. “Evet, şey, Larson denen şu profesör beni aradı. Şey, James’e gerçekten üzüldüm. Ne büyük şok. Bu... bu korkunç.”

Josie, Doktor Larson’ın kötü haberi verip onu bu sıkıntıdan kurtardığına sevindi. “James’i tanıyor muydunuz?”

“Ah, onunla birkaç kez karşılaştım. Ethan geçen yıl bahar tatilinde onu buraya getirip Portland’ı gezdirdi. İyi çocuktü. Ciddi bir tipti.”

“Bay Robinson, oğlunuzdan en son ne zaman haber aldınız?”

Adam hesaplama yapar gibi mırıldandı. Ardından, “Şey, galiba üç hafta önce?” dedi.

“O zamandan beri sizi hiç aramadı mı? Mesaj da mı atmadı? Sizce bu garip değil mi?”

Robinson güldü. “Ethan için mi? Hayır, hiç de değil. O açıdan biraz tuhaf bir çocuktur. Pek sosyal bir tip değildir. Aslında çocukluğundan beri böyleydi. Okulda çok fazla arkadaşısı yoktu. Ya kafasını bir kitaba gömer ya da bilgisayarın başında olurdu. Parlak bir öğrenciydi ama ağzından kerpetenle laf alırdık, anlarsınız ya? Eşim, yani annesi onu kabuğundan çıkarmakta hayli iyiydi ama Ethan lisedeyken eşim vefat etti.”

“Başınız sağ olsun,” dedi Josie.

“Sağ olun. Neyse, Ethan annesinin ölümünden çok etkilendi. Gerçi üniversiteye girdiğinden beri gayet iyi idare ediyor.”

“Öğrendiğim kadarıyla yüksek lisans öğrencisiymiş. Lisans eğitimini nerede aldı?” diye sordu Josie.

“Ah, burada. Pennsylvania Üniversitesi’nde.” Adam güldü. “Drexel’le aynı sokaktaydı ve en az onun kadar pahalıydı. Ama şikâyetçi değilim. Bu sayede kariyerine diğerlerinden bir adım önde başlayacak.”

Josie konuyu tekrar Ethan'la iletişimlerine getirdi. "Yani oğlunuzun uzun süre sizi arayıp sormadığı oluyor? Şimdiye dek ondan en fazla ne kadar haber alamadınız?"

"Galiba altı hafta falan? Bakın, Dedektif, Ethan koca adam oldu, anlarsınız ya? Kendine ait bir hayatı var. Daima arkasındayım ki o da bunu biliyor fakat onu zırt pırt rahatsız etmem. Tabii kirasını geciktirmediği sürece. Çünkü o zaman Larson bana hiç rahat vermiyor."

Josie adamın vurdumduymazlığı karşısında ne hissedeceğini bilemedi. Oğlunu hiç merak etmiyor muydu? Yoksa Ethan gerçekten o denli başına buyruk ve sırra kadem basmaya meyilli bir tip miydi? Josie adamın ondan bir şey saklayıp saklamadığını, oğluyla aralarının bozuk olup olmadığını merak etti. Her ailenin sıkı fıkı olmadığını biliyordu fakat Doug Robinson'ın oğluyla ilgili kaygısız tavrını garipsedi, özellikle de ev arkadaşı kısa süre önce cinayete kurban gitmişken. "Pekâlâ, sizden bir ricam olacak," dedi Josie. "Benim için Ethan'a ulaşmayı dener misiniz? James'in öldüğü düşünüldüğünde onun güvende olduğundan emin olmak ve yerini öğrenmek istiyorum. Ayrıca telefon numarasını da alabilirsem çok iyi olur. Gerçi eğer dediğiniz kadar içine kapanık biriye muhtemelen tanımadığı bir numarayı açmayacaktır."

"Elbette," dedi Doug.

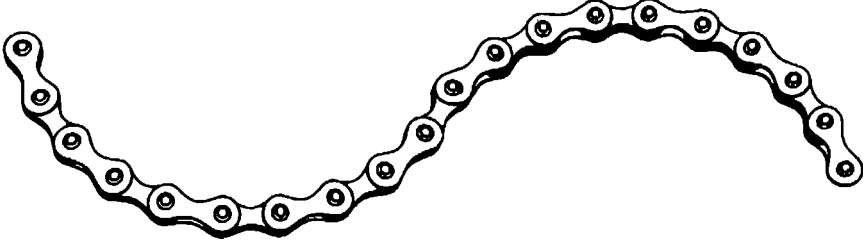
"Bir de James'in Facebook arkadaş listesinde oğlunuzun adına rastlayamadım. Sosyal medya hesabı var mı?"

"I-ıh," diye yanıtladı Doug. "Bildiğim kadarıyla yok. Böyle yaparak sisteme başkaldırdığını düşünüyor."

"Bir şey daha var," dedi Josie. Adama olay mahallinde bulunduğu fotoğraftaki oğlandan bahsetti; önemli olup olmadığından emin değillerdi fakat oğlanın kimliğini tespit etmek istiyorlardı. Robinson fotoğrafa bakmayı hemen kabul etti ama fotoğrafı almasıyla oğlanı hiç görmediğini söylemesi bir oldu.

Böylelikle Josie neresinden tutsa elinde kalan bir sürü ipucu ve kayıpla kalakaldı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Josie, Gretchen'in evinden ayrılmadan evvel Noah'ya bir mesaj attı. *Arama ekipleri telefonu ya da MVT'yi bulabildiler mi?*

Noah neredeyse ânında cevap yazdı. *Maalesef. Hiçbir şey bulamadılar. Bu ipucu da fos çıktı.*

Josie iç geçirerek daha kişisel bir konuya geçti: *Eve döndüm. Bu gece bana gelmek ister misin?*

Noah şıp diye cevap verdi. *Çok isterdim. İnan bana. Ama annemin termosifonu mortoyu çekmiş ve yenisini takmasına yardım edeceğime söz verdim. Belli ki uzun bir gece olacak.*

Josie tekrar iç çekti ve Escape'ini çalıştırdı. Noah on sekizine bastığında annesiyle babası ayrılmıştı. Üç çocuğun en küçüğüydü ve kardeşler arasında Denton'da kalan tek çocuk oydu. Josie, Noah'nın annesine sahip çıkışına hayranlık duymadan edemiyordu. Az daha, *Annene selam söyle*, yazacaktı fakat sonra Noah'nın annesiyle ilk ve tek karşılaşmasında kadının onu tepeden tırnağa süzüp, "Seni vuran kadın bu, öyle mi?" dediğini hatırladı. Tetiğe basarken Josie'nin bir genç kızı kurtarmaya çalıştığını, doğru şeyi yaptığını inandığını, neticede kendisinin de şikâyetçi olmadığını ve onu ânında affettiğini anlata anlata Noah'nın dilinde tüy bitmişti ama Bayan Fraley hâlâ Josie'ye ısınamamıştı. Josie onu suçlayamıyordu. Kendisi

de o hadise yüzünden hâlâ vicdan azabı çekiyordu. *Sorun değil, yarın görüşürüz*, yazdı ve otoparktan çıkıp eve doğru yola koyuldu.

Evinin lambaları hâlâ yanıyordu ve garaj yolundan baktığında, oturma odasının penceresinden televizyonun ışığını görebiliyordu. Trinity'nin spor tarzdaki kırmızı Fiat'ı garaj yolundaydı. Josie bir anda benliğini istila eden rahatlama duygusu karşısında şaşkınlığa kapıldı. Önceki geceyi Philadelphia'da tek başına geçirdikten sonra misafirinin olduğuna memnundu. İçeri girdiğinde Trinity eşofman altı, çalıştığı kanalın logosunu taşıyan tişörtü ve elinde sımsıkı tuttuğu uzaktan kumandayla Josie'nin mavi kanepesinde keyif çatıyordu. Önündeki sehpa koca bir kâse dolusu patlamış mısır duruyordu. Josie'yi gördüğünde uzaktan kumandanın düğmesine basmasıyla televizyondaki aksiyon durdu.

"Bakıyorum da hâlâ buradasın," dedi Josie.

Trinity gülerek doğrulup yanındaki mindere pat pat vurdu. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Josie çantasını ve ceketini antrede öylece yere bıraktıktan sonra ikizinin yanına çöktü. Bir avuç mısır alıp ağzına attı ve çiğnerken konuşmaya başladı. "Öyle demek istemedim. Yalnızca işe geri dönmen gerektiğini sanıyordum."

"New York'a yarın dönüyorum. Umarım burada kalmamın sakıncası yoktur." Uzaktan kumandayı elinde şöyle bir salladı. "Senin evinde vakit geçirdiğime inanmakta hâlâ zorlanıyorum."

Bu defa gülme sırası Josie'deydi. "Artık New York'a davet et de ben de *senin* evini göreyim."

Trinity uzaktan kumandayla uyluğuna hafifçe vurdu. "Lütfen ama. New York'a gelebilmek için önce işten izin alman gerek ve Manhattan'ın göbeğinde, soruşturduğun vakaya ışık tutabilecek bir ipucu bulmadığım sürece o işin yaş olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ancak iş için gelirsin."

İkisi de kariyer odaklıydı, o yüzden Josie özür dilemedi. Onun yerine, “Hazır lafı açılmışken, Şeytanın Usturası’nı ya da Pis Aslar’ı duydun mu hiç?” dedi.

“Motosiklet çeteleri,” dedi Trinity. “Modern çağın haydutları. Onlarla ilgili bir vakaya bakmıyorsun, değil mi? O herifler belalı.”

Josie iniltisini bastırmak zorunda kaldı. Trinity en son birinin belalı olduğunu söylediğinde cesetler Josie’nin sayamayacağı kadar hızla yığılmıştı. “Emin değilim. Yani doğrudan değil. Sanmıyorum.”

“Çok açıklayıcı oldu,” diye takıldı Trinity.

“Onlar hakkında çok şey biliyor musun?”

“Bildiğim birtakım şeyler var. Geçen sene onlar hakkında büyük bir haber yaptık. Prodüktörlerimden birinin Pis Aslar çetesinde esaslı bir muhbiri vardı. Haberini yaptığımız tek motosiklet çetesi onlar değildi fakat en çok onlar hakkında bilgi topladık. Aslar büyük ölçüde uyuşturucu ticaretiyle ve yasa dışı silah kaçaklığıyla uğraşıyor. Doğu Yakası’nı mesken bellemişler ve mıntıkalarına diğer çetelerin el uzatmasından hiç hoşlanmıyorlar. Yollarına çıkan herkes ya öldürülüyor ya da gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor.”

“Öyleymiş,” dedi Josie. “Kaynağım bir kartvizitleri olduğunu söyledi.”

“Yarısı yanmış bir maça ası,” dedi Trinity. “Ama bu bir kartvizit değil, ihtar.”

“Ne demek istiyorsun?”

Trinity elindeki uzaktan kumandayı sehpayı bıraktı. “Pis Aslar pek çok cinayetten sorumludur fakat sadece rakip çetelere bir mesaj göndermek istediklerinde arkalarında yanık bir maça ası bırakırlar.”

“Peki ya tanıklar?” diye sordu Josie. “Diyelim ki biri çete üyelerinden birkaçını cinayet işlerken gördü ve mahkemede aleyhlerine ifade verecek?”

Trinity kafasını iki yana salladı. “Görgü tanıklarını ortadan kaldırıyorlar. Cesetleri asla bulunmuyor.”

“Vaka üzerinde çalışan savcılar ya da polis memurlarını hedef aldıkları olmuş mu hiç?”

“Elbette ama şahitleri ortadan kaldırmak daha etkili çünkü polislerin ve savcıların suçu ispat edebilmek için tanığa ihtiyaçları var.”

“Fakat bir polis memurunu öldürmeleri ya da ortadan kaldırmaları hâlinde arkalarında maça ası bırakmazlar, öyle mi?”

“Bırakmazlar. Yani hiç sanmıyorum. Gretchen’la mı ilgili? Aslar’ın ona bir şey yaptığından mı şüpheleniyorsun? Olay yerinde maça asına rastlamadın, değil mi?”

“Hayır ve bilmiyorum. Birkaç sene önce Şeytanın Usturası’ndan iki kişiyi öldüren iki Aslar mensubunu hapse tıkmış. Şu anda resmen uçan kuştan medet umuyorum. Özellikle de yüksek lisans öğrencisi kurbanımız ve—”

Josie, Trinity’ye gizemli oğlanın fotoğrafından bahsetmekten son anda vazgeçti.

“Sorun değil,” dedi Trinity. “Bazı şeyleri benimle paylaşamayacağını biliyorum. Gerçi artık umurumda da değil. Yerel haberlere bakmıyorum.” Uzaktan kumandaya uzanıp programını kaldığı yerden devam ettirdi. “Fakat Gretchen, cinayet kurbanı ve Aslar arasında bir bağlantı kurabilirsen uçan kuştan medet ummuyorsun demektir.”

Josie bir kahkaha patlattı. “Söylemesi kolay.”

“Endişelenme,” dedi Trinity göz kırparak. “Şimdiye dek çok daha azıyla çok daha fazlasını başardın.”

Josie ayağa kalkıp odadan çıkmaya davrandı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi Trinity.

Josie dönüp ona bön bön baktı. “Üst kata. Biraz araştırma yapmam gerek.”

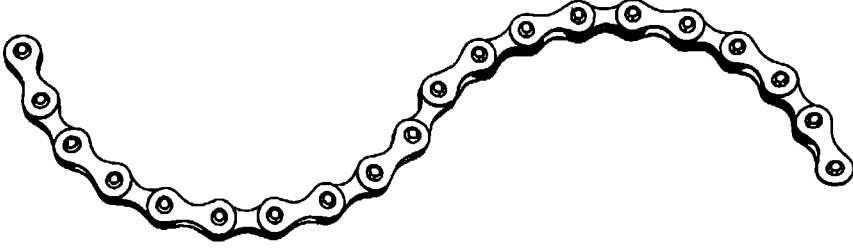
Trinity kusursuz kaşlarından birini kaldırıp bir kez daha kanepeyi işaret etti. “Dizüstü bilgisayarlar taşınabilir şeylerdir,

sevgili kardeşim. Hâliyle bilgisayarını buraya getirirsen ben dizimi izlerken sen de araştırmanı yapabilirsin. Uzun bir gece olacağı kanaatindeysen sana kahve de yaparım.”

Josie tek kaşını kaldırarak Trinity’nin taklidini yaptı. “Bana yağ mı çekiyorsun sen?”

Trinity güldü. “Hayır. Hâlâ şu ikiz kız kardeş zimbirtısını sindirmeye çalışıyorum.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki saat sonra Trinity yanında horlarken Josie oturmuş, Linc Shore/Seth Cole cinayetleriyle ve katliamdan sorumlu iki çete üyesinin mahkûmiyetiyle ilgili Philadelphia haber sitelerini tarıyordu. Pis Aslar mensubu iki katilin sabıka fotoğraflarında kırklarında, toparlak suratlı, sakallı, kırlaşmış saçları atkuyruğu yapılmış, neredeyse birbirinin aynısı iki adam görölüyordu. İkisi de fotoğraftaki oğlan olamayacak kadar yaşlıydı. Josie, Linc’le çaylağının fotoğraflarına da rastladı fakat bunların sabıka mı yoksa ehliyet fotoğrafı mı olduğunu kestiremedi. Ne var ki ikisi de gözüne tanıdık gelmiyordu. Linc, James Omar’ın cesedine tutturulmuş fotoğraftaki oğlan olamayacak kadar yaşlıydı. Ellilerindeki adamın omuzlarına kadar uzanan yağlı, siyah saçları ve yer yer kırlaşmış uzun, siyah bir sakalı vardı. Kahverengi gözleri kameraya meydan okurcasına bakıyordu ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Sırrı olan bir adama benziyordu ya da esprinin en can alıcı noktasını bekleyen bir adama.

Seth Cole yeterince gençti fakat fotoğraftaki oğlan sadece profilden görüldüğünden aynı kişi olup olmadıklarını kestirmek zordu. Josie cinayet hakkında kaleme alınmış makaleleri taramaya ara verip Seth Cole’un adını Google’a ve birkaç po-

lis veritabanına girdi. Delikanlının çevrimiçi ortamda tek bir ayak izi bile yoktu. Bir Facebook profilinde elinde birayla bir Harley Davidson'ın üstünden kameraya gülümsüyordu. Uzun sarı saçları sırtına kadar geliyordu. Kanca burunlu, al yanaklı ve kirli sakallıydı. Yirmi bir yaşında olmasına rağmen çok daha büyük duruyordu. Ya Facebook profilini pek sık kullanmamıştı ya da gizlilik ayarlarını olabilecek en yükseğe almıştı çünkü sayfasında fotoğrafıyla Seattle'da yaşadığı bilgisi dışında hiçbir şey yoktu. Polis veritabanlarında da durum pek farklı değildi. Sadece Linc Shore'a ve Şeytanın Usturası'nın Seattle ayağına katılmadan önce uyuşturucu kullanımıyla ilgili ufak tefek birkaç suçtan hüküm giydiği yazıyordu.

Josie iç geçirerek Philadelphia'da işlenen çifte cinayeti derinlemesine araştırmaya geri döndü. Çok sayıda makale vardı ama hiçbirisi Boyd'un anlattıklarından daha fazlasını söylemiyordu. İki adam vahşice katledilmişti ve Gretchen üst üste tehditler alan görgü tanıklarına rağmen katilleri adalete teslim etmek adına canla başla çalışmıştı. Pis Aslar mensubu iki fail şartlı tahliye ihtimali olmadan ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Sonra da dosya kapanmıştı. İki yıl sonra Gretchen dedektiflik pozisyonu için görüşmek üzere şimdilerde Şef Chitwood'un işgal ettiği ofiste Josie'nin karşısında oturmuştu.

Josie gecenin büyük bölümünü elinin altındaki tüm kaynakları tarayarak, James Omar'la Pis Aslar ya da herhangi bir motosiklet çetesi arasında bağlantı kurmaya çalışarak geçirdi. Gretchen Palmer'la Pis Aslar'ı, Gretchen Palmer'la Şeytanın Usturası'nı, Gretchen Palmer'la James Omar'ı ve hatta Gretchen Palmer'la Ethan Robinson'ı birlikte aradı. Ne var ki hiçbir sonuç alamadı. Gretchen'm soruşturduğu vakalarla ilgili yapılan pek çok haberde ondan cinayet masası dedektifi olarak bahsediliyordu ve Josie, Gretchen'in babaannesiyle büyükbabasının ölüm ilanlarını buldu fakat başka hiçbir şey yoktu.

Bir kez daha cevapsız sorular Josie'nin kafasının içinde girdap oldu. Bu soruların en önemlisi de Gretchen'in nerede olduğuydu. Noah'nın ortaya attığı üzere evini terk ettiyse çorap çekmecesindeki iki bin doları neden almamıştı? Hayır. Josie, Gretchen'in kaçırıldığından emindi. Aslar tarafından mı kaçırılmıştı? Ömür boyu hapse tıkılan çete mensubu arkadaşlarının intikamını almak için onu ortadan mı kaldırmışlardı? James Omar arada mı kaynamıştı? Belki de ziyaretinin Gretchen'in ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Belki de Pis Aslar'la uzaktan yakından ilgisi olmayan bir sebepten ötürü Gretchen'i görmeye gitmişti ve yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Belki de Aslar oğlanın kurban gittiği cinayeti Gretchen'in üstüne yık-maya çalışıyorlardı. Durum buysa harika bir iş çıkarmışlardı. Sabah Şef Chitwood tutuklama emri çıkartacak ve basın haberin kokusunu alır almaz Gretchen herkesin gözü önünde yargılanmaya başlayacaktı.

Peki ya şu fotoğraf? O fotoğrafı Omar'ın cesedine kim neden tutturmuştu?

Yanı başında Trinity kıpırdandı ve uyku mahmurluğuyla doğruldu. Saatin sabahın üçü olduğunu gösteren dekodere gözlerini kırıştırtarak baktıktan sonra Josie'ye döndü. "Tanrım, hâlâ çalışıyor musun?"

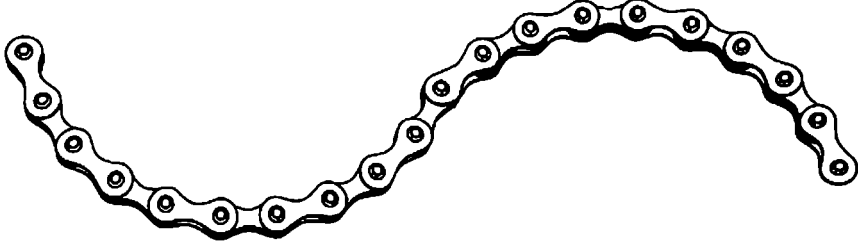
Josie dizüstü bilgisayarının kapağını çat diye kapadı ve yüksek sesle iç geçirerek arkasına yaslandı. "Bir arpa boyu yol katedemedim," diye yakındı.

Trinity kafasını iki yana salladı, ayağa kalktı ve Josie'yi kolundan tutup kanepeden kaldırarak merdivene doğru sürüklemeye başladı. "Çünkü uyuman gerek. Biraz dinlenirsen kafan daha iyi çalışır."

Josie, Trinity'nin onu basamaklardan çıkarmasına müsaade etti. Trinity misafir odasına gitmek yerine çift kişilik yatağına tırmandığında ve ânında horlamaya başladığında da sesini çıkarmadı. O kadar yorgundu ki kız kardeşinin yanına

kıvrılıverdi. Yüreğinde inceden bir sızıyla son otuz yılda buna benzer kaç gece kaçırdığını, kız kardeşiyle koyun koyuna uyuyabilecekken kaç gece bundan mahrum kaldığını merak etti. Bu düşünceyi ve ona eşlik eden acıyı bir kenara iterek tekrar Gretchen'a odaklandı. Bu olayı aydınlatmasını sağlayacak yeni bir strateji, yeni bir bakış açısı arıyordu. Gretchen'la tanıştıkları anı düşündü. İlk görüşmelerini. Sonra da onca başvuru arasında Gretchen'inkini öne çıkaran şeyin ne olduğunu. Uzun yıllardır meslekte oluşu, deneyimi, muhteşem referansları. Referanslar. Zihninin derinliklerinde bir kıvılcım çaktı ama yandığı gibi de söndü. Josie onu tekrar tutuşturmayı denedi ancak bir an sonra uykuya teslim oldu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josie iş yerine vardığında Noah çoktan masasına kurulmuştu. O masasının üstünden Josie'nin önüne bir fincan kahveyle bir de peynirli Danimarka çöreği iterken Josie de onu son yirmi dört saatte öğrendikleri konusunda bilgilendirdi.

“Aslar’ın bu işte parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Noah.

Josie kahvesinden bir yudum aldıktan sonra çekmecesini açarak Gretchen’in özlük dosyasını aramaya koyuldu. “Bilmiyorum. Aslar, Gretchen ve Omar arasında bağlantı kuramıyorum. Omar tam bir kapalı kutu. Tabloya uymuyor.”

“Bir de fotoğraf var,” dedi Noah altını çizercesine. “O da hayli eski. Nasıl oluyor da Omar’ı ya da Gretchen’i tanıyan kimse fotoğraftaki oğlanı teşhis edemiyor?”

“Gerçekten akıl karıştırıcı,” dedi Josie. “Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama sence Seth Cole’un akrabalarından birine ulaşp ondan fotoğrafa bakmasını isteyebilir misin? Yeterince genç, ayrıca sarışınmış.”

“Tabii ki,” dedi Noah. Bilgisayarı öttü ve faresiyle birkaç yere tıkladı. “Gretchen’la Omar’ın geçen haftaki telefon kayıtları için kendi inisiyatifimle mahkeme emri çıkarttırdığımı söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Josie, Gretchen'in özlük dosyasını bulup masasının ortasına koydu. "Yoksa kayıtları aldın mı?"

"Gretchen'inkileri aldım," dedi Noah. "Omar'inkileri beklemeye devam." Derken odanın diğer ucunda, teşkilata ait yazıcı takırdayıp uğuldayarak can buldu. Noah gidip makinenin tükürdüğü kâğıtları aldı. Sonra da onları masasına yaydı. Josie masanın etrafından dolaşıp Noah'nın yanına gitti ve gelen giden aramalardan oluşan listeyi birlikte incelemeye koyuldular.

"İşte," dedi Josie. İki hafta öncesine ait bir gelen aramayı işaret etti. "Bu James Omar'ın telefon numarası."

Noah işaret parmağını liste boyunca kaydırıp Omar'ın numarası karşısına her çıktığında diğer eliyle yanına bir yıldız koydu. "Gretchen'i geçen hafta ve vurulduğu gün aramış," dedi. "Görünüşe bakılırsa hepsi gelen aramalar. Gretchen bir kere bile onu aramamış."

"Neden?" diye sordu Josie. "James Omar, Gretchen'i ne demeye aramış olabilir ki? Numarasını nereden bulmuş?"

Noah, Josie'nin sorularına cevap verme zahmetine girmedii. Hüsrânını dile getirdiğini biliyordu. Gerisin geri sandalyesine oturdu. "Numaraların geri kalanının kimlere ait olduğunu tespit etmeye çalışacağım."

Noah işe koyulurken Josie de Gretchen'in özlük dosyasını açıp referansları bulana kadar karıştırdı. İkisi Philadelphia Polis Teşkilatı'ndandı ki bunlardan biri Steven Boyd'du. Önceki gece uykuya daldığı esnada zihninin derinliklerinde kıvılcım çaktıran şey son referanstı. Gretchen, Jack Starkey adında birinin ismini, iş adresini ve telefon numarasını vermişti. Bu adam Seattle, Washington'daki Alkol, Tütün ve Ateşli Silah Bürosu'nda çalışan bir ajandı. Josie, Gretchen'in özgeçmişine bir kez daha baktı. İş geçmişindeki hiçbir şey Seattle'da bulunduğu delalet etmiyordu. Liseye Allentown, Pennsylvania'da gitmişti. Liseden mezun olmasıyla üniversiteye başlaması arasında dört yıllık bir boşluk vardı. Penn State Üniversitesi'nin

ceza hukuku bölümünden mezun olduktan sonra da doğrudan Philadelphia'daki polis akademisine girmişti. Denton'a taşınana dek bir parçası olduğu cinayet masasına geçene kadar da devriye görevlerine çıkmıştı.

O hâlde Seattle meselesi neydi?

Josie yaptıkları iş görüşmesini düşündü. O zamanlar tek ilgilendiği, Gretchen'in Philadelphia Polis Teşkilatı'nda edindiği engin deneyimdi. Gretchen'a liseyle üniversite arasında verdiği dört yıllık arayı sorduğunu hatırlıyordu. Gretchen bu soruyu seyahat etmek istediğiyle ilgili bir şeyler söyleyerek geçiştirmişti. Josie ATF'deki² ahabıyla nasıl tanıştıklarını sorduğundaysa birkaç konferansta karşılaştıklarını söyleyerek bir daha geçiştirmişti fakat şimdi Josie söylediklerinin doğruluğundan şüphe ediyordu. Jack Starkey'yi nereden tanıyordu? Onunla münasebeti alelade birkaç konferansta karşılaşmaktan daha derin olabilir miydi? Philadelphia Polis Teşkilatı'ndaki görev süreci boyunca birlikte mi çalışmışlardı? Adam Seattle'da ikamet ediyorsa bu nasıl mümkün olabilirdi? Seattle'a taşınmadan önce Doğu Yakası'nda görev yapmış olabilir miydi? Linc Shore ve Seth Cole, Seattle'dan gelmişti. Josie, ATF'nin haydutluk eden motosiklet çeteleriyle uğraştığını biliyordu. Starkey'nin Şeytanın Usturası'yla ilgili yürütülen soruşturmalara müdahil olma ihtimali hayli yüksekti. Gretchen onunla Shore ve Cole cinayetlerinden ötürü mü temas kurmuştu? Gerçi Seattle ATF'yle irtibat kurmasının nedeni iki adam hakkında ayrıntılı bilgi almak istemesi de olabilirdi.

Josie masasında duran telefona uzanıp adamın numarasını çevirdi fakat çağrısı doğrudan telesekretere düştü. Adam ses kaydında şehir dışındaki bir konferansta olduğunu ve e-posta kutusuyla telesekreterine nadiren bakabildiğini söylüyordu. Josie iç geçirmemek için kendini zor tutarak adama bir mesaj bı-

2 (İng) Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu. -ç.n.

raktı; hem cep hem de iş telefonunu vererek en kısa zamanda aramasını rica etti.

Karşısında Noah cep telefonuyla yaptığı görüşmeyi bitirmiş, yüzünde mağlubiyete uğramış gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. “Fotoğraftaki oğlan Seth Cole değil.”

“Emin misin?”

“Az evvel konuştuğum annesiydi. Cole’u üç yaşındayken evlat edinmişler ama kesinlikle o olmadığını söyledi. Ayrıca, Gretchen’in arama kayıtlarındaki numaraların geri kalanı yerel numaralar ve anlayabildiğim kadarıyla üzerinde çalıştığı vakalarla ilgili. Sıra dışı bir durum yok.”

Hiçbir yere çıkmayan ipuçlarının sayısı gittikçe artıyordu.

Josie dirseklerini masaya dayayıp yüzünü ellerinin arasına aldı. “O nerede, Noah? Burada neler dönüyor? Chitwood mesai bitmeden tepemize dikilip tutuklama emri çıkarttırmak isteyecek.”

“Çıkarttırdı bile,” dedi Çavuş LaMay masalarına yanaşarak. Elindeki uzaktan kumandayla odanın karşı duvarına monte edilmiş televizyonu açtı. Bir dakika kadar reklamları izlediler, ardından yerel haberler başladı. Haber spikerinin omzunun yukarısında Gretchen’in yüzü belirdi, üstünde DENTON POLİSİ HAKKINDA TUTUKLAMA EMRİ ÇIKARILDI yazıyordu. Josie haberi bölük pörçük duyabildi: “...üniversite öğrencisi James Omar... dedektifin evinde... nereden tanıştıkları ya da bu ölümcül yüzleşmeye neyin yol açtığı hâlâ belirsiz... herhangi bir bildiğiniz varsa...”

“Tanrım,” dedi Josie.

LaMay televizyonu kapadı ve uzaktan kumandayı masaya bıraktı. “Üzgünüm, Patron,” dedi. “Bilmen gerektiğini düşündüm.”

Josie ona elinden geldiğince gülümsedi. “Teşekkürler, Dan.”

LaMay'in ayaklarını sürüye sürüye yanlarından uzaklaşmasıyla Josie yüzünü bir kez daha ellerine gömdü. "Bu hiç iyi olmadı," diye mırıldandı.

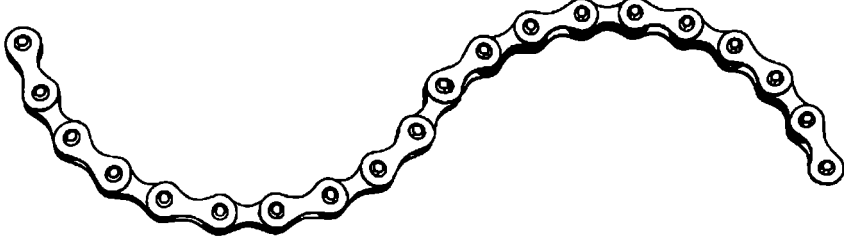
Noah'nın sandalyesinin fayansların üstünde çıkardığı gıcırta başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu. Noah öne doğru eğilip sesini alçalttı ve iki masanın üstünden, "Hey, onu bulacağız, tamam mı?" dedi usulca.

Sağ salim mi bulacağız? diye düşündü Josie. Gretchen hâlâ hayatta mıydı?

Noah sanki aklından geçenleri okumuş gibi, "O başının çaresine bakar," dedi. "Chitwood tutuklama emri çıkarttırdıysa ne olmuş? Gretchen'ı bulduğumuzda onu tutuklamak zorunda kalsak bile neler olduğunu açıklayacaktır. Böylece her şey yoluna girer."

Masasındaki telefon çalmaya başlayınca Josie, Jack Starkey'nin aradığını umarak ahizeyi ânında kaptı. Ne var ki arayan LaMay'di. Bu defa lobiden arıyordu. "Patron," dedi, "santral korunun orada bir cinayet mahalli olduğunu söylüyor."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Seattle, Washington
OCAK 1994

Çömlekçi çarkı Kristen'm önünde paramparça vaziyette duruyordu. Tamir edilemez hâldeydi. Zaten çömlekçilikten pek anladığı yoktu ama çarkı bir daha iflah olmayacak kadar bozduğunun farkındaydı. İç geçirerek parçaları oradan oraya süpürdü. Darryl'ın tepesi fena atacaktı. Sırf sıkılmasın diye Kristen'a çömlekçi çarkını o almış, vestiyerlerini tam teşekküllü bir çömlek atölyesine çevirmişti. Dahası tüm bunları, ilk çıkmaya başladıklarında ona çömlekçiliği denemek istediğini söylediği için yapmıştı. Tüm o ekipmana, kile ve fırına ne kadar para harcadığını bilmek bile istemiyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı alçak sesle. "Fırın."

En az bin dolara patlamış olmalıydı. Mecburen ona çarkın durumunu anlatacak, yenisini isteyecek ve tekrar deneyecekti. Belki de hamile kalıp tüm bunları arkasında bırakmalıydı. Garsonluk yaptığı restoran kapandıktan sonraki esas planı buydu. "Evde kal," demişti Darryl. BMW bünyesinde çalışan bir satış temsilcisi olarak servet kazanıyordu. Kristen her ne kadar bahşişlerden köşeyi dönse de garsonluktan kazandığı üç kuruşluk

maaşa ihtiyaçları yoktu. Kristen ve Darryl Spokes çiftinin evrimindeki bir sonraki adım bir aile kurmaktı. Fakat sonra yeni bir çatıya ihtiyaçları oldu ve Kristen'in arabasının şanzımanı mortoyu çekti. Ardından Darryl'in annesinin de hastalanmasıyla aile kurma planları sekteye uğradı. Ne var ki Kristen h    eve kapanıp kalmış vaziyetteydi. İ  aramaya başladığında Darryl   mlek atölyesi fikrini ortaya atmıştı.

Tek sorun, Kristen'in çömlekçilikte berbat olmasıydı. Hem de ne berbat.

"Bebeğim, iyi misin?"

Kocasının sesini duyunca irkildi. Duvardaki saate   yle bir göz atınca on biri geçtiğini gördü. Yine i ten eve geç gelmişti. Fakat gecikmesinin nedeni i  yoğunluğu değil, patronunun gözüne girmesi için kesinlikle gerekli olduğunda direttiği mesai sonrası i kileriydi.

"Buraya gelme," diye seslendi ama i  i ten geçmişti. Darryl  enesinde bir günlük sakalıyla gömleğinin kollarını sıvamış, kravatını gevşetmiş vaziyette öylece duruyordu. Tek kaşını kaldırdı.

"Burada ne oldu?"

Kristen i  geçirdi ve kile bulanmış ellerini kotuna sildi. "Olan  u: Ben bu çömlekçilik i ini beceremiyorum, Darryl."

Adam gülümsedi. "Zamanla becerirsin."

Kristen tartı amayacak kadar yorgundu. Darryl odanın ortasına doğru bir adım daha attı ve kırık çömlek  arkının yanındaki masayı işaret etti. "Bu bir?.."

"Fincan denemem."

Gidip fincanı masadan aldı. "Bence harika olmuş, tatlım."

Kristen g  s zce güldü. "Lütfen, yapma."

Griydi, sırlanmamı tı ve yarısı erimi  esine   km  t . Tutacağı, dağılması an meselesiymi  gibi gevşekçe sarkıyordu.

"Bunu iş yerine götüreceğim," dedi Darryl dudaklarının kenarları se irirken.

Kristen kocasının koluna şap diye vurdu. “Kes şunu,” dedi fakat yine de kendini gülmekten alamadı.

Darryl onu iki kolunun arasına alıp öptü. “Yatağa gel,” dedi. “Yarın sabah kahvemi yeni fincanımda istiyorum.”

Kristen kıkırdayarak kocasının koluna bir tane daha indirdi ama Darryl’in onu yatak odasına sürüklemesine izin verdi. Kıyafetlerini yerlere saça saça yatağa doğru ilerlediler.

Derken Darryl tökezledi ve düşmemek için yatağa tutunmak zorunda kaldı.

“Sarhoş musun yoksa?” diye sordu Kristen.

“Işığı yak,” dedi Darryl.

Kristen baş ucundaki lambayı açtığı anda Darryl elinde kahverengi bir cüzdanla düştüğü yerden kalktı. Cüzdanı açtığı anda iki kaşı birden havalandı. “Kristen, Travis Green de kimin nesi ve cüzdanının yatak odamızda ne işi var?”

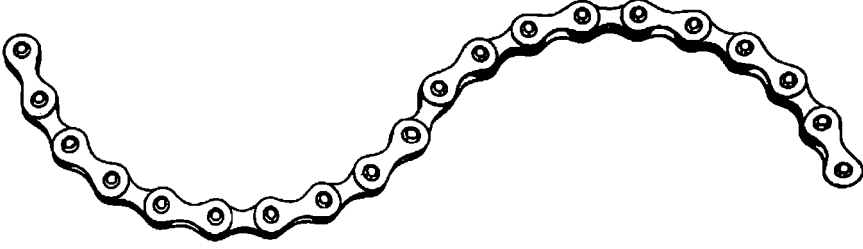
Kristen tam ona hiçbir fikri olmadığını, Travis Green diye birini tanımadığını ve cüzdanının yatak odalarında ne işi olduğunu bilmediğini söylemek üzereydi ki ışık titreşerek söndü ve evdeki uğultu aniden kesildi; evin elektriği gitmişti.

“Kristen,” dedi Darryl.

“Neler oluyor?” dedi Kristen.

Derken odanın diğer ucunda parlak bir ışık yandı ve önce Darryl’ı, sonra da Kristen’i kör etti. Ardından bir erkek sesi, “Aynen, Darryl, burada neler oluyor?” dedi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Denton, Pennsylvania
GÜNÜMÜZ

Denton Korusu, üniversite kampüsüyle Denton'ın ana caddesi arasında kalan ve insanların kâh köpeklerini yürüyüşe çıkardıkları kâh koşuya çıktıkları kâh toplumsal etkinlikler düzenledikleri bir yeşil alandı. Margie ve Joel Wilkins çiftinin tek katlı, çiftlik evi tarzı evleri parktan bir blok uzaklıktaydı ve beyaz bir çitle kaldırımdan ayrılıyordu. Çitin diğer tarafındaki veranda heybetli bir akçaağacın gölgesinde kalıyor, ağacın dallarının birinden ahşap bir salıncak sarkıyordu. Verandadaysa beyaz hasır işi mobilyaları iki yandan kuşatan, rengârenk saksılara ekilmiş çiçekler vardı. Josie ve Noah bahçe kapısının önünde durup Mettner'la konuştular.

“Yeni evlilermiş,” diye açıklamaya girişti Mettner. “Bu sabah Philadelphia’da olmaları gerekiyormuş. Öğrendiğimize göre arkadaşları ve Joel’in kız kardeşiyle gemi seyahatine çıkacaklarmış. Gemiye binme vakti geldiğinde ikisinden de hâlâ ses soluk çıkmayınca adamın kardeşi onları cep telefonlarından aramış. İki çağrısı da doğrudan telesekretere düşünce de ev-

hamlanmış. Sonra da karakolu arayıp iyi olup olmadıklarına bakılmasını istemiş.”

Josie, Mettner'in betinin benzinin atmış olmasından olay yerine ilk intikal edenin o olduğunu anlayabiliyordu. “İkisi de ölmüş mü?” diye sordu.

Mettner başıyla onayladı ve serin bir sonbahar günü olmasına rağmen kaşlarında biriken terleri sildi. “Evet. Kadını oturma odasında bulduk. Adamsa evin arka tarafında, ebeveyn yatak odasıındaydı.”

“İçeri tek giren sen miydin?” diye sordu Noah.

Mettner başıyla onayladı. “Evet, bir tek ben girdim. Ardından Hummel geldi ve olay mahallini emniyete almama yardımcı oldu.” Omzunun üstünden, elinde not defteriyle Wilkinslerin sokak kapısının önünde dikilen Hummel’ı işaret etti. “Hiçbir şeye el sürmedim. İkisinin de nabzını kontrol ettim, oysa şey olduğu...” Cümlesinin devamını getiremedi ve sertçe yutkundu.

“Sorun yok,” dedi Josie. “İnsan hiç alışamıyor.”

Mettner üzüntüsünü üstünden atmak istercesine başını iki yana salladı. “Hiç kadın kurbanı rastlamamıştım. En azından böylesine, anlarsınız ya? Gözleri... Ben...”

Noah bir elini adamın omzuna koydu. “Sorun yok. Şimdi gidip sağlıkçıları ve adli tabibi çağırır mısınız?”

“Elbette,” diyen Mettner ânında devriye aracına doğru yürümeye başladı.

Hummel olay yeri inceleme ekibinin gayriresmî lideriydi ve aracında bir olay mahallini emniyete almak ve delilleri toplamak için ihtiyaç duydukları her şey vardı. Josie ve Noah'nın eve girmeden önce Tyvek tulumlarıyla eldivenlerini giyebilmeleri için arabasını kilitlememiştir.

“Bir haftada üç cinayet,” dedi Josie'yle Noah'nın isimlerini olay yeri tutanağına kaydederken.

Bu gerçek Josie'nin gözünden de kaçmamıştı. Noah'yla birlikte eve girdikleri anda midesi perende attı. İçerisi de dı-

şarısı kadar hoştu. Sokak kapısı doğrudan oturma odasına açıliyordu. Parlak parke döşemeler ayaklarının altında gıcırdadı. Oda krem rengi duvarları ve alçak, cam yüzeyli sehpanın etrafına yerleştirilmiş iki pofuduk mavi kanepesiyle davetkâr ve aydınlıktı. Sehpanın üstünde duran vazoda rengârenk bir yapay çiçek aranjmanı göze çarpıyordu. Sehpanın altındaki yumuşak, menekşe rengi halıysa Margie Wilkins'in çıplak bedenine yastık olmuştu. Genç kadın sırtüstü yatıyordu, ağzı ardına kadar açıktı, gözleri yuvalarından uğramıştı. Hayatının dehşet verici son anları suratında donakalmıştı. Josie, Mettner'in neden o kadar telaşlandığını şimdi anlıyordu. Kadın gençti, Josie'nin tahminince yirmilerinin ortasıındaydı fakat her şey olay yeri incelemesi tamamlanıp da akrabalarıyla konuştuklarında netleşecekti.

Olay yeri inceleme uzmanları cinayet mahallinin fotoğraflarını çekmeden önce hiçbir şeyi bozmaması gerektiğinden Josie dikkatle kadının yanma diz çöküp derin bir iç çekti. "Boğulmuş." Margie Wilkins'in narin boynunda gördüğü parmak şeklindeki morlu pembeli bereleri işaret etti. "Bak, katilin ellerini kadının boynunun neresine koyduğunu görebiliyorsun. Ve bunlar da..." Bu defa genç kadının gırtlığını gösterdi. "Başparmak izleri."

Noah defterini çıkarmış, olay yerinin eskizini çiziyor ve Josie'nin söylediklerini not ediyordu. "Uyluklarının iç taraflarında da morluklar var. Muhtemelen cinsel saldırıya uğramıştır." Josie ayağa kalktı ve Margie Wilkins için saygı duruşunda bulundu. *Kimse böyle ölmemelî*, diye düşündü. Sonra da Noah'ya dönüp, "Lütfen hemen fotoğraflarını çektir ve sonra da üzerini ört," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Noah.

Josie odaya yavaşça göz gezdirdi. Margie'nin maruz kaldığı şiddetle kıyaslandığında ne gariptir ki odada hiçbir dağınıklık yoktu. "Boğuşma yaşanmamış," dedi Josie.

“Sence onu kocası mı öldürdü?” diye sordu Noah. “Aile içi anlaşmazlık? Cinayet-intihar?”

“Bilmiyorum. Gidip bir de onun cesedine bakalım.”

Çiftin çok sayıda çerçeveli fotoğrafıyla bezenmiş, insanın içini açan bir koridorda ilerlediler. Fotoğrafların yarısı kampa, kaya tırmanışına ya da köpüklü su raftingine gittikleri farklı egzotik yerlerde çekilmişken diğer yarısı besbelli düğünlerindendi. Fotoğrafların arasına, üzerlerinde BU BİZİM MUTLU SONUMUZ ve HER ŞEY BİRBİRİMİZE ÂŞIK OLDUK DİYE OLDU gibi şeyler yazan küçük ahşap tabelalar serpiştirilmişti. Josie’nin gözü düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğraflarına takıldı. Gün batımında göl kenarında durmuş, sevgi dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Margie hayattayken güzel bir kadındı ama albenisinin çoğu mutluluktan ıslıl ıslıl parlamasından ileri geliyordu sanki.

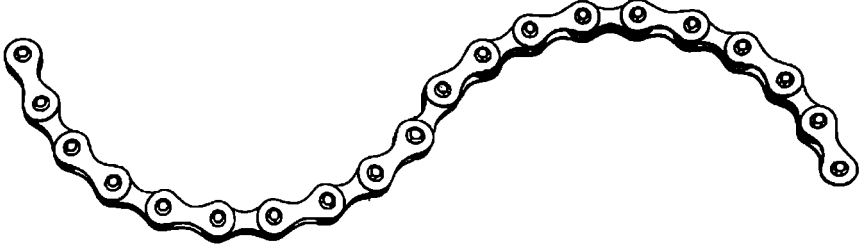
Josie gözlerini güçlükle fotoğraftan ayırdı ve Noah’nın peşinden koridorun sonundaki yatak odasına girdi. İçerisi belirgin ölçüde karanlıktı, stor perdeler sıkıca kapatılıp güneşi dışarıda bırakmıştı. Geniş çift kişilik yatak odaya hükmediyordu. Turkuaz ve yeşil tonlarındaki çiçek desenli yatak örtüsü bir kenara itilmişti. Açık dolap kapısının yakınlarında, yerde kıyafetlerle dolu iki açık bavul duruyordu. Anlaşılan gemi seyahati için toplanıyorlardı. Belki de eşyalarının çoğunu toplamışlardı ve son birkaç parçayı sabah valizlerine atabilmek için ikisinin de ağzını açık bırakmışlardı.

“Onlardan en son ne zaman haber alındığını öğrenmemiz gerek,” dedi Josie.

Noah bunu defterine not aldı.

“İşte, burada,” dedi Josie yatağın yan tarafına doğru ilerlerken. Yatakla duvar arasındaki boşlukta Joel Wilkins’in cesedi yatıyordu. “Ve bu bir cinayet-intihar vakası değil.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Joel Wilkins'in elleri ve ayakları tırmanış halatına benzer bir şeyle bağlanmıştı. Göğsü çıplaktı ve üstünde sadece kesik eşofman altı vardı. Yan yatıyordu, kıvrıkcık sarı saçları kandan keçeleşmişti. Tarumar olmuş kafatasının altında pıhtılaşmış kırmızı bir birikinti vardı. Gözleri sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi yarı kapalıydı.

"Tanrım," dedi Noah.

Josie çömelip cesede yakından baktığında parmağındaki kalın, gümüş alyansı fark etti. Ardından ayağa kalkıp odaya bir kez daha göz gezdirdi. Bu defa gözü yatağın diğer tarafındaki komodinin üstünde duran avuç içi kadar kristal kâseye takıldı. İçinde pırlanta bir yüzük duruyordu. Josie bandının minik minik pırlantalarla süslü olduğunu görünce buna prenses kesim dediklerini hatırladı. Yanında yarım düzine küçük pırlantayla süslenmiş daha ufak bir yüzük vardı. Margie Wilkins'in nişan yüzüğüyle alyansı. Yatağın karşısındaki büyük şifonyerin üstünde siyah bir cüzdan duruyordu. Josie olay yerinin fotoğrafları çekilene kadar ona dokunmak istemiyordu ama göz ucuyla şöyle bir bakınca içinden birkaç banknotun baş vermiş olduğunu fark etti.

“Hiçbir şey almamış,” dedi. “Katil yani. Bu bir soygun değilmiş.” Yatağın Margie’ye ait tarafına geçip parmağıyla yüzükleri işaret etti. “Tek başına nişan yüzüğü bile binlerce dolar eder.”

Noah başıyla onayladı. “Eve hızlıca bir göz attım, diğer odalardan da hiçbir şey çalınmamış gibi duruyor.”

Josie kapının oraya geri döndü. “Katilin içeri nasıl girdiğini bulmaya bakalım.”

Koridorun karşısında banyo vardı. Penceresi küçüktü. Yetişkin bir erkeğin sığamayacağı kadar küçük. Klozetin dibindeki iki cep telefonu dışında odaya el sürülmemişe benziyordu. “Noah,” diye seslendi.

Noah banyoya girip klozetin içine baktı. “Yani herif içeri giriyor, yardım isteyemesinler diye telefonlarını klozete atıyor, kocayı bağlıyor, öldüresiye dövüyor ve ardından karısına tecavüz edip onu da öldürüyor.”

Evin içi ısınmıştı. Josie’nin alnında boncuk boncuk terler belirdi. Banyodan çıkıp kendini mutlu günlerde çekilmiş fotoğraflarla bezeli koridora attı. “Aşağı yukarı,” dedi. Evin ön tarafına dönerken mutfığa uğradı. Ortasında büyük bir mutfak adasının, onun etrafında da yüksek taburelerin bulunduğu, doğal taş görünümlü fayanslarla döşenmiş geniş bir mutfaktı. Temiz ve derli topluydu. Mutfak tezgâhındaki ev aletleri ıslıl ıslıl parlıyor, tezgâhın üstündeki prizde takılı duran iki şarj aletinin kabloları gevşekçe sallanıyordu. “Geceleri telefonlarını burada şarj ediyor olmalılar,” dedi Josie.

“Katil de onları buradan geçerken kapmış olmalı,” dedi Noah.

“Başka hiçbir şeye dokunulmamışa benziyor,” diye yanıtladı Josie.

Tabaklar, bardaklar, çatal kaşıklar ve birinin üzerinde BAY, diğerinin üzerinde BAYAN yazan iki paslanmaz çelik seyahat kupası bulaşıklıkta kuruyup kalmıştı. Eviye boştu. Kahve makinesinin yanında krem rengi bir uçan kaz silüetinin altında

WAWA COFFEE yazan kahverengi plastikten bir seyahat kupası vardı. Josie eldivenli eliyle kapağını kaldırıp içine baktı. Temiz ve kuruydu. Yatmadan önce ya da en azından akşam yemeğinden sonra belli ki ortalığı derleyip toplamışlardı, sonrasında da sabaha hazır olsun diye valizlerini hazırlamışlardı. Temizlik yapmış, yanlarına alacaklarını almış ve telefonlarını şarj etmişlerdi. Gemi seyahatine çıkmaya hazırdılar. Muhtemelen heyecanlıydılar. Belki sevişmişlerdi, belki de çıkacakları uzun yolculuğa hazırlanmaktan o kadar yorgun düşmüşlerdi ki kendilerini yatağa zor atmışlardı. Bunu kimse öğrenemeyecekti. Gece biri evlerine girmişti ve onları bu dünyadan koparak şirin evlerinin her santimini dolduran sevgiyi ve ışığı yok etmişti. Josie'nin üzerine bir hüznün dalgası çöktü. İşini sevse de bu kısmından nefret ediyordu. Gretchen'in bu tür olay mahallerindeki karakteristik metanetini düşündü. Philadelphia'da bir yılda bazı ülkelerde işlenenden daha çok cinayet işlenirdi. Gretchen oradayken bunun gibi kaç olay yerinde bulunmuştu? Josie cinayet mahalline adım attıklarında karşılaştıkları tablonun Gretchen'i pek etkilemediğini biliyordu. Shore/Cole cinayetinde duvarlarını delip geçen neydi?

Noah'nın sesini duyunca nihayet bakışlarını kahve makinesinin yanındaki kupadan ayırabildi. "Bulдум," diye seslendi Noah. Mutfak pencerelerinden birinin altmış santim kadar berisinde duruyordu. Josie ona yaklaşınca pencerenin açık ve telsiz olduğunu gördü. Noah pervaza dokunmadan kafasını dışarı uzattı. "Buradan girmiş."

Josie kenara çekilmesini bekledi, sonra da aynı şeyi kendisi yaptı. Aradığı tel, pencerenin aşağısında, çimenlerin üzerinde duruyordu. Dış pervazda zorlama izleri vardı. Bakışları evin arka tarafına doğru uzanan çimenlerin arasında öylece duran uzun, ince, siyah nesneye kaydı. "Şuradaki ne?" diye sordu, Noah'nın da göremeyeceğini bile bile.

Birlikte dışarı çıktılar. Hummel'in ekibi evin dışını fotoğraflıyordu. Josie ve Noah ağır adımlarla evin etrafından dolandılar; ne idüğü belirsiz nesneye doğru yürürlerken yerlerde olağan dışı bir şey arıyorlardı.

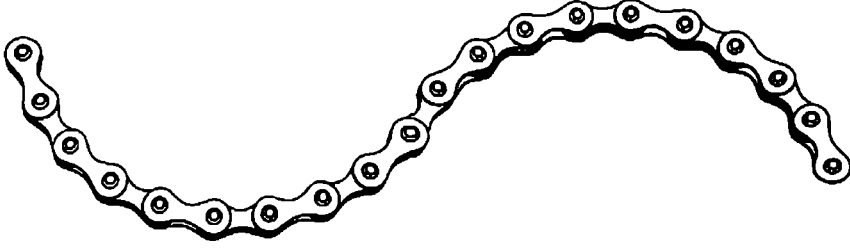
"Levyeymiş," dedi Noah.

Josie çömelip ona yakından baktı. Yassı ucuna kısa sarı saçlar, kemik ve et parçaları yapışmıştı. "Pekâlâ, cinayet silahımızı bulduk. Ekip burayı işaretlemeyi atlamasın." Ayağa kalktı. "Şimdilik göreceğimi gördüm. Daha fazla ayak altında dolaşmayalım. Olay yeri inceleme uzmanları işlerini yapsın. Fotoğraflar çekilsin, evde parmak izi aransın, deliller torbalansın. Tek bir eksik bile kalmasın. Biz de komşularla konuşup herhangi bir şey gören duyan olmuş mu bi' bakalım. Adamın kız kardeşinin numarasını alıp onu ara. Bu çift hakkında ne öğrenebiliyorsan öğren."

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki saat sonra Josie bahçe çitinin diğer tarafında durmuş, Wilkins çiftinin bitişik komşusuyla yaptığı görüşmenin notlarını defterine karalıyordu. Olay yeri inceleme ekibinin işi bitmek üzereydi. Doktor Feist gelip gitmişti. Muhtemelen şimdiye morga varmış, cesetlerin gelmesini bekliyordu. Mettner çitlerin yanına kadar gelip kaldırımın kenarında duran ambulansa el salladı. “Hazırız, çocuklar,” diye seslendi. Paramedikler bir süredir olay mahallindeydi, içeri girip morga götürülecek cesetleri almayı bekliyorlardı. Owen sırtını ambulansın yan tarafına yaslamış, telefonunun ekranını kaydırıyordu. Kafasını kaldırıp Mettner’a bakarak başıyla onayladı.

“İlk kimi alacağız?” diye sordu.

“Kadını alın,” diye yanıtladı Mettner. “Oturma odasında.”

“Tamamdır.”

Owen meslektaşıyla birlikte taşıdıkları sedyeyle önünden geçerken Josie’ye selam verdi. Josie çifte cinayet anonsu geçildiğinde görevdeki paramediğin o olduğuna memnundu. En kanlı cesetlerde bile istifini bozmayan ya da midesi bulanmayan nadir paramediklerdendi. Bu çifte saygıyla yaklaşacağını biliyordu. Josie, Margie Wilkins’in camısı, boş bakışlı gözlerini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Noah telefonla konuşmak için bindiği Escape'in yolcu koltuğundan indi. "Ne buldun?" diye sordu Josie'ye.

Josie bir önceki sayfayı açıp notlarına göz gezdirdi. "Doğu tarafındaki komşuları hiçbir şey görüp duymamış. Batı tarafındaki komşu akşama doğru altı sularında, yani yemek vaktinde eve geldiklerini görmüş; ilk gelen Joel'miş, ondan yarım saat kadar sonra da Margie gelmiş. Adam Margie'nin üniversitede yarı zamanlı fitness eğitmeni olduğunu, Joel'inse lisede öğretmenlik yaptığını söyledi. Dediğine göre eve geldiğinde Joel'le ayaküstü laflamışlar ve Joel ona sabah bir gemi seyahatine çıkacaklarını söylemiş. Adam uyandığında ikisinin arabasının da hâlâ burada olduğunu fark etmiş elbette fakat bunu planlarının değiştiğine yormuş."

Noah tek elini kaldırıp onu durdurdu. "Az evvel telefonda konuştuğum Joel'in kız kardeşiymi ve ondan dün gece 23.30 sularında bir mesaj aldığını söyledi. Gayet normal bir mesajmış. Joel ona tam olarak nerede ve ne zaman buluşacaklarını falan sormuş."

"Yani kesinlikle oymuş," dedi Josie.

"Evet. Hiç işkillenmediğini söyledi. Ardından Joel artık yatacaklarını söylemiş, sonrasında kız kardeşi ondan bir daha haber alamamış."

Josie evi işaret etti. "Arka taraftaki komşu gece iki sularında köpeklerinin deliye döndüğünü söyledi. Havlayıp hırıliyormuş. Köpeğin sahibi dışarı çıkıp bahçeye bakınmış fakat olağan dışı hiçbir şey görmemiş. Derken köpekler havlamayı kesmiş, o da gerisin geri yatağına dönmüş."

"Yani 23.30'da hâlâ hayattalarmış ve katil muhtemelen 02.00 sularında arka taraftan gelmiş, yanında getirdiği levyeyle mutfak penceresindeki teli sökmüş, pencereyi kanırtarak açmış, içeri girmiş ve dosdoğru yatak odasına gitmiş."

"Mutfaktan geçerken telefonlarını almış ve yatak odasına girmeden evvel ikisini de klozete atmış."

“Kadın kanepede uyumadıysa ikisini de uyandırıp birbirlerinden ayırması gerekmiştir. Fakat kadın kaçmaya ya da kocasını kurtarmaya kalkışmadan adamı bağlamayı nasıl başardı?”

Josie bir anlığına alt dudağını dişledi. Bir çifti hedef almak cüretkârlığın dik âlâsıydı. Özellikle de tek başınayken. “Bence silahlı olduğunu varsayabiliriz. Elinde silah olunca kargaşayı daha rahat kontrol edersin. Gerçi yardım almış da olabilir. Yahut adamın kafatasını parçaladıktan sonra kadını uyandırmıştır.”

“Yatakta kan yoktu,” dedi Noah.

“Belki de adamı yaka paça yataktan çıkarmış, yere yatırmış, sonra da birinden biri neler döndüğünü anlayamadan adamın kafasını patlatmıştır. Muhtemelen ikisi de derin uykudaydı. İnsanın kendi yatak odasında bir yabancı tarafından uyandırılması hayli akıl karıştırıcıdır. Bir diğer senaryo da katilin onları uyandırdığı ve ardından kadına adamı bağlattığı yönünde. Kız kardeşi tırmanma halatı hakkında ne dedi?”

“Muhtemelen onların. Sık sık kaya tırmanışına gidiyorlarmış. Doğa sporlarına pek düşkünlermiş.”

“Yani katil halatı yanında getirmemiş. Ya evde bulmuş ya da onlara çıkarttırmış olmalı,” dedi Josie. “Fotoğrafları görüp onları halatı getirmeye zorlamış olabilir. Bence bunu kadına yaptırmıştır.”

“Peki, katil kadını oturma odasına götürdüğünde sence adam çoktan ölmüş müydü?” diye sordu Noah.

“Ölmediyse bile can çekişiyordu,” dedi Josie. “Katil yalnızsa diğer suçlarını işlerken adamın serbest kalması riskini göze almak istememiştir. Adamı esas tehdit olarak görmüş olmalı. Yarım akıllı biri bile evvela en büyük tehdidi saf dışı bırakması gerektiğini bilir. İşe koyulmadan önce telefonlardan kurtulmayı, sonra da tırmanış halatını bulup kullanmayı akıl edecek kadar zekiydi. Ayrıca içeride tek bir ışık bile yanmıyordu ve komşuların hiçbiri, özellikle de arkadaki adam gece boyunca ışıklarının yandığını hatırlamıyor. O yüzden meraklı komşu-

ları işkillendirmemek için el feneri kullandığını ve ışıkları hiç açmadığını düşünüyorum. Katil aptalın teki değil.”

“O hâlde,” dedi Noah, “arkasında biraz delil bıraktığını umalım.”

“Çiftin geçmişiyle ilgili ne gibi bilgiler edindik?” diye sordu Josie.

“Joel Wilkins buralı. Üniversiteye batıda gitmiş. Sonra da Denton’a dönüp yerleşmiş. Margie Wilkins, Erie’de doğup büyümüş. O da üniversiteyi batıda okumuş fakat orada tanışmamışlar. İkisi de eğitimle ve sporla ilgileniyormuş. Yaklaşık bir yıl önce evlenmişler. Ondan önce de üç yıl kadar çıkmışlar.”

“Yani katil intikam peşindeki bir eski sevgili değil,” dedi Josie.

“Korkarım değil,” dedi Noah. “Joel’in kız kardeşine onlara diş bileyen biri olup olmadığını sordum fakat aklına kimse gelmedi. İkisinin de çevrelerince sevilen iyi insanlar olduklarını söyledi.”

Josie iç geçirdi. “Evet, komşuları da öyle dedi. Olanları duyduklarında mahvoldular. Burası hayli sıkı fıkı bir mahalle. Cinayetten önceki günlerde kimse sıra dışı bir şey görmemiş, o yüzden katil evi rastgele mi seçti yoksa saldırmadan önce keşif mi yaptı kestiremiyorum.”

Owen ve meslektaşısı ceset torbası taşıyan sedyeyle evden çıktıklarında ikisi de başlarını önüne eğdi. Margie Wilkins ambulansın arkasına yüklendi. “Yirmi dakikaya döneriz,” dedi Owen ikisine.

Josie ve Noah başlarıyla onayladılar. Ambulans uzaklaştıktan sonra, “Kız kardeşi birkaç saate kasabada olacak,” dedi Noah. “Ona yarına kadar beklemesini söyledim. Bu arada olay yerini temizleriz, o da gelip eve göz atar ve evde bizim fark edemeyeceğimiz bir eksiklik olup olmadığını söyler.”

“Harika,” dedi Josie.

“Sence neyle karşı karşıyayız, Patron?”

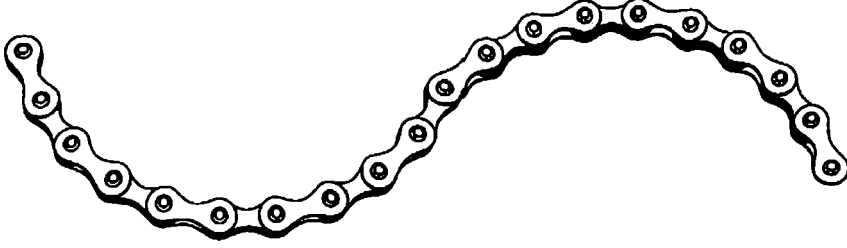
Josie, Noah'nın ne sorduğunu biliyordu. Cinayetlerin özellikle hunharca işlenip işlenmediğini ya da planlı olup olmadığını sormuyordu çünkü öyleydiler. Noah'nın esas sormak istediği bunun tek seferlik bir hadise olup olmadığıydı. Yoksa bütün kasabayı teyakkuza mı geçirmeleri gerekecekti? Bir cinayet daha işlenene kadar elbette bunu kestirmenin hiçbir yolu yoktu. Ne var ki Josie'nin bildiği bir şey varsa o da bu denli titiz katillerin daha önce de cinayet işledikleri ve durmaya hiç niyetleri olmadığıydı. Josie uzun uzun iç çekti. "Basının desteğine ihtiyacımız olacak," dedi. "Bu kişisel bir husumetten kaynaklanıyor da olabilir, onları tanıyan ve onlarla alıp veremediği olan biri tarafından da öldürülmüş olabilirler fakat içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor."

"Olay mahallinin kesinlikle soğuk, insanlıktan uzak bir havası var," dedi Noah.

"Eğer bu cinayet kişisel bir husumet değilse ve insan öldürmekten keyif alan biriyle karşı karşıyaysak o hâlde kasabalıları teyakkuza geçirmemiz gerekir."

Noah bir elini gür kahverengi saçlarından geçirdi. "Pekâlâ. Karakola geri dönüp şefle konuşalım. Ardından düğmeye basarız."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Şef Bob Chitwood'la basın konferansı planlamak kanal tedavisi yaptırmak ne kadar keyifliyse ancak o kadar keyifliydi fakat bir saat sonra üçü de şefin hangi ayrıntıları kamuoyuyla paylaşması gerektiği konusunda net bir fikir edinmişti. Chitwood onları cinayetler, olay mahalli, zaman çizelgesi ve aile hakkında sadece sabırlarını değil, polislik becerilerini de sınamak istermiş gibi bir soru bombardımanına tutmuştu. Josie adamın ofisinden çıktıktan sonra ilk defa kendisinden başka birinin kameraların karşısına geçeceğini düşünerek keyiflendi. Ayrıca Denton'da yaşayan genç ve sevilen bir çiftin cinayete kurban gitmesi, Gretchen'in adının basma düşmesine en az bir iki gün daha engel olurdu. Josie masasına oturup medya dünyasından tanıdığı birkaç kişiyi aradı. Tam telefonu kapamak üzereydi ki cep telefonu çaldı. Bir Philadelphia numarasıydı.

"Josie Quinn," diyerek açtı telefonu.

"Dedektif Quinn," dedi tanıdık bir erkek sesi, "ben Doktor Larson."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Profesör?"

Anlık bir tereddüt oldu. "Şey, Ethan'la ilgili aradım. Ethan Robinson'ı hatırladınız, değil mi? James'in ev arkadaşıydı?"

“Evet,” dedi Josie. “Elbette hatırladım. Siz bana iletişim bilgilerini gönderir göndermez Ethan’ın babasıyla konuştum. Yoksa Ethan’a ulaşabildiniz mi?”

“Şey, hayır. Mesele de bu zaten. Babası beni aradı. Ethan telefonlarına da mesajlarına da dönmüyormuş.”

“Ethan’ın babasının dediğine göre Ethan için bu gayet sıradan bir durummuş,” dedi Josie üstüne basa basa.

“Evet, öyle. Ethan... Nasıl desem? Arada sırada başını alır gider, ortadan kaybolur. Fakat Bay Robinson, oğlu ortaya çıktığında James’in cinayetinden bihaber olacağı için endişelenmiş; o yüzden ona ulaşmayı gerçekten çok istiyor. Beni arayıp Ethan’ın ders programına bakmamı –aslında dairede bir kopyası var– ve profesörleriyle konuşarak derse girip girmediğini öğrenmemi istedi. Korkarım Ethan bir haftadır hiçbir dersine girmemiş.”

Josie’nin içine bir kurt düştü. “Doktor Larson, söyledikleriniz çok endişe verici fakat Philadelphia’nın yetki alanımın hayli dışında olduğunu anlamanız gerek. Bence ikinizden biri derhâl Philadelphia Polis Teşkilatı’na gidip kayıp ihbarında bulunmalı. Ardından polisin Ethan’dan en son ne zaman haber alındığını tespit etmesine yardımcı olmaya çalışın.”

“Tamam, o kadarını yapabilirim. Sanırım ihbarda bulunabilirim. Hem kampüste de polisimiz var.”

“Konuştuğumuz görüntüye ulaşma şansınız oldu mu? Apartmanın girişindeki güvenlik kameralarının kaydına?”

“Bir iki gün içinde elimde olur,” diye yanıtladı Larson. “Rowland Teknoloji’deki temsilcimle konuştum. E-postayla göndereceklerini söyledi. Son iki haftayı. Ethan’la James’in görüldüğü kısımları kaydın geri kalanından ayırmaya çalışacağım.”

“Harika,” dedi Josie. “Görüntüyü alır almaz Philadelphia polisine teslim edin. Muhtemelen hemen isteyeceklerdir zaten. Bir kez daha belirtmek isterim ki kayıtlarda ne gördüğünüzü bana da haber verirsiniz gerçekten çok makbule geçer. Ayrıca

ikisinin en son birlikte görüldüğü âni da bulabilirsiniz şahane olur.”

“Elbette. Teşekkürler, Dedektif. Sizi durumdan haberdar edeceğim. Sizi ve ikizinizi çalışmama dâhil etmek konusundaki teklifimi düşünebildiniz mi acaba?”

“Hayır,” dedi Josie, adamın epigenetiğin faydaları hakkında bir monoloğa daha girişmesine izin vermeden. “Kusura bakmayın ama ilgilenmiyoruz.”

Telefonu kapadılar ve Josie, Ethan ile Doug Robinson arasındaki o tuhaf ilişkiye –daha doğrusu ilişkisizliğe– bir kez daha kafa yordu. Ethan için esas endişelenen ev sahibi değil, babası olmalıydı. Tabii tüm bunlar Larson’ın onunla Trinity’yi araştırmasına dâhil olmaya ikna etmek üzere uydurduğu bir bahane değilse.

Noah kendini masasının başındaki sandalyeye bıraktı ve o esnada Josie’nin önüne attığı kâğıt tomarı yelpaze misali açılarak masaya kondu.

“Hepsi Gretchen’in evinden mi?” diye sordu Josie kâğıtları incelerken.

“Evet, tahmin edebileceğin gibi evin dört bir yanında parmak izi var. Verandada Omar’ın parmak izlerini buldular fakat evin içinde ona ait tek bir parmak izine bile rastlayamadılar. Evin içinde henüz kime ait oldukları tespit edilememiş başka parmak izleri de buldular fakat bunlar evin eski sakinlerine ya da girip çıkan tamircilere falan ait olabilir.”

“Peki ya fotoğraf?”

“Fotoğrafta tek bir parmak izi bile yoktu,” dedi Noah. “Daha doğrusu arka yüzünde birkaç kısmi parmak izine rastlandı fakat o kadar eskiler ki teknisyenler hiçbir şey çıkaramadı.”

“Ama fotoğrafın üstünde Gretchen’in parmak izini de bulamadılar,” dedi Josie.

Noah ona dik dik baktı. “Her nedense savcının buna pek paye vereceğini sanmıyorum. Özellikle de Omar vurulmadan

önce evine gittiği, çocuktan çıkardıkları merminin onun tabancasıyla aynı kalibrede olduğu, sırra kadem bastığı ve aracındaki MVT'yi söktüğü düşünüldüğünde.”

Josie gıcık oldu ama tek kelime etmedi.

Noah masaüstü bilgisayarını açtı. “Yiyecek bir şeyler sipariş etmeliyiz,” dedi. “Çünkü bütün gece burada oturup evrak işleriyle uğraşacağız.” Sesini alçalttı. “İşimiz bittiğinde bence benimle gelmelisin. En azından birkaç saat kestiririz...” Cümlesinin devamını getirmedi.

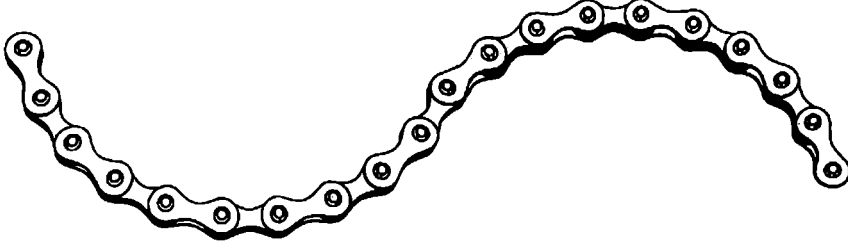
Josie'nin zihni boşluğu dolduramadan masasındaki telefon çaldı. Arayanın Jack Starkey denen şu ATF ajanı olduğunu umarak ahizeyi kaptı. “Quinn.”

Çavuş LaMay'in sesinde bir tuhaflık vardı. Titriyor, bir alçalıp bir yükseliyordu. “Şey, Patron? Acaba... aşağı gelebilir misin?”

“Neler oluyor, Çavuş?”

Uzun bir duraksama oldu. Sonra LaMay, “Şey, Dedektif Palmer burada ve benden kendisini tutuklamamı istiyor,” dedi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Josie merdivenlerden uçarcasına zemin kata indi. Noah'nın ayakları hemen arkasından basamakları dövüyordu. Josie lobiye daldığında Gretchen'in solgun ve bitkin bir hâlde odanın ortasında dikildiğini görünce zınk diye durdu. Gretchen'in üstünde, kaybolduğu gün giydiği siyah pantolon ve Denton Polis Teşkilatı'nın polo yakalı beyaz gömleği vardı. Ne var ki güvenlik kameralarından aldıkları görüntülerin aksine beyaz gömleği şimdi toz toprak içindeydi ve Josie'nin kana benzettiği lekelerle kaplıydı. Pantolonunun sol dizindeki yırtık beyaz tenini gözler önüne seriyordu. Sol kaşının üstündeki beş santimlik yarığın etrafı kurumuş kanla kaplıydı.

"Gretchen," dedi Josie.

Gretchen'in kahverengi gözleri Josie'nin sesini duyabiliyor-muş da karşısında durduğunu göremiyormuş gibi etrafta gezindi.

Josie, Noah'nın LaMay'e ambulans çağırmasını söylediğini duydu. Gretchen da duymuş olacak ki bir anlığına toparlanır gibi oldu. Josie'nin bakışlarına şöyle bir karşılık verdikten sonra arkasındaki Noah'yla LaMay'e baktı. "Hayır, hayır," dedi bileklerini üçüne doğru uzatarak. "Tıbbi yardıma ihtiyacım yok. James Omar cinayetiyle ilgili teslim oluyorum."

Noah öne doğru bir adım atarak Josie'nin önüne geçti. "Gretchen," dedi usulca, "gözünün üstünde derin bir kesik var. Muhtemelen oraya dikiş atılması gerekecek."

Gretchen'in kolları titriyordu. Bir anlığına suratında çaresizlik belirdi fakat sonra kayboldu ve yerini o donuk boşluğa bıraktı. "Hayır," diye diretti. "Dikişe falan gerek yok. Beni gözültüne alın yeter. Teslim olmak istiyorum."

Noah ne yapması gerektiğini sorarcasına dönüp Josie'ye baktı. Josie elini Gretchen'in omzuna uzattı fakat Gretchen silkinerek ondan kurtuldu. "Pekâlâ," dedi Josie usulca. "Şuna ne dersin? Hep beraber koridorun sonundaki toplantı salonuna gidelim."

Gretchen'in suratı ansızın öfkeyle parladı. Josie'yi duymazdan gelerek avuçlarını açıp kollarını Noah'ya uzattı. "Beni gözültüne al. Teslim oluyorum."

"Gretchen," diyerek araya girdi Josie, "biraz oturup konuşalım hadi. Ne dersin?"

"Konuşmak istemiyorum," diye hırladı Gretchen. "Sizden lanet işinizi yapmanızı istiyorum."

Josie istifini bozmamaya gayret etti. "İşimi yapacağım. Fakat bana izin vermek zorundasın."

"Tutukla beni," dedi Gretchen.

"Seni tutuklayabiliriz. Hakkında bir tutuklama emri çıkarıldı zaten. Ama itirafta bulunacaksan," dedi Josie, "eyalet polisini çağırmamız gerek."

LaMay'e bir işaret çaktı. Bunun üzerine, "Ben ararım," dedi LaMay fakat orada öylece dikilip tartışmayı izlemeye devam etti. Protokole göre kendi memurlarından birinin suç itirafında bulunacak olması hâlinde eyalet polisini çağırmaları gerekiyordu. Böylelikle olası çıkar çatışmalarını önlemiş oluyorlardı.

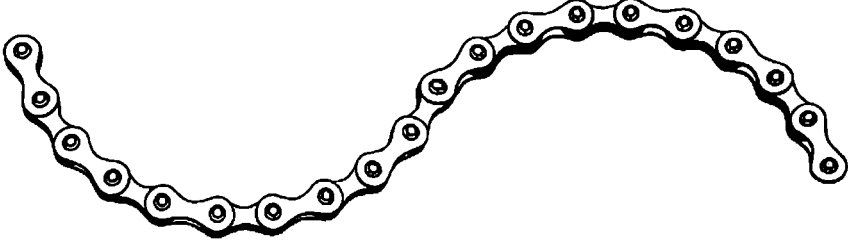
Josie tekrar Gretchen'a döndü. "Önce biraz oturup kafanı toplamak istemediğine emin misin?"

"Tutukla beni," dedi Gretchen resmen hırlayarak.

“Öyle olsun. Kendi isteğınle teslim olduğundan bence seni kelepçelememize gerek yok. Şayet gözaltına alınacaksan her türlü tıbbi ihtiyacını görmek gibi bir sorumluluğumuz var. Her şeyden önce o kesiğē baktırmamız gerek. Gretchen, bunu sen de biliyorsun—”

Gretchen’in yumruğı sert ve hızlıydı. Hatta o kadar hızlıydı ki Josie’nin tepki vermeye bile vakti olmadı. Kendisinden yaşça büyük dedektifin böylesine çevik olduğunu bilmiyordu. Belki de o kadar çevik sayılmazdı. Belki de Josie yumruğın sahibi Gretchen olduğundan boş bulunmuştu. Bir an önce Gretchen’in yüzünden öfkenin ve çaresizliğın geçişini izlerken bir an sonra fayansa kışüstü oturmuştu ve yanağı sızım sızım sızılıyordu. Derken Noah ve LaMay, Gretchen’i yanına yere serdi ve ellerini arkasından birleştirdi. Josie elini yanağına götürdü, indirdiğinde parmaklarında kan vardı. LaMay tarafından kelepçelendiğı esnada yanağı sertçe yere yapıştırılmış olan Gretchen’a bön bön baktı. Gözleri kapalıydı fakat artık gevşeyen suratı tek bir duyguyu yansıtıyordu: Rahatlama.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie hastane yatağının kenarına oturmuş, genç bir doktor iyiden iyiye kızarmış tenini incelerken yüzünü buruşturmayaya çalışıyordu. Gretchen yumruğunu göz çukurunun hemen altına, elmacık kemiğine isabet ettirmeyi başararak derisini yırtmıştı. Eldivenli parmaklar kesğin kenarlarına bastırdıkça yüzünün o tarafı acıyla zonkluyordu. Kısacık bir anlığına çocukluğuna döndü; altı yaşındaydı, yüzünün yan tarafında geniş bir kesik vardı ve hemşireler yarayı temizlemek için onu zapt etmeye çalışıyorlardı. İstemsizce tepeden tırnağa ürperdi. Doktor duraksadı ve başını geriye atıp Josie'nin gözlerinin içine baktı. "Pardon," dedi. "İyi misiniz?"

Josie elini kaldırıp kesige dokunacak oldu fakat doktor onu nazikçe durdurdu ve elini gerisin geri kucağına koydu. "Lütfen," dedi, "o bölgenin temiz kalmasını istiyoruz."

Josie onu yolundan çekmek, sonra da eve gidip Wild Turkey'den alacağı birkaç yudumla acısını dindirmek istiyordu. Ama yapamazdı. Hâliyle hastaneden kaçmak yerine kendine artık altı yaşında olmadığını hatırlattı sessizce. Bunu yapan annesi değildi. Arkadaşının ve meslektaşının başı dertteydi. Yumruk Josie'ye bir mesajdı ve Josie'nin işi bu mesajın şifresini çözmekti. "Dikiş lazım mı değil mi söyleyin artık," dedi doktora.

Adam gülümsedi. İnci gibi beyaz dişleri Josie'ye James Omar'ı gülümserken gördüğü yegâne fotoğrafı anımsattı. Ethan Robinson'la Broad Street Run'da çekildikleri fotoğrafı. "Hayır," dedi adam. "Bence kelebek bant işimizi görür. Eğer yaranın üstüne basitrasın ve E vitamini sürerseniz geride hiçbir iz kalmayacaktır. Şişliği indirmek için de buz uygulayalım. Yarına ağrısı biraz daha artacaktır."

Josie gitmeye hazırlanarak ayaklandı fakat doktor bir elini kaldırıp hafifçe güldü. "Aceleniz olduğunu biliyorum, Dedektif, ama lütfen. En azından yaranıza pansuman yapmama izin verin."

Sinirden Josie'nin yüzünü ateş bastı. Hıncını tek derdi ona yardım etmek olan bu zavallı, iyi niyetli adamdan çıkarmamak için kendini zor tutuyordu. Elinden geldiğince gülümseyerek ses tonunu yumuşatmaya gayret etti. "Zahmet olmazsa biraz daha acele eder misiniz lütfen? İşimin başına dönmem gerek."

Adam ona yatağa geri oturmasını işaret etti. "Elbette."

Doktor söz verdiği gibi elini çabuk tuttu ve yaraya uyguladığı antiseptiğin canını hafifçe yakması dışında Josie hiç acı hissetmedi. Birkaç dakika sonra perdenin arkasında yalnızdı ve hastanedeki işinin bittiğine seviniyordu. Derken tam karşısındaki perdenin altında bir çift bot belirdi. "Buradayım, Fraley," diye seslendi Josie.

Noah açıklıktan içeri girip perdeyi arkasından kapattı. Josie'ye yaklaşp parmağının ucuyla çenesini yana yatırdı ve yüzünü buruşturarak yanağını dikkatle inceledi. Gözleri buluştuğunda suratındaki ifadenin yerini gülümsemeye bırakması ve yakınlığı Josie'nin endişelerinin bir kısmını dindirmeye yetti. Josie derin bir nefes verdi ve alnını Noah'nın göğsüne yasladı. Bir anlığına Noah onu kollarının arasına alıp öylece bağrına bastı. Geçmişin hatıraları geriledi. Derken o an sona erdi. Noah onu bırakıp bir adım geri çekildi; kokusu Josie'nin giysilerine sinmişti. Tıraş losyonu, kahve ve sadece Noah'ya özgü bir koku.

"Gretchen'in alnındaki yarığa ne dediler?" diye sordu Josie.

Noah bir an bile tereddüt etmedi. Bu ritmi yıllar önce tutturmuşlardı ve özellikle de stresli anlarda Josie teselliye yine bu ritimde buluyordu. “Doktorlara düştüğünü söyledi. Nasıl, nerede ya da ne zaman düştüğünü anlatmıyor. Yarasına dikiş atılması gerek fakat doktorlara daha fazla bilgi vermediğinden ve yara yirmi dört saati aşkın süredir açık olduğundan şimdilik öylece bırakmak zorunda kaldılar. Dikiş atarak enfeksiyonu içeri hapsedmek istemiyorlar. Pansumanı bitmek üzere. Başka bir yerinin acımadığını söylüyor. Hayli kirli görünüyor fakat anlayabildiğimiz kadarıyla başka yarası yok.”

“Şikâyetle bulunmayacağım,” dedi Josie.

“Bence bunu o da biliyor. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama bir tek LaMay ona haklarını okuduğunda sakinleşti.”

“Hiçbir şey söyledi mi?”

Noah başını iki yana salladı. “Hayır, Denton’dan kimseye tek kelime etmedi. Eyalet polisini aradım. Birini gönderiyorlar. Loughlin diye biri. Onu telefonda bilgilendirdim. Az sonra burada olur. Onu tanıyor musun?”

Josie başıyla onayladı. Heather Loughlin eyalet polisinin deneyimli soruşturmacılarından. Josie onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı fakat profesyonel ve adildi. “Gayet iyidir,” dedi Noah’ya.

“Aslında Gretchen avukat istedi. Fakat söylediği tek şey buydu.”

Gretchen elbette avukat isteyecekti. Sayısız kez sorgu masasının diğer tarafında oturmuş, şüphelinin içine kapanmayacağını ya da avukat istemeyeceğini umarak birbiri ardına sorular sormuştu.

“Bence cinayeti itiraf edecek, Josie,” diye ekledi Noah.

Şimdi kafa sallama sırası Josie’deydi. “Hayır, etmeyecek. Teslim olduğunu söyledi. Bu itirafla aynı şey değil. Ortalık durulana kadar arkasını kollaması için avukatını istiyor.”

“Josie, sırf onu tutuklayalım diye suratına yumruk indirdi.”

Josie ona ters ters baktı ve bu hareket canını acıttı. “Ne dediği ya da yaptığı umurumda değil. James Omar’ı o öldürmedi.”

“Ya öldürdüyse?”

Josie onu iki eliyle iterek yolundan çekti. Perdeyi sertçe açtığı esnada tavana sabitlenmiş rayda kayan halkalar şangırdadı. Koridorun aşağısındaki perdeleri çekili, cam duvarlı tedavi bölmelerinden birinin önünde devriye polislerinden biri katlanır bir sandalyeye oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Josie adamın yanına gidip ellerini beline koyarak karşısında dikildi. Adam az daha telefonu düşürecek olsa da hemen toparlandı. “Patron,” diye geveledi.

“Dedektif,” diye düzeltti Josie. “Gretch— Dedektif Palmer içeride mi?”

Noah, Josie’nin yanında bitti. Devriye memuru tedirginlikle ona baktı. “Sorun yok,” dedi Noah. “Dedektif Loughlin geldi mi?”

Adam başıyla onayladı. “Şu anda içeride.”

Josie nöbetçiyi aşır içeriye kulak kabartabilmek için sürgülü cam kapıyı azıcık araladı. Noah da konuşulanları duyabilmek adına ona arkasından sokuldu. Josie kapıdaki aralıktan Gretchen’in hâlâ aynı kıyafetlerle yatakta uzandığını görebiliyordu. Gözünün üstündeki yarı kalın bir gazlı bez katmanıyla kapatılmıştı. Gazlı bezi yerinde tutansa kafasına dolanmış olan sargı beziydi. Kolları yanlarındaydı. Yatağın yanında dikilmekte olan Dedektif Loughlin’le göz göze gelmemek için dosdoğru önüne bakıyordu. Dedektif Loughlin uzun boylu ve sağlam yapıydı, ipeksi sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Tıpkı Josie ve Noah gibi o da keten pantolon ve polo gömlek giymişti. Ne var ki onunkinin sağ göğsünde eyalet polisinin logosu vardı. “Dedektif Palmer,” dedi Loughlin, “meslektaşlarınızın son birkaç gündür sizi aradığının farkındayım. Bu süreç içinde nerede olduğunuzu söyler misiniz?”

Gretchen cevap vermedi.

Loughlin, Gretchen'in alnını işaret etti. "Bunu size kim yaptı?"

"Düştüm."

"Nasıl? Nerede? Ne zaman düştünüz?"

Gretchen'in başı yana düştü ve gözleri odanın köşesindeki pansuman arabasına kenetlendi.

"James Omar'ın evinizde ne işi vardı? Onu tanıyor musunuz?"

"Avukat istiyorum," dedi Gretchen alçak sesle. Sesi neredeyse mağlubiyeti kabullenmiş gibi geliyordu.

Loughlin sesinin tonunu yumuşattı. "Gretchen, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Sana yardım edebilirim. O gün evinin garaj yolunda her ne olursa sana yardım edebilirim. Fakat benimle konuşmak zorundasın. Neler olduğunu öğrenmem gerek. Gerçeği bilmeliyim."

Gretchen yutkundu. "Andrew Bowen'ı arayın. Lütfen. Ona ücretini karşılayabileceğimi söyleyin."

Josie başını çevirip Noah'yla göz göze geldi. *Andrew Bowen mı?* dedi dudaklarını oynatarak. Bowen, Denton'ın en ünlü savunma avukatlarından biriydi, ceza davalarına bakardı. Karakoldaki herkes onu tanıyordu fakat Denton polisi, daha doğrusu Josie altı ay önce annesini cinayetten tutuklamıştı. Olay iyice çirkinleşmişti ve bu durum Denton Polis Teşkilatı dedektiflerinin onunla kurduğu ilişkiye âdeta ket vurmuştu.

Loughlin cep telefonunu çıkardı ve ekranı birkaç defa kaydıldıktan sonra Gretchen'a döndürdü. "Bunu Teğmen Fraley'den aldım. Fotoğraftaki oğlanın kim olduğunu söyler misin?"

Gretchen telefona şöyle bir göz attı fakat cevap vermedi.

"Fotoğraf, James Omar'ın cesedine iliştilmişti. Bu oğlan kim?"

Gretchen'm suratında aniden bir ifade belirdi —şok ya da korku veya her ikisi birden— fakat göz açıp kapayıncaya dek silindi. Yine cevap vermedi. Loughlin ekranı birkaç saniye daha

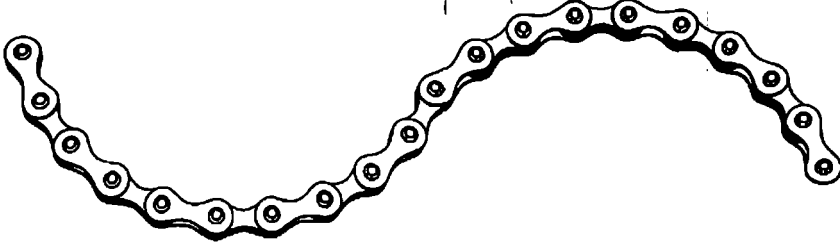
Gretchen'in yüzüne tuttuktan sonra Gretchen fotoğrafa bakmayı reddedince telefonu gerisin geri cebine koydu. "Bay Bowen'ı memnuniyetle ararım, Gretchen. Fakat işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bu tür görüşmelerde kaç kez aynı safta yer aldık? Yüzlerce kez mi? Belki de binlerce? Avukatları devreye sokmadan önce olanlar hakkında benimle konuşmak istemediğinden emin misin? Evvela James Omar'ı kimin öldürdüğünü söylemek istemez misin?"

Sessizlik. Derken Gretchen ona döndü, doğrudan gözlerinin içine baktı ve "O oğlanın ölümünden ben sorumluyum," dedi.

"Hayır," diye mırıldandı Josie. Odaya dalıp Gretchen'i sarsmak istiyordu fakat bunu yapamayacağını biliyordu. Noah elini omzuna koydu. Josie ona dönüp, "Orada bir başkası daha vardı," diye fısıldadı.

Josie önüne döndüğünde Gretchen'in yanağından tek bir damla yaş süzülüyordu. "Lütfen," dedi Loughlin'e. "Andrew Bowen'ı arayın. Bir avukata ihtiyacım var."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Andrew Bowen yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Cep telefonundan saate bakan Josie sahiden de öyle olabileceğini düşündü. Andrew Bowen takım elbisesi ve kırışık beyaz gömleğiyle karakola girdiğinde saat gece on biri geçiyordu. Elinde bir evrak çantası vardı. Gür sarı saçları gelişigüzel geriye taranmıştı. Otuzlarının sonlarında, uzun boylu, yakışıklı, köşeli yüzlü bir adamdı. Mavi gözleri insanın içine işliyordu. Üniformalı memurlardan biri Josie ve Noah'nın Dedektif Heather Loughlin'le birlikte toplantı salonunun önünde beklemekte oldukları yere doğru ona eşlik ederken adam Josie'ye pis pis baktı.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” dedi Noah, Bowen’la Loughlin’i tanıştırdıktan sonra. “Şu anda içeride.”

Bowen başını hafifçe eğerek onayladı ve ardından toplantı odasında gözden kayboldu.

“Vay canına, ne sıcak bir karşılaşmaydı,” dedi Josie alayla.

“Bence davayı kabul edecek,” dedi Noah.

“Buraya kendi başına geldiğini söylediniz. Peki nasıl gelmiş? Bunu ona soran oldu mu?” diye sordu Loughlin.

Noah başını iki yana salladı. “Söylemedi ama LaMay binanın dışındaki güvenlik kameralarının görüntülerine baktı. Cruze’uyla gelip belediyenin otoparkına park etmiş.”

“Yani arabası elimizde mi?” diye sordu Josie.

“Olay yeri inceleme memurları gelip inceleyene kadar yedieminde tutuluyor,” diye yanıtladı Noah.

Josie’nin içini rahatlamayla karışık bir umut kapladı. Gretchen ne derse desin, ne ima ederse etsin Omar’ı onun öldürdüğüne bir an bile inanmamıştı. Bu işte bir bityeniği vardı. Bir başkasının parmağı vardı. Josie arabadan başlayarak o kişinin kim olduğunu bulacaktı. Gretchen aracıyla gidip dönmüştü. Yani yanındaki her kimse Gretchen’in arabasına muhakkak binmiş olmalıydı. Arabada bir şey olmak zorundaydı. Parmak izi. DNA. Tek bir saç teli bile olsa Josie onu bulacaktı.

“Silahı nerede?” diye sordu Josie. “Beylik tabancası?”

“Üzerinde ya da aracında değil,” diye yanıtladı Noah.

Derken Josie’nin aklına başka bir fikir geldi. “Ceketi orada mıydı?”

“Ne?”

“Deri ceketi?” dedi Josie. “Şeytanın Usturası çetesinden aldığı. Hani hiç sırtından çıkarmadığı.”

“Hemen öğreneyim.” Bir telefon görüşmesi yapmak için yanlarından uzaklaştı.

“Burada kahveniz var mı?” diye sordu Loughlin.

Josie onu koridordan geçirip zemin kattaki küçük mutfığa götürdü ve ikisi için birer kahve hazırladı. Derken Loughlin’in cep telefonu çaldı ve kadın telefonu açıp masanın başındaki sandalyelerden birine oturarak hattaki her kimse onunla konuşmaya başladı. Josie kendi kupasına boca ettiği yarım yağlı sütü karıştırıyordu ki Noah geri döndü.

“Ceket falan yok,” dedi.

Josie koridora çıktı ve elindeki kahve kupasıyla tavandaki güvenlik kamerasını işaret etti. “Omar tarafından arandığında üzerindeydi. Kameralarda açıkça görünüyor.”

“Eee?” dedi Noah.

“Evinde değil. Arabasında değil.”

“Muhtemelen köprüden attığı diğer şeylerle birlikte nehrin dibini boylamıştır.”

Josie kahvesinden bir yudum alıp kafasını iki yana salladı. “Hayır. O ceketı nehre atmaz. Onu kim kaçırdıysa ceket de hâlâ onda.”

“Hâlâ başka biri olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Noah. “Josie, kadın kendi ayağıyla karakola geldi. Sırf onu tutuklayalım diye sana yumruk attı. Loughlin’e Omar’ı kendisinin öldürdüğünü söyledi.”

“Hayır,” dedi Josie. “*O oğlanın ölümünden ben sorumluyum*, dedi. İkisinin arasında dağlar kadar fark var. Bu bir itiraf değil.”

Noah tek kaşını kaldırdı. “Bence jüri seninle aynı fikirde olmayabilir. Beni dinle, Josie. Gretchen’a karşı belli bir... sadakat duyduğunu biliyorum fakat bu cinayeti onun işlemiş olabileceğini düşünmeye başlaman gerektiği kanısındayım. Orada neler yaşandığını, Omar’ın orada ne işi olduğunu ya da aralarında ne geçtiğini bilmiyoruz fakat elimizde, işin içinde başka birinin parmağı olduğuna işaret eden tek bir kanıt bile yok. Gretchen kendisi teslim oldu. Başka kimseyi suçlamadı.”

“Çünkü konuşmuyor. Paniklemiş durumda. Bir şeyler dönüyor. Bu işte bir iş var.”

“Olabilir,” dedi Noah. “Ama belki de yoktur. En doğrusunu yapması için eğitilmiş insanlar bile bazen yoldan çıkarlar.”

Josie bir elini beline koydu. “Neden bahsediyorsun?”

“Luke’a ne olduğuna bak,” dedi Noah. Josie ona insanın iliğini kemiğini kurutacak türden bir bakış atınca da iki elini birden havaya kaldırdı. “Beni bi’ dinle.”

Luke bir eyalet polisiydi. Josie’nin Ray Quinn’le evliliği dağılma aşamasına geldiğinde Luke’la çıkmaya başlamışlar, en nihayetinde de nişanlanmışlardı. Birlikte geçirdikleri iki buçuk yılın ardından Luke görevde değilken silahların patladığı bir olaya karışmış, bunu rapor etmek yerine örtbas etmiş, kariyerini mahvetmiş ve hakkında soruşturma başlatılmıştı.

“Luke da, tıpkı bizim gibi, suça nasıl müdahale edileceği konusunda eğitimliydi,” dedi Noah. “Bir polis memuru olarak işi buydu. Bu onun için çocuk oyuncağı olmalıydı. Eminim bir cinayetle ilk kez karşılaşmıyordu. Doğru şeyi yapmak onun için tereyağından kıl çekmekten farksız olmalıydı. İkinci doğası gibi. Ama yapmadı. Paniğe kapıldı. Her şeyi yanlış yaptı. İnsanlar bazen hata yapar. Ortada geçerli bir sebep yokken bile. Onlardan bekleyeceğin en son şey olmasına rağmen. İnsanlar hata yapar.”

“Luke bir ihbara yanıt vermiyordu,” diyerek karşı çıktı Josie. “Bir arkadaşını ziyaret edecekti. Yakınlarını kaybetti. İkisi aynı şey değil.”

“Evet, değil,” dedi Noah ona hak vererek. “Peki, bugüne kadar bir kere bile kendine neden 911’i aramadığını sormadın mı?”

Josie bir an duraksadı. Ardından, “Elbette sordum,” dedi.

“Çünkü insanlar bazen hata yapar. Hiçbir anlamı yoktur. Hiçbir gerekçesi yoktur. Sadece yaparlar.”

Josie her ne kadar Noah’ya gıcık olsa da söylediklerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu. İnsanlar sınanana kadar kim olduklarını bildiklerini sanırlardı. Dehşet verici hadiselerle nasıl tepki vereceklerini gayet iyi bildiklerini düşünürlerdi. Fakat rahatsız edici gerçek, güçlü ahlaki pusulaları olan en edepli, yasalara en saygılı insanların bile zaman zaman yoldan çıktığıydı. Yine de sesinin bir oktav yükselmesine engel olamadı. “Luke’tan neredeyse dört kat daha tecrübeli, işinde uzman bir soruşturmacı olan Gretchen’in tanımadığı birini vurup arkasına bile bakmadan kaçtığını mı söylemek istiyorsun? Delilleri bilerek yok ettiğini? Boş bulunup *hata* yaptığını?”

Noah iğneleyici üslubundan rahatsız olduysa bile belli etmedi. Hafifçe omuz silkti. “Öyle olduğunu iddia etmiyorum. O gün orada neler yaşandığını bilmiyoruz. Sadece Gretchen’in

o çocuğu öldürüp kaçmış olma ihtimalini göz önünde bulundurmamız gerektiğini söylüyorum.”

Josie işaret parmağını ona doğrultup tüm açıklığı ve sertliğiyle tek bir kelime etti. “Hayır.”

Noah cevap veremeden toplantı odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Andrew Bowen koridora adım attı. İçeri girerken olduğundan bile daha bitkin görünüyordu.

“Gidip Dedektif Loughlin’i çağırayım,” dedi Noah.

Saniyeler sonra Loughlin koridorda onlara katıldı. Polis memurları gözlerini Bowen’a diktiler.

“Gerekli işlemleri yapabilirsiniz,” dedi. “Sabahki duruşmada onu temsil edeceğim.”

Gretchen sisteme girilir girilmez bölge şerifi tarafından alınıp altmış beş kilometre uzaklıktaki Bellewood’da bulunan tesise götürülecekti. Kefaletle serbest kalana ya da savcıyla anlaşana kadar da orada kalıp duruşma gününün gelmesini bekleyecekti.

“İtiraf mı edecek?” diye sordu Dedektif Loughlin.

“Dedektif Palmer bu akşam daha fazla soru yanıtlamayacak.” Adam uzun uzun iç çekip tek elini sarı buklelerinin arasından geçirdi. “Fakat itirafta bulunabilmesi için yarın sizinle görüşmek istiyoruz. Benden suçlamayı kabul ettiğini size bildirmemi istedi.”

Josie’nin nefesi kesildi. “Taammüden adam öldürme suçlamasını mı?”

“Müebbet yiyebilir. Hatta idama bile mahkûm edilebilir,” dedi Noah.

Bowen acı acı gülümsedi. “Müvekkilimle izleyeceğimiz stratejiyi sizinle paylaşacak değilim, dedektifler. Fakat bu denli ciddi suçlamalarla karşı karşıya kalan tüm müvekkillerim için yaptığım gibi avukatı olarak esas vazifem idam cezasını masadan *kaldırmaktır*.”

Loughlin öne çıkıp Bowen’a bir kartvizit uzattı. “Sabah beni arayın.”

Bowen kartviziti alıp evrak çantasına sıkıştırdı. “Teşekkür ederim. Yarın Bellewood’daki bölge hapishanesine nakledilecek. Savcıyla konuşup itirafını almanız için gerekli ayarlamaları yapacağım. Böylece savunması kayıtlara geçebilir.”

“Fotoğraftaki oğlan kimmiş?” diye sordu Josie. “Ona fotoğraftaki oğlanı sordunuz mu?”

“Ciddi olamazsınız, Dedektif,” dedi Bowen yılgınlıkla. “Müvekkilimle gizlilik içinde yaptığımız konuşmaları sizinle paylaşamayacağımı bal gibi de biliyorsunuz.”

“Ya fotoğraftaki oğlan tehlikedeysen?”

“Gözaltına aldığınız kadın yüzünden mi? Hiç sanmıyorum. Fakat Dedektif Loughlin’in yarın Dedektif Palmer’den ne var ne yoksa öğreneceğinden eminim.”

Andrew Bowen’in ağzından laf alamayacaklardı. Josie bundan emindi. Eğer Gretchen konuşmak istemiyorsa konuşmak zorunda değildi. Onların soru bombardımanına karşı Bowen’i kalkan niyetine kullanıyordu. Ayrıca şu aşamada Josie ve Noah büyük ölçüde saf dışı kalmıştı. Artık tek yapmaları gereken evrak işlerini tamamlamak, soruşturmanın açık uçlarını kapamak ve kovuşturmanın yapılabilmesi için vaka dosyasını bölge savcısına teslim etmektir. Bowen’dan Gretchen’in suçunu itiraf edeceğini öğrenmiş olsalar da Gretchen’in fikrini değiştirip masum olduğunu iddia etmesi hâlinde savcılığın meseleyi mahkemeye taşıyabilmesi için yine de bir dava dosyası hazırlamaları gerekiyordu. Ne var ki Gretchen’la iletişim kuracak yegâne kolluk kuvveti şu eyalet polisi olacaktı. Şayet Gretchen söz verdiği gibi Loughlin’le konuşurken suçunu itiraf ederse o andan itibaren kaderi büyük ölçüde avukatlara ve adalet sistemine bağlı olacaktı.

Gretchen hayatının geri kalanını hapishanede geçirmeye kararlı gibiydi. Ama neden? Neden savaşıyordu? Neden mahkemeye çıkıp beraat etmeyi denemiyordu? Hiç değilse daha hafif bir ceza karşılığında savcıyla pazarlık yapabilirdi. Josie,

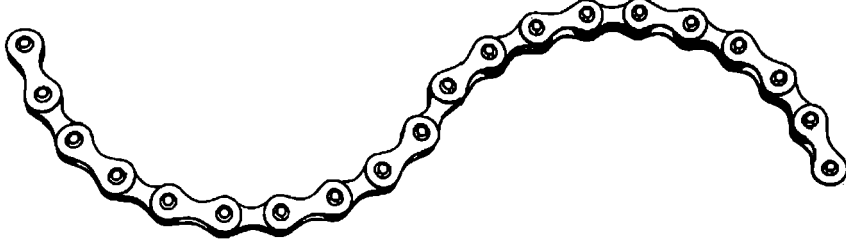
Noah'nın ne diyeceğini biliyordu: Çünkü Omar'ı öldürdüğü için vicdan azabı çekiyor ve yaptığıının bedelini ödüyor. Fakat Josie bunun buzdağının görünen kısmı olduğundan emindi. Ve eğer öyleyse, yani haklıysa dışarıda elini kolunu sallayarak gezen bir katil var demekti.

“İyi geceler, dedektifler,” dedi Bowen ve Josie çaresizce adamın çekip gidişini izledi.

Düzenleme
Ny.ozlem

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie, Noah'yla eve gitti fakat sokak kapısından girmelerinin üstünden beş dakika bile geçmeden telefonu çaldı. Karakoldan arıyorlardı.

"Açma," dedi Noah oturma odasına girip ışıkları tek tek yakmaya koyulurken.

"İş yerinden arıyorlar," dedi Josie. "Açmazsam seni ararlar." Telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

Bob Chitwood resmen bağıırıyordu. "Hemen şimdi birinizin yola koyulması lazım. Kısa çöpü sen çektin, o yüzden ilk seni aradım. Uyuyorum dersin Fraley'yi ararım. Tabii şu anda berabererseniz bilemem. Yazı tura atarsınız ve kazanan Corinthian Place'in oradaki alışveriş merkezine gider. Birkaç hırsızlık olmuş."

Josie iç geçirdi. "Ben hallederim."

Chitwood tek kelime daha etmeden telefonu kapadı. Josie, Noah'ya baktı. "Duydum. Ben giderim. Sen biraz uyu," dedi Noah.

"Uyuyabileceğimi mi sanıyorsun?"

Gretchen'in masum olup olmadığıyla ilgili tartışmaları tüm gerginliği ve yarım kalmışlığıyla aralarında asılı duruyordu.

Noah televizyonun uzaktan kumandasını eline tutuşturdu. "Er ya da geç uyursun. Bu seferkini ben hallederim. Sen de

yarın sabah Joel Wilkins'in kız kardeşini olay mahalline götürürsün." Sehpanın üstünden anahtarlarını aldı ve Josie'nin yanından geçip gitti. "Buzdolabında ne varsa afiyetle yiyebilirsiniz."

Noah daha kapıya varamadan Josie önüne geçti. "Sahiden Gretchen'in suçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

"Ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum."

Noah elini Josie'nin yanağına koydu, önüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına kıstırdı ve doktorun Josie'nin yanağına yapıştırdığı kelebek bandın üstüne usulcacık bir öpücük kondurdu. "Ne düşündüğümün hiçbir önemi yok," dedi sonra. "Önemli olan delillerin neyi göstereceği ve Gretchen'in ne yapacağı. Gretchen suçunu itiraf etmek istiyor. Dosya kapandı. Şu saatten sonra Wilkins çiftinin kurban gittiği cinayetle ve kasabada işlenen diğer suçlarla ilgilenmemiz gerekiyor."

Josie bir adım gerileyerek ondan uzaklaştı. "Birbirimize destek olmalıyız, Noah."

"Olmalıyız derken?"

"Sen, ben ve Gretchen. Denton Polis Teşkilatı. Biz bir ekibiz. Birbirimizin arkasını kollamamız lazım."

Noah tek kaşını kaldırdı. "Birbirinin arkasını kollamakla pis işlere bulaşmak arasında ince bir çizgi var."

Josie yüzündeki rengin çekildiğini hissetti. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

Noah kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman ne demek istedin? Çünkü ben işimi yaparak Gretchen'in arkasını kolladım. O yetişkin bir kadın. Bazı seçimler yaptı ve şimdi de o seçimlerin bedelini ödüyor. Duymak ya da inanmak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama—"

"Mesele isteyip istememem değil, bunun doğru olmaması. O çocuğu Gretchen öldürmedi. İçimden bir ses öyle söylüyor ve iç sesim nadiren yanılır."

Noah'nın kolları gevşedi ve suratındaki sert ifade yumuşadı. "Josie, ne yapıp edip Gretchen'i aklamak istemeni anlayabiliyorum. Hatta cevaplanmadık soru bırakmama ihtiyacını bile anlıyorum. Biz meselenin nasıl olup da bu noktaya geldiğini bilmezken dosyanın bizim açımızdan kapanması gerçekten sinir bozucu ama Gretchen'i doğru düzgün tanımadığın gerçeğiyle artık yüzleşmen gerek. Hiçbirimiz onu doğru düzgün tanımıyoruz. Philadelphia'daki şu teğmen bile pek yakın olmadıklarının söylemiş. Şeytanın Usturası'nın hediyesini kabul etmiş. Ve o hediyeği aldığı günden beri sırtından çıkarmıyor. Ödevini muhtemelen çoktan yapmışsındır ama Şeytanın Usturası şakaya gelmez. Onlar suçlu, onlar katil, onlar uyuşturucu satıyor ve kadınlara muamele etme tarzları... Evet, ceketini nezaketsizlik etmemek adına kabul etmiş olabilir fakat neden giyiyor? O vakaya neden o kadar önem vermiş? Gretchen'in sakladığını düşündüğün şeyin bir suç olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

Josie'nin aklına bir düzine yanıt gelse de tüm savları dönüp dolaşıp aynı şeye dayanıyordu: İç sesine. Fakat Noah'nın bu tür bir muhakemeyi kabul etmeyeceğini de biliyordu. Derken Noah'nın cep telefonu çaldı; ekrana bakıp telefonunu sessize aldı ve ardından, "Gitmem gerek," dedi. "Döndüğümde konuşuruz."

"Döndüğünde burada olmayacağım," diye seslendi Josie arkasından. "Eve gidiyorum."

Noah ona döndü. "Josie, lütfen. Bu durumu kişiselleştirme."

Fakat çoktan kişiselleştirmişti. Gretchen toksik bir annenin elinde büyümenin, ondan nefret eden ve canını yakmak için fırsat kollayan biri tarafından yetiştirilmenin neye benzediğini biliyordu. Hatta belki de Josie'nin şimdiye dek karşılaştığı herkesten daha fazla. Gretchen istismardan bahsetmenin ne denli zor olduğunu bilincindeydi. Josie annesi olduğunu iddia eden kadını ifşa edecek bulmacanın son parçalarını birleştiremeyecek kadar zayıf düşüp dağıldığında Gretchen bunu

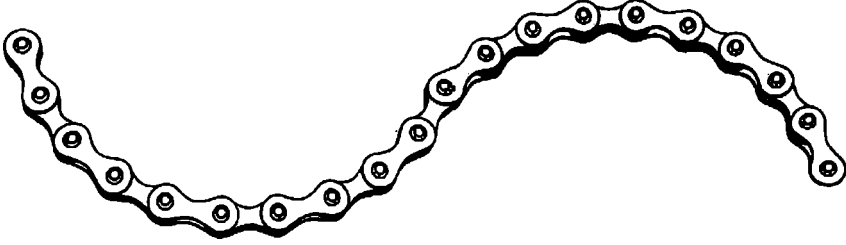
onun yerine yapmıştı. Gretchen, Josie'yi o âna dek kimsenin anlamadığı, belki de asla anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu.

Josie'nin anladığı şeyse Gretchen'in yalan söylediği idi.

"Gretchen kanunları çiğnemişse adaletin önünde durmayacağı mı biliyorsun," dedi Josie. "Fakat Omar'ın ölümünden onun sorumlu olduğunu sanmıyorum."

"O hâlde hemfikir olmadığımız konusunda hemfikiriz."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Robyn Wilkins abisinin evini çevreleyen çitlerin hemen dışında ileri geri volta atıyordu. Dar paçalı lacivert kotunun üstüne dizlerine kadar gelen kahverengi deri çizmeler çekmiş, uzun kollu krem rengi tişörtünün üstüne şarap kırmızı bir şal almıştı. Parmakları şalının ucundaki püsküllerle oynuyordu. Uzun, ipeksi sarı saçları dağınık bir topuz hâlinde toplanmıştı. Mavi gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş, yüzü çökmüştü. Josie, Escape'ini kaldırımın kenarına park edip arabadan indi, kendini takdim etti ve başsağlığı diledi.

Robyn bir elini göğsüne götürdü. “Aman Tanrım, sizsiniz! İlkiz kız kardeşi olan şu polis şefi—”

Josie kadının sözünü kesti. “Artık dedektifim. Sadece geçici olarak vekalet ediyordum. Eğer içeride size eşlik etmemden rahatsız olacaksanız Teğmen—”

Robyn, Josie'nin koluna dokundu. “Hayır, hayır. Burada olmanıza sevindim. Tanıştığımıza memnun oldum. Sadece sizinle yüz yüze gelmeyi beklemiyordum, hepsi bu.”

Josie kim bilir kaçınıcı kez Trinity'nin onu şu *Dateline* bölümlerinde konuşmaya ikna etmesinden ötürü pişmanlık duydu. Evi işaret etti. “Başlayalım mı?”

Robyn diğer elinde peyda olan buruşturulmuş mendille burnunu sildi. “Sanırım başka seçeneğimiz yok, öyle değil mi?”

Josie elini bahçe kapısına atıp duraksadı. “Hayır, illa bugün yapmak zorunda değiliz. Eğer kaldıramayacaksanız erteleyebiliriz. Sizi çok iyi anlıyorum. Fakat bir şeylerin yerinden oynatılıp oynatılmadığını veya alınıp alınmadığını bilmemiz soruşturma açısından çok iyi olur.”

Robyn dosdoğru eve baktı. Karar vermeye çalışır gibi kaşları çatıldı. Ardından derin, titrek bir nefes aldı ve “Bir an evvel halletmek istiyorum,” dedi. “Zaten yakında cenaze için giysi almaya ve eşyalarını elden geçirmeye gelmem gerekecek... Ah, Tanrım.”

Josie kendini toparlaması için ona biraz zaman tanıdı. Ardından Robyn başını aşağı yukarı salladı ve Josie bahçe kapısını açtı. Yan yana sokak kapısına doğru yürüdüler. Josie kapıyı açıp genç kadını içeri aldı. “Abinizin anahtarlarını içeride bulduk.”

Robin kapıdan girer girmez duvardaki anahtar askısını işaret etti. Bir odun parçasından yapılmıştı. “Bunu abim yaptı. Odunu Oregon kıyısındaki bir sahilde bulmuştu.” Gözleri doldu. “Seyahat etmeye bayılırlardı. Margie’nin annesiyle babası o daha on küsur yaşındayken araba kazasında ölmüş ve ona küçük bir miras bırakmışlar. Yine de seyahat bütçelerini idareli kullanmakta tam bir ustaydı. *Az parayla çok yer gör, der dururdu.* Zaten o kadar seyahate çıkmayı da bu sayede başardılar.”

“Peki sizin annenizle babanız?” dedi Josie. “Hâlâ Denton’da mı yaşıyorlar?”

Robyn başıyla onayladı. “Evet. Onlara dün haber verdim. Şu anda bunlarla... uğraşamayacak kadar mahvolmuş hâldeler.”

“Anlıyorum,” diye yanıtladı Josie. “Yanlarında olmanız güzel.”

Ev muhtelif yüzeylere serpiştirilmiş parmak izi tozu dışında olay yeri inceleme ekibinin önceki gün bulduğu gibi duruyordu. Robyn ağır adımlarla odaları dolaştı. Josie’ye hemen

arkasındaydı. “Eşyalara dokunabilirsiniz,” dedi Josie. “Olay yeri inceleme uzmanlarımız evi çoktan inceledi.”

Ebeveyn yatak odasının girişinde, “Margie’nin nişan yüzüğünü almamışlar mı?” diye sordu Robyn.

“Hayır,” dedi Josie. “Görünüşe göre hiçbir şey çalınmamış. O yüzden sizden eve göz atmanızı istedik. Sadece soyulmadıklarını teyit etmemiz gerekiyor.”

Robyn evi üç kez oda oda turladı fakat eksik ya da oraya ait olmayan hiçbir şey bulamadı. Cinayetle, cesetlerin ne hâlde bulunduğuyla, zaman çizelgesiyle ilgili sorular sordu ve Josie de soruşturmalarını tehlikeye atmayacak şekilde tüm sorulara elinden geldiğince yanıt verdi. Robyn son turunda mutfakta oyalandı; Josie onu abisinin evine misafirliğe geldiğinde bu adanın başında dikilirken hayal edebiliyordu. Şimdi soru sorma sırası Josie’deydi. “Margie ve Joel ne zamandır burada yaşıyordu?”

“Ah, aşağı yukarı üç yıldır. Evi düğünden önce satın aldılar. Sonsuza dek birlikte olacaklarını biliyorlardı.”

“Hayli maceraperest tipler olduklarını görebiliyorum. Evde bir rutinleri var mıydı yoksa günü gelişine mi yaşıyorlardı?”

Robyn uzanıp adanın ortasında duran peçetelikten aldığı peçeteyle gözlerinin altını sildi. “Evdeki rutinlerinden hiç şaşmazlardı. Hayatlarını kolaylaştırıyordu. İkisi de spor delisiydi. Genelde sabahın altısında kalkıp birlikte parkın etrafında üç tur koşarlardı, sonra da abim işe giderdi. Margie’nin günün ilerleyen saatlerine kadar üniversitede olmasına gerek yoktu. O antrenmanını iş yerinde yapardı fakat Joel bütün gün ders verdikten sonra genelde spor salonuna giderdi. İkisi de en geç altı buçuk gibi evde olurdu. Akşam yemeğini sırayla yaparlardı. Hepsi de sağlıklı şeylerdi.”

Yani rutinlerini öğrenmek isteyen biri bunu hiç zorlanmadan yapabilirdi. Katilin ikisi de evdeyken saldırmayı seçmesi Josie’yi şaşırttı. Özellikle de Margie günün belli saatlerinde evde yalnızken. Ya katil keşfe çıkmaya zahmet etmemişti ya

da eve girmesinin esas sebebi cinsel saldırı değildi. Tıpkı soygun da olmadığı gibi. Josie'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu gittikçe sırf cinayet işlemek için işlenmiş bir cinayete benziyordu.

“Teğmen Fraley muhtemelen çoktan sormuştur fakat Joel’le Margie’nin sorun yaşadığı biri var mıydı? Aralarının bozuk olduğu biri? Onlara sıkıntı çıkaran biri? Margie’nin Joel’den bağımsız olarak biriyle derdi olabilir mi?”

Robyn başını iki yana salladı. “Hayır, aklıma kimse gelmiyor ve inanın bana, dün Teğmen Fraley’yle telefonu kapadıktan sonra uzun uzadıya düşündüm. Fakat kimseyi bulamadım. Annemle babam da bulamadı. Margie’nin arkadaşlarından birkaçını –düğününde nedimeliğini yapanları– aradım ve sorun yaşadığı biri olup olmadığını sordum fakat onların da aklına kimse gelmedi.”

“Aslında sizden Margie’nin yakın arkadaşlarının isimlerini alabilirsem onlarla doğrudan bağlantı kurabiliriz. Böylesi çok daha iyi olur.”

Robyn başıyla onayladı. “Elbette.” Öylece durup mutfağa son kez göz gezdirdi... ve olduğu yerde donakaldı. Tezgâhta duran ve üzerinde kendi yansımalarını görebildikleri kahve makinesini işaret etti. “Şu şey,” dedi. “Onlara ait değil.”

Josie, kadının bakışlarını kahve makinesinin yanında duran plastik seyahat kupasına kadar takip etti. Üzerinde WAWA COFFEE yazana. “Kupayı mı diyorsunuz? Dün geldiğimizde de buradaydı.”

Robyn tezgâha doğru yürüyüp kupaya uzandı fakat Josie elini nazikçe kaldırarak onu durdurdu. “Bekleyin,” dedi. “Dokunmayın. Eğer önemli olduğunu düşünüyorsanız onu delil torbasına koymak isterim.”

Robyn elini yanmış gibi hızla geri çekip kollarını kendine doladı.

Josie hemencecik Hummel'a mesaj attı ve ondan Wilkins çiftinin evine gelip yeni ortaya çıkan bir delili teslim almasını istedi. Josie'nin yanında ne delil torbası ne de etiket vardı, ayrıca bir delil zinciri oluşturmaları gerekiyordu. Tabii bir de ekibindeki kimsenin kupaya el sürmediğinden emin olmak adına şu anki yerini önceki gün olay mahallinde çekilmiş fotoğraflarla karşılaştırmak istiyordu. "Onların olmadığını nereden biliyorsunuz?"

Robyn mutfakta dolaşp dolapların kapaklarını tek tek açtı. "Bu mutfakta başka plastik görüyor musunuz?"

Josie dolapların içindekilere dikkatle göz gezdirdi. "Hayır," dedi. Alt rafı, bulaşıklıktaki BAY ve BAYAN kupalarına benzeyen çok sayıda seyahat kupasıyla dolu bir dolaba doğru yürüdü. "Hepsi paslanmaz çelik," diye ekledi sonra.

"Tam isabet," dedi Robyn. "Plastik kullanmayarak çevreye duyarlı davrandıklarını ve kanserojen maddelerden uzak durduklarını düşünüyorlardı. Markete kendi bez çantalarıyla giden insanlardı. Bu eve hayatta plastik bir kupa sokmazlardı. Ayrıca bu civarda Wawa yok."

"Wawa, Pennsylvania'nın güneydoğusuna has bir marka," dedi Josie. "Galiba New Jersey'yle Delaware'de de var. O tarafa gittilerse oradan satın almış olabilirler."

Robyn kafasını sertçe iki yana salladı. "Evet, almış olabilirler. Seyahatleri sırasında bir noktada Wawa'ya uğradıklarından eminim. Yaz aylarında Jersey kıyılarına gitmeyi severlerdi. Fakat bunu onlar almadı. Belki ekibinizdekilerden biri bırakmıştır?"

Josie olay yeri inceleme ekibinden kimsenin elinde bir fincan kahveyle aktif bir cinayet mahallinde gezinmeyeceğini, gezinse bile fincanı orada bırakmayacağını adı gibi biliyordu fakat bunu Robyn'e söylemedi. "Belki de bir misafirleri getirmiştir?"

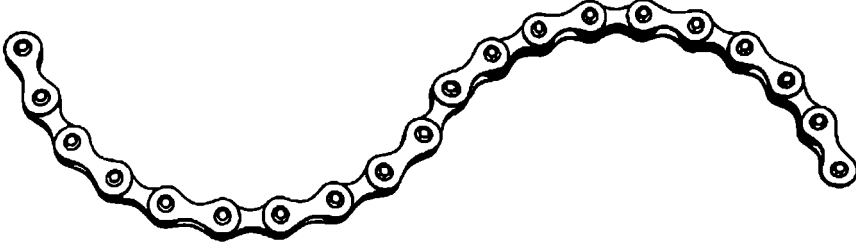
Robyn'in omuzları gevşedi. "Ah. Evet, herhâlde öyle olmuştur. Aslında son zamanlarda misafir ağırlayıp ağırlama-

dıklarını hatırlamıyorum ama hayatlarının her ayrıntısına da hâkim değilim.”

Josie genç kadının omzuna dokunup onu kapıya doğru yönlendirdi. “Ne olursa olsun bunu delil olarak alacağız. Laboratuvara, onun üzerinden parmak izi alıp alamayacaklarını soracağım. Her şeye potansiyel delil muamelesi yapmak zorundayız.”

Robyn başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Seattle, Washington
MART 1994

Billy'nin horultusu Gretchen'i mışıl mışıl uykusundan uyardı. Ejderhalar gerçek olsaydı herhâlde derin uykunun pençesindeki kocasının çıkardığına benzer sesler çıkarırlardı; adam horlamasıyla koca evi inletiyordu. Gretchen yatakta onun tarafına doğru yuvarlandı ve Billy'nin –evdeyken– yattığı yeri eliyle pat pat yokladı fakat orada değildi. Sırtüstü dönüp tavana baktı ve kocası yeri göğü inletirken tekrar uykuya dalıp dalamayacağına karar vermeye çalıştı. Bir an sonra karanlık evde televizyonun mavi ışığıyla aydınlatıldığı oturma odasına doğru yürüyordu. Billy botlarını bile çıkaramadan kendini kanepeye atmıştı ve tek ayağı kolçağın üstünden sarkıyordu.

Gretchen yavaşça bağcıklarını çözüp botlarını çıkardı. Beyaz çorapları pislikten grileşmiş, sol ayağının başparmağı çorabındaki delikten dışarı fırlamıştı. Gretchen eşlerin kocalarını temiz, deliksiz çoraplarla gezdirmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Fakat Billy öyle şeyleri pek umursamıyor gibiydi. Sadece onu istiyordu. Doğu'da tanıştıkları günden beri sadece onu istemişti.

Gretchen kanepeyle sehpanın arasına geçti. Derken gözü Billy'nin cüzdanıyla anahtarlarının arasında duran ve şekli kupa'yı andıran acayip kil öbeğine takıldı. Griydi ve sanki biri lav çukurunda kahve kupası yapmaya çalışmış gibi yarısı erimiş yarısı da henüz şekillendirilmemiş gibi duruyordu. Açıkçası yasa dışı bir motosiklet çetesinde gizli görevde olan bir ATF ajanının işten eve getirmesini bekleyeceği türden bir şey değildi ama Billy hep sürprizlerle doluydu.

Parmaklarının altındaki uzun sakalı sertti. Billy'yi öperek uyandırdı fakat Billy onu üzerine çektiğinde çoktan uyandığını anlamıştı çünkü horlaması nihayet kesilmişti. Altındaki vücudu sıcacıktı, elleri Gretchen'in sırtında geziniyor, parmakları geceliğinin altına kayarak kalçasını avuçluyordu. Hiç acele etmeden uzun uzun öpüştüler ve Gretchen içinde arzusunun kıpırtılarını hissetti. Ülkenin bir ucundan diğerine izini sürdüğü his işte buydu.

"Bir daha kanepede uyuyakalmayacağına söz vermiştin," diye fısıldadı Gretchen, kocasının dudakları boynundan aşağı kayarken.

"Üzgünüm. Zor bir geceydi. Ama onlara yamandım sayılır."

Korkudan Gretchen'in sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. Yamanmak, iki yıldır gizli görevde olduğu yasa dışı motosiklet çetesine Şeytanın Usturası'na resmen üye olması demekti. Bu tabiri ilk duyduğu günden beri Gretchen'in korkudan aklı çıkıyordu. Ya kim olduğunu öğrenirlerse? Bir an için rolünden çıkması bile ölümcül sonuçlar doğurabilirdi.

"Bu iyi bir şey," dedi Billy, Gretchen'in vücudundaki gerilimi hissederek.

"Biliyorum," dedi Gretchen. "Ama senin için endişeleniyorum."

"Linc'le aramızdan su sızıyor, Gretchen. Onun için yaptığım şeyi unutmayacak."

Gretchen, Lincoln Shore'un azılı bir suçlu olduğunu hatırlatmadı. Her ne kadar hayatını Billy'ye borçlu olsa da polis polisti ve Linc, ATF namına gizli görevde olduğunu öğrenmesi hâlinde Billy'yi gözünü bile kırpmadan öldürürdü. Bu tartışmayı en az on kere yapmışlardı fakat şimdi elleri bedenini okşarken ve dudakları kulağının arkasını yoklarken aynı konuyu tekrar açmanın lüzumu yoktu.

"Bu arada yeni kupan çok güzelmiş," dedi konuyu değiştirerek.

"Ne?"

"Şu... şey. Kahve kupası değil mi o? Ya da bir zamanlar öyleymiş. Ne yaptın? Fritöze mi düşürdün?"

Billy'nin elleri ve dudakları bedeninde gezinmeyi bıraktı. Gretchen televizyon ekranından yayılan ışıktaki kocasının gözlerindeki akıl karışıklığını gördü. Doğrulup oturdu ve sehpanın üstünde duran eğri büğrü seramiği işaret etmesiyle Billy onu resmen kucağından atıp ayağa fırladı.

"Bıçağım nerede?"

"Ne?" dedi Gretchen.

Billy'nin gözleri sehpanın üstünde gezindi. Cüzdanı, kupa, pamsı şey, anahtarlar. Sonra parmağını sehpaye doğrulttu. "Şurada duruyordu."

İster çaylak olsun ister yamalı, tüm Şeytanın Usturası mensupları yanlarında bıçak taşırdı.

"Emin misin? Belki de—"

Billy, Gretchen'in sözünü kesti. "Tam buradaydı." Döndü, Gretchen'a baktı ve sesini alçalttı. "Gretchen, sana üst kattaki Ruger'ı nasıl kullanacağını gösterdiğimi hatırlıyor musun?"

Gretchen başıyla onayladı. Midesindeki nahoş karınca lanma göğsüne yayıldı.

"Gidip onu yatak odasından al. Antrede buluşalım. Elini çabuk tut."

"Bunun gerekli olduğundan e—"

Billy'nin sesi alçaktı fakat paniğe kapıldığını düşündüren bir sertlik taşıyordu. "Dediğimi yap," dedi.

Gretchen koşarak yatak odasına çıktı. Billy'nin tarafındaki şifonyerin çekmecesini gıcırdayarak açıldı. Parmaklarını çekmecenin alt yüzeyinde gezdirerek minicik anahtarı buldu. Ardından anahtarı dişlerinin arasına kısıtırıp yatağa çıktı. Yatak başlığının üstünde yerel bir sanat festivalinden satın aldıkları bir tablo asılıydı. İçi boş küçük bir kayık alacakaranlıkta çarşaf gibi gölde öylece süzülüyordu. Gretchen ses çıkarmamaya gayret ederek tabloyu duvardan indirip arkasındaki duvara gömülü kasayı meydana çıkardı. Titreyen parmakları ancak üçüncü denemesinde minik anahtarı kilide sokup kasayı açabildi.

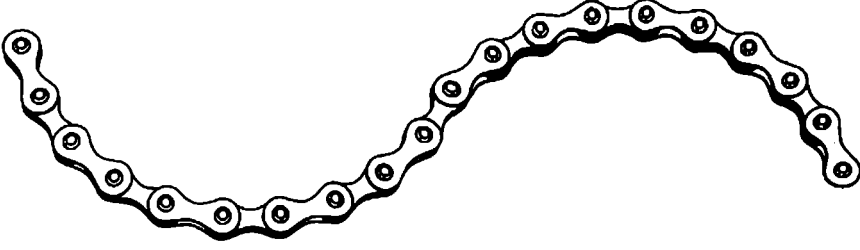
Ne var ki Ruger yerinde değildi.

Panik benliğini istila ederken teni soğuk bir ter tabakasıyla kaplandı. Paldır küldür oturma odasına koştu fakat Billy'nin kapı boşluğunda kaskatı vaziyette dikilmekte olduğunu görünce antrede donakaldı. Tersliğin ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Elleri. Billy'nin elleri arkasındaydı ve şakağına uzun namlulu bir silah dayanmıştı. Ne var ki Billy'nin yanındaki karaltıya odaklanmasına kalmadan el fenerinin ışığı Gretchen'in gözlerini kör etti.

"Merhaba, Gretchen," dedi tanımadığı bir ses.

"Kaç," diye bağırdı Billy.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Denton, Pennsylvania
GÜNÜMÜZ

Josie, Hummel'in gelmesini bekledi. Cep telefonuyla Wawa logolu seyahat kupasının fotoğrafını çekti ve ardından Hummel'in kupayı delil torbasına koyup götürmesine izin verdi. Ekibin önceki gün çektiği fotoğrafların üstünden geçtiler. Kupa aynı yerde duruyordu; yani ekibindekilerin hiçbiri yerini değiştirmemiş ya da ona el sürmemişti. Bu esrarengiz kupa karakola dönüş yolu boyunca aklını kurcalamaya devam etti. Önceki gün gözüne önemli görünmemişti fakat olay yerleri hakkında bilinmesi gereken bir şey varsa o da neyin hayati önem taşıdığının asla önceden kestirilememesiydi. Robyn'e evi gezdirmelerinin sebebi de tam olarak buydu. Josie masasına ulaştığında eyalet suç laboratuvarındaki bir tanıdığını arayıp ondan bir iyilik istedi. Noah'nın masası boştu. Josie onun uyuduğunu umdu. Masasının başına geçtiğinde gözüne Komorrah'nın Kahveleri'nden alınmış küçük bir kutu ilişti. İçinde peynirli Danimarka çöreği vardı. En sevdiği. Noah bunu eve gitmeden önce onun için bırakmış olmalıydı. Gönlünü almaya çalışıyordu fakat Josie bunun yeterli

olduğundan emin değildi. Gretchen'in katil olduğuna şıp diye inanması canını sıkıyordu.

Ne var ki midesi zil çaldığından çöreği yedi ve ardından Gretchen'in referans listesindeki şu ATF ajanını, yani Jack Starkey'yi aramayı denedi. Telesekreterindeki karşılama mesajı hâlâ şehir dışındaki bir konferansta olduğunu söylüyordu. Josie bir mesaj daha bıraktı. Ardından Seattle'daki ATF ofisinin numarasına bakıp orayı aradı. Başka bir ajanla konuştu ve o da Starkey'nin sesli mesajında söylediği şeyi papağan gibi tekrarladı. Şehir dışındaydı. Josie cep telefonu numarasını bıraktı ve ajandan Starkey'ye ulaşmasını, sonra da Starkey'den onu hemen aramasını istemesini rica etti.

Ardından Gretchen'in hâlâ orada olup olmadığını öğrenmek için nezarethaneyi aradı fakat gitmişti. Josie, Robyn Wilkins'le görüşürken şerifin yardımcıları onu Bellewood'daki bölge hapishanesine götürmeye gelmişlerdi. Gerçi hâlâ orada olsa bile Josie'nin onunla konuşmasına izin vermezlerdi. Loughlin günün ilerleyen saatlerinde itirafını alacak ve Gretchen da avukatı tarafından temsil edilecekti. Josie iç çekerek günlük işlerine döndü ve sonraki birkaç saatini Wilkins vakasıyla ilgili raporları kaleme alarak geçirdi. Doktor Feist otopside hiçbir sürprizle karşılaşmadıklarını bildirmek üzere aradı. Tam da şüphelendiği gibi Margie Wilkins cinsel saldırıya uğramış ve boğularak öldürülmüştü, Joel Wilkins ise dövülerek öldürülmüştü. Dahası kafatasındaki kırıklar levye darbeleriyle uyumluydu. Parmak izi sonuçlarının gelmesi birkaç gün, Margie Wilkins'in cesedinde buldukları DNA'yı test etmeleriyle haftalar sürecekti. Gerçek hayattaki cinayet soruşturmalarının, insanların televizyonda gördükleriyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Kadının şikâyetçi olmaktan vazgeçtiği bir aile içi şiddet çağrısına baktı. Bir süre daha evrak işleriyle meşgul oldu, sonra da öğle yemeğine çıktı. Masasına geri döndüğünde Noah'dan

hâlâ ses soluk yoktu. Cep telefonuyla Doktor Perry Larson'ı aradı. Üçüncü çalışmada telefon açıldı.

"Doktor Larson," dedi Josie, "polisle Ethan Robinson hakkında konuşma şansınız oldu mu acaba? Bir de apartmanın girişindeki güvenlik kameralarının kayıtlarını izleyebildiniz mi?"

Hattın diğer ucundan trafiğin uğultusu geliyordu, ardından elektrikli bir kapı vınlayarak açıldı ve kısa süren bir sessizliğin ardından adam konuşmaya başladı. "Ah, evet. Dedektifler dün geldiler. Anlattığım her şeyi not alıp daireye şöyle bir göz attılar. Kamera görüntülerini inceledik. Meğer James'in Denton'a gittiği gün Ethan ve James evden birlikte çıkmışlar."

"Gerçekten mi?" dedi Josie. "Rica etsem görüntüleri benimle paylaşır mısınız?"

"Elbette."

Adam Josie'nin e-posta adresini aldı; birkaç dakika sonra kamera kayıtları Josie'nin posta kutusundaıdı. Josie kaydı derhâl oynatma listesine ekledi. Sadece on saniye uzunluğundaydı. Dışarı açılan kapının yukarısından çekilmişti. Omar önden, Ethan Robinson hemen arkasından olmak üzere iki adam iç kapıdan çıktı. Omar'ın üstünde, Gretchen'in garaj yolunda bulunduğunda sırtında olan gömlekle pantolon vardı. Ethan Robinson, Omar'dan azıcık daha uzundu, kahverengi saçlarıysa dümdüzdü. Onun da üstünde gömlekle kot vardı ve tek omzunda bir dizüstü bilgisayar çantası asılıydı.

Josie hüsrarla iç çekerek görüntüyü en başa sarıp tekrar izledi. Bir kapıdan diğerine yürüyorlardı. Yürürlerken Ethan, Omar'ın sırtına doğru konuşuyordu. Minicik antreye girdiklerinde cümlesinin ortasındaydı, apartmandan çıkarlarken de yine bir cümleinin ortasındaymış gibi görünüyordu. Josie kaydı başa sararak Ethan Robinson'ın dudaklarını okumaya çalıştı. Görüntüleri tekrar tekrar izledi. Ne söylediğini bir türlü anlamıyordu fakat üç kelime olduğundan adı gibi emindi.

"*Oraya vardığında sakın*, diyor ve ardından kapıdan çıkıyor." Noah'nın omzunun üstünden gelen sesi Josie'yi öyle bir yerinden sıçrattı ki kalemiyle not defterini masadan düşürdü.

Başını iki yana sallayarak sandalyesinde döndü ve eşyalarını toplamak için eğildi. "Ödümü kopardın."

Noah her zamanki keten pantolonuyla Denton Polis Teşkilatı logolu polo tişörtünü giymişti. Yeni duş almış gibi görünüyordu ve tıraş sonrası losyonunun baş döndürücü kokusu Josie'nin ona olan kızgınlığını biraz olsun dindirdi. Noah gülmüseddi. "Pardon."

"Danimarka çöreği için teşekkürler," dedi Josie. "Çocuğun ne dediğini nasıl anladın? Bana dudak okuyabildiğinden hiç bahsetmemiştin."

Noah omuz silkip masasının başına geçerek kendini sandalyesine bıraktı. "Sadece biraz."

"Güvenlik kamerası kayıtlarında Gretchen'in dudaklarını da okudun."

"Bir zamanlar kısmen sağır bir kız arkadaşım vardı. Dudak okurdu. Bana da öğretti. Bunu aramızda oyun hâline getirmiştik."

Bu, eski kız arkadaşlarının isimleri ve sayısı dışında Josie'ye onlardan ilk bahsediydi. Noah, Josie'den bir iki yaş küçüktü, hiç evlenmemişti ve teşkilata katıldığından beri düzenli bir ilişkisi olmamıştı.

"James Omar mı o?" dedi Noah.

"Evet," dedi Josie. "Omar'ın öldürüldüğü günün sabahından. Omar ve ev arkadaşı Ethan Robinson evden birlikte çıkıyorlar."

"Ama aynı yere gitmiyor gibiler," dedi Noah. "Neticede Robinson, *oraya vardığında*, diyor."

"Yani Robinson, Omar'ın ne yapacağından –nereye ve neden gideceğinden– haberdardı ve Profesör Larson'ın dediğine göre Ethan hâlâ kayıp."

"Philadelphia'dakiler o konuyu araştırıyorlar, değil mi?"

“Evet,” dedi Josie. Sonra da konuyu değiştirerek ona Robyn’le Wilkins çiftinin evinde attıkları turdan ve genç kadının Joel’le Margie Wilkins’e ait olmadığında belirttiği kupadan bahsetti.

“Yanında fotoğrafı var mı?” diye sordu Noah.

Josie telefonundakini açıp gösterdi.

“Bunu olay mahalline getiren ekibimizdekilerden biri olmaz,” dedi Noah.

“Hummel’la iki kere kontrol ettik. Müdahale ekibi geldiğinde zaten oradaymış.”

“Yanılmıyorsam bulaşıklıkta iki seyahat kupası duruyordu,” dedi Noah.

“Aynen öyle. *Bay* ve *Bayan* kupaları.”

“Fakat kahve makinesinin yanında sadece bir tane var.”

“Çünkü onların değil ve onu oraya Wilkinsler koymadı,” dedi Josie. “Küçük bir ihtimal de olsa bir arkadaşları ya da misafirleri tarafından getirilmiş olabilir. Belki de bu yüzden oradadır.”

“Ama neden kahve makinesinin yanında?”

“Haklısın,” dedi Josie. “Hiç mantıklı değil. Bence kupayı katil getirdi, sonra da orada bıraktı.”

“Kasten mi?”

“Aslında kasten yapılacak şey değil fakat öyle olduğunu düşünmeye meyilliyim. Bu herif kimseciklere görünmedi, telefonları klozete atacak kadar tedbirliydi ve iki kurbanı zapt etmeyi başardı. Burada ustalık var. Bu temiz, boş kahve kupasını olay yerinde yanlışlıkla unuttuğuna inanmak zor. Hem de gecenin ikisinde.”

“Ama cinayet silahını bıraktı,” dedi Noah altını çizercesine.

“Evet ama katillerin çoğu cinayet silahını olay mahallinde bırakır. Ayrıca Margie Wilkins’in üstünde DNA’sını bıraktı, yani mesele arkasında kimliğinin tespit edilmesini mümkün kılabilecek bir şey bırakmak isteyip istememesi değil. Kupanın olayı başka.”

“Pekâlâ,” dedi Noah. “Kupayı yanında getirdiğini ve olay mahallinde kasten bıraktığını farz edelim. Neden?”

“Bu bir oyun,” dedi Josie. “Bak... Eğer Robyn’le evde keşif yapmasaydık, eğer kupayı fark etmeseydi kupanın önemli olduğundan haberimiz bile olmayacaktı. Bu herif sırf birini öldürmüş olmak için öldürüyor. Bu kupayla bize meydan okuyor ya da en azından aptallığımıza gülüyor.”

Noah arkasına yaslandı ve tek ayağının yardımıyla koltuğunu sağa sola döndürerek Josie’nin söylediklerini düşündü. “Denton’da Wawa yok. Bildiklerimin hepsi Philadelphia’da.”

“Doğru,” dedi Josie. “Philadelphia’dayken neredeyse her sokak başında bir Wawa gördüm.”

“Katilin Philadelphia’dan geldiğini düşünüyorsun,” dedi Noah.

“Aslında pek öyle sayılmaz.”

Josie masaüstü bilgisayarının faresine uzanıp James Omar cinayetiyle ilgili elektronik dosyayı, sonra da olay yeri inceleme ekibinin Gretchen’in evinde çektiği fotoğrafları açtı. Ardından da üstünde bir zamanlar yuvarlak bir nesnenin durduğu ve onun ortadan kaybolmasıyla geride daire şeklinde pırıl pırıl bir alan kalan sehpanın fotoğrafını buldu. Tıklayıp fotoğrafı büyüttü ve monitörü Noah’ya çevirdi. Şüpheli bir tavırla karşılaşmayı bekliyordu fakat Noah öyle yapmak yerine öne doğru eğildi, fotoğrafa uzun uzun baktı ve “Boyutlar birbirini tutuyor mu?” diye sordu.

Josie ona sıırıttı. Farenin yardımıyla yazılımı biraz kurcalayarak aynı tozsuz dairenin boyutlarını ölçmek amacıyla yanına yerleştirilmiş parlak sarı cetvellerle çekilmiş bir fotoğrafı açmayı başardı. Ardından o sabah Hummel’la birlikte delil olarak aldıkları Wawa kupasının altının fotoğrafını açtı. Josie boyutlarının fotoğraftan belli olabilmesi için aynı sarı cetvelleri kullanmıştı. Ekranda fotoğrafları yan yana koydu. “Evet,” dedi Noah’ya. “Tam tutuyor.”

“Fakat Gretchen’a kupanın ona ait olup olmadığını sormamız mümkün değil,” dedi Noah. “Bowen onunla konuşmamıza hayatta izin vermez. Gerçi sanırım Loughlin’den ona sormasını rica edebiliriz.”

“Denise Poole’u aradım bile, hani şu eyalet suç laboratuvarındaki ahabım.”

“Onu hatırlıyorum,” dedi Noah. “Parmak izlerine hemen bakabilecek mi?”

Josie başıyla onayladı. “Kavisli bir yüzeyden parmak izi almanın zor olabileceğini fakat elinden geleni yapacağını söyledi. Kupayı Hummel’la ona gönderdim.”

Noah’nın gözleri fal taşı misali açıldı. “Şaka mı yapıyorsunuz? Hummel’i dört saatlik yola mı gönderdin? Chitwood öğrendiğinde çıldıracak.”

Josie gülümsedi. “Ama Teğmen Fraley, kupa artık medyanın da yakından takip ettiği bir çifte cinayetin işlendiği yerde bulundu. Hatta Chitwood dün gece televizyon ekranlarından halka seslenip katili bulmak adına elimizden gelen her şeyi yaptığımızı söyledi.”

Noah gülümsemesine karşılık verdi. “Güzel nokta. Peki diyelim ki kupanın üstünde Gretchen’in izlerini bulduk, sonra ne olacak?”

“Böylelikle Omar’ın öldürüldüğü gün Gretchen’in evinde başka birinin daha olduğu sonucuna varabiliriz.”

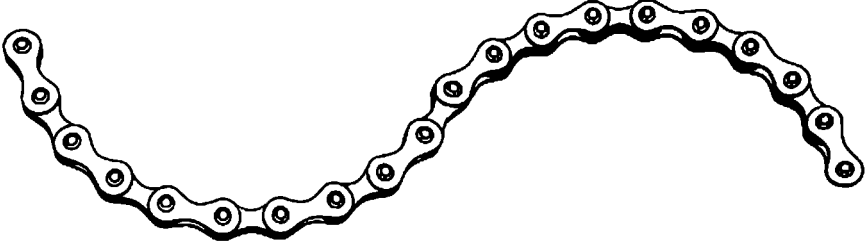
Noah başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır, varamayız. Kupada Gretchen’in parmak izine rastlarsak bundan çıkarabileceğimiz tek sonuç, Wilkinslere ait cinayet mahallinde bulunduğu.”

Josie’nin kalbi tekledi. Wilkins çiftinin öldürüldüğü gece Gretchen’in nerede olduğu bilinmiyordu. Yine de bir an bile Gretchen’in orada olduğuna ihtimal vermedi. “Margie Wilkins’in cesedinde meni bırakanın da Gretchen olduğunu söyle de tam

olsun,” diye çıkıştı. “Kupasının olay mahallinde bulunmasından bunu çıkarabileceğimizi sanmıyorum.”

Ne var ki Noah’nın cevap vermesine kalmadan odanın diğer ucundan Şef Chitwood’un gür sesi duyuldu. Ofisinin kapısında dikiliyordu. “Siz ikiniz! Loughlin geldi. Palmer’ın itirafını almış. Derhâl toplantı odasına!”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Gretchen itirafını el yazısıyla kaleme almış, sonra da Dedektif Heather Loughlin'e teslim etmişti. Metin kısacıktı, el yazısıysa karalamadan farksızdı. Josie, Gretchen'in el yazısını biliyordu; genelde düzgün ve nizamiydi. Josie çalakalem yazılmış sözcüklerden sızan gerilimi ve çaresizliği resmen hissedebiliyordu. Loughlin kahvesini yudumlar ve Chitwood masanın başında ileri geri volta atarken Josie ve Noah ifadenin üstünden geçtiler. İşleri bittiğinde Josie itirafı Chitwood'a uzattı fakat adam kâğıda doğru düzgün bakmadı bile.

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Josie, Loughlin'e.

Loughlin omuz silkti. "Neye inandığımın hiçbir önemi yok. İtirafıta bulundu. Ayrıca her şeye verilecek bir cevabı vardı."

Chitwood elindeki tomarı masaya fırlatınca Noah kâğıtları bir kez daha aldı. "Omar'la birkaç sene önce Philadelphia'da tanıştığını söylüyor. Bu hayli muğlak bir ifade."

"Omar birkaç sene önce Philadelphia'da bile değildi," dedi Josie. "Idaho'da yaşıyor ve Indiana'da üniversite okuyordu. Drexel'e kaydolduğunda Gretchen çoktan burada işe başlamak üzere Philadelphia'dan ayrılmıştı."

"Ne olmuş yani?" dedi Chitwood. "Philadelphia'da arkadaşları vardı. Belki onları ziyarete gittiğinde tanışmışlardır."

Belki de zaman mefhumunu yitirmiştir, öyle ki geçen yaz tanışmış bile olabilirler.”

Josie, Gretchen’ın Denton’a taşındığından beri arkadaşlarını görmek için bile Philadelphia’ya gitmediğinden adı gibi emindi fakat bunu kanıtlaması imkânsız olduğundan dilini tuttu. “Gretchen nerede tanıştıklarını söyledi?” diye sordu Loughlin’e.

“Schuylkill kıyısında koşarken tanışmışlar. Gerçi koşan Gretchen değil, Omar’mış. Omar’ın ona çarptığını söylüyor. Gretchen düşüp başını çarpmış. Omar ayağa kalkmasına yardım etmiş, sonra da bir bank bulup onu oturtmuş. Biraz laflamışlar ve Omar, Gretchen’in polis olduğunu öğrendiğinde onu soru yağmuruna tutmuş. Gretchen’in başı ağrıyormuş ve pek konuşası yokmuş, o yüzden ona numarasını vermiş ve polislik hakkında sorusu olursa istediği zaman arayabileceğini söylemiş.”

“Hayli mesnetsiz bir ifade,” dedi Josie.

Loughlin omuz silkti. “Ona inanmamak için hiçbir nedenim yok fakat polis olduğunu öğrendiğinde Omar’ın ilgi göstermesi biraz uydurma duruyor. Nasıl tanıştıkları hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Fakat Omar onu buraya kadar takip ettiği, özellikle de iki saatlik mesafeden geldiği için kendini tehdit altında hissettiğini söylüyor.”

“Ne hakkında tartıştıklarını söyledi mi?” diye sordu Noah. “Burada sadece Gretchen’in ondan defalarca gitmesini istediği, onun ise reddedip saldırganlaştığı yazıyor.”

Josie, Noah’nın omzunun üstünden bir kez daha itirafa baktı. Olabilecek en genel, en muğlak ifadelerle kaleme alınmıştı.

“Dediğine göre Omar onu takıntı hâline getirmiş. Gretchen bunun nedenini bilmediğini fakat cinsel bir şey olduğuna inanmadığını söylüyor ancak adamın davetsizce kapısına dayanmasını son derece rahatsız edici ve tehditkâr bulmuş. Omar iki haftadır onu telefonla taciz ediyormuş.”

Josie, Omar’ın numarasının Gretchen’in arama kayıtlarında sadece iki kere geçtiğini hatırladı. Bu pek de taciz sayılmazdı.

“Omar’ın onu taciz ettiğini düşünüyorsa,” dedi Josie, “neden şikâyetle bulunmamış?”

“Dediğim gibi,” diye yanıtladı Loughlin, “aralarında ne geçtiğiyle ilgili dürüst davrandığını sanmıyorum. Belki de yaşananlardan utanıyordu ve tek başına her şeyin üstesinden gelebileceğini sandı fakat işler istediği gibi gitmeyince kaçtı.”

“Cinsel ilişkileri olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Noah ve Josie sesindeki şüpheli tınıdan Gretchen’i yirmilerinin başındaki bir üniversite öğrencisiyle ilişki yaşarken hayal etmekte en az onun kadar zorlandığını anladı.

Loughlin omuz silkti. “Daha garip şeylerle karşılaştığım oldu.”

Noah itirafın ikinci sayfasını işaret etti. “MVT’yi devreden çıkarmış, sonra da kendisinin ve Omar’ın cep telefonu ve silahıyla birlikte nehre atmış. Birkaç gün *arabayla gezdikten* sonra da teslim olmaya karar vermiş. Nereye gittiğini söylemedi mi?”

Loughlin kafasını iki yana salladı. “Onu sıkıştırdığımda telaşlandı.”

“Omar’la buluşmaya giderken arabasını neden evinin arkasındaki bloka park etmiş?” diye sordu Josie. “Anlattı mı? Peki ya şu çocuk fotoğrafı? Çocuğun kim olduğunu ve fotoğrafı Omar’ın yakasına neden iliştirdiğini söyledi mi?” Kâğıtları Noah’nın elinden kaptığı gibi karıştırmaya başladı. “İfadesinde o fotoğraftan hiç bahsetmemiş.”

“İkisini de sordum,” dedi Loughlin. “Omar’ın tehlikeli olabileceğinden korktuğu ve yüzünü göstermeden evvel durum değerlendirmesi yapmak istediği için evinin arkasındaki bloka park edip bahçeden gizlice girdiğini söyledi.”

“Peki ya fotoğraf?” diye sordu Josie.

“Onu Omar’ı vurduktan sonra yerde bulmuş. Onun olduğunu ve cebinden düştüğünü farz etmiş, o yüzden gömleğine iğnelemiş.”

“Çengelli iğneyi nereden bulmuş peki?” diye sordu Josie.

“Babaannesinin dikiş kutusundan,” diye yanıtladı Loughlin.

“Yani diyorsun ki,” dedi Josie, “çocuğa çaktırmadan arkasından yaklaştı, aralarında bir münakaşa çıktı, Gretchen kendini *tehdit altında* hissetti, o yüzden çocuk tam da oradan ayrılacakken onu sırtından vurdu ve oğlanın gömleğinin cebinden düştüğünü söylediği bir fotoğrafı gömleğinin yakasına ilıştirmek adına çengelli iğne bulmak için içeri girip evin altını üstüne getirdi. Öyle mi?”

Loughlin kaşlarını çattı. “Evet, kulağa hayli mesnetsiz geliyor. Ama eğer çocuğu öldürmediyse cinayeti neden üstlensin ki?”

Josie’nin hâlâ çözemediği şeylerden biri de buydu. Gretchen, gözünü bile kırpmadan, soğukkanlılıkla cinayet işlediğini itiraf etmişti. Ama neden?

“Bal gibi de çocuğu vurmuş işte,” dedi Chitwood. “Omar’la nasıl tanıştıkları ve aralarında ne geçtiği konusunda dürüst davranmamış olabilir fakat öncesinde Omar’la irtibat hâlindeymiş. Silah patladığında ikisi de Gretchen’in evindeymiş. Oğlanın sırtından çıkardıkları mermi, Gretchen’in beylik tabancasıyla aynı kalibrede. Ayrıca suçunu itiraf etti. Kapatın bu dosyayı. Daha Wilkins cinayetini soruşturacaksınız.”

Chitwood uzun adımlarla odadan çıktı. Üç dedektif de yavaştan koridora yöneldi.

“Heather,” dedi Josie. “Ceketinden ne haber? Ona ceketinin nerede olduğunu sordun mu?”

Heather başıyla onayladı. “Kaybettiğini söyledi.”

Gretchen ne pahasına olursa olsun o ceketı kaybetmezdi. Fakat Josie odada Gretchen’in masumiyetini savunan yegâne kişi olmaktan usanmıştı. Omar’ın öldüğü gün orada başka birinin daha olduğunu, bu işin içinde başka bir iş olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

Josie ve Noah, Loughlin’e veda edip masalarının başına döndü. Josie masasındaki telefonun ahizesini kaldırdı.

“Kimi arıyorsun?” diye sordu Noah.

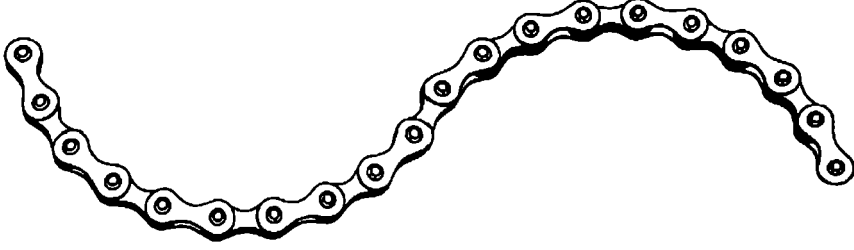
SON İTİRAF

“Omar’ın öldürüldüğü gün burada neler karıştırdığını Gretchen dışında bilen biri varsa o da Ethan Robinson.”

“Ev arkadaşı mı? Ama hâlâ kayıp.”

“Evet ama babası değil.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Doug Robinson telefonu dördüncü çalışında açtı. Josie kendini bir kez daha tanıtıp oğlundan haber alıp almadığını sorduğunda adamın sesi telaşlı ve biraz da tedirgindi. “Ah, hayır,” dedi. “Philadelphia polisi onu bulmaya çalışıyor. Ethan gelir gelmez onlara haber vereceğimi söyledim fakat bana geleceğini hiç sanmıyorum.”

“O neden, Bay Robinson?” diye sordu Josie, ilk konuşmalarından beri içini kemiren soruları sorma fırsatını kaçırmayarak.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Son konuşmamızda aranız açıkmış gibi gelmişti bana.”

Adam uzun uzun iç geçirdi. “Size Ethan lisedeyken annesinin öldüğünden bahsetmiştim, değil mi?”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi Josie.

“Şey, ikisinin arasından su sızmazdı. Hep çok yakınlardı. Annesi öldükten sonra Ethan şeyi öğrendi...”

Adam cümlesinin devamını getiremedi ve Josie uzun bir süre boyunca adamın matemli ya da kederli değil, aksine sinirli soluk seslerini dinledi.

“Bay Robinson?” dedi adamı yüreklendirmek için.

“Oğlumu seviyorum, tamam mı?”

“Elbette.”

“Eşim öldükten sonra Ethan evlatlık olduğunu öğrendi. Onu evlat edindiğimizde daha bebektir. Karım ona gerçeği söylemeyi hiç istemedi. En azından akli erecek yaşa gelene kadar. Ben evlat edinilmenin ne anlama geldiğini idrak edebilecek kadar büyüdüğünde ona söylememiz gerektiğini düşünüyordum. Hep çok meraklı bir çocuktur, anlarsınız ya? Zehir gibiydi. Sürekli soru sorardı. Kütüphaneye gider, yaşından büyük kitaplar okurdu. On iki yaşındayken onu seri katiller hakkında kitaplar okurken bulduk. Karım aklını kaçırdı!”

“Hayal edebiliyorum,” dedi Josie konuşmayı devam ettirmek adına.

“Neyse işte. Karım öldükten sonra elden geçirmemiz gereken tonla şey vardı. Evraklar falan. Bir gün evdeki evrakları karıştırırken birtakım belgeler buldu. Karşıma dikildi. Ben de ona gerçeği anlattım.”

“Ona gerçeği anlatmadığınız için size ve karınıza kızgındır?” diye akıl yürüttü Josie.

“Aynen. Küplere bindi. Gerçeği ondan saklamanın annesinin fikri olduğunu anlatmaya çalıştım fakat bu durumu iyice kötüleştirdi. Artık kendini savunamayacağı için annesini günah keçisi ilan ettiğimi söyledi.”

Josie, Ethan’ın neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordu fakat sessizliğini korudu. “Aranızdaki gerilimin nedeni bu mu yani?”

“O günden sonra bir daha eskisi gibi olmadı. Doğrusunu isterseniz, Dedektif, paraya ihtiyacı olmadığı sürece Ethan’dan haber almıyorum. Onu haftada bir arıyorum ama telefonlarıma bakmadığı gibi aramalarıma da dönmüyor. Buradayken bile –ki pek sık gelmez– mecbur kalmadığı sürece benimle muhatap olmuyor ve eve nadiren uğruyor. James’i getirdiğinde ilerleme kaydettiğimizi sanmıştım –şu James gerçekten iyi bir çocuktur– fakat Philadelphia’ya döndükten sonra Ethan beni yine görmez-

den gelmeye başladı. Yıllardır aramızı düzeltmeye çalışıyorum ama hâlâ çok kızgın. Bir türlü yumuşamıyor.”

“Akrabalarınızı arayıp ondan haber alıp almadıklarını sordunuz mu? Karınızın akrabalarını?” diye sordu Josie.

“Evet,” dedi Doug. “Philadelphia polisi ilk iş herkesi aramamı söyledi. Fakat kimse ondan haber almamış.”

Josie’nin aklına bir fikir geldi. “Biyolojik ailesini bulmaya çalıştı mı hiç?”

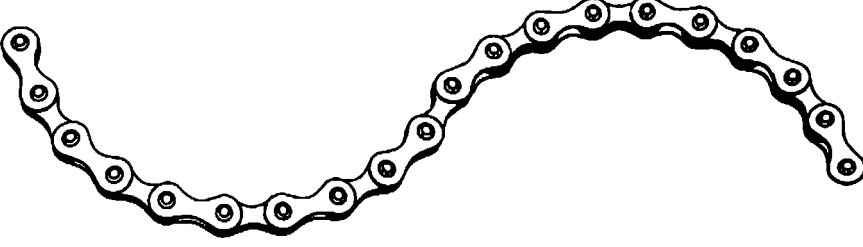
“Hayır, yani bildiğim kadarıyla onları aramadı. Acayip sinirliydi ama sanırım onları aramanın annesine ihanet olacağını düşündü, anlarsınız ya? Evlatlık olsa da olmasa da eşim onun annesiydi. Ethan’ı büyüten oydu. Ethan’ı severdi.”

O hâlde Ethan Robinson’ın biyolojik ailesinin yanına sığınması imkânsızdı. “Eşinize çok üzüldüm, Bay Robinson,” dedi Josie. “Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Oğlunuzdan haber alırsanız derhâl Philadelphia polisini arayın. Sonrasında eğer sizin için sakıncası yoksa beni de bilgilendirerseniz çok sevinirim.”

“Elbette,” dedi adam. “Şey, James’in katilini hâlâ yakalayamadınız mı?”

Josie tereddüt etti. Bilgisayarında bir işe dalmış olan Noah’ya baktı masaların üstünden. Sonra da “Hâlâ üzerinde çalışıyoruz,” dedi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gidip bir şeyler atıştırdılar ve masalarına döndüklerinde James Omar'ın ölümünden önceki iki haftalık döneme ait arama kayıtları ve Robyn Wilkins'in, Margie Wilkins'in en yakın arkadaşlarıyla meslektaşlarından derleyip gönderdiği liste onları bekliyordu. Josie, Margie'nin arkadaşlarını ararken Noah da Omar'ın telefon kayıtlarındaki gelen ve giden aramaları tek tek inceleyerek her bir numaranın kime ait olduğunu tespit etti. Josie listedeki son isimle yaptığı görüşmeyi sonlandırdığında aradan tamı tamına bir saat geçmişti.

"Margie Wilkins'i takip eden yokmuş," dedi Noah'ya. "En azından arkadaşları ona sorun çıkaran birinin varlığından bihaber. Yine çıkmaza girdik."

"DNA'yı yabana atma," dedi Noah. "Katilin DNA'sı elimizde."

"Evet fakat bu gidişle laboratuvar sonuçları geldiğinde çoktan emekliye ayrılmış olacağım. Elimizdeki DNA'nın sistemdeki biriyle eşleşeceğini varsayıyorsun. Ne var ki bizim ipucuna ihtiyacımız var ve elimde hiçbir şey yok."

Noah masasının üstünden ona el etti. "O hâlde biraz mola ver. Gel de ne bulduğuma bak."

Josie sandalyesinden kalkmadan masanın etrafından dolaşıp Noah'nın yanına gitti. Noah'nın önünde Spur Mobile'dan alınmış bir telefon dökümü duruyordu ve numaraların her birinin yanına yine onun el yazısıyla birtakım notlar düşülmüştü. Listenin yanında ise çok sayıda insanın isimlerinin ve diğer kimlik bilgilerinin yer aldığı bir tomar çıktı duruyordu. En üstteki kâğıdın başlığında Ethan Robinson'ın adı ve telefon numarası yazılıydı.

Noah pembe fosforlu kalemle düzinelerce kez üstünü çizdiği bir numarayı işaret etti. Josie numarayı görür görmez Ethan'ın numarasını tanıdı. "Bunlar Omar ile Ethan Robinson arasındaki çağrılarla mesajlar."

Josie uzanıp birkaç sayfaya hızla göz gezdirdi. "Mesajların içeriğine ulaşamadın mı?"

"Spur Mobile'ı bilirsin. Telefon elimizde değilse o tür bilgilere ulaşabilmek adına çıkardıkları bir sürü engelin üstesinden gelmemiz gerekiyor," diye yanıtladı Noah. "Fakat mesaj dökümünü bekliyorum. Sadece biraz zaman alacak."

Josie, Noah'nın söylediğinin doğru olduğunu biliyordu. Farklı telefon operatörleri emniyet güçleriyle farklı düzeylerde iş birliği yapıyordu. Spur Mobile en az iş birliği yapan ve bürokratik engeller çıkarmaya en istekli olanıydı. Mesaj dökümü en nihayetinde ellerine geçecekti fakat istediklerinden çok daha uzun sürecekti.

"Başka neyin var?" diye soru Josie.

Noah numaraların kimlere ait olduğunu tek tek saydı. Omar'ın çekirdek ailesinden üç kişi vardı: annesi, babası ve kız kardeşi. Doktor Larson da listedeydi. Numaralardan bazıları yemek siparişi verdiği restoranlara aitti. Çoğu Drexel Üniversitesi öğrencilerinin numaralarıydı ve Noah çoğunun Facebook profilini bulmayı başarmıştı. Profil sayfalarının çıktılarını Josie'ye uzattı ve Josie hepsine hızlıca göz attı. Aranılan numaralar arasında Gretchen'inki de vardı.

"Philadelphia'nın eteklerindeki Norristown'da gönüllü ilk yardım hizmeti veren bir şirket aranmış."

Josie kaşlarını çattı. “Garip.” Parmağını sayfada gezdirerek tarihi buldu. “Omar orayı ölümünden iki hafta önce aramış. Bir kereye mahsus olarak.”

“Yanlış numara mı?” diye sordu Noah.

“Muhtemelen,” dedi Josie. “Bu nedir?”

Dökümdeki numaralardan biri son iki haftada üç kere aranmıştı ve son görüşme Omar’ın öldürüldüğü sabaha denk geliyordu.

“Bir kullan-at telefon,” dedi Noah.

“Numarayı aramayı denedin mi?”

“Elbette. Şu anda servis dışı. Ön ödemeliymiş. Hattı kullanan her kimse ödemelerini vaktinde yapmamış.”

“Sinyalini üçgenlemeyi deneyebilir miyiz? En son nereden sinyal vermiş?”

Noah başıyla onayladı. “Muhtemelen. Mahkemeye dilekçe yazarım.”

“Ethan Robinson’ın telefonuna yapılan şu arama da nedir? Yoksa Omar öldürüldükten sonra mı yapılmış?”

Noah önce saate, sonra not defterine baktı. “Ya öldürüldükten hemen sonra ya da hemen önce yapılmış. Gretchen’in buradan ayrıldığı ve devriye ekibinin olay yerine intikal ettiği saatlere bakarak Omar’ın ölüm saatini altmış dakikalık bir zaman aralığına sıkıştırabiliriz fakat bundan daha net konuşmamız mümkün değil.”

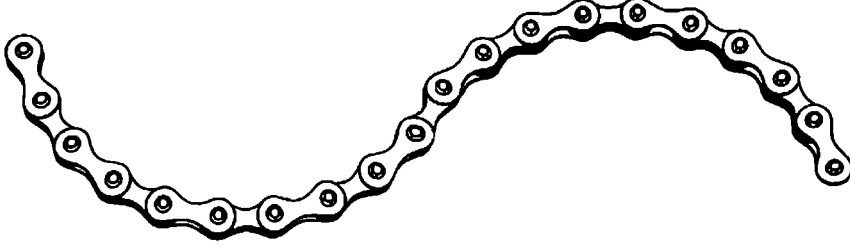
“Ama bu arama Gretchen’in karakoldan ayrılmasıyla Omar’ın cesedinin devriye ekibi tarafından garaj yolunda bulunması arasında yapılmış.”

“Evet ama devriye ekibinin gelişine daha yakın. Bence aramayı yapan Omar değildi.”

Tam o anda Josie’nin masasındaki telefon çaldı. Geldiği gibi sandalyesinden kalkmadan masasının başına döndü ve ahizeyi kulağına götürüp, “Dedektif Quinn,” dedi.

“Selam. Ben Jack Starkey. Beni aramışsınız.”

KIRKINCI BÖLÜM

Josie'nin kalbi aniden çılgınca atmaya başladı. Sonunda aklındaki sorulara yenilerini eklemek yerine bazılarına cevap bulabilecek miydi? “Merhaba, Ajan Starkey,” dedi. “Aradığınız için teşekkürler.”

“Seattle'daki ekibimden biri aradı. Hayli ısrarcı olduğunuzu söyledi.”

Josie ısrarcı davrandığı kanaatinde değildi ama lafı uzatmadı. “Önemli bir konu,” dedi adama. “Sizi Gretchen Palmer'la ilgili arıyorum.”

“Lowther,” dedi adam.

“Pardon?”

“Onu Lowther olarak tanıyorum, Palmer olarak değil.”

Adamın ne dediğini kavraması Josie'nin birkaç saniyesini aldı. Palmer'ın Gretchen'in babasının soyadı olduğunu biliyordu çünkü babaannesiyle büyükbabasının adları Agnes ve Fred Palmer'dı. Not defterini önüne çekip sayfaları karıştırarak Caroline Weber'in annesinden aldıkları ve Gretchen'in anne tarafından akrabalarının iletişim bilgilerinin yazılı olduğu listeyi aradı. Annesinin soyadı Lowther değildi. Bu da tek bir anlama geliyordu.

“Bir dakika,” dedi Josie. “Gretchen *evli* miydi?”

Starkey güldü. “Evet. Evlendiğinde daha çocuktu. Billy adında bir arkadaşım ile evliydi. William Benjamin Lowther. Doğu Yakası’na geri taşınırken soyadını da değiştirmiş olmalı.”

Josie boş bir sayfa açıp not almaya başladı. Noah hayretle karışık bir merakla karşıdan ona bakıyordu. “Yani Seattle’da mı oturuyorlardı?”

“Şey, evet. Billy bir ajandı.”

“ATF ajanı mıydı?” diye sordu Josie adamın hızına yetişemiyormuş gibi hissederek. Starkey onun birinci sınıf bir geri zekâlı olduğunu düşünüyor olmalıydı.

“Evet. Hem de çok iyi bir ajandı.”

Billy Lowther’dan bahsederken geçmiş zaman kullandığı Josie’nin gözünden kaçmadı fakat şimdilik bu konuyla ilgili sorularını rafa kaldırdı. “Ne kadar evli kaldılar?”

Starkey hesap yaparcasına alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Ardından, “Bilmiyorum,” dedi. “Birkaç yıl falan. Evlilikleri pek uzun sürmedi.”

“Evlendiklerinde Gretchen’in daha çocuk olduğunu söylediniz. Tanıştıklarında kaç yaşındaydı?” diye sordu Josie.

“On sekiz,” dedi Starken ve güldü. “İnanın bana, yaşını kontrol ettik. Tanıştıklarında Billy bir eğitim için Doğu Yakası’ndaydı. Seattle’a dönerken onu da yanında getirdi ve evleneceklerini söyledi. Sadece iki haftadır tanışıyorlardı. Kız taş çatlasın on altısında duruyordu. Billy’nin başını belaya sokmadığından emin olmak istedik.”

Josie, Caroline Weber’in Gretchen’in evliliğinden neden bahsetmediğini merak etti. Gretchen kimseye söylememiş olabilir miydi? Evliliği uzun sürmediyse söylememiş olabilirdi ya da üstünden uzun yıllar geçtiğinden Caroline önemli olabileceğini akıl edememişti.

Starkey konuşmayı sürdürerek Josie’yi daldığı düşüncelerden uyandırdı. “Ama âşıklardı. Hem de sıırıslıklam âşıklardı. Billy ondan on iki yaş kadar büyüktü fakat bu durum ikisini

de rahatsız etmiyordu. Belediyeye gidip nikâhlarını kıydırdılar. Orada çalışan sekreterlerden ikisini nikâh şahidi yaptılar.”

Josie, Gretchen’i sadece iki haftadır tanıdığı bir adama deli gibi âşık olmuş genç bir kadın olarak gözünün önüne getirmeyi denedi. Bir belediye binasında, yanında yeni kocası dışında kimsesi olmadan öylece evlenivermişti. Bu ikincisi Gretchen’in yapabileceği türden bir şeye benziyordu fakat Josie onu sıırıslıklam âşık genç bir kadın olarak hayal etmekte epey zorlanıyordu.

“Evlilikleri yürümedi mi?” diye sordu.

Starkey’nin sesi aniden mahzunlaştı. “Billy öldü.”

“Başınız sağ olsun,” dedi Josie. “Peki nasıl ol—”

“Gretchen meselesi de ne?” diyerek araya girdi Starkey. “İş başvurusunda beni referans gösterdiğini biliyorum fakat mesajlarınızda sesiniz telaşlı çıktığından başının belada olduğunu varsayıyorum.”

Başı sadece belada olsa iyi, diye düşündü Josie ve ardından neler olduğunu kısaca özetledi: Omar, Gretchen’in garaj yolunda sırtından vurulmuş vaziyette bulunmuş ve Gretchen kaçmıştı. Josie, Gretchen’in döndüğünü ya da cinayeti itiraf ettiğini Starkey’ye henüz söylemeyecekti. Önce adamın ne bildiğini öğrenmek istiyordu.

“Gretchen’la çocuk arasında hiçbir bağlantı yok mu?” diye sordu Starkey.

“Gretchen’in Philadelphia’da çalışması ve Omar’ın Philadelphiyalı olması dışında yok,” diye açıkladı Josie. “Philadelphia’ya gidip Gretchen’in eski ortağı Steve Boyd’la görüştüm. Gretchen’ın buraya taşınmadan birkaç yıl evvel üzerinde çalıştığı bir vakadan bahsetti. İki Pis Aslar üyesi, Batı Yakası’ndan bu tarafa taşınmış iki Şeytanın Usturası üyesini öldürmüş. Maktullerin isimleri Linc Shore ve Seth Cole. Görünen o ki Gretchen vakayı fazlasıyla ciddiye almış ve Aslar üyelerinin ömürlerinin geri kalanını hapiste geçirmesi için elinden geleni ardına koymamış. Evvela Gretchen’in, adamlarını hapse tıktırdığı için Aslar tarafından

hedef alındığını düşündüm fakat buna dair tek bir kanıt bile bulamadım. Ayrıca Omar'la mevzubahis çeteler arasında da bağlantı kuramıyorum.”

“Linc Shore vakasında çalışanın Gretchen olduğunu mu söylediniz?” dedi Starkey.

“Evet, ortağı öyle söyledi.”

“Gretchen Palmer?” diye sordu adam şüpheyle.

“Evet,” diye yanıtladı Josie. “Linc Shore hakkında bilginiz yok muydu?”

“Şey, Doğu Yakası'nda öldürüldüğünü biliyorum. Seattle'de yasa dışı motosiklet çeteleriyle uğraşıp duruyoruz. Linc Shore çetenin Seattle yapılanmasının başındaydı. Hâliyle bu gibi he-rifler öldü mü illa haberimiz olur. Fakat sonra ne olduğunu takip etmedim. Tek bildiğimiz Asların onu indirdiği. Hepsi bu.”

“Peki, Gretchen sizi vakayla ilgili hiç aramadı mı? Şeytanın Usturası hakkında istihbarat almak ya da Linc Shore veya Seth Cole hakkında bilgi edinmek için?”

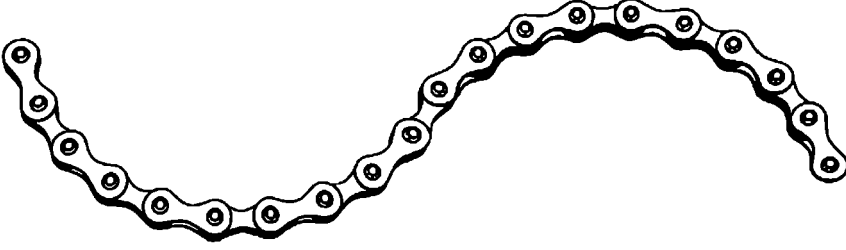
Starkey aniden kakhahalara boğuldu. O kadar katıla katıla gülüyordu ki en nihayetinde öksürmeye başladı. Josie ahizeyi kulağından uzaklaştırdı ve Noah'yla şaşkın şaşkın bakıştılar. “Ajan Starkey?” dedi Josie adamın kakhahayla karışık öksürük krizini bastırmaya çalışarak.

“Gretchen Palmer'ın Şeytanın Usturası ya da Linc Shore hakkında istihbarat almak adına beni araması için ya kafasını vurup hafızasını kaybetmiş olması ya da lobotomi yaptırmış olması gerekir.”

Josie sinirlenmeye başlıyordu fakat sinirini bastırdı. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Dedektif Quinn, Gretchen henüz yirmi yaşındayken Linc Shore ve Şeytanın Usturası tarafından kaçırıldı. Onu bir yıldan fazla esir tuttular. Kimse yerini bulamadı. Öldüğünü sanıyorduk. Derken günün birinde onu dövülmüş, yer yer kesilmiş ve uyuşturucu verilmiş bir hâlde bir federal binanın önüne atıverdiler.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Etrafındaki havanın âdeta donmasıyla Josie yusuvarlak bir dinginlik balonunun içinde kaldı. “Pardon,” dedi boğazını temizledikten sonra. “Ne?”

“Size anlatmadı mı?” dedi Starkey. “Belli ki anlatmamış. İyileştikten sonra bu konu hakkında pek konuşmak istemedi. Hatta kimseye tek kelime etmedi.”

Bu tavır Josie’ye tanıdık geldi. “Onu kaçıranın Şeytanın Usturası olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Josie.

“Onu Billy yüzünden kaçırdılar. Billy’nin çeteye sızmış bir ajan olduğunu öğrendiler. Gretchen, Billy’nin ölümünden kısa süre sonra kaçırıldı. Şeytanın Usturası’yla takılan birkaç muhbirimiz vardı. Gretchen’in nerede tutulduğunu öğrenmek için onları gece gündüz çalıştırdık. Kimse onu görmemişti fakat herkes Linc’in elinde olduğunu biliyordu.”

Josie, Gretchen’in o bir sene içinde neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. Annesinin doktorları gereksiz tıbbi müdahaleler yapmaya ikna ederek ona işkence etmesine rağmen Gretchen’in sevgiye kapılarını kapamayıp ondan yaşça büyük bir ATF ajanına âşık olması ve onunla ülkenin öbür ucuna kaçması enteresandı. Fakat Josie’nin anlayabildiği kadarıyla kocasının ölümünün ve Şeytanın Usturası’nın elinde çektiklerinin ardın-

dan Pennsylvania'ya döndüğünden beri uzun soluklu bir ilişkisi olmamıştı. Philadelphia'daki cinayet masasında birlikte çalıştığı ortağı bile cinsel yönelimini bilmiyordu çünkü kimseyle yakınlaşmamıştı. Gretchen'i içine kapandıran şey, Şeytanın Usturası çetesinin pençesinde geçirdiği yıl mıydı? Kendi pencerelerine bubi tuzağı döşemesinin nedeni bu muydu? Korktuğu şey Şeytanın Usturası üyeleri miydi?

Fakat hâl böyleyse neden Linc Shore'un cinayetini o kadar kişiselleştirmişti? Shore ve Cole için adaletin yerini bulmasına neden yardım etmişti? Çetenin tehdidi altında mı hissetmişti? Gerçi Şeytanın Usturası üyelerinin sağlayacağı adalet, Gretchen'm adalet sistemi vasıtasıyla yapabileceklerini hayli hayli aşardı. Bunların hiçbiri Josie'ye mantıklı gelmiyordu.

"Gretchen bulunduktan sonra ne anlattı?" diye sordu Josie.

"Hiçbir şey. Lanet olası tek bir kelime bile etmedi. Ağzını bıçak açmıyordu. Onu koruyacağımızı söyledim fakat, *Beni kimse koruyamaz*, deyip durdu. Bir süre hastanede yattı. Taburcu olduktan sonra da Doğu Yakası'na taşınmaya karar verdi. Onun için yapabileceğim herhangi bir şey olursa tek yapması gerekenin beni aramak olduğunu söyledim ona. Yanılmıyorsam beş altı yıl sonra aradı ve emniyet güçlerine katılmak istediğini söyledi. Lazım olması hâlinde adımı verip veremeyeceğini sordu. Ben de verebileceğini söyledim." Güldü. "O küçük kızın polis olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi ama oldu."

"Harika bir polistir," dedi Josie. "Muhteşem bir dedektif."

"Şayet duygularını bir kenara bırakıp Linc Shore'un katilini hapse tıkabildiyse muhakkak öyledir. Bu gerçekten çok zor bir iş."

"O vakayı neden almış olabilir sizce?" diye sordu Josie. "Olanları kafamda oturtmaya çalışıyorum. Kolaylıkla başkasına paslayabilirdi."

“Bilmiyorum. Demek istediğim... Ona yaptıkları korkunçtu. Koskoca bir yıl. Hayata nasıl tutundu bilmiyorum. Özellikle de—”

Starkey sustu. Josie konuşmaya devam etmesini bekledi fakat hat sessizdi.

“Özellikle de?” dedi Josie.

Anlık bir tereddüdün ardından, “Billy öldürüldükten sonra,” dedi Starkey.

“O kadarını tahmin ettim,” dedi Josie. “Şeytanın Usturası’nın onun gizli bir ATF ajanı olduğunu öğrendiğini söylediniz. Bu onları pek mutlu etmemiştir herhâlde.”

“Bunu o öldürüldükten sonra öğrendiler.”

“Yani onu infaz eden Şeytanın Usturası değil miydi?”

“Hayır, onlar değildi.”

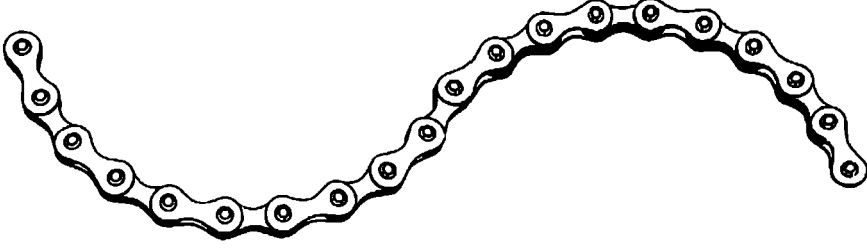
“Ah. Peki ne oldu?”

“Dedektif,” dedi Starkey, “eğer sizin için de sakıncası yoksa bazı meseleleri yüz yüze konuşmayı yeğlerim.”

“Şefimin Seattle’a uçak biletimi karşılayacağını hiç sanmıyorum, Ajan Starkey. Vaktimiz çok dar. Gretchen’in geçmişiyle ilgili söyleyebileceğiniz bir şey varsa geç olmadan öğrenmem gerek.”

“Aslında şu anda Seattle’da değilim, Dedektif. New York City’deyim. Eğer buraya gelebilerseniz bildiğim her şeyi memnuniyetle anlatırım. Fakat telefonda olmaz.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Seattle, Washington
OCAK 1995

O da ter ve bayat sigara dumanı kokuyordu. Sararmış duvarların boyası dökülmüştü. Tavanın ortasından sarkan eğri büğrü telin ucunda tek bir ampul sallanıyor, ahşap zeminin yarısını lekeli bir şilte kaplıyordu. Fena hâlde yorgun olmasına rağmen Gretchen'in içi o şilteye uzanmaya el vermedi. Yakından nasıl koktuğunu düşünmek bile istemiyordu. Diğer tek seçeneği, çizik içindeki ahşap sandalyeydi. Sırt kısmındaki ahşap çıtalar kurumuş, irili ufaklı, pas rengi lekelerle bezeliydi. Onların neden ya da kimden yadigâr olduğunu düşünmemeye çalıştı. Sandalyeye otururken kolçakların bileklerine denk gelen yerlerinin epey aşınmış olduğunu fark etti. Bir ürpertiyle ellerini kucağında birleştirdi.

Ne zamandır orada olduğunu anlaması mümkün değildi. Çirkin duvarlarda saat yoktu. Odanın yegâne penceresi tahtalarla kapatılmıştı ve tahtaların arasından gün ışığı sızmiyordu. Linc geldiğinde Gretchen çenesi göğsüne dayanmış vaziyette uyuyakalmıştı. Adamın omzunu sarsmasıyla uyanan Gretchen uyku mahmuru gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

“Hey,” dedi Linc yüzüne doğru eğilerek.

Adam yakından dışarısı gibi kokuyordu, sanki beraberinde serin bir esinti getirmişti. Bunun altında belli belirsiz bir motor yağı kokusu ve Gretchen’in ne olduğunu bir türlü çıkaramadığı topraksı bir koku vardı. Kot pantolonu yırtık ve çamurluydu. Şeytanın Usturası üyelerinin alametifarikası olan bıçağı sol kalçasından sarkıyordu. Dağınık sarı saçlarının üstüne bir bandana bağlamıştı. Gretchen’in başını kaldırıp da bandananın üstündeki desene bakmasına gerek yoktu çünkü ne olduğunu adı gibi biliyordu: çaprazlamasına koyulmuş biri siyah, diğeri kırmızı iki bıçağın üstünden kan çanağına dönmüş gözleriyle dik dik bakan beyaz bir kafatası. Eskimiş deri ceket olduğuundan çok daha cüsseli görünmesine neden oluyordu.

“Uyanığım,” dedi Gretchen.

Linc bir adım gerileyerek ona biraz alan tanıdı. “Hazır mısın?”

Varlığının her zerresi başına geleceğini bildiği şeyden ötürü avazı çıktığıınca haykırsa da Gretchen başıyla onayladı. Linc bunu yüzünden anlamış olmalıydı çünkü gözlerini kıstı. “Bundan emin misin?”

“Evet,” dedi Gretchen cılız bir sesle. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. Ağladığı için kendinden nefret ediyordu fakat son birkaç ayda, kendi bedeni üzerinde pek bir kontrolü olmadığını gayet iyi öğrenmişti.

“Başka seçeneklerin de var,” dedi Linc.

Gretchen’in gırtlğıından boğuk bir kahkaha yükseldi. “Pek iyi oldukları söylenemez,” dedi.

“Senin için işleri kolaylaştırabilirim.”

Gretchen kafasını iki yana salladı. “Kararımı verdim.”

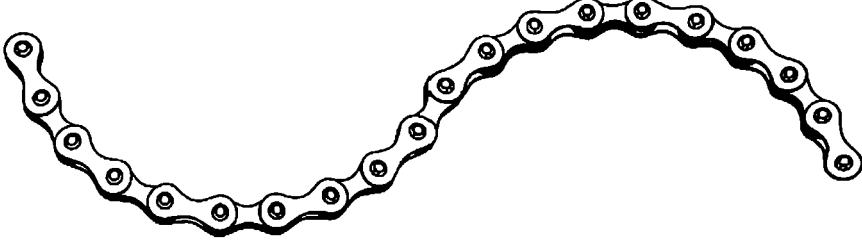
Linc iç geçirip bıçağını kınından çekip çıkardı. Gretchen’in bedeni tir tir titriyor, titredikçe de sandalyenin kısa bacaklarından biri yere tak tak vuruyordu.

“Böyle zırlayıp duracak mısın?” diye sordu Linc.

SON İTİRAF

Gretchen benliğini istila eden duygu selini bastırmak, gözlerinden sicim gibi akan yaşları dindirmek için alt dudağını ısırarak elinden geleni yaptı. *Nefes al, nefes ver*, dedi kendi kendine. Başını kaldırıp Linc'in gözlerinin içine baktı. "Hadi bitirelim şu işi."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Denton, Pennsylvania
GÜNÜMÜZ

Josie, Ajan Starkey'nin otel bilgilerini not alırken Noah masanın etrafından dolaşıp arkasında durarak omzunun üstünden ne yazdığına baktı. Tüm konuşmayı dikkatle dinlemişti.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi, Josie telefonu kapadığında. “Şimdi de toplantı mı istiyor?”

Josie iç geçirdi. “Beni New York’a çağırıyor. Telefonda bana anlatacağı konuya giremezmiş.”

“Saçmalığın daniskası,” dedi Noah. “Sana telefonda söylemeyeceği ne anlatacak olabilir ki?”

Josie omuz silkti. Masaüstü bilgisayarından internet taramasını açıp New York City’deki otellere bakmaya başladı.

“Ciddi olamazsın,” dedi Noah.

“Ah, çok haklısın,” diye mırıldandı Josie. “Kız kardeşim New York City’de yaşarken ne demeye otel bakıyorum ki?”

Cep telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladı, ta ki Noah’nın sert bakışları onu durdurana kadar. Başını kaldırıp Noah’ya baktı. Adamın suratında kızgınlıkla karışık bir hayret vardı.

“Ne?” dedi Josie.

“Hiç tanımadığın bir herifle buluşmak için New York City’ye kadar direksiyon mu sallayacaksın?”

Josie tek kaşını kaldırdı. “Gretchen’in Philadelphia cina-yet masasındaki eski ortağı Teğmen Boyd’u da tanı mıyordum. Keza Omar’ın akıl hocası Doktor Larson’ı da. İkisinin de üste-sinden gelmeyi başardım.” Son sözleri alaycıydı fakat kendini tutamadı. Noah ona asla patronluk taslamamış ya da aciz kadın muamelesi yapmamıştı. Hâliyle Josie buna şimdi başlamasına izin verecek değildi.

Noah’nın suratı hafifçe gevşedi. “Üstesinden gelebileceğini biliyorum. Kastettiğim o değildi. Sadece bu adama güvenmiyo-rum. Yüz yüze görüşme talep etmesi için ortada hiçbir sebep yok. Bu herifin sana yüz yüze söylemesi gereken hiçbir şey olamaz.”

Josie, Noah’nın hakkını teslim etmeliydi. Starkey ona da paranoyanın sınırında geziniyormuş gibi geliyordu. Ya öyleydi ya Josie’yi zahmete sokma fikri hoşuna gitmişti ya da manipü-latif bir tipti. Tek bir telefon görüşmesinden hangisi olduğunu kestirmek imkânsızdı. Fakat diğer konularda son derece açık sözlü davranmıştı.

“Katılıyorum,” dedi. “Fakat ne bildiğini öğrenmem gerek. Hiçbir şey bilmiyor olsa bile. Noah, Gretchen’in hayatı buna bağlı olabilir.”

“Neye? Yirmilerinin başlarında Seattle’da ne yaptığını öğ-renmene mi? Onu hapse girmekten kurtaracak ne öğrenebilirsin ki? Josie, Gretchen itiraf etti.”

Bunu Noah’nın anlayabileceği şekilde açıklaması gereki-yordu ama nasıl? Josie, Gretchen’in yalan söylediğinden emindi. Belki nedenini bilmiyordu ama James Omar cinayetinin arka-sında, Gretchen’in o mesnetsiz itirafından çok daha fazlasının yattığını içten içe biliyordu. O her taşın altına bakmadan rahat edemeyen insanlardandı. Bütün bilgileri toplamalıydı. Han-gisinin işine yarayıp hangisinin yaramayacağına daha sonra karar verirdi. Belki gün yüzüne çıkaracakları derdine derman

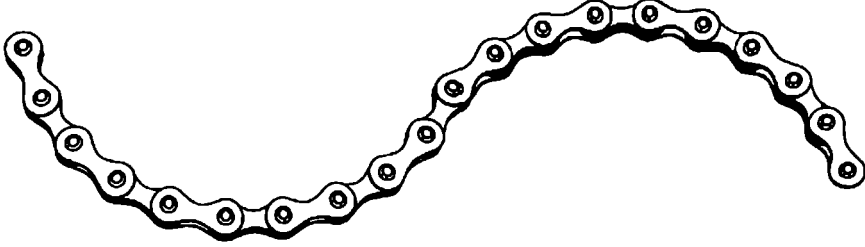
olmayacaktı fakat her yolu denemeden Gretchen defterini kapatamazdı. Gretchen'in adını temize çıkarmak adına küçücük de olsa bir ihtimal varsa derhâl harekete geçmeliydi.

"Gidiyorum," dedi Noah'ya, tartışmaya mahal bırakmayan bir ses tonuyla.

Noah olduğu yerde dönüp ortak ofisten çıktı.

Josie telefonundan saate baktı. Akşam yemeği vaktinde New York City'de olabilirdi. Trinity'ye mesaj attı. *Hey, beni New York'ta ağırlamayı ne kadar çok istediğini hatırlıyor musun?*

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josie tren istasyonuna üşüşen insan seli karşısında ne yöne gideceğini şaşırılmış vaziyette kalabalık Penn İstasyonu'nun ortasında öylece duruyordu. Trinity ona arabayla gelmemesini tembihlemişti. Josie, New York City'ye sadece bir kere, onda da lise yıllarında bir okul gezisiyle gelmişti. Kalabalık kaldırımları ve trafiğin milim akmadığı sokakları hayal meyal hatırlıyordu. "Arabayla gelecek olursan trafikte saatlerce beklersin," demişti Trinity. "En iyisi iki saatlik araba yolculuğunu göze alıp Philadelphia'daki Thirtieth Street İstasyonu'na git ve oradan trene bin." Josie onun sözünü dinlemiş, Philadelphia'da yolunu kolaylıkla bulmuş, tren yolculuğu ise kısa ve olaysız geçmişti. Ancak New York City'ye varıp da insan kalabalığı tarafından oradan oraya sürüklenmeye başladığında biraz bunalmıştı. Merhum kocası Ray birinci evlilik yıldönümlerinde Disneyworld'e bir gezi ayarlamıştı ve Josie oranın kalabalık olduğunu düşünmüştü. Oysa buranın yanında Disneyworld hayalet kasaba gibi kalıyordu.

Cep telefonunu çıkarıp Trinity'ye geldiğini bildiren bir mesaj attı. Ardından peşi sıra sürüklediği küçük valiziyle kalabalığı yara yara taksiye binmeyi planladığı kaldırıma doğru yürüdü. Kırk dakika sonra nihayet taksiye binmiş, Trinity'nin

Manhattan şehir merkezindeki dairesine doğru yol alıyordu. Bir kez daha telefonunu kontrol etti. Noah'dan ses soluk yoktu. Derken taksi gümüş rengi camlarla kaplı, alabildiğine göğe uzanan bir binanın önünde durdu. Binanın cephesine bakmak bile Josie'nin başını hafifçe döndürmeye yetti. Küçük çantasını kaldırıma koyduğunda taksi çoktan gözden kaybolmuştu. O anda Trinity iki kanatlı otomatik bir kapıdan çıkarak karşısında belirdi.

"Selam, kardeşim!" dedi ve ardından Josie'ye şöyle bir sarılıp valizini elinden aldı. Derken kaşları çatıldı. "Yanağına ne oldu?" diye sordu, Gretchen'in yumruğunun Josie'nin yanağında açtığı kesigi işaret ederek.

Josie yaranın üstüne yapıştırılmış kelebek şeklindeki banda nazikçe dokundu. "Uzun hikâye. Ayrıca bu konuda konuşmak istemiyorum."

Trinity tek kaşını kaldırırsa da üstelemedi. "Öyle olsun," dedi ve olduğu yerde dönüp binaya doğru yürümeye koyuldu.

Josie valizini sürükleyen Trinity'nin peşinden beyaz ve bej tonlarında döşenmiş lobiye girdi. Dik sırtlı beyaz deri koltukların serpiştirildiği mermer döşeli antre bir çift cam asansöre açılıyordu. Asansörlere ulaşmak için üniformalı iki çam yarmasının durduğu yarım daire şeklindeki beyaz bir güvenlik masasından geçmeleri gerekti. Trinity ağzının kulaklarına varmasına neden olan şu bilmem kaç megavatlık gülümsemesini takınarak Josie'yi iftiharla tanıttı. Asansöre binerlerken de "Evimi görmem için sabırsızlanıyorum," dedi coşkuyla. "Taşınalı birkaç ay oldu. Bu binaya kıyasla eski evim çöplük sayılırdı."

Josie'nin telefonu elinde titrerken asansör yükseldikçe yükseldi ve nihayet otuz dördüncü katta durdu. Ekranı baktığında Noah'dan cevapsız bir çağrı olduğunu gördü. Fakat onu aramak yerine telefonu elinde sımsıkı tuttu ve Trinity'nin bu koridor labirentinde döndüğü tüm köşeleri aklına kazımaya gayret etti, yoksa Jack Starkey'yle buluşma vakti geldiğinde asansörün yo-

lunu bulamazdı. Eşikten adımını atar atmaz gördüğü ilk şey olan nefes kesici manzara karşısında bir anlığına donakaldı. Trinity'nin dairesinin bir duvarı şehri olduğu gibi ayaklarının altına seren pencerelerden oluşuyordu.

“Çok havalı, değil mi?” dedi Trinity, Josie'nin valizini içeri sokup kapının yanına bırakırken.

Manzara şahane olmasına şahaneydi fakat daire küçüktü. “New York City standartlarına göre devasa bile sayılır,” dedi Trinity onu temin etmek istercesine. Oturma odası, yemek odası ve mutfak aşağı yukarı Josie'nin oturma odası ebatlarında bir yere sıkıştırılmışı benziyordu. Kısa bir koridor yatak odasıyla banyoya açılıyordu. Mobilyalar şık ve beyazdı, her şey küçük ve sadeydi fakat altın ve gümüş rengi aksesuarlarla hareketlendirilmişti: soyut metalik bir tablo, parlak saten kırlentler ve uzun cam vazolardan tavana uzanan söğüt dalları. Modern ve zarıftı; öyle ki Josie buranın ünlülerin evlerini gezdirdikleri şu magazin dergilerinden birine konu olabileceğini düşündü.

“Beğendin mi?” diye sordu Trinity.

“Çok güzel,” dedi Josie ama aslında mobilyalara yemek dökmekten korkmayacağı daha sıcak bir ortamı yeğlerdi.

“Sakın ortalığı kirleteceğim diye korkma,” dedi Trinity aklını okumuş gibi. “Koltukları leke tutmayan kumaşla döşettim. Yani kırmızı şarap bile döksen dakikalar içinde temizleniyor.”

Josie bunun ona ne kadara patladığını merak etti. Ardından kanepenin, cam tablalı sehpanın ve geniş ekranlı televizyonun olduğu, uzun tüylü, beyaz bir halıyla kaplı yaşam alanına geçti. “Noah'yı aramalıyım.”

“O hâlde ara,” dedi Trinity. “Kendime kahve yapmıştım. Sen onunla konuşurken sana da yaparım.”

Josie başıyla onayladı ve kanepeye oturarak Noah'nın numarasını tuşladı. Bir yandan da en fazla birkaç adım ötedeki açık mutfakta oyalanmakta olan Trinity'yi izliyordu. Kız kardeşini belki de ilk defa böylesine mutlu ve tasasız görüyordu. Derken

Trinity'nin, her hâlükârda onunla iftihar eden anneleriyle babaları dışında hayatını veya başarılarını paylaşabileceği kimsesi olmadığını fark etti. Josie bunun gibi bir dairenin kirasının ne kadar yüksek olduğunu hayal bile edemiyordu fakat Trinity'nin böyle bir yerde oturabilmek adına canla başla çalıştığını biliyordu. Şayet otuz yıl boyunca ayrı düşmemiş olsalardı her şeylerini paylaşırlardı. Birlikte büyümüş olsalardı hayatlarının ve hatta kişiliklerinin ne kadar farklı olacağını hayal etmeye çalıştı. Doktor Perry Larson'ı ve genlerin ifade şekillerinin değişimi hakkındaki çalışmasını düşündü, sonra da bunun zevkler ve tercihler için de geçerli olup olmadığını merak etti.

Noah sekizinci çalışmada telefonu açtı. "Selam," dedi. "Sana bir haberim var."

Ne yolculuğunun nasıl geçtiğini ne de sağ salım varıp varmadığını sordu. Bu onların eski ritmiydi; lafı dolandırmadan doğrudan konuya girerlerdi. Ne de olsa yapılması gereken tonla iş vardı. Böyle konuşmak, eski ritimlerine geri dönmek ilişkileri açısından Josie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı. "Anlat bakalım," dedi.

"Şu Wawa kupası var ya? Üstünden Gretchen'in parmak izleri çıktı."

Josie'nin nefesi kesildi. Kupayı parmak izi testine tabi tutulması için laboratuvara gönderirken bir yanı boşa çabaladığından emindi. Her ne kadar kupanın Gretchen'a ait olduğundan şüphelenmiş olsa da somut delil karşısında neye uğradığını şaşırırdı. "Başka kimsenin parmak izi çıktı mı?"

"Kısmi bir parmak izi tespit edildi fakat AFIS³'te aratılacak nitelikte değil."

"Kahretsin."

Trinity mutfaktan el salladı ve Josie ayağa kalkıp o yana giderek Trinity'nin tam da sevdiği gibi hazırladığı kahveyi aldı.

3 Otomatik parmak izi tanıma sistemi –*e.n.*

Hattın diğer ucundaki Noah ise konuşmayı sürdürüyordu. “Loughlin’i buraya çağırdım bile. Bowen’la görüştük. Loughlin, Gretchen’a kupayı sormak, en azından üzerinde Wawa yazan bir seyahat kupasının olduğunu teyit etmek istedi fakat Bowen yolumuza taş koydu.”

“Ne?” dedi Josie.

“Üzerinde Gretchen’in parmak izlerinin tespit edildiği bir kupanın ikinci bir olay mahallinde bulunmasının ona zarar vereceğinden endişeleniyor. Onu Wilkins cinayetleriyle suçlamak istiyorsak dosyamızı derinleştirmemiz gerektiğini söyledi. Müvekkilinin sorularımıza yanıt vermesine göz yumarak bize yardımcı olmayacakmış.”

Josie kahvesini yudumlarırken Trinity mutfak tezgâhında duran kuşe dergiyi açtı. Josie, sayfalara dalmış gibi görünse de konuşmasına kulak kabarttığını biliyordu. “Neden öyle düşündüğünü anlayabiliyorum fakat üzerinde Gretchen’in parmak izinin bulunduğu bir kahve kupasından çifte cinayete atlamamız imkânsız. Margie Wilkins cinsel saldırıya uğramıştı. Bunu Gretchen yapmadı.”

“Bowen onu cinayetlere yardım ve yataklıktan tutuklayacağımızı düşünüyor.”

“Chitwood’un o kafada olduğunun farkındayım. En başından beri bu işte başka birinin parmağı olduğunu söylüyorum fakat kastettiğim kişi bir suç ortağı değil.”

“Belki de suç ortağını koruyordur,” dedi Noah.

“Hayır,” dedi Josie ânında. Gretchen o kadar çok korkuyordu ki aklanmak yerine bir meslektaşının suratına yumruk atmayı ve hapse girmeyi tercih etmişti. Tıpkı pencere pervazlarına çaktığı çiviler gibi eylemlerine yön veren şey katilin tekini koruma arzusu değil, korkuydu.

Noah, Josie’nin Gretchen’in suçluluğu ya da masumiyeti hakkında bir tartışma daha çıkarmasına fırsat vermeden,

“Neyse,” dedi. “Loughlin, Bowen’la şansını bir kez daha deneyip Gretchen’la bir görüşme ayarlamaya bakacak.”

“Beni haberdar et,” dedi Josie sertçe ve Noah’yla konuşmayı uzatma arzusuna yenik düşmeden ÇAĞRIYI SONLANDIR tuşuna bastı. Her şeyin üstünden tekrar tekrar geçmişlerdi. Omar ve Wilkins vakaları hiçbir şekilde örtüşmüyordu ve şimdi her şey iyiden iyiye anlamsızlaşmıştı. Josie bir an bile Gretchen’in Wilkins çiftinin evinde olduğunu düşünmemişti. Omar’ı vuran kişinin seyahat kupasını Gretchen’in evinden aldığına, cinayetlerden sonra da Wilkins çiftinin evinde bıraktığına emindi. Henüz cevaplamaya hazır olmadığı soruysa nedendi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Bu bilgiyi nereden edineceğine dair en ufak bir fikri yoktu fakat dişe dokunur bir ipucu bulana kadar altına bakılmadık taş bırakmayacaktı. ATF ajanı Jack Starkey’den ve Gretchen’in mazisi hakkında bildiklerinden başlayacaktı.

“Gergin bir konuşmaydı,” dedi Trinity, Josie kahve kupasını minicik eviyede çalkalarken.

Josie ona imalı imalı gülümsedi. “Hemfikir olmadığımız konusunda hemfikiriz.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.” Trinity onu kapıya kadar geçirdi. “Ah, sana söylemem gereken bir şey var. Drexel Üniversitesi’nden bir profesör beni aradı. Bir tür araştırma yapıyormuş. Genetik menetik bir şeyler.”

Josie homurdandı. “Epigenetik.”

Trinity kusursuz kaşlarından birini kaldırdı. “Evet, doğru. Doğumda ayrılmış ikizler üzerinde bir çalışma yapıyormuş. Asistanıma seninle çoktan konuştuğunu söylememiş olsa hayatta o telefonu açmazdım.”

“Benimle konuştu,” dedi Josie, siniri sesinden belli oluyordu. “Ve ona ilgilenmediğimizi söyledim.”

Josie, Perry Larson'ın ısrarcı bir tip olduğunu ve ondan hayır cevabını almasına rağmen arkasından iş çevireceğini hiç düşünmemişti.

Trinity bir elini beline koydu. “Ona *ilgilenmediğimizi* mi söyledin? Hem de bana sormadan?”

Josie tek kaşını kaldırdı. “İkizler üzerinde yürütülen bir çalışmayla ilgileniyor olamazsın. Dur, şöyle ifade etsem daha doğru olur: Buna zaman ayırman imkânsız.”

“Şey, haklısın,” dedi Trinity. “Gerçi adam oldukça ikna ediciydi. Görünüşe bakılırsa doğumda ayrılmış ikiz bulmakta hayli zorlanıyor.”

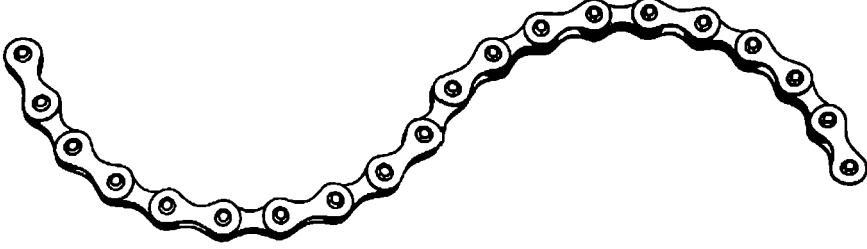
“Benim sorunum değil,” diye mırıldandı Josie. “Benim işim katillerin izini sürmek.”

Trinity gülümsedi. “Benimki de haber yapmak. Fakat ileride bir gün o tür bir çalışmaya katılırsınız belki?”

Josie bir kız kardeşi olduğuna alışmakta zorlanıyordu. Trinity'nin eline dokundu. “Anlaştık.”

“Şimdi git de şu gizemli ATF ajanıyla buluş. Kurtarılmaya ihtiyacın olursa da beni ara.”

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Kaldırımların her santimini dolduran insan kalabalığına ve her köşe başında turistlere otobüs gezintisi satmaya çalışan polo tişörtlü adamlara rağmen New York City’de yayan gezmek çok daha kolaydı. Josie, Trinity’nin sözünü dinleyip Starkey’den evden çok da uzak olmayan bir restoranda buluşmalarını istemişti. Burası iki yüksek yapının arasında sıkışıp kalmış dar, tuğla bir binanın zemin katındaki küçücük bir bardı. Josie arka taraftaki tuvaletlerin yakınında küçük bir masa buldu. Loş sarı ışıktaki mekândaki ahşap yüzeyler parlıyordu. Josie telefonunu kontrol etti. Starkey gecikmişti. Garson sipariş vermek isteyip istemediğini sorduğunda Josie önce bir viski kokteyli sipariş etti fakat ânında siparişini iptal edip onun yerine kola istedi. Garson Josie’nin kararsızlığını garipsediyse bile belli etmedi.

Josie pipetinin kâğıdıyla oyalandı. Jack Starkey nihayet teşrif ettiğinde ilk kolasını neredeyse bitirmişti. Starkey masanın kenarına yaslanan iri göbeğiyle tam karşısındaki sandalyeye oturduğunda Josie’nin aklından ilk geçen, adamın Noel Baba’nın ta kendisi olduğuydu. Geriye doğru taranmış gür beyaz saçları omuzlarına geliyordu. Yuvarlak ve etli bir burnu, ılık ılık parlayan masmavi gözleri vardı. Beyaz sakalı ve bıyığı neşeli gülümsemesini çevreliyordu.

“Quinn sen misin?” diye sordu.

Josie adamın eskimiş siyah tişörtünün üstüne giydiği deri cekete göz gezdirirken başıyla onayladı. Burnuna buram buram tütün ve alkolün tatlımtırak kokusu geliyordu. Starkey, Josie'nin şimdiye dek tanıştığı federal ajanların hiçbirine benzemiyordu. Fakat ekibinin asli görevi yasa dışı motosiklet çetelerine sızmaksa o hâlde tam da olması gerektiği gibi görünüyordu.

"Ajan Starkey," dedi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Adam garsona el edip kendine bir bira söyledi. "Starkey yeterli. Seni onca zahmete soktuğum için kusura bakma," dedi. "Uzun zaman önce Gretchen bana bir söz verdirdi..."

Ardından dalıp gitti ve gözleri hafifçe buğulandı. Sanki bir hatıra onu oturdukları yerden alıp götürmüştü. Josie adamı dünyaya döndürmek için boğazını temizledi. "Gretchen sana neyin sözünü verdirdi?"

"Galiba en baştan başlamalıyım. Sakıncası yoksa kimliğini görebilir miyim?"

Josie tek kaşını kaldırırsa da cevap verdi. "Görebilirsin fakat sen de seninkini gösterirsen."

Starkey kıkırdadı ve arka cebinden aşınmış bir cüzdan çıkarıp Josie'nin önüne attı. Josie cüzdanı açıp federal kimliğine bakarken deri hâlâ sıcaktı. Adam fotoğrafta çok daha derli toplu görünüyordu.

Ne var ki Starkey'nin onun kimliğini incelemesi azıcık daha uzun sürdü. "Seni televizyonda görmüştüm."

"Evet," dedi Josie. "Doğumda ayrılan ikizler. Trinity Payne benim kız kardeşim. Fakat sakıncası yoksa o konulara girmeyi gerçekten hiç istemiyorum."

Starkey'nin gür kaşlarından biri kalktı. "İkizler mi? Yok. Benim dediğim birkaç yıl önceydi. Şu dağda onlarca kayıp kız bulmuştun."

Kayıp kızlar vakası Josie'nin hayatını tepetaklak etmişti ve az daha Denton kasabasını tarumar edecekti. "Evet," diye yanıtladı. "O bendim."

“Şey,” dedi adam, “Gretchen’in neden seninle çalışmak istediğini anlayabiliyorum. Yüzündeki kesik pek hoşmuş. Ne oldu?”

Josie zoraki gülümsedi. Parmakları kesige dokunmak için yanıp tutuşuyordu fakat onları Starkey’nin kimliğinden ayırmadı. “Düştüm,” diye yalan söyledi gerçeğe girmek istemediğinden. Birbirlerinin kimliklerini iade ederlerken Josie konuyu değiştirdi. “Starkey, artık beni buraya neden çağırdığını anlatırsan çok sevinirim. Bu silahlı saldırının iç yüzünü öğrenemediğim her dakika Gretchen’in aleyhine işliyor. Başı büyük belada.”

Garson, Starkey’nin birasını getirdi ve adam tek yudumda bardağı yarıladi. Sakalına tutunan altın rengi damlacıklar ışıldarken bira bardağını masaya güm diye vurup, “Önce daha fazla içkiye ve daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak,” dedi.

“Ne tür bir bilgi?” diye yanıtladı Josie iç çekerek.

Adam ona gözlerini kısarak baktı. “FBI’da kiminle çalıştın? Şu kayıp kızlar vakasında.”

“Neden soruyorsun? Bunun Gretchen’la ne alakası var?”

“Sana kefil olacak birine ihtiyacım var,” dedi adam.

Josie ona kaşlarını kaldırarak baktı. “Şefimi ara o zaman.”

Garson ikinci birasını getirirken, “Hayır. Senin teşkilatından olmayan birine,” dedi Starkey.

“Şefim yeni,” dedi Josie. “Göreve geleli daha altı ay oldu. Yani henüz teşkilatımdan sayılmaz.”

Starkey birasının yarısını mideye indirdi. “Olmaz. Bir federal ajanla konuşursam kendimi daha iyi hissederim. Sen şu kayıp kızlar vakasını soruştururken büyük bir polis yolsuzluğu skandalı patlamamış mıydı? Bana öyle geliyor ki FBI olaya dâhil olduysa Mülki Haklar Bölümü’nden birini göndermişlerdir. O adamlar herkesin temiz olduğundan emin olmak için maaş alırlar.”

“Güvenilirliğimi mi sorguluyorsun?” diye sordu Josie. Savunmacı tavrı tüylerini diken diken etmişti.

“Sorgulamak zorundayım,” dedi Starkey. “Gretchen’in iyiliği için.”

“İyi madem,” diye çıkıştı Josie. “Özel Ajan Marcus Holcomb. Numarasını da ister misin?”

Starkey sırtıttı. Telefonunu çıkarıp ayağa kalktı. “Gerek yok. Ben ona ulaşırım.”

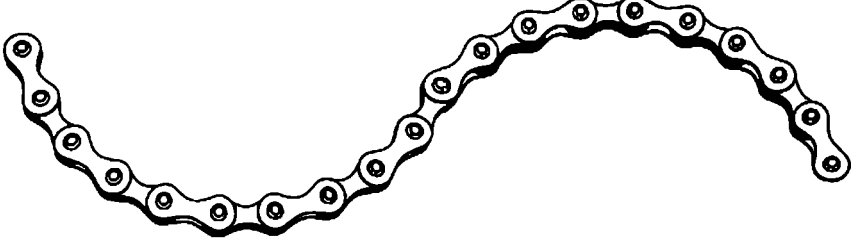
Josie adamın masadan uzaklaşıp telefonuna bir şeyler yazarak barın diğer ucuna doğru yürümesini izledi. Ellerini masanın altında yumruk yaptı. Ona ağzının payını mı verse yoksa çekip gitse mi bilemiyordu. Aslında ikisini de yapmak istiyordu fakat bu adamın Gretchen’in bulaştığı pisliği temizlemesine yardım edecek türden bilgilere sahip olduğu şüphesini bir türlü kafasından atamıyordu.

Starkey yirmi dakika telefonda konuştuktan sonra gülümseyerek masaya geri döndü. Pat diye Josie’nin karşısına oturup yarıda bıraktığı birasının geri kalanını höpürdeterek içti. “Holcomb’la konuştum,” dedi. “Temiz çıktın.”

“Oyunlara harcayacak zamanım yok, Ajan Starkey,” dedi Josie birbirine bastırdığı dişlerinin arasından. “Artık Gretchen hakkında konuşacak mısın? Çünkü konuşmayacaksan Denton’a dönüp soruşturmama devam etmek istiyorum.”

Starkey garsona işaret ederek bir bira daha söyledi. “Pekâlâ,” dedi sonra. “Ruh Eşi Katili’ni duymuş muydun hiç?”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Josie ona bön bön baktı. “Pardon. Kimi?”

“Ruh Eşi Katili. Doksanların başında Seattle’da faaliyet gösteren bir seri katildi.”

Josie kafasını iki yana salladı. “Duymadım, üzgünüm. Bunun Gretchen’la ne ilgisi var?”

Adam azıcık daha sabırlı olmasını söyler gibi elini kaldırdı. Bardağını dudaklarına götürerek birasının geri kalanını tek dikişte bitirdi ve garsondan yenisini istedi. “Sanırım Seattle dışında namı pek duyulmadı. Hiç yakalanamadı. 1994 yılında Gretchen’la Billy’nin evine girdi, Billy’yi öldürdü ve Gretchen’a tecavüz etti.”

“Tanrım,” dedi Josie şaşkınlığını gizleyemeyerek. Tuhaf paranoyasını bir türlü anlamlandıramadığından Starkey’den ne duymayı beklediğinden emin değildi fakat bu olmadığı kesindi.

“Al benden de o kadar. Kurbanları arasında tek hayatta kalan oydu.”

Josie az evvel vazgeçtiği içkiyi şimdi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. “Lütfen anlatmaya devam et,” dedi pipetiyle bardağının dibindeki buz küplerini karıştırarak.

Starkey biri konuşmalarına kulak misafiri olabilirmiş gibi etrafını kolaçan etti fakat diğer müşteriler ya kendi aralarında

laflıyorlardı ya da mekânın farklı noktalarına yerleştirilmiş düz ekranlı televizyonda oynayan futbol maçını izliyorlardı. “Az evvel de dediğim gibi doksanların başında Seattle’da faaliyet gösterdi. Aslında 1993 mayısından 1994 mayısına kadar. Bütün şehir ayağa kalktı. İnsanların korkudan ödü patlamıştı. Korkmakta da haklıydılar.”

“Ona neden Ruh Eşi Katili deniyordu?” diye sordu Josie.

Garson birasını masaya bıraktı ve Starkey tek dikişte onun da neredeyse dibini buldu. Bardağı masanın kenarına koyup iri eliyle sakalını sıvazladı. “Aslında kurbanlarını boğarak öldürüyordu. Fakat medya ona Ruh Eşi Katili ismini taktı çünkü sadece çiftlere saldırıyordu.”

Josie’nin sırtından yukarı bir ürperti yayıldı. “Kaç çift?”

“Altı çift.”

Josie sadece kola içmiş olmasına rağmen sarhoş gibi hissediyordu. “Tanrım. Gretchen ve Billy son kurbanları mıydı?”

“Hayır. 2004’te tekrar saldırdı.”

“Bu çok uzun bir süre,” dedi Josie.

Starkey başıyla onayladı. “On yıl. Neye uğradığımızı şaşırdık çünkü herkes öldüğünü sanıyordu.”

“Taklitçi olma ihtimali yok mu?”

“Yok. Olay yerinden muhakkak bir şey alır, sonra da onu sıradaki kurbanlarının evine bırakırdı. Gretchen’la Billy’nin evinden ayrılırken Billy’nin bıçağını almıştı. On yıl sonra o bıçağı Justin ve Amy Neal çiftinin katledildiği evde bulduk, ayrıca diğer her şey de aynıydı. Elektriği kesmiş, pencereden girmiş, yanında getirdiği halatla iki kurbanı da bağlamış, kadına tecavüz etmiş ve en nihayetinde ikisini de boğmuştu.”

Josie, Gretchen’ın oturma odasından Wilkins çiftinin mutfağına giden şu lanet olası Wawa kupasını düşünmekten kendini alamadı. Diğer yandan Omar vurulmuş ve Joel Wilkins darp edilerek öldürülmüştü. Ayrıca Robyn Wilkins’le yaptıkları keşif gezisinde genç kadın hiçbir eksiklik fark etmemişti.

Sonra bir de şu oğlanın uzun otların arasında koştuğu ve arkasında 2004 tarihinin basılı olduğu malum fotoğraf vardı.

“Neal çiftinin cinayet mahallinden ne aldı?” diye sordu Josie aniden masaya doğru eğilerek. Bir garson elinde içki dolu tepsiyle yanından geçerken Josie, Wild Turkey’nin boğazını kavurup geçişine derin bir özlem duydu. Yine de dikkatinin dağılmasına izin vermedi.

“Hiçbir şey. Bu yüzden işinin bittiğini düşünüyoruz. Bazıları durduğu kanısında. Gretchen ona saldıran adamın muhtemelen otuzlarının sonlarında olduğunu söylemişti –gerçi suratını hiç doğru düzgün görememiş– yani 2004 yılında kırklarının sonlarında olmalı. Ellisine merdiven dayamış bir seri katil mi?”

“Yaşının geçtiğini mi düşünüyorsun?” dedi Josie. “Yaşının ilerlediğini, aynı anda iki kişiyi zapt etmekte zorlanacağını anladı ve durdu mu?”

“Üzerinde durulan teorilerden biri de bu, evet. FBI’daki kafa doktorlarından bazıları yaşlandıkça testosteron seviyesinin düşeceğini, hâliyle saldırma ve öldürme dürtüsünün de zamanla azalacağını söylüyor. Kimsenin bir şey bildiği yok. Her şey teoriden ibaret. Belli ki on yıl durabilmiş. Bazıları bu defa gerçekten öldüğüne inanıyor. Öldüğüne ya da işlediği başka bir suçtan ötürü hapse girdiğine. Gerçi hapse girseydi DNA’sı dosyasında olurdu, öyle değil mi? Lanet olası cinayet mahallerinin her birinde DNA’sını bıraktı ama aradan yirmi beş yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ bir eşleşme yakalayamadık.”

Josie telefonunu çıkardı ve 2004 yılında çekilmiş şu fotoğrafı açıp Starkey’ye gösterdi. Adam telefonu ondan aldı, yaklaşık bir kol boyu mesafede tuttu ve gözlerini kısarak burnunun üzerinden fotoğrafa baktı. “Dur bir dakika,” dedi bir an sonra. Ceketinin iç cebinden okuma gözlüğünü çıkarıp burnunun ucuna kondurdu ve ardından fotoğrafı incelemeye koyuldu.

“Bunu Gretchen’in garaj yolunda vurulduktan sonra James Omar’ın cesedine iliştirilmiş hâlde bulduk.”

Starkey fotoğrafı Josie'ye geri verdi. "Bu çocuğu daha önce hiç görmedim."

"Nealların çocuğu var mıydı?"

Starkey öyle bir kahkaha patlattı ki gözlerinden yaş geldi. Okuma gözlüğünü ortadan kaldırıp birasının geri kalanını içti. Saniyeler sonra garson boş bardağı alıp yerine dolusunu bıraktı. Starkey bardağı tek eliyle kaldırdı fakat dudaklarına götürmedi. "Seattle'ın meşhur Ruh Eşi Katili'nin senin kasabanda olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Hiçbir şey iddia ettiğim yok," dedi Josie. "Sadece katilin bilinen son kurbanlarının çocuğu olup olmadığını soruyorum. Gretchen'in evindeki eşyalardan biri kayıptı. Birkaç gün sonra çifte cinayet ihbarı aldık. Bir çift. Adam darp edilerek öldürülmüştü fakat karısı boğulmuş ve... tecavüze uğramıştı. Gretchen'in parmak izlerini taşıyan seyahat kupası cinayet mahallinde bulundu."

Starkey birasından bu defa ufak bir yudum aldı. Bir yandan da şüpheli gözlerle bardağının kenarından Josie'yi süzüyordu. "Nealların çocuğu yoktu."

Josie yirmi beş yıl önce 5,000 kilometre ötedeki bir şehirde birbiri ardına cinayetler işlemiş bir seri katilin şimdilerde Denton'da, hem de şu âna dek hiç kullanmadığı yöntemlerle cinayet işlediğini düşünmekle saçmalıyor olabilirdi ama açıklayamadığı bir sürü tuhaf tesadüf vardı.

"Gretchen nasıl kurtuldu?" diye sordu. "Katilin elinden tek sağ kurtulanın o olduğunu söyledin."

Starkey birasını masaya bırakıp başıyla onayladı. Suratı asıldı ve iliklerine kadar işlemiş bir hüznün tüm benliğini sarıp sarmaladı. "Billy sayesinde. Daha en başta ona kaçmasını söyledi ve Gretchen de öyle yaptı. Ne var ki katil Billy'yi bacağından vurunca Gretchen bocaladı ve katil onu kısıkıvrak yakaladı."

Josie'nin kalbi tekledi fakat bir an sonra vites artırarak deliler gibi çarpmaya başladı. Kız kardeşiyle birlikte yıllarca

annesinin işkencelerine maruz kaldıktan sonra kendine yeni bir hayat kurmaya çalışan o âşık kadın için, o gencecik eş için, arkadaşı için yüreği sızlıyordu.

“Katil,” diyerek konuşmayı sürdürdü Starkey, “erkekleri kadınlara bağlatır, ardından erkekleri yere yüzüstü yatırır, sonra da sırtlarına tabak çanak koyardı.”

“Tabak çanak derken?” diye sordu Josie.

“Evet. Tabaklar, bardaklar. Yuvarlanmaya kalkışırsa yere çarpıp cehennem gibi ses çıkaracak her türlü cam eşya. İlk olay yerlerinde bu eşyaların ne işe yaradığını bir türlü çözemediler. Gretchen sağ kurtulup da o gün orada neler yaşandığını anlatmasa önceki olay yerlerinde yaptığının bu olduğunu hayatta anlayamazlardı.”

“Yani evin erkeğine kıpırdarsa, yardım çağırmaya çalışırsa ya da gürültü yaparsa—”

“Karılarını öldüreceğini söylüyor.”

“Tanrım.”

Gretchen’ın mutfağındaki plastik tabaklar, kupalar ve kâseler aklına gelince kola Josie’nin midesini yaktı. Bu öyle dehşet verici bir deneyimdi ki aradan yirmi beş sene geçmesine rağmen Gretchen evine hâlâ cam tabak çanak sokmuyordu.

“Billy’nin kan kaybından ölmek üzere olduğunu, dahası kendisinin bunu bildiğini düşünüyoruz çünkü yerinde durmamış. Gretchen bir süre sonra tabakların yere düşüp parçalandığını duymuş. Fakat o âna kadar katil ona yapacağını yapmış. Gretchen şangırtıyı duyar duymaz adamın onu öldüreceğini anlamış. Her hâlükârda ikisini de öldüreceğinin farkındaymış. Derken adam sadece bir saniyeliğine tereddüt etmiş fakat bu bile Gretchen’in yatak odasının kapısına koşup abajuru kafasına geçirmesine yetmiş. Sonra da onu tekmeleyerek koridora atmış, kapıyı kapayıp kilitlemiş ve pencereden dışarı çıkmış. Ne var ki yardım getirdiğinde katilin yerinde yeller esiyormuş ve Billy çoktan ölmüş. Polis oturma odasının hâline bakarak bir

arbede çıktığını, ikisinin boğuştuğunu ve Billy'nin kaybettiğini düşündü. Katil onu yakın mesafeden göğsünden vurmuş. Bu ilk ve son silah kullanışydı. Bir silahı olduğu, o sayede kurbanlarını zapt edebildiği akıllarına gelmişti fakat Gretchen ve Billy'ye kadar ellerinde kesin bir bilgi yoktu. Gretchen onlara tonla bilgi verdi fakat soruşturma hiçbir yere varmadı.”

Starkey'nin “onlar” ve “polis” deyip durduğu Josie'nin gözünden kaçmamıştı. “Sen ATF'densin. Vaka hakkında onca bilgiyi nasıl edindin?” dedi.

“Olayı yakından takip ettik. Anlarsın ya, kişisel bir meseleydi.”

“Elbette.”

“Fakat bu kadar bilgi edinmemin asıl sebebi kendi çapımda çokça araştırma yapmamdı. Gretchen en başından beri katilin kolluk kuvvetlerinden olduğuna inanıyordu.”

“ATF'den mi yoksa Seattle Polis Teşkilatı'ndan mı?”

“Bilmiyoruz.”

“Peki böyle düşünmesinin sebebi neydi?”

“Billy'nin gizli görevde olduğundan bahsetmiştim. Gizli görevdeki adı Benji Stone'du. Öldürüldüğünde neredeyse iki yıldır Şeytanın Usturası'yla içli dışlıydı. Neredeyse çeteye yamanacaktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Josie başıyla onayladı.

“Herkes ona Benji Stone diyordu. Ehliyetinde adının Benjamin Stone olduğu yazıyordu. Kira kontratı Benjamin Stone adınaydı. Faturalar, aracı, her şey. Hatta Gretchen'in bile Gretchen Stone adına çıkarılmış bir ehliyeti vardı. Ona bir tek biz Billy diyorduk.”

“Biz derken ATF'dekileri kastediyorsun,” dedi Josie durumu netleştirmek için.

Starkey başıyla onayladı. “Evet. Biz ve Seattle Polis Teşkilatı'ndakiler. Billy'nin çeteye sızmasından kısa süre önce yasa dışı silah kaçakçılarına yaptığımız bir baskında onlarla koordineli

çalışmıştık. Olayın motosiklet çeteleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Neyse, Billy baskında yaralanıp hastaneye kaldırıldı. Birkaç gün hastanede yattı. Anlayacağın Seattle Polis Teşkilatı'ndakiler Billy'yi o baskından tanıyordu." Starkey bir kez daha birasına uzandı. Josie atıştırmalık bir şeyler söylese mi diye düşündü. Gerçi bu konuşma iştahını kaçırmıştı.

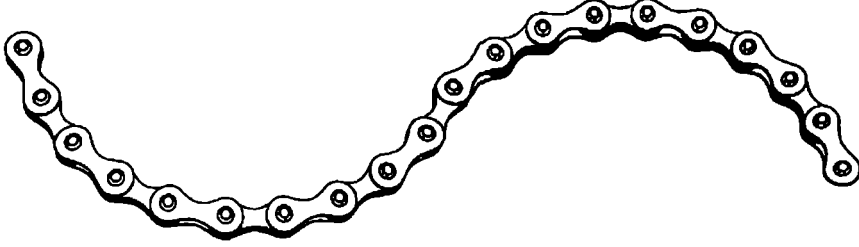
"Herkes ona Benji diyordu," dedi Josie. "Dinliyorum."

"Gretchen'in dediğine göre katil Billy'nin sırtındaki tabakları devirdiğini duyduğunda alçak sesle mırıldanmış. *Lanet olsun, Billy, demiş.*"

"Yani katil onun gerçek adını biliyormuş," dedi Josie. "Gretchen'in ona adıyla seslendiğini duymuş olamaz mı?"

"Ben de öyle düşündüm. Doğrusu şu ki bunu asla öğrenemeyeceğiz. Ama beni asıl ikna eden sonrasında yaşananlar oldu."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

“**B**illy öldürüldükten sonra ne oldu?” diye sordu Josie.

Starkey dördüncü birasından bir yudum aldı. “Gretchen’in gidecek yeri yoktu ve eve de dönemezdi. Seattle Polis Teşkilatı’ndan üniformalı bir kadın polis memuru Gretchen’in hâline acıdı. Bir iki hafta kanepesinde yatmasına izin verdi. Derken biri o polis memurunun evine girmeye çalıştı.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Josie. “Penceresi mi zorlandı?”

“Bingo. Ruh Eşi Katili’nin yöntemi buydu. Neyse, Gretchen yanında kalabileceği birilerini buldu fakat her taşındığında başka bir şey oldu. Ya biri eve girmeye çalışırdı ya da birtakım... telefonlar alırdı.”

“Ne tür telefonlar?”

“Arayan oydu. Her nasılsa yerini öğrenir ve onu arardı. Polisler sonradan ankesörlü telefonda aradığını tespit ettiler.” Starkey kıkırdadı. “Onları hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal,” dedi Josie şaka yollu.

“Gretchen’i arayıp onu rahatsız ederdi. Polis bir süre onu yem olarak kullanmayı denedi. Nerede olursa olsun Gretchen’in yanında kalır, katilin aramasını bekler, sonra da izini sürmeye çalışırlardı. Hiçbir işe yaramadı. Derken Gretchen bana geldi ve katilin kolluk kuvvetlerinden olduğunu düşündüğünü söy-

ledi. Seattle Polis Teşkilatı'ndaki erkeklerin hepsini araştırdık fakat hiçbiri Ruh Eşi Katili olmaya uygun görünmüyordu. Biz de Gretchen'i saklamayı denedik."

"ATF adına mı?"

"Hayır, gayriresmî olarak. Billy'yi tanıyan birkaç kişi toplandık. Billy'nin ona yardım etmemizi isteyeceğini biliyorduk. O yüzden Gretchen'in yerini değiştirip durduk, evlerimizde misafir ettik fakat her seferinde pencerelerimiz zorlanıyor, telefonların da ardı arkası kesilmiyordu. Çok önemli bir görgü tanığı olduğundan başlarda Seattle Polis Teşkilatı ne zaman nerede olduğunu illa bilmek istiyordu. Bir süre sonra onlara hiçbir şey söylememeye karar verdik. Herhangi bir nedenden ötürü Gretchen'a ihtiyaç duyduklarında beni aramalarını, onu istedikleri yere götüreceğimi söyledim. Böylelikle her şey son buldu. Bu da bize katilin emniyet güçlerinden olduğunu düşündürdü. Tabii ATF'den de olabilirdi fakat Gretchen'in emniyetini sağlayan hepi topu dört kişiydik ve Gretchen'in yerini Seattle Polis Teşkilatı'na bildirmeyi kestiğimizde katil de bu maskaralığa son verdi."

"Ama Şeytanın Usturası onu bulmayı başardı?" dedi Josie.

Starkey garsonu çağırıp iki tek tekila sipariş etti. Kadının shotları getirmesini beklediler. Josie başını iki yana sallayarak ikramı geri çevirdi. Starkey omuzlarını silkip onunkini de kafasına dikti. "Billy öldürüldüğünde," dedi Starkey, "olay yerine ilk intikal eden yerel polisti. Her şey kaşla göz arasında oldu ve her nasılsa Billy'nin gizli görevdeki bir ATF ajanı olduğu basına sızdırıldı. İnan bana, teşkilatta ortalık fena karıştı ama Şeytanın Usturası'nın misilleme yapacağı hiç aklımıza gelmedi. Neticede Billy ölmüştü. Henüz yamanmamıştı. Ayrıca çeteyle ilgili soruşturma başlatılmamıştı. Ortada hiçbir sorun yoktu."

"Fakat Linc Shore sizinle aynı fikirde değildi," dedi Josie.

"Meğer öyleymiş."

“Siz onu korurken ona nasıl ulaştılar?” diye sordu Josie, itham eder gibi konuşmamaya özen göstererek.

Starkey yüzünü sıvazladı. Yanakları kızarmıştı fakat Josie bunun hatıralardan mı yoksa alkolden mi olduğunu kestiremedi. Belki de her ikisi birdendi. “Eve gidip eşyalarını toplaması gerekiyordu. Billy olmadan kirayı ödemekte zorlanıyordu. Bir iki gün onu evine bırakıp ofise oradan geçtim. İş arkadaşlarımdan biri onu evin önünde karşılıyor, sabahdan akşama kadar yanından ayrılmıyor, toplanmasına yardım ediyordu. Çok zordu fakat bunu yapmak istediğini söyledi. Ne var ki yanında birinin olması ona iyi geliyordu. Orada olmaya tahammül edemiyordu.”

“Nasıl tahammül edebilirdi ki,” dedi Josie.

“İkinci gün nasıl olduklarına bakmak için öğle arasında oraya uğradığımda gitmişti. Arkadaşım sokak kapısının yanında bilinçsiz vaziyette yatıyor, kafası kanıyordu. Öldüğünü sandım. Kafatasını çatlatmışlar. İyileşmesi hayli uzun sürdü. Olanlara dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Silahını birkaç metre ötede buldum. El bileği kırılmış, hiç ateş edememişti. Ev sanki bir arbede yaşanmış gibi darmadağındı. Oturma odasında Şeytanın Usturası logolu yırtık bir bandana vardı. Eskiden Billy’nin miydi yoksa Gretchen çete üyeleriyle boğuşurken birinin kafasından mı düşmüştü bilmiyoruz.”

Josie bir kez daha sağlam bir içki sipariş etmeyi düşündü. İnsanın gencecik yaşta kocasını korkunç bir saldırıda kaybetmesinin, sevdiği adamın katili tarafından tehdit edilmesinin ve ardından yasa dışı bir motosiklet çetesi tarafından kaçırılmasının neye benzediğini hayal bile edemiyordu. Bir insanın bu kadar bahtsız olması mümkün müydü? Diğer yandan Billy’nin gizli görevi onu da Gretchen’i da tehlikeye atmıştı. Billy’yle evli olmasaydı ve Billy’nin gerçek kimliği basına sızdırılmasaydı sonrasında maruz kaldığı şiddet ve travma olmadan hayatını bir şekilde yoluna koyabilirdi.

Starkey konuşmayı sürdürdü. “Fakat çok geçmeden onların elinde olduğunu öğrendik. Daha önce de dediğim gibi muhbirlerimiz sayesinde. Elimden geleni yaptım. Neyse ki konuyu basına yansıtmamayı başardık. Ruh Eşi Katili’nin, aleyhindeki en önemli tanığımızı kaybettiğimizi öğrenmesini istemedik. Onun nazarında Gretchen hâlâ saklanıyordu.”

“Fakat Gretchen’i bulamadınız,” dedi Josie. “Onu serbest bıraktılar.”

Starkey başıyla onayladı. Garson elinde bir şişe tekilayla yanlarına geldiğinde de kadının koluna dokundu. “Şişeyi hesabıma yaz, tatlım,” dedi.

Kadın gülümseyerek şişeyi masaya bıraktı. Ardından tek kaşını belli belirsiz kaldırıp, “Sana ne getireyim, şekerim?” diye sordu imalı imalı.

Josie gülümsedi. “Ben böyle iyiyim, teşekkürler. Bir şey sipariş edecek olursam seslenirim.”

Garson başıyla onaylayıp onları yine yalnız bıraktı. Starkey iki tek daha doldurup ikisini de kafasına diktikten sonra hikâyesine kaldığı yerden devam etti. “Birkaç kez iyi bir ipucu yakaladığımızı sandık ama hiçbirisi sonuç vermedi. Derken günün birinde onu binanın önüne atıverdiler. Sabahın köründe. Beş sularında. Bir patates çuvalı gibi atıp gittiler. Elimizde güvenlik kamerası kayıtları vardı fakat çok karlıydı. Hâliyle motosikletlerin plakalarını seçemedik. Ama Şeytanın Usturası’ndan olduklarına emindik.”

“Ne kadar süreyle ortadan kaybolduğunu söylemiştin?”

“On üç ay.”

“Onu neden durduk yere serbest bırakmışlar?” diye sordu Josie. Oysa Starkey’nin bu sorunun cevabını bilmediğinin farkındaydı. Şeytanın Usturası’nın on üç aylık esaretten sonra onu neden salıverdiğini bir tek Gretchen’la Linc Shore biliyordu. Linc Shore ölmüştü, Gretchen ise konuşmuyordu. Hâliyle Josie, Starkey’nin teorisini öğrenmek istiyordu.

Adam iki tek daha attı. Bu defa ağzını tam tutturamadı ve kehribar rengi tekila çenesinden aktı. “Bilmem,” dedi.

Josie adamın konuşmayı sürdürmesini bekledi fakat Starkey tek kelime daha etmedi. “Bir sürü insanı öldürdüklerinden eminim. Canlarının istediğini ortadan kaldırıyorlar. Peki, Gretchen’in yaşamasına neden izin verdiler?”

Starkey’nin gözleri artık donuklaşmıştı Josie adamın ne kadar içtiğini bir noktadan sonra takip edememişti fakat şişenin dibinde sadece bir parmak tekila kalmıştı. “Asla akıl erdiremedim,” dedi adam. “Hep içimi kemirdi. Gretchen o günlerden hiç bahsetmezdi.”

Josie, yirmi beş yıl sonra hâlâ bir teorisi yok mu yoksa yorumda bulunamayacak kadar sarhoş mu kestiremedi. “Beni neden buraya çağırdın? Tüm bunları telefonda da anlatabilirsin,” dedi sonra iç çekerek.

Adam masanın üstünden elini tutacak gibi oldu fakat Josie ellerini kucağına indirdi. “Ruh Eşi Katili hâlâ dışarıda bir yerde,” dedi Starkey. “Yani ölmüş olabilir fakat daha önce de öldüğünü sandık ve geri döndü. Emniyet güçlerinden olma ihtimali... Gretchen’ı iyiden iyiye paranoyaklaştırdı. Bu vaka hakkında kolluk kuvvetlerinden kimseyle konuşmayacağıma söz verdirdi. Konuşacaksam da evvela iyice soruşturacaktım. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin. Seninle yüz yüze gelmek zorundaydım. Söylediğin kişi olduğundan emin olmak zorundaydım.”

Josie pek ikna olmamıştı fakat Starkey, Josie’nin yüzündeki şüpheciliği görmüş olacak ki, “Bunun Gretchen’ı nasıl etkilediğini anlamıyorsun. Onu hep buldu. Her defasında,” dedi.

“Peki ya Doğu Yakası’na taşındığında ne oldu?” diye sordu Josie. “Katil onunla yine temas kurdu mu?”

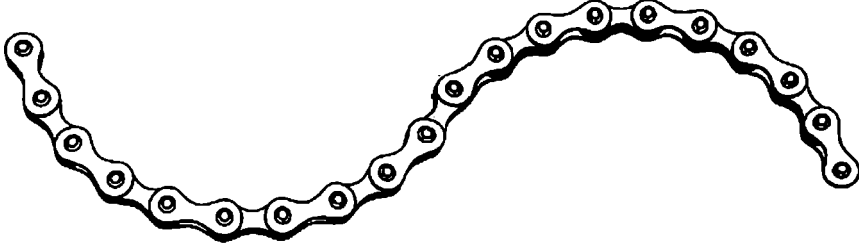
“Bilmiyorum. Kurduysa bile bana söylemedi. İrtibatımız koptu...” Gerisini getirmedi. Mekânın diğer ucundaki garsonu gözleriyle takip ediyor, dilini dudaklarında gezdirip duruyordu.

Josie, irtibatları mı koptu yoksa Gretchen onunla görüşmeyi mi kesti merak etti. Aynı zamanda Ruh Eşi Katili'nin Gretchen'i sahiden Pennsylvania'ya kadar takip edip etmediğini de merak ediyordu. Onca yıl önce olmasa bile belki yakın zamanda peşine düşmüştü.

Bu katil ve kurbanları hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı ama belli ki Starkey ona daha fazla yardımcı olamayacaktı.

Neyse ki Josie kime gitmesi gerektiğini biliyordu.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josie, Trinity'nin cep telefonunu kulağına bastırmış vaziyette minicik dairesinde ileri geri volta atışını izliyordu. Arkasında New York City'nin ışıkları göz kamaştırıyor, Josie'nin kız kardeşine odaklanmasını zorlaştırıyordu. Yirmi dakikadır telefonda, Ruh Eşi Katili hakkında ne var ne yoksa bildiğini iddia ettiği bir haber kaynağıyla konuşuyordu. Derken mutfak tezgâhının yanında durdu ve eviyenin yanındaki rulodan bir kâğıt havlu kopardı. Bir de kalem kaptı ve kâğıt havlunun üstüne bir şeyler karaladı. En nihayetinde de "Sana gerçekten minnettarım. Evet. Hayatımı kurtardın. Elbette. Sözüm söz," dedi.

Josie iniltisini zor bastırdı. Trinity'nin bu herife ne vadedtiğini bilmiyordu fakat özel röportajlarla ilgisi olduğundan hayli emindi çünkü Trinity'nin en sık kullandığı para birimi buydu. Trinity telefonu kapadı ve kâğıt havluyu Josie'ye verdi.

"Adama ne vadettin?" diye sordu Josie.

"Gretchen'a faydası dokunacaksa ve birkaç vakanın aydınlatılmasını sağlayacaksa ne önemi var ki?"

Josie bu defa iniltisini bastırmaya zahmet etmedi.

"Ah, o kadar kötü değil," dedi Trinity ona takılarak.

"Lütfen. O röportajları verecek olan sen değilsin. Basından nefret ettiğimi biliyorsun."

“Basın yok. Bu defa sadece istihbarat. Şayet mümkünse kızılca kıyamet kopmadan önce ne biliyorsan öğrenmek istiyor. Ona güvenebilirsin.”

Josie, Trinity’nin kâğıt havluya ne yazdığına baktı. Kullanıcı adı ve parolası olan bir internet sitesi. “Kimmiş şu adam?”

“Yıllar içinde ağzının sıkılığı kanıtlanmış, çok iyi ve çok faydalı bir kaynak. Ayrıca seri katiller konusunda uzmandır; yani, şey, henüz yakalanmamış olanlar konusunda. Bu internet sitesi seni bloggerların, gazetecilerin ve sıradan insanların ellerindeki bilgileri paylaşarak bu vakaları çözmeye çalıştığı bir dizi çevrimiçi foruma götürecektir.”

Josie ona şüpheyle baktı. “Şu anda ihtiyacım olan son şey internet trolleri ve zırdelileri.”

Trinity gülümsedi ve Josie’nin avucundaki kâğıt havluya parmağının ucuyla pıt pıt vurdu. “Bunlar trol de değil, zırdeli de. Bu forumlara sadece davetiyeyle girebiliyorsun ve üyeler benim adamım tarafından dikkatlice incelenip onaylanıyor.”

Josie, Starkey’yi, Gretchen’i ve paranoyalarını düşündü. “Kolluk kuvvetlerinden değil, değil mi?”

“Hayır. Kolluk kuvvetlerinden kimseyi almıyor. *Dışarıdan bir göz* yaklaşımını korumayı seviyor. İnsanların bu vakalara farklı bakış açılarıyla yaklaşmalarını. Beni yanlış anlama, emniyette tanıdıkları var, ayrıca üyelerin çoğu forumlarda anonim takılsa da aslında gazeteci, yani emniyetten bolca bilgi alabiliyorlar. Bu arada senden gönderi paylaşmamanı ve yorum yazmamanı rica etti. Etrafa bakabilirsin fakat müdahil olma. Kolluk kuvvetlerinde olduğundan senden olabildiğince ketum davranmanı istiyor.”

“Kim bu adam?” diye sordu Josie.

“Söyleyemem. Kimliğini gizli tutmayı yeğliyorum çünkü çok değerli bir kaynak. Bunu tehlikeye atamam. Ayrıca sitede oturum açtığında ana sayfada bir dizi kural göreceksin; halka

açık paylaşım yok, diğer forum üyelerinin mahremiyetini ihlal etmek yok gibi. Bunlara uymalısın. Umarım anlamışsındır?”

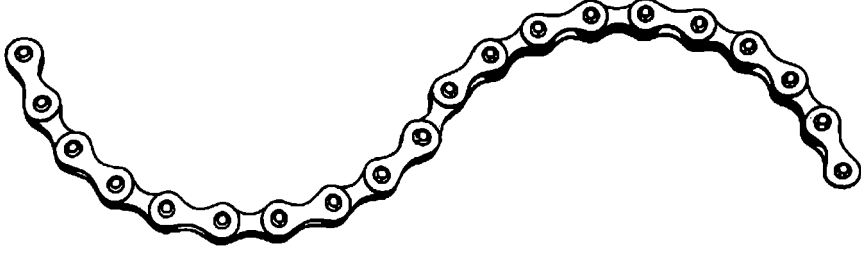
“Elbette.” Josie bir kez daha kâğıtta yazana baktı. “Bu karanlık ağ falan gibi bir şey mi?”

Trinity güldü. “Hayır, değil. Gerçi lazım olursa o taraflarda bezi olan bir tanıdığım var.”

“Hayır, şimdilik bir dizüstü bilgisayar işimi görür.”

Trinity dizüstü bilgisayarını mutfak masasına koyup açarken Josie de üstünü değiştirip eşofman altıyla tişörtünü giydi. İçinden bir ses uzun bir gece olacağını söylüyordu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Çözülmemiş Seri Cinayetler Forumu'nda gezinmek oldukça kolaydı ve Josie dakikalar içinde Ruh Eşi Katili konusunda çok sayıda başlığın açılmış olduğu bir tartışma panosu buldu. Çeşitli başlıkların altındaki tartışmalara aşağı yukarı iki düzine insan katılmıştı ve Josie daha yeni gönderilere tıkladığında bunlardan beş ya da altısının düzenli olarak yorum girdiğini fark etti. Başlıklar arasında *REK Yakalandığında Beyni Bilime Bağışlanacak mı?* gibi sorulardan *REK: Öldü mü, Hapiste mi?* gibi sorulara dek neredeyse her şey vardı.

Josie, *Olay Yerinden Alınan/Olay Yerine Bırakılan Eşyalar* başlığına tıkladığında çok basit bir şablonla karşılaştı:

Kurban 1 ve 2, Alexandra ve Martin Wrede, Mart 1993, alınan: oğullarının çizimi.

Kurban 3 ve 4, Luisa ve Josh Munroe, Mayıs 1993, bulunan: Wrede çiftinin oğlunun çizimi, alınan: sıcak hava balonu şeklindeki rüzgâr çanı.

Kurban 5 ve 6, Mary ve Tim Donegal, Temmuz 1993, bulunan: sıcak hava balonu şeklindeki rüzgâr çanı, alınan: erkek gözlüğü.

Kurban 7 ve 8, Travis Green ve Janine Ives, Eylül 1993, bulunan: erkek gözlüğü, alınan: Travis Green'in cüzdanı.

Kurban 9 ve 10, Kristen ve Darryl Spokes, Ocak 1994, bulunan: Travis Green'in cüzdanı, alınan: kahve kupası.

Kurban 11 ve 12, Gretchen ve Billy Lowther, Mart 1994, bulunan: kahve kupası, alınan: bıçak.

Kurban 13 ve 14, Justin ve Amy Neal, Mart 2004, bulunan: Billy Lowther'in bıçağı, alınan: söylenene göre olay yerinden hiçbir şey alınmamış. Bu REK'in bilinen son suçu.

Örüntü gayet netti. On yıl sonra bile katil Billy Lowther'in bıçağını yanında getirip olay mahallinde bırakmıştı. Sanki buna mecburdu. Josie'nin kafasının içinde bir ses James Omar'la Wilkinsleri de bu listeye ekleyip eklemeyeceğini sordu. Ne var ki kurban profiline pek uymuyorlardı, öyle değil mi? En azından ilk bakışta.

Josie başlık listesine geri dönüp tekrar arama yaptı. *Neden Hiç Robot Resmi Yok?* başlığına tıkladı. Başlığın altında yarım düzine insan Ruh Eşi Katili'nin robot resminin neden basın tarafından dolaşıma sokulmadığından şikâyet ediyordu. İki kişi onlara yanıt vermiş, forumdaki diğer üyelere Gretchen Lowther dışında kimsenin katili görmediğini, Gretchen'in da hava karanlık olduğundan yüzüne doğru düzgün bakamadığını hatırlatmıştı.

Josie forumda gezmeye devam ederek *FBI Profili* adındaki farklı bir başlığa tıkladı. Seattle Polis Teşkilatı tarafından sunulan materyallerin incelenmesi üzerine bizzat Federal Soruşturma Bürosu tarafından hazırlanmış profilin orijinaline benziyordu. Uzun rapora şöyle bir göz gezdirmesi, aşırı gizli forumdan birinin Ruh Eşi Katili hakkında hazırlanmış orijinal FBI profilini gerçekten de ele geçirdiğini anlamasına yetti. On yılı aşkın süre önce, 2004'te işlenen son çifte cinayetin ardından hazırlanmıştı. Josie, üzerinden çokça zaman geçen ve çözilemeyen vakaların belli başlı ayrıntılarının soruşturmayı tekrar canlandırır umuduyla emniyet güçleri tarafından halkla

paylaşıldığını biliyordu. Yine de, teferruatlı ve kapsamlı olmasına rağmen, profil tutuklama yapılmasını sağlayamamıştı.

Josie kurbanların eşkâllerini, ikamet yerlerini ve olay yeri analizlerini inceledi fakat gözüne çarpan işe yarar bir şey olmadı. Gerçi olsa ne yapacağını da bilmiyordu. Ruh Eşi Katili'ni araştırarak ne elde etmeyi umduğundan hâlâ emin değildi. Gretchen'in evine girdiğine, Omar'ı vurduğuna ve Gretchen'i kaçırdığına dair teorisi somut kanıtlarla ya da Gretchen'in kendisi tarafından bile desteklenmiyordu. Aynı zamanda Gretchen'in kocasını öldüren adamı yakalamaya çalışmak yerine neden Omar'ın cinayetini üstlendiğini de açıklamıyordu. Josie bir anlığına şüphenin içinde kök saldığını hissetti. Ya Noah haklıysa? Ya en bariz açıklama doğru olansa? Ya Gretchen gerçekten de Omar'ı vurduysa ve şimdi hatasının bedelini ödüyorsa? Yoksa Josie meseleyi fazla mı büyütüyordu? Arkadaşını kurtarmak istediği için orada olmayan bir şeyi senaryoya zorla sokuşturmaya mı çalışıyordu? *Hayır*, diye düşündü. Çok fazla tutarsızlık ve açıklanamamış tesadüf vardı. Ruh Eşi Katili somut bir ipucuydu ve ilk suçlarından yirmi beş sene sonra yeniden cinayet işlemeye başlayıp da Wilkins çiftini öldürdüyse o hâlde DNA bunu kanıtlardı.

Josie iç çekerek katilin profiline geçti. Suçu planlama ve gerçekleştirme, sonrasında da olay yerini kontrol altına alma becerisi göz önüne alındığında zeki olduğuna inanılıyordu. Gretchen'in anlattıklarından otuz beş ila kırk yaşlarında, uzun boylu, beyaz bir erkek olduğu biliniyordu. Kimse şüpheli bir şeye tanık olmadığından kurbanlarını seçtiği orta sınıf topluluklara belli ki iyi uyum sağlıyordu. Muhtemelen o mahallelerde göze çarpmayacak bir araç kullanıyordu. Raporda ayrıca hâlinin vaktinin yerinde olduğu belirtilmişti çünkü girdiği evlerden değerli bir şey çalmıyordu. İlk suçundan beri sergilediği ustalık hırsızlıktan sabıkası olduğunu düşündürüyordu. Üstelik aile içi şiddet nedeniyle emniyet güçleriyle birkaç defa karşı karşıya gelmiş olması da mümkündü.

Arkadaşlarına, akrabalarına ve iş arkadaşlarına sorulsa onun için titiz, tertipli fakat otoriter, kibirli, agresif ve son derece manipülatif derlerdi. Büyük ihtimalle ya emniyette ya da orduda görev yapmıştı ve muhtemelen avcıydı. Analize göre, öylece vazgeçmesi pek mümkün değildi. Hapse girmiş, ölmüş ya da işlediği cinayetlerle Seattle'dakiler arasında bağlantı kurulamayacak kadar uzak bir yere taşınmış olabilirdi. Rapor katilin kadınlarla kurduğu ilişkinin muhtemel tabiatı hakkında birkaç sayfa daha devam ediyordu. Sonuç sürpriz değildi: Katil, kadınlara karşı muazzam bir nefret besliyordu.

“Hadi canım!” diye mırıldandı Josie bilgisayar ekranına doğru.

“Ne dedin?” dedi Trinity ipek pijama takımıyla yanından geçerken. Buzdolabının kapağını açıp içinden hindili sandviç malzemelerine benzeyen birtakım şeyler çıkarmaya başladı. Buna karşılık Josie'nin midesi guruldadı.

Josie ayaklandı ve kollarını başının üstüne kaldırarak gerindi. “Kendi kendime konuşuyordum. Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Seri katiller hakkında mı?” diye sordu Trinity mutfak dolabından iki tabak alırken.

“Hayır, yasa dışı motosiklet çeteleri hakkında.”

Trinity ortasından kesmekte olduğu sandviçten başını kaldırdı ve Josie kendini aynaya bakıyormuş gibi hissetti; özellikle de Trinity'nin yüzünün televizyon makyajından arındırılmış olduğu bu gibi anlarda aralarındaki benzerlik şaşırtıcıydı. “Dönüp dolaşıp motosiklet çetelerine mi geldik? Esas ipucunun Ruh Eşi Katili olduğunu sanıyordum.”

Josie, Trinity'nin uzattığı sandviçi aldı ama hemen yemedi. “Öyle olduğundan eminim fakat birkaç dakika mola vermem gerekiyor. Ayrıca aklımı kurcalayan bir şey var.”

Trinity mutfak masasının başındaki sandalyelerden birine kurulup sandviçinden bir ısırık aldı. Gözleriye Starkey'yle ko-

nuştuğundan beri kafasına takılan soruları birbiri ardına sıralayan Josie'deydi.

“Şeytanın Usturası gibi bir çete gizli görevdeki bir polis memurunun çeteye sızma girişimine karşılık sırf misilleme olsun diye söz konusu polisin karısını kaçırırsa kadına ne yapar?”

Trinity sandviçini tabağına bıraktı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle Josie'ye baktı. “Josie,” dedi. “Bu sorunun cevabını bilecek kadar uzun zamandır teşkilattasın. O tür adamlar kadınlara ne yaparlar?”

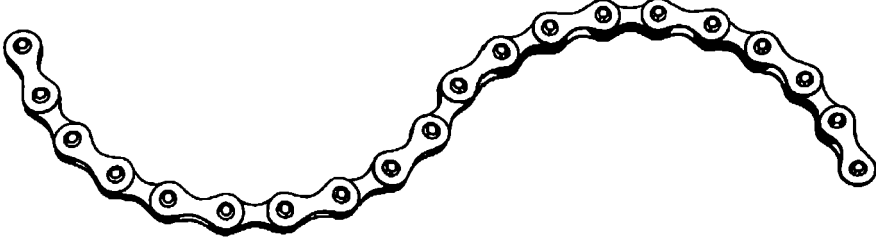
Josie, ikisinin de birbirlerine ısınmalarına vesile olan vakayı düşündüklerinin farkındaydı. Kayıp kızlar vakasını. Tepeden tırnağa ürperdi.

“Sence onu salıverirler miydi? Aylarca, hatta bir yıla yakın esir tuttuktan sonra? Yoksa öylece emniyet güçlerine teslim mi ederlerdi?”

“Hayır,” dedi Trinity. “Ondan dilediklerince istifade ederler ama en nihayetinde öldürürlerdi. Belki cesedi hiç bulunmazdı fakat bir daha kimse onu görmezdi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Josie kendi sandviçinden bir ısırık alırken.

ELLİNCİ BÖLÜM

Trinity'nin dairesinde şafak sökmeye başladığında Josie hâlâ tartışma panolarındaki başlıklarda geziniyordu. On beş dakika sonra koridorun derinliklerinden bir alarm sesi duyuldu. Ses aniden kesildikten bir dakika kadar sonra da Trinity buruşuk pijamaları ve dağınık saçlarıyla oturma odasında belirdi. Doğru gördüğünden emin olamıyormuş gibi gözlerini kısarak Josie'ye baktı. "Yüce Tanrım, Josie. Hâlâ çalışıyor musun?"

Josie gözlerinin yandığını ve sırtının tutulduğunu ilk defa fark etti. Gözlerini kırpıştırarak *Neal Ailesi* etiketli yeni bir başlığa tıkladı. "Bu okuyacağım son başlık olacak," dedi Trinity'ye. "Sonra biraz kestireceğim."

Trinity mikrodalga fırının dijital saatini işaret etti. "Acele etsen iyi olur. Treni kaçırmak istemiyorsan uyumaya pek vaktin olmayacak."

"O hâlde trende uyurum."

Saatlerdir Ruh Eşi Katili ve tüm kurbanları hakkındaki bilgileri yalayıp yutmuştu. Birkaç defa forumdan çıkmış, internet tarayıcısını kullanarak katille James Omar ya da kurbanlarla James Omar arasında bir bağlantı kurmaya çalışmıştı. Hiçbir şey yoktu. Katilin emeklilikten dönerek Wilkins çiftini öldürdüğü ve Gretchen'in seyahat kupasını olay yerinde bıraktığı

gönül rahatlığıyla iddia edilebilirdi. Bu durumda katilin Omar cinayetiyle uzaktan yakından alakası olmadığı sonucuna varılabilirdi, tabii Omar'ın cesedine iliştilmiş şu fotoğraf olmasaydı. Josie, Neal çiftiyle o fotoğraf arasında bağlantı kurabilirse şefi teorisini ciddiye almaya ikna edebilir ve Gretchen'ı özgürlüğe kavuşturma yolunda önemli bir adım atabilirdi.

Starkey, Nealların çocuğu olmadığını söylemişti ve Josie'nin şimdiye dek tartışma panolarında okudukları da bunu doğruluyordu. Hatta en yakın tarihli cinayet Amy ve Justin Neal'inki olmasına rağmen haklarında en az bilgi sahibi olunan çift de onlardı. Neal çiftiyle ilgili şimdiye kadar bulabildiği az sayıdaki başlık da katilin evlerinden neden hiçbir şey almadığı üzerineydi. Bazıları Neal çiftiyle cinayet defterini kapatmayı planladığını ve o yüzden yanma hiçbir yadigâr almadığını öne sürüyordu. Bu onun dünyaya işinin bittiğini haber verme şekliydi. Bazılarıysa aslında aldığını fakat kimsenin Nealları eksigi tespit edecek kadar iyi tanımadığını savunuyordu.

Josie bu başlığın altında yine aynı teraneyle karşılaşp karşılaşmayacağını merak etti fakat başlığa tıkladığında bunun adli belgelerden oluşan bir tür derleme olduğunu gördü. PDF formatındaydılar. Josie hepsini sıradan okumaya başladı. Justin de Amy de sabıkalıydı. Suçlamaların neredeyse tamamı uyuşturucuyla ilgiliydi; yalnızca bir tane saldırı suçlaması vardı ve görünen o ki Justin öldürüldüğünde bu suçtan dolayı denetimli serbestlik kapsamındaydı.

Daha bir sürü PDF dosyası vardı fakat Josie gözleri kapanıyor olmasına rağmen tıklayıp okumaya devam etti. Son birkaç dosyayı neredeyse es geçecekti ama onca zaman harcadıktan sonra yapamazdı. Son PDF bir evlat edinme dilekçesiydi. Josie bunun mahkemenin mührünü taşıyan gizli bir belge olduğunu görür görmez anladı. Bu dosyayı ele geçirip forumda paylaşan kişi bunu yasa dışı yollardan yapmıştı. Forumun yöneticisinin

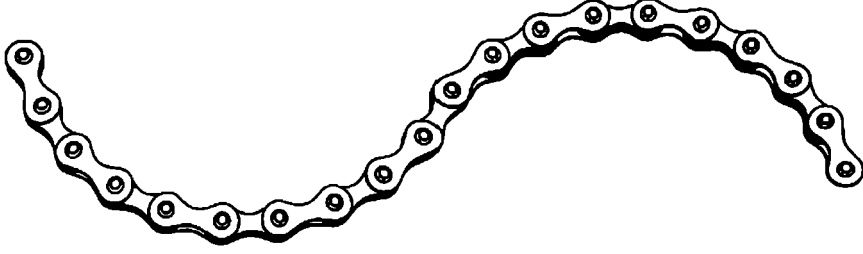
emniyet güçlerinin siteyi incelemesine neden izin vermediği apaçık ortadaydı.

“Kahve?” diye sordu Trinity.

Josie, Trinity’nin orada olduğunu neredeyse unutmuştu. “Hayır,” dedi sertçe. Adrenalin damarlarında yıldırım hızıyla dolaşırken kahveye ihtiyacı yoktu. Amy ve Justin Neal’ın ölümlerinden birkaç ay evvel evlatlık verdikleri bir oğulları vardı.

Josie ayağa kalkıp önceki gece kanepeye fırlattığı çantasına koştu. Not defterini çıkarıp mahkemeye başvuran çiftin isimlerini yazdı. Nealların oğullarının adı ve diğer bilgiler çocuk reşit olmadığından silinmişti fakat Josie’nin elinde onu evlatlık alan anne babanın izini sürmek için gereken her şey vardı. Dizüstü bilgisayarın sağ salt köşesindeki saate baktı. Telefon görüşmelerine başlamak için henüz çok erkendi. Fakat güneş doğduktan ve birkaç saat uyuduktan sonra ilk iş Jack Starkey’yi arayacaktı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Seattle, Washington
MAYIS 2004

Amy Neal, kocası yatak örtüsünü üzerinden çekip aldığı anda çılgılığı bastı. Elinde sımsıkı tuttuğu fener arkasındaki yastıkların arasına düşünce ortalık karardı. Diğer eliyle bir fotoğrafı göğsüne bastırdı. “Lanet olsun, Justin,” dedi. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Yatak odalarının karanlığında, adamın bir doksanlık cüssesi yatağın yanı başında tıpkı bir gölge gibi dikiliyordu. Amy’nin baş ucundaki saat 02.13’ü gösteriyordu. Her zamanki gibi Justin kanepede uyuyakalmıştı. Amy akşam haberlerini izledikten sonra onu orada bırakmıştı. Gözleri karanlığa alıştığında Justin’in ona doğru uzattığı elini gördü.

“Ver şu fotoğrafı, Amy.”

Amy fotoğrafı geceliğinin katları arasına soktu. “Hayır.”

Justin derin bir iç çekti. Amy bunu sinirden mi yoksa mağlubiyeti kabullendiğinden mi yaptığını kestiremedi. Bir an sonra onun yatağın kenarına oturduğunu hissetti. Bu defa sesi daha yumuşaktı. “Amy, o iyi. Doğru olanı yaptık.”

Amy'nin gözleri yaşardı. "Gerçekten mi, Justin? O... o yabancıların yanında sahiden iyi mi sence?"

Justin'in parmakları çıplak dizini kavrayıp hafifçe sıktı. "Artık onun anne babası onlar, Ame. Fotoğrafı takıntı hâline getiren sensin. Sence mutsuz mu görünüyor?"

Amy'nin boğazından bir hıçkırık yükseldi. Hayır. Oğulları mutsuz görünmüyordu. Onların himayesindeyken olduğundan çok daha sağlıklı ve özgür görünüyordu. "Tekrar kullanmak istememe neden oluyor," diye ciyakladı.

Justin'in parmakları dizini bir kez daha hafifçe sıktı. "Biliyorum. Benim de. O yüzden fotoğrafı kaldırmamız gerektiğini düşünüyorum. Bugünleri geride bırakıp önümüze bakmamız lazım."

Amy artık ağlıyor, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Nasıl? İnsan oğlunu nasıl geride bırakabilir ki?"

"Bilmiyorum."

"Hayatına devam etmeye gerçekten hazır mısınız?" diye sordu Amy.

"Hayır fakat böyle devam edemeyiz. Bu... duyguların pençesinden kurtulmamız gerek."

Justin arada duraksamıştı. Yas. Kayıp. Şüphe. Amy onun dile getirmekten imtina ettiği sözcüklerin bunlar olduğunu biliyordu. Sadece birkaç aydır temizlerdi. Sabıkalıydılar ve Justin hâlâ denetimli serbestlikteydi. Oğullarının koruyucu ailesine onu evlat edinme izni vermişlerdi. En doğrusunun bu olduğunu biliyorlardı. Bilmedikleri şey ondan vazgeçmenin bu kadar zor olacağıydı.

"Bıçağı gördüm," dedi Amy. Sesi ağlamaktan kalınlaşıp kısılmıştı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Justin başını zınk diye kaldırdı. "Bıçak mı?" dedi. "Ne bıçağı?"

"Şu av bıçağını diyorum. Mutfak tezgâhında bırakmışsın. Onu nereden buldun? Kimden çaldın?"

“Ame, eve bıçak falan getirmedi ben. Sen aklını mı kaçırdın? Neden bahsediyorsun?”

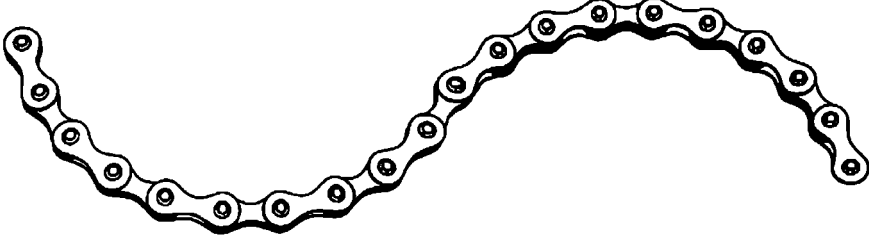
“Neden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun. Sakın bana yalan söyleme. Artık birbirimize yalan söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık.”

Justin kalkarken yatak gıcırdadı. “Saçmalığın daniskası,” dedi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“O hâlde git de bak!” dedi Amy.

Justin kapıya doğru bir adım attı fakat tam o anda kör edici bir ışık odayı tarayıp ikisinin de gözlerini kamaştırdı. Bunu bir adamın kahkahası takip etti. “Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi yabancı bir ses. “Kimse bir yere kaybolmasın ki üçümüz bir oyun oynayalım.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Denton, Pennsylvania
GÜNÜMÜZ

Josie'yi uyandıran Noah'nın telefonu oldu. Cep telefonunun ısrarcı melodisi onu uykunun sıcak kollarından çekip aldığı anda Trinity'nin yatağında yüzükoyun yatıyor, ağzından salyalar akıyordu. Telefonunu bulmak için uyku mahmurluğuyla uzanıp Trinity'nin şifonyerinin üstünü yokladı. Ekranda Noah'nın adını görünce aramayı yanıtlayıp hırıltılı bir sesle, "Alo," dedi.

"Hâlâ New York'ta mısınız?" diye sordu Noah.

Josie kafasını çevirip Trinity'nin baş ucundaki saate baktı. "Kahretsin," dedi. "Bir saat sonra trende olmam gerekiyor."

"Chitwood soru sorup duruyor," dedi Noah. "Ailevi bir meseleden ötürü bir günlük mazeret izni aldığımı söyledim."

"Omar soruşturması kapsamında New York City'de olduğumu söylemek yerine mi?"

"Bunu onaylamayacağını sen de biliyorsun. Wilkins cinayeti yüzünden muhabirler peşini bırakmıyor. DNA analizini hızlandırmak için birilerini devreye sokmuş."

Josie doğrulup oturdu ve bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. “Bu iyi haber. Sonuçlar elimize ulaştığında federal veritabanında da aratmamız gerekecek. Beni dinle, öğle yemeğinde orada olurum, tamam mı? Sana anlatacağım bir sürü şey var fakat önce şu trene yetişmeliyim.”

“Elbette. Bir de Omar’ın son iki haftadır aradığı şu kontrollü hat için mahkeme emri çıkarttırıp operatöre gönderdim. Arama kayıtlarının çıkması maalesef beş ila yedi gün sürermiş. İyi haber şu ki Omar’ın son iki haftaya ait mesaj kayıtlarını almayı başardık.”

Josie aniden bir enerji patlaması yaşadı. “Ne diyorlar?”

Noah iç çekti. “Net bir şey yok. Döndüğünde kendin bakarsın.”

Enerji yerini hayal kırıklığına bıraktı. “Kayıtları PDF formatında gönderebilir misin? Böylece trende okuyabilirim.”

“Tabii ki. Birkaç dakikaya sende olur.”

Telefonu kapadılar ve Josie yorgunluktan parmağını kıpırdatamayacak vaziyette olmasına rağmen rekor sürede hazırlandı. Yarım saat sonra peşi sıra sürüklediği valiziyle Trinity’nin oturduğu apartmanın önündeki kaldırımdaydı. Bir taksi durdurdu ve Penn İstasyonu’na doğru yol alırlarken Jack Starkey’yi aradı.

Starkey sabaha kadar oturup içki içmiş gibi bir sesle cevap verdi telefona. Alo derken dili peltekleşmiş gibiydi. “Quinn?” dedi arayanın o olduğuna inanmamış gibi.

“Benim,” dedi Josie. “Seni tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sana sormam gereken birkaç soru var.”

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Ardından, “Tabii, elbette, fakat önce benim sana bir sorum var,” dedi Starkey.

“Tamam,” dedi Josie. “Sor bakalım.”

Adamın sesi düşmanca bir tınıya büründü. “Ne çeviriyorsun sen?”

“Pardon. Ne?”

“Dün gece biraz araştırma yaptım. Gretchen’in cinayetten tutuklandığından her ne hikmetse hiç bahsetmemiştin. Neden? Pennsylvania’da neler dönüyor?”

Josie iç geçirdi. “Bahsetmedim çünkü o sırada önemli olduğunu düşünmedim.”

“Önemli olduğunu düşünmedin mi?” diye gürledi adam.

“Artık Gretchen’in cinayete suçlandığını bildiğine göre bana anlatmak isteyip de sakladığın bir şey varsa dilinin altındaki baklayı çıkarmanın tam zamanı.”

“Ne? Hayır. Hayır, mesele o değil. Ne biliyorsam anlattım.”

“Amy ve Justin Neal’in bir oğulları olduğundan haberin var mıydı?”

“Oğul mu? Hayır, hayır. Onların çocuğu yoktu.”

“Meğer varmış,” dedi Josie. “Küçük bir oğlan. Devlet tarafından korumaya alınmış, sonra da yanında kaldığı koruyucu aile tarafından evlat edinilmiş.”

“Bunu nereden öğrendin?”

“Benim de kendimce kaynaklarım var,” dedi Josie. “Peki, Nealların sabıkalı olduğundan haberin var mıydı?”

“Evet, evet. O kadarını biliyordum,” diye yanıtladı adam. Sesinden Josie’ye fena hâlde gıcık olduğu anlaşılıyordu. “Bunun konumuzla ne alakası var?”

“Ya Ruh Eşi Katili’nin Nealların evinden aldığı şey oğullarının fotoğrafıysa?”

“İmkânsız.”

“Nedenmiş? Cinayetten sonra evde kiminle keşif yapıldı?”

“Şey... Justin’in iş arkadaşlarından biriyle.”

Taksi, Penn İstasyonu’na bir blok kala aniden durdu. Josie şoföre bahşişini verdi, dudaklarını oynatarak teşekkür etti ve araçtan inip valizini peşi sıra sürükleyerek istasyona doğru yürümeye koyuldu. “İş arkadaşıyla mı? Annesi, babası ya da kardeşiyle değil yani? En azından yakın bir arkadaşını bulamamışlar mı?” dedi Starkey’ye.

“Hatırladığım kadarıyla kimseleri yoktu. Uyuşturucu belası yüzünden hayatlarındaki herkes onlara sırt çevirmişti,” dedi Starkey. “Yanılmıyorsam cenaze töreninden sonra bir arkadaşı gelip baktı fakat eksik bir şeyden bahsetmedi.”

“Yani evden bir fotoğraf alınmış olsa bile kimsenin ruhu duymazdı,” diye bastırdı Josie.

Starkey bir kez daha sessizliğe gömüldü. Sonra da “Evet, olabilir,” dedi. “Soruların bitti mi?”

“Hayır,” dedi Josie buz gibi bir ses tonuyla. “Bitmedi. Şeytanın Usturası tarafından Seattle’daki ATF binasının önüne bırakıldığında Gretchen’in her yerinin kesik içinde olduğunu söylemiştin. Ne demek istedin?”

“Sence ne demek istemiş olabilirim? Onu kesip biçmişlerdi.”

Josie insan seline kapılarak Penn İstasyonu’nun çift kanatlı kapısından geçti ve o uğultuda Starkey’yi duyabilmek için telefonu kulağına iyice bastırdı. “Neresini kesmişlerdi?”

“Ne biçim bir soru bu?” Starkey artık iyiden iyiye huysuz bir ayyaş gibi konuşuyordu fakat Josie üstüne gitmeyi sürdürdü.

“Tam olarak neresini, Starkey? Başka kesikleri ve yara izleri de olmalıydı. Peki neresindeydi?”

“Ah,” dedi adam. Sesi azıcık yumuşamıştı. “Karnında. Batın bölgesi olduğu gibi kesik içindeydi. Bir baştan diğer başa. Öyle ki karnı kesikten geçilmiyordu. Tahmin edebileceğin gibi fotoğraflarını çektik. Soruşturma dosyası için. Hastaneye her şeyi belgelettik. Şeytanın Usturası’na ona yaptıklarını ödetmeyi umuyorduk ama Gretchen bize yardım etmeyi reddetti.”

“Anladım,” dedi Josie. “Peki kesikler ne kadar derindi?”

“Bilmiyorum. Yani bazıları hayli eskiydi, mesela göğüslerinin oradakiler. Ona on üç ay boyunca işkence etmiş olmalılar. Kızı acımasızca kesip biçmişler.”

“Bunu sana o mu anlattı? Bütün yara izlerinin o dönemde... yaşadıklarından kalma olduğunu mu söyledi?”

Starkey bezginlikle iç geçirdi. “Evet, Quinn. Doktorlara aynen öyle söyledi. Onu Şeytanın Usturası’na karşı ifade vermeye ikna etmeye çalışırken dosyasını en az yüz defa okumuşumdur. Tüm bunları nereden bildiğimi sanıyorsun?”

“Dikiş gerektiren yeni bir kesiği var mıydı?”

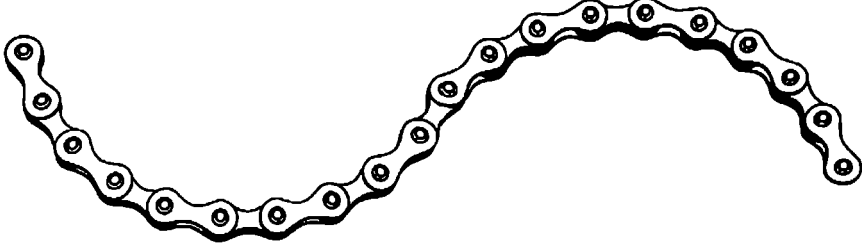
“Hayır, sanmıyorum. Kızı resmen doğramışlardı fakat nispeten yeni olan kesikler yüzeyseldi. Bunu gayet iyi hatırlıyorum çünkü hem ne kadar şanslı olduğunu hem de onu izi kalacak şekilde kesip biçmelerinin ne büyük acımasızlık olduğunu düşünmüştüm. Üstelik onun gibi gencecik, güzel bir kızı.”

Josie *gencecik, güzel bir kızın* hayatta kalmayı bikini giymeye yeğleyeceğini ima eden zehir zemberek bir laf etmek istedi ama dilini tuttu.

“Neyin peşindesin, Quinn?” diye sordu adam.

Gretchen’in söylediği yalanların, diye düşündü Josie. Ne var ki Starkey’ye, “Kafamı kurcalayan bir şey var. Sonra konuşuruz,” dedi.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Penn İstasyonu'nda yolunu bulmaya çalışırken cebindeki telefonun titrediğini hissetti fakat Noah'nın gönderdiği e-postayı açmak ve Omar'ın mesaj dökümüne göz gezdirmek için Philadelphia trenindeki koltuğuna oturmayı bekledi. Döküm sayfalarca uzunluktaydı. Bazıları kendisiyle ailesi arasındaydı; bunların çoğu annesine doğum gününde ne alacağı ya da onu görmek için hafta sonu uçağa atlayıp eve gidecek vakti ya da zamanı olup olmadığıyla ilgiliydi. Bilinmeyen numaralarla da çok sayıda mesajlaşma vardı fakat bunlar da ödevlerle ve çalışma grubu toplantılarıyla alakalıydı. Derken Josie, Omar'la ev arkadaşı Ethan Robinson arasındaki mesajlaşmalara geldi. Noah'nın ne demek istediğini ânında anladı. Kendilerine has bir dilleri var gibiydi. Bazı kısaltmaları zararsızdı; örneğin Omar'ın Meksika yemeği alırken Ethan'a “guak”ı unutmamasını tembihlediği ya da Ethan'm Omar'a ders kitaplarından birini evde unuttuğunu söylediği mesajlar gibi.

Bunların dışında Josie'nin bir türlü çözemediği bazı mesajlaşmalar da vardı ki bunlardan biri tamı tamına iki hafta öncesine aitti.

Ethan: *onunla konuştun mu*

Omar: *evet*

SON İTİRAF

Ethan: *ne dedi*

Omar: *sonra konuşuruz*

Birkaç gün sonra yine bir benzeri yaşanmıştı:

Omar: *neredesin?*

Ethan: *yiyecek bir şeyler alıyorum neden*

Omar: *kadınla konuştum. Bana inanmadı. İyi geçmedi. Ne zaman evde olursun?*

Ethan: *ne dedi? Yapıp yapmayacağını öğrenebildin mi?*

Omar: *eve geldiğinde konuşuruz*

Josie not defterini çıkardı ve sayfaları hızlıca karıştırarak Noah'yla Omar'ın telefon kayıtlarını inceledikten sonra aldığı notları aradı. Omar, Ethan'la mesajlaştığı gün Gretchen'i da aramıştı. Josie mesajlarda geçen *kadının* Gretchen olduğundan emindi.

O günden sonra, Omar'ın vurulduğu güne kadar sıradan, günlük yazışmalar dışında bir şey yoktu.

Omar: *hiç iyi bir fikir değildi*

Ethan: *neler oluyor*

Omar: *yalan söylememeliydik.*

Ethan: *vazgeç. Geri dön.*

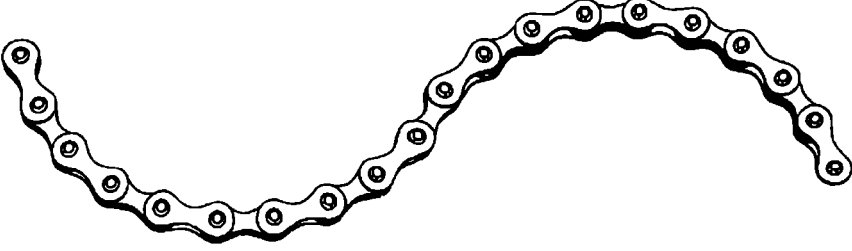
Omar: *çok geç*

Aradan birkaç dakika geçmiş ve Ethan, Omar'a bir mesaj daha atmıştı: *orada mısın, kanka?*

Birkaç saat sonra, yani Josie'yle Noah'nın Gretchen'in garaj yolundaki cinayet mahalline intikal ettiği saatlerde Ethan dayanamayıp bir mesaj daha göndermişti: *dostum, orda mısın????*

İki dakika sonra Omar'ın telefonundan cevap gelmişti: *Sıçtın.*

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“**S**en o lanet aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı Bob Chitwood. Toplantı odasındaki masanın başında dikilmiş, Josie, Noah ve Dedektif Heather Loughlin’e bakıyordu. Josie onu New York City seyahati ve Trinity sayesinde girebildiği internet forumuyla Jack Starkey’den öğrendikleri konusunda az evvel bilgilendirmişti.

Chitwood nefes bile almadan konuşmayı sürdürdü. “Bundan yirmi yıl önce ülkenin öbür ucunda faaliyet gösteren bir seri katilin şu anda Denton’da olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Evet,” dedi Josie.

“Eğitimli bir polis memuru olan Gretchen’in yirmi yıl önce kocasını katleden herifi gördüğünü fakat onu tutuklamak yerine Omar’ı vurmasına göz yumup adamın arabasına binip gittiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” diye yanıtladı Josie. “Yani, evet. Bence o adam Omar’ı vurup Gretchen’i kaçırdı. Ne yaşandığını bilmiyorum fakat durumu ve Gretchen’i kontrol altına almayı başardığı apaçık ortada. Aksi takdirde Gretchen’in onu gördüğü yerde vuracağından eminim. Gretchen’i iradesi dışında alıkoyduğuna inanıyorum.”

“Sonra da öylece salıverdi, öyle mi?” dedi Chitwood. “Nasıl oldu o iş mesela? Ona Omar’ın cinayetini üstlenmesini söyledi, sonra da, *Ah az daha unutacaktım, Gretchen. O gün orada olduğumdan kimselere bahsetmezsen harika olur*, mu dedi? Ne dediğimi anlıyor musun? Çünkü dediğin şey aynen buna çıkıyor. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

Josie bir elini beline koydu. “Henüz her şeyi çözebilmiş değilim,” dedi itirafta bulunurcasına.

“Hadi canım!” diye çıkıştı Chitwood. “Bu hayatımda duyduğum en uyduruk hikâyelerden biri.”

“İşte tam da bu yüzden Gretchen’la konuşmam gerek,” dedi Josie, Chitwood’un dokundurmalarına aldırmadan.

“Olmaz,” diye şakıdı Loughlin en ufak bir kötü niyeti olmadan. Sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını öne uzatmıştı. Tek ayağıyla sandalyeyi ileri geri sallıyordu. Sıkıntıdan patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Bowen hayatta izin vermez, özellikle de şimdi.”

“Öyleyse sen konuş onunla,” dedi Josie. “Sen yanına girersin, ben de sana izlemeyi düşündüğüm yolu anlatırım.”

Chitwood iki parmağıyla masaya tık tık vurdu. “Dinlemiyorsun, Quinn. Kimse Gretchen’in yanına girmeyecek. Bowen onu çifte cinayetle suçlayacağımızı düşünüyor ve şahsen neden öyle yapmamamız gerektiğini hâlâ anlayabilmiş değilim. Evden parmak izi çıktı. O gece için şahidi de yok.”

“Elimizde onu Wilkins cinayetiyle ilgili suçlamaya yetecek kanıt yok,” dedi Noah.

“Quinn’in şu ipe sapa gelmez teorisini destekleyecek kanıt da yok. Neymiş? Omar’ın vurulmasında başka birinin parmağı varmış! Bowen’a Gretchen’in bir seri katilin suçunu üstlendiğini düşündüğümüzü söylediğimizde onunla konuşmamıza izin vereceğini sanıyorsan akılsızın tekisin demektir,” dedi Chitwood. “Onu suça yardım ve yataklıktan tutuklamaya çalıştığımızı düşünecektir. Gerçi orada birinin olduğunu kanıtlayabilirsen

neden yapmayalım ki? Quinn, elinde şu deli saçması teorilerini destekleyecek hiçbir şey yok.”

Tam o anda kapı usulca tıklatıldı ve LaMay elinde bir to-mar kâğıtla ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Kâğıtları Josie’ye uzattı ve işaret parmağıyla, onun için işaretlediği yeri gösterdi. Josie’nin neye baktığını anlaması birkaç saniyesini aldı. “Bir dakika,” dedi. “Galiba elimizde bir şey var. Bir saç teli. Gretchen’in aracında, şoför koltuğunun başlığında gri bir saç teli bulunmuş. Kökü hâlâ üzerindeymiş. Bu da ondan DNA örneği alabileceğimiz anlamına geliyor.”

Chitwood hiç etkilenmemişti. “Quinn. Gretchen kısa saçlı ve kırklarında. Sence saçları yer yer kırılmış olamaz mı?”

“Saçını boyatıyor. Kahverengiye,” dedi Noah.

Josie ona tek kaşını kaldırarak baktı. Bu tür bir ayrıntıyı fark edenin o olmasına şaşırılmıştı fakat bunu gözünden kaçırmadığına memnundu. Bir kez daha Chitwood’a döndü. “Sizden tek istediğim bu saçı Margie Wilkins’in cesedinde bulunan DNA örneğiyle birlikte en kısa zamanda analiz ettirmeniz. İkisinden biri Ruh Eşi Katili’nin profiliyle veya birbirleriyle eşleşmezse o zaman... Ne demiştiniz? İpe sapa gelmez mi? Hah! O zaman bütün *ipe sapa gelmez* teorilerimi göz ardı edebilirsiniz.”

Chitwood gözlerini kısarak ona pis pis baktı.

“Teorimi sınayın,” dedi Josie konuşmayı sürdürerek. “Şayet yanılıyorsam Omar’ın katilinin Gretchen olduğu konusunda size hak vereceğim.”

Josie göz ucuyla Loughlin’in sırtının doğrulduğunu ve gözlerinin ilgiyle ona kenetlendiğini görebiliyordu.

“Bu uğurda kariyerini tehlikeye atmaya hazır mısın, Quinn?” diye sordu Chitwood.

Josie çenesini yukarı kaldırdı. “Evet, efendim, hazırım.”

Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Bakışlarını ilk kaçıranın Chitwood olması Josie’yi içten içe memnun etti. “Öyle olsun,” dedi Chitwood yanından geçerken Josie’nin elindeki ra-

poru kaparak. “Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Bakalım süreci ne kadar hızlandırabileceğim. Fakat şimdi diyeceklerimi aklınızın bir köşesine yazın: Lanet olası Wilkins vakasında tutuklama görmek istiyorum. Hem de en kısa zamanda. Eğer önümüzdeki birkaç gün içinde birilerini tutuklamazsanız hayatınızı cehenneme çevireceğimden emin olabilirsiniz.”

Bunun ardından odadan çıkıp gitti.

“Cehennem şimdiki hâlden iyi olabilir,” dedi Noah.

Josie güldü. Loughlin hâlâ ilgiyle onlara bakıyordu. “Gretchen’la görüşmemize izin vermesi için Bowen’a söyleyebileceğim bir şey var mı sence?” dedi sonra.

“Onunla görüşme fırsatını bulabilirsek konuşacağını düşünüyorum,” dedi Josie.

“Daha önce konuşmadı,” diyerek araya girdi Noah.

“Artık elimde daha fazla bilgi var,” dedi Josie. Sonra da Loughlin’e dönüp, “Bowen’dan Gretchen’a bir mesaj iletmesini iste,” dedi.

“Ne mesajı?” diye sordu Loughlin not defteriyle kalemını çıkararak.

“Ona Linc Shore ve Şeytanın Usturası’nın yanında geçirdiği bir sene hakkındaki gerçeği bildiğimi söylesin. Sadece benim adım versin. Herkese söylediğimi düşünürse hayatta konuşmaz.”

Loughlin, Josie’nin söylediklerini not aldı, ardından başını kaldırıp ona baktı. “Başka bir şey var mı?”

“Yok. Bowen’dan bu mesajı iletmesini iste yeter.”

Loughlin ayağa kalkıp not defterini ceketinin iç cebine sokuşturdu. “Linc Shore ve Şeytanın Usturası’nın yanında geçirdiği bir sene hakkındaki gerçek neymiş peki?”

Josie gülümsedi. “Henüz emin değilim. Blöf yapıyorum. O konuda yalan söylediğini biliyorum fakat henüz nedenini çözemedim.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Noah.

“Starkey onu ATF binasının önüne attıklarında her yerinin kesik içinde olduğunu fakat yenilerin nispeten yüzeysel olduğunu söyledi. Dikişe bile lüzum görülmemiş. Bazıları hayli eskiymiş ve Gretchen onların esir tutulduğu dönemde başına gelenlerden kalma olduğunu söylemiş. Altı ay önce, yani Belinda Rose vakasını soruştururken Gretchen bana üst batınındaki eski yara izlerini gösterdi. Bana bunların çocukken annesinin doktorları yapmaya ikna ettiği ameliyatlardan kalma olduğunu söyledi.”

“Tanrım,” dedi Loughlin.

“Annesinde Munchausen sendromu vardı,” diye açıkladı Noah.

“Evvela hastanedeki doktorlarla tıbbi geçmişine girmek istememiş olabileceğini düşündüm. Annesinden ve geçmişinden bahsetmek istememiş olabilirdi. Fakat bence Şeytanın Usturası'nın ona fena hâlde işkence ettiğinin düşünülmesini istedi.”

“Ancak şikâyetle bulunmayı reddetti,” dedi Noah. “Ne diye insanları onlar tarafından alıkoyulduğu süre boyunca işkence gördüğüne inandırmaya çalışsın ki?”

“Çünkü yalan söylüyordu. Nedeninden henüz emin değilim. Sadece esaret altında geçirdiği seneye ilgili anlattıklarının arkasında başka bir şey olduğundan eminim, o kadar.”

“Gretchen'in sana gösterdiği yara izleri hakkında yalan söylemediğini nereden biliyorsun?” diye sordu Loughlin.

Çünkü toksik annelerden bahsediyorduk, diye düşündü Josie. Bu ikisinin arasında kutsal sayılabilecek bir konuydu. Gretchen böyle bir konuda yalan söylemezdi. Fakat bu Loughlin'e açıklayabileceği bir şey değildi. O yüzden, “Bunu rahatlıkla kanıtlayabiliriz,” dedi. “Annesi cinayetten ve cinayete teşebbüsten hüküm giymiş. Gretchen'in yaraları mahkeme tutanaklarına en ufak ayrıntısına kadar girmiş olmalı,” dedi.

Loughlin başıyla onayladı. “Şahane. Lazım olursa o belgelere ulaşabileceğimizden eminim fakat umarım işler o raddeye gelmez. Gidip Andrew Bowen'la konuşayım.”

Noah ve Josie onun gidişini izlediler. Ayak sesleri artık duyulmaz olduğunda Noah sandalyelerden birini çekip oturdu. “Mesajları okudun mu?”

“Var olan sorularımı cevaplamadıkları gibi aklımda yeni sorular peyda oldu,” diye yanıtladı Josie.

Noah arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kenetledi. “Omar ve Robinson bir şey planlıyormuş,” dedi. “Ama ne?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Josie. “Fakat kadın dedikleri kişinin Gretchen olduğunu varsayıyorum.”

“Kesinlikle. Ama ne konuda yalan söylemiş olabilirler?”

“Hiçbir fikrim yok. Sorun şu ki bu soruyu yanıtlayabilecek iki kişi var: Omar ve Ethan Robinson. Ne var ki Omar öldü, Robinson ise kayıp,” dedi Josie. “Mesajları Philadelphia Polis Teşkilatı’na gönderdin mi?”

“Evet, Robinson’ın kaybını soruşturan dedektifle temas kurdum. E-posta atmamı istedi. Mesajlara çok sevindiğini, Robinson’la Omar’ın kampüsteki arkadaşlarını sıkıştıracağını, ne planladıklarını bilen olup olmadığına bakacağını söyledi. Omar’la Robinson’ın oturduğu daireyi incelemişler; Robinson’ın telefonu dizüstü bilgisayarını kayıpmış. Ayrıca kendine ait bir aracı yokmuş. Hâliyle toplu taşıma kullanıyormuş.”

“Banka hesaplarından ne haber?” diye sordu Josie. “Kredi kartı var mıymış?”

“Philadelphia Polis Teşkilatı babasının para gönderdiği bir banka hesabı olduğunu söyledi. ATM kartını hep yanında taşırmış. Babasından hesap bakiyesini kontrol etmesini istemişler. Görünüşe göre Omar’ın vurulduğu gün üç bin dolar çekmiş. Şu son mesajı aldıktan kısa süre sonra.”

“Yani Ethan kaçtı,” dedi Josie. “Şu anda saklanıyor.”

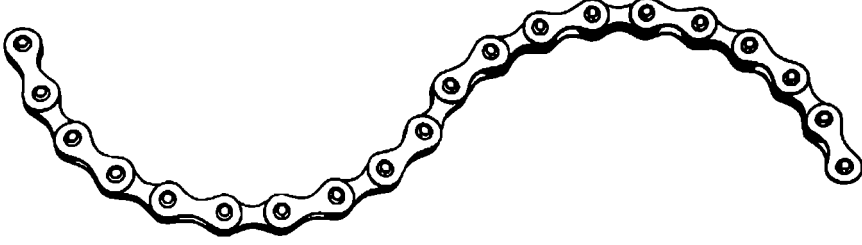
“Öyle görünüyor,” diye onayladı Noah. “Neyse, Philadelphia Polis Teşkilatı bir gelişme olursa bizimle paylaşacaklarını söyledi.”

“Harika,” dedi Josie. Ethan’ın vakasının aktif olarak ele alındığını bilmek az da olsa yüreğine su serpmiştii. Yine de o kadar çok cevapsız soru vardı ki başı dönüyordu. Ethan’ın neden kaçtığını merak ediyordu. Bir de o ikisinin Gretchen’den ne istediğini.

Noah saate baktı. “Hava hâlâ biraz aydınlık. Şimdi neye bakalım istersin?”

Josie aklındaki soru girdabını zihninin derinliklerine itip dikkatini ona verdi. Belki bilinç dışı elindeki tüm bilgileri bir araya getirip o keşmekeşten bazı cevaplar çıkarabilirdi. “Amy ve Justin Neal’ın oğlunu bulmak istiyorum,” dedi Noah’ya.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Amy ve Justin Neal'ın oğlunu 1994 senesinde evlat edinen çifti bulmaları bir saatlerini aldı. Josie önceki hafta hem Philadelphia'ya hem de New York City'ye gittiğinden onları arama işi Noah'ya kaldı ve Josie hayatı boyunca kulak misafiri olduğu en tuhaf konuşmalardan birine tanıklık etti. Noah onları ev telefonlarından aramıştı; hâliyle Josie, Noah'nın masasının üstünde duran telefonda karı kocanın sesini aynı anda duyabiliyordu. Birinin mutfaktaki hattan, diğerinin ise üst kattaki yatak odasında bulunan telefonda konuştuğunu hayal etti.

Oğulları artık bir yetişkindi ve evlat edinme meselesinin neden yıllar sonra gündeme geldiğini bir türlü anlayamıyorlardı. Onu daha bebekken himayelerine almış ve evlat edinme süreci tamamlanana kadar da bakıp büyütmişlerdi. Hukuki sürecin tamamlanması birkaç yıl sürmüştü. Bu da Nealların öldürüldüğü dönemde oğullarından neden kimsenin haberdar olmadığını açıklıyordu. Çocuk henüz küçücük bir bebekken ellerinden alınmıştı. Üvey anne babası Noah'ya oğullarının evlatlık olduğunu bildiğini fakat bu konunun yıllar sonra ısıtılıp önüne getirilmesini istemediklerini söyledi. Tartışma alevlendikçe Josie aramayı yapanın Noah olmasına seviniyordu. Her zamanki gibi sabırlı ve sakindi; üstelik soruşturdukları cinayet

mahallinde oğullarına ait olabilecek bir fotoğrafın bulunduğunu anneyle babayı paniğe sürüklemekten açıklamayı da başardı. Nihayet oğlanın kendi çocukları olup olmadığına bakmak için Noah'nın fotoğrafı e-postayla göndermesine razı oldular. Noah telefonu kapatmadan önce numarasını üç kez tekrarladı.

Tek eliyle suratını ovuşturdu. "E-posta kutularını açıp fotoğrafa bakmaları birkaç haftalarını alabilir," diye hayıflandı.

Josie, Noah'nın karı kocayla konuşması sırasında kaskatı kesilen ensesini yumuşatmaya çalışarak eliyle ovdu. Pek çok şey onlardan alacakları cevaba bağlıydı. "Tanrım, umarım o kadar uzun sürmez."

Noah dikkatle ona baktı. "Eve gidip biraz uyumalısın," dedi. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim ama o fotoğrafla ilgili aileden ya da Gretchen'la görüşüp görüşemeyeceğimize dair Loughlin'den haber beklerken uyuyabileceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Noah ayaklanarak ceketini sandalyesinin arkasından aldı. "O hâlde Komorrah'ya kadar yürüyüp birer kahve alalım."

Son gün ışığı hüzmelerinin ısıttığı sonbahar havasında iki blok ötedeki kahveciye yürüdüler. Kapıdan girerlerken Josie, Gretchen'la buraya son gelişlerini düşünmeden edemedi. Hamur işlerini mideye indirip istismarcı annelerinden konuşmuşlardı ve yaşadıklarını Gretchen'ın bir nebze olsun anladığını bilmek Josie'ye iyi gelmişti.

"Danimarka çöreği istiyorum," dedi tezgâha yaklaştıklarında.

Noah gülümsedi ve siparişi vermeye girişti fakat tam o sırada telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Fotoğrafla ilgili."

Josie eliyle onu kışkırladı ve siparişin geri kalanını vermeye koyuldu. Bir yandan da gözü dükkânın diğer ucunda usulca telefonla konuşan Noah'daydı. Ödemeyi yaptı, siparişleri aldı ve dükkânın arka tarafındaki masalardan birine geçti. Burası

hem sessizdi hem de burada rahatsız edilme ihtimalleri düşüktü. Saniyeler sonra Noah da yanına geldi. Suratı bembeyazdı.

“Haklıydım,” dedi Josie.

Noah kahvesini aldı fakat dudaklarına götürmedi. “Evet,” dedi. “Haklıymışsın. Şu fotoğraftaki çocuk... oğullarıymış. Annesi evlat edinme süreci tamamlandıktan sonra o fotoğrafı Amy Neal’a bizzat kendisi vermiş. Oğlunun mutlu olduğunu bilmesini istemiş.”

“Yani Ruh Eşi Katili, Neal çiftinin evinden bir şey almış ve onu bunca zaman boyunca saklamış.”

“Peki o fotoğrafın Pennsylvania’da ne işi var?” diye sordu Noah. “Özellikle de hayatta kalan tek kurbanının evinin önünde? Gretchen’in evine gelirken fotoğrafı yanında getirmiş, Omar’ı öldürdükten sonra da oraya bırakmış olmalı,” dedi.

“Ardından Gretchen’i kaçırdı fakat olay mahallinden bir şey almadan edemedi çünkü bu onun için bir takıntı. Hâl böyle olunca Gretchen’in kupasını alıp Wilkins ailesinin evinde bıraktı,” diyerek boşluğu doldurdu Josie. “Ve Gretchen’la arasındaki bağlantı olmasaydı bunu asla öğrenemezdik.”

“Esas Gretchen’in geçmişini kurcalamakta bu kadar diretmeseydin hiçbir şey öğrenemezdik,” dedi Noah. “En başından beri haklıydın. Sana inanmadığım için üzgünüm, Josie.”

“Yani Gretchen’den şüphe ettiğin için üzgünsün.”

“Evet ama senden şüphe ettiğim için de üzgünüm.”

Josie ona gülümsedi. “Sorun değil. Seni bu seferlik affediyorum. Geçmişte hep arkamda durdun. Gerçi ben bunu gizli-den gizliye bana âşık olmana bağlıyordum.”

Bunu şaka niyetine söylemişti fakat Noah’nın yüzündeki ciddiyet Danimarka çöreğini ağzına götürürken yarı yolda öylece donakalmasına neden oldu.

“Gizli değildi,” dedi Noah. “Sana âşıktım. Hâlâ âşığım.”

Josie derin bir nefes aldı. Danimarka çöreğini tepsiye bıraktı. “Noah.”

“Sorun değil. Senin de aynısını söylemeni ya da o minvalde laflar etmeni beklemiyorum. Kendi hızında ilerlemen gerektiğini biliyorum. Aslında konumuz bu değil. Sadece yanıldığımı söylemek istedim. Birbirimize arka çıkmamızla ilgili söylediklerini şimdi anlıyorum. Gretchen’la aranızdaki ilişkiyi hafife almışım. Birini önemseydiğinde arkasını kollarsın. Gretchen’la aranızda bir hukuk olduğunun, ikimizin arasındakinden farklı bir şey olduğunun farkındayım. Buna saygı göstermem gerekirdi.”

Josie masanın üstünden uzanıp eline dokundu. “Teşekkür ederim.”

O an geçti. Noah boğazını temizleyip, “Peki sırada ne var? Seattle polisini mi arayalım, ne yapalım?” diye sordu.

“Önce DNA örneklerinin eşleşmesi gerek,” dedi Josie. “Emin olana kadar gazı kökleme istemiyorum.”

“Peki ya Gretchen? Neden bize o olduğunu söylemedi? İşlemediği bir cinayeti neden üstlendi?” diye sordu Noah. “Neden korkuyor?”

“Ben de orada takılıp kaldım,” dedi Josie itiraf edercesine. “Bir türlü akıl erdiremiyorum. Onu neden koruduğunu anlamıyorum.”

“Belki aile içi şiddet tarzı bir şeydir,” dedi Noah.

“Yani?”

“O herif yıllarca terör estirmiş, öyle değil mi?”

Josie başıyla onayladı.

“Evine girmiş, kocasını öldürmüş, ona tecavüz etmiş ve ardından kaçırılana kadar kadına rahat nefes aldırmamış. Kim bilir, belki de sırf o ucubeden kurtulmak için Linc Shore’la kaçmıştır. Starkey adamın ne yapıp edip her defasında Gretchen’i bulduğunu söylemişti, değil mi? Fakat Shore’un yanındayken ona ulaşamamış. Ne var ki Gretchen hâlâ ondan korkuyor. İnsanlar ödlerini koparan bir şey olmadığı sürece pencerelerine boydan boya çivi çakmaz.”

“Ve eğer hâlâ korkmuyorlarsa olaydan yirmi beş yıl sonra bile evlerinde sadece plastik tabak çanak kullanmaz,” diye mırıldandı Josie.

“Anlamadım?”

Josie ona Gretchen’ın plastik tabaklarından bahsetti.

“Ah, Tanrım,” diye yanıtladı Noah.

“Evet, çok ağır bir travması var,” dedi Josie.

“Belki de onu katili ihbar etmekten alıkoyan şey bu travmadır,” dedi Noah. “Ondan o kadar korkuyor, ona o kadar büyük bir güç atfediyor ki –polis korumasındayken bile her defasında izini bulduğu düşünülünce onu tüm teşkilatlardan daha güçlü görüyor olsa gerek– dilini tuttukça kendini daha güvende hissediyor.”

“Aile içi şiddet derken kastettiğin buydu,” dedi Josie. “Kadınlar çoğu zaman sistemin onları yüzüstü bırakacağını bilir, o yüzden hayatta kalabilmek adına ya yalan söyler ya da şikâyetle bulunmaktan kaçınır.”

Noah kahvesinden bir yudum aldı. “İşler sarpa sardığında ne olduğunu pek çok kez gördük. Kadın başına gelenleri anlatacak kadar cesur çıkar. Şikâyetçi olur. Uzaklaştırma kararı aldırır.”

“Sonra da adamın mahkemeye çıkmasını beklerken o şeref-siz uzaklaştırma kararını çiğneyip onu öldürür,” diye tamamladı Josie. “Başkaları kadının tavrını mantıksız bulabilir fakat tehdit apaçık ortadadır.”

“Hey, geçen yıl Batı Yakası’ndaki evinden kaçırılan şu genç kızı hatırlıyor musun?”

“Evet, herkes babasının onu öldürdüğünü sanmıştı.”

“Aynen o,” dedi Noah. “Herif kızı başka bir eyalete götürdü ve oraya vardıklarında onu saklama gereği bile duymadı. Onu kendi kızı olarak tanıtmaya başladı ve kız da bozuntuya vermedi.”

“Çünkü adam gözünü fena korkutmuştu.”

Noah başıyla onayladı. “İki kişi kızı gördü ve onu tanıdılar fakat kayıp kız olup olmadığını ona sorduklarında hayır cevabını aldılar çünkü kız adamdan ölesiye korkuyordu.”

“Birinin onu adamlarla sokakta yürürken gördüğünü ve o sayede bulunduğunu sanıyordum,” dedi Josie.

“Çünkü kızı gören kişi gidip karşısına dikilmedi, neticede adam yanındaydı. Önce kızı o heriften uzaklaştırdı ve uzun bir sorgu sürecinin ardından kız kim olduğunu nihayet itiraf etti.”

“Yani başka birinin mevzuya uyanmasında hiçbir sorun yoktu,” dedi Josie. “Yeter ki onu kendisi ihbar etmesin.”

“Aynen öyle.”

Josie, Ruh Eşi Katili’nin Gretchen’in psikolojisini tanınmaz hâle getirdiğine ya da bunca zaman sonra bile üzerinde tuhaf bir hâkimiyeti olduğuna inanmakta hiç zorluk çekmedi. Bazı travmalar diğerlerinden daha derin yara izleri bıraktı. Ne var ki Noah’nın psikolojik yaklaşımı, Gretchen’in bir seri katilin elini kolunu sallayarak dolaşmasına göz yummasını açıklamaya yetmiyordu.

“Omar’ın ölümünden bizzat kendisinin sorumlu olduğunu söylemişti,” dedi Josie. “Belki de kendini cezalandırıyordur.”

“Umarım tüm bunları ona sorabiliriz,” dedi Noah. Tam o sırada telefonu öttü.

Aynı anda Josie’ninki de titredi. Loughlin ikisine de aynı mesajı atmıştı. *Gretchen’la görüşebileceksiniz. Bellewood Bölge Hapishanesi. Yarın sabah 9’da. Ayağınızı denk alın. Bowen’in heyheyleri üstünde. Gretchen’a görüşme teklifinizi reddetmesini söyledi. Fakat Gretchen konuşmayı kabul etti.*

Josie’nin omuzlarından ağır bir yük kalktı. Loughlin’e cevaben, *Teşekkürler. Sonra görüşürüz*, yazdı.

Josie ve Noah kahvelerini bitirdiler. Josie, Noah’nın onu evine davet edip etmeyeceğini ya da onunla gelmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Ne kadar yorgun olsa da teklifini geri çevirecek değildi. Ne var ki birkaç saat daha çalışmaları

lazımdı, ayrıca icabına bakılması gereken bir yığın evrak vardı. “Bana yanıma alabilmem için bir kahve daha söylesene,” dedi Noah’ya, tuvalete giderken.

Komorrah’nın sahipleri tuvaletlere çıkan küçük koridora bir ilan panosu asmıştı. İnsanlar verdikleri müzik derslerinin ve köpek bakıcılığı gibi hizmetlerin reklamını burada yapıyordu. Bunun dışında topluluk buluşmalarının duyuruları ve Komorrah’nın ev sahipliği yaptığı etkinliklerin rengârenk afişleri de buraya asılıyordu. Bunlar arasında en çok rağbet gören müzik gruplarının, sanatçıların ve yazarların imza günleriydi. Josie’nin dikkatini çeken şey sonuncusu oldu: Önümüzdeki ay düzenlenecek bir yazar etkinliğinin broşürü. Kitap Josie’nin bizzat çözdüğü kayıp kızlar vakasıyla ilgiliydi.

“İnanılır gibi değil,” diye mırıldandı.

Kitabın yazarına röportaj vermemişti. Bildiği kadarıyla vakayla içli dışlı olan kimseyle konuşulmamıştı. Fakat biri kalkmış, vaka hakkında bir kitap yazmıştı. Josie sinirini malum vakayla ilgili tüm diğer duygularının fink attığı o karanlık köşeye itip tuvalete girdi. Çıktığındaysa bir kez daha durdu. Broşürü yırtıp atsa mı atmasa mı onu düşünüyordu. Tam o anda telefonu çaldı. Arayan Misty Derossi’ydi.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Misty, Josie telefonu açtığı anda. “Son zamanlarda işlenen şu cinayetler yüzünden işinizin başınızdan aşkın olduğunu biliyorum. Eğer zorda kalmasaydım hiç ara—”

“Sorun değil,” dedi Josie. “Ne oldu?”

“İşle ilgili. Bu gece vardiyasında aile içi şiddet hattına bakacak birine ihtiyaçları var. Bunu yapmayı gerçekten çok istiyorum. Onca eğitim aldım ama öğrendiklerimi nadiren kullanabiliyorum. Fakat Harris’e bakıcılık yapacak birine ihtiyacım var. Sadece bir gecelik. Artık gerçekten çok uslu—”

Josie bir kez daha Misty’nin sözünü kesti. “Merkeze indiğinde onu bana bırak.”

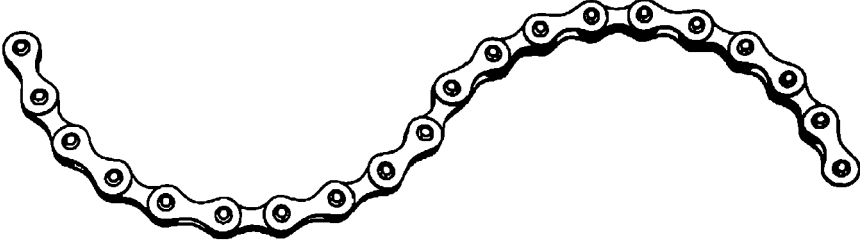
“Gerçekten mi?” Misty’nin sesi heyecanla doldu.

“Elbette. Evde olacağım. Sadece yarın sabah sekizde evden çıkmış olmam gerek.”

“Yedi buçukta onu alırım. Çok teşekkür ederim.”

Josie telefonu kapadı ve Noah’nın elinde bir bardak kahveyle gülümseyerek dikilmekte olduğu tezgâha doğru yürüdü. Birlikte eve gitme hayalleri bir kez daha suya düşmüştü.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Küçük Harris Quinn bir yaşındaydı ve artık hareketli olduğundan Josie gözünü ondan bir an bile ayıramıyordu. Yürümeyi yeni öğrenen çocuklara has adımları hâlâ dengeden yoksundu. Oğlan Josie'nin mobilyalarına tutunarak ayağa kalktı ve oturma odasının bir ucundan diğerine yürüdü. Geleli henüz bir saat olmuştu fakat Misty'nin yanında getirdiği tüm oyuncaklar, Josie'nin onun gelişi için sakladıklarıyla birlikte yerlere saçılmıştı.

“Sen tam bir bebek kasırgasın,” dedi Harris'i kucağına alıp sımsıkı sarılarak.

Harris şen şakrak bir çığlık koyverdi ve ardından tombul ellerini çırparak, “Jo!” diye bağırdı.

Harris ne zaman böyle dese Josie'nin kalbi tekliyordu. Harris'in babası, yani Josie'nin merhum kocası Ray ona Jo diye seslenmesine izin verdiği tek kişiydi. Harris, Jo demeye başlayalı daha birkaç hafta olmuştu ve Josie bunun adını söylemekte zorlanmasından ileri geldiğini biliyordu. Ray'ın annesine babaanne demek yerine *banne*, Misty'ye ise *ane* diyordu ki zaten ilk söylediği kelime de buydu. Josie oğlanın ne kadar çabuk büyüdüğüne inanamıyordu. Her gün yeni bir dönüm noktasını arkasında bırakıyor gibiydi ve ne zaman yeni bir kelime söylese

üçü arasında telefonlar havada uçuşuyor, Harris'ten hayranlıkla bahsediyorlardı.

Josie kucağında Harris'le sallanan sandalyeye kuruldu, suluğunu eline tutuşturdu ve oğlanın dinlemeyi sevdiği sert kapaklı kitaplardan birini seçti. Ardından sallana sallana kitap okumaya başladılar. Harris başını göğsüne yaslayınca sarı saçları Josie'nin çenesini gıdıkladı. Okumayı bitirdiğinde oğlan tek parmağını kaldırıp, "Bi da?" dedi. Bu onun, "Bir kere daha oku," deme şekliydi. Josie, Harris'in başına bir öpücük kondurdu ve en başa dönüp tekrar okumaya başladı. Dudakları yüzlerce kez yaptığı gibi sözcükleri en doğru vurgularla okuyor olsa da aklı fikri Gretchen'daydı.

Ne hikmettir ki kayıp kızlar vakasının ele alındığı şu gerçek suç kitabının afişini gördüğünden beri zihninin derinliklerinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Gretchen ve Ruh Eşi Katili vakası hakkında önemli bir şey. Kendini ne kadar zorlasa da bilinçaltının derinliklerinden o şeyi çıkaramıyordu, yani en azından şimdilik. Hâl böyle olunca Harris'i göğsünde horuldamaya başlayana kadar salladı, ardından üst kattaki yatak odasına çıkardı ve yatağının yanına kurduğu beşiğe yatırdı. Harris hiç huysuzlanmadan uyumaya devam etti.

Alt kata indiğinde oturma odasına geçip elindeki monitörden Harris'in soluk seslerini dinlemeye koyuldu. Keşke Ray şimdi şu hâlini görebilseydi. Hayatta inanmazdı ama mutlu olurdu. Josie kim bilir kaçınıcı kez Ray'in güzel oğlunu görmediğine üzüldü. Fakat eğer Ray hayatta olsaydı Josie, Harris'i asla tanıyamazdı. Misty, Ray ve minik Harris küçük, mutlu bir aile olurlardı ve Josie onun hayatının bir parçası olamazdı. İnsanın bir başkasını bir an bile kendini düşünmeden, uğruna adam öldürecek ya da canını feda edecek kadar sevmesinin neye benzediğini asla öğrenemezdi.

"Aman Tanrım." Bunu yüksek sesle söylemişti. Ânında yerinden fırlayıp mutfaktaki dizüstü bilgisayarına koştu. Par-

makları o kadar hızlı hareket ediyordu ki parolayı üç kere yanlış girdi ve alçak sesle birbiri ardına küfürler savurdu. Nihayet sisteme girdiğinde internet tarayıcısına tıklayıp forumda tekrar oturum açtı. Aradığı başlığı bulması sadece birkaç dakikasını aldı. Telefonunu alması lazımdı. Oturma odasına koştu.

“Nerede bu lanet şey?”

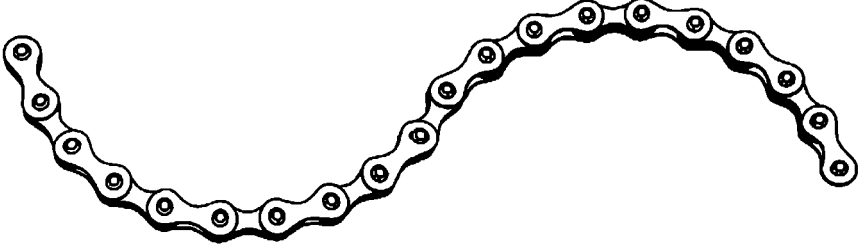
Telefonunu bulmak için elini kanepenin minderlerinin arasına daldırdı. Harris telefonlara bayılıyordu ve Josie’ninkini ne zaman görse oynamak istiyordu. Sonunda onu etrafa saçılmış yumuşak blokların arasında, yapış yapış parmak izleriyle kaplı vaziyette buldu. Şarjı yüzde beşti.

Şarj cihazlarından birinin daima takılı olduğu mutfığa koştu ve telefonunu hemen şarja taktı. Ardından Doktor Perry Larson’ın numarasını çevirdi. Adam ânında açtı.

“Dedektif?” dedi adam. “Her şey yolunda mı?”

“Kusura bakmayın, Doktor Larson,” dedi Josie. “Saatin biraz geç olduğunu biliyorum ama çok önemli. Benim için bir şey yapmanızı rica edeceğim. Ayrıca birkaç sorum var.”

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Gretchen sadece birkaç gündür gözaltında olmasına rağmen kilo vermiş gibi görünüyordu. Teni solgundu ve gözlerinin altında kocaman torbalar vardı. Josie polis memuru olduğu için diğer mahkûmlar tarafından itilip kakılıyor mu diye merak etti. Loughlin kendi güvenliği için tek kişilik hücrede tutulmasını talep etmişti ama Josie bu gibi taleplerin bazen yerine getirilmediğini biliyordu. Bölge hapishanesinin görüşme odasındaki masanın başında oturuyordu, pes etmiş gibi bir hâli vardı. Alt dudağını dişleyip duruyordu.

Bölge savcısı da Andrew Bowen da Josie'nin Dedektif Heather Loughlin olmadan Gretchen'la görüşmesine izin vermemişti ki Josie bunun olacağını zaten biliyordu. Hiç değilse Loughlin, Josie'nin yönlendirmesine ayak uydurabilecek ya da duruma göre sorguyu devralabilecek nitelikte iyi ve adil bir dedektifti. Bowen da ısrarla orada olmak istedi ve odaya girdiklerinde gidip Gretchen'in yanına oturdu.

Josie ve Loughlin, Gretchen'in karşısına yerleşirlerken, "Bu görüşmeye şiddetle karşı çıktım fakat müvekkilim sizinle görüşmekte diretti," dedi Bowen.

"Buraya onu oyuna getirmeye ya da sindirmeye gelmedik," dedi Loughlin. "Bir cinayeti aydınlatmaya çahşıyoruz. Dedektif Quinn müvekkilinize yardım edebileceğini düşünüyor."

Bowen, Josie'ye pis bir bakış attı. "Ah, evet, insanlara yardım etmekte üstüne yoktur, öyle değil mi?"

"İzninizle Josie'yle baş başa konuşmak istiyorum," dedi Gretchen masadan başını kaldırmadan.

"Bunun hiç iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Bowen.

"Andrew, lütfen," dedi Gretchen.

"Gretchen—"

Gretchen adama baktı. "Müvekkilin benim. Lütfen. Dışarıda bekle, olur mu?"

Çenesindeki kaslardan biri seğirse de Bowen ayağa kalkıp odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandığında, "Sadece Josie, lütfen," dedi Gretchen.

"Gretchen, burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," dedi Josie. "Heather burada bulunmak zorunda. Bu seni olduğu kadar Denton Polis Teşkilatı'nı da korumak için. Elimden bu kadarı geliyor."

Gretchen iç çekip sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikerek ağzından derin bir nefes verdi. Bir an sonra başını indirip Josie'nin gözlerinin içine baktı. "Ne bildiğini sanıyorsan yanılıyorsun," dedi.

Josie ceketinin iç cebinden katlanmış bir kâğıt tomarı çıkardı, çıkardıklarını masaya koyup eliyle düzleştirdi ve Gretchen'in önüne itti.

"Okuma gözlüğüm yanımda değil," dedi Gretchen.

Loughlin gözlüğünü başının tepesinden indirip Gretchen'a verdi. "Ben de kırklar kulübümdenim," dedi şaka yollu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Gretchen.

Gözlüğü taktı, burnunun ucuna kaydırıp okumaya başladı. Birkaç dakika sonra başını kaldırıp Josie'ye baktı. "Nedir bu?"

"Bir otopsi raporu," diye yanıtladı Josie.

"Anlamıyorum."

Josie parmağıyla gösterdi. “Kasabamda cinayet işleyebileceğini sanan son seri katilin otopsi raporu.”

“Tanrım,” dedi Gretchen hafifçe ürpererek.

“Ruh Eşi Katili’nin Denton’da olduğunu biliyorum, Gretchen.”

Gretchen’in yüzündeki azıcık renk de akıp gitti. “Hayır,” dedi kurbağalarinkini andıran bir sesle.

“Omar’ın garaj yolunda vurulduğu gün onun da orada olduğunu biliyorum.”

“Hayır.”

“Onun peşine düşeceğim.”

“Tanrım, hayır.”

“Bunu kendi başıma yapabilirim ya da bana yardım edersin.”

Gretchen’in suratında âdeta bir kapı kapandı. Gözleri Josie’nin yüzünü terk edip başının arkasındaki duvara kenetlendi. Boş boş bakıyordu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Gretchen, Ethan’dan haberim var. Onun senin oğlun olduğunu biliyorum.”

Gretchen bir şaşkınlık nidası koyvermemek için ağzını çarpıttı. Yine de konuşmadı.

“Bana Billy’den bahset,” dedi Josie.

Uzun bir sessizlik oldu. Gretchen’in parmakları önündeki kâğıtlardan birinin köşesini katlayıp katlayıp açıyordu. “Billy benim kocamdı. Birbirimize sıırıslıklam âşıktık, sonra öldü.”

“Onu Ruh Eşi Katili öldürdü.”

Gretchen tek kelime etmedi.

Josie farklı bir yoldan gitmeyi denerdi. “Billy’nin Şeytanın Usturası’na yamanma fırsatını bulamadığını biliyorum. Jack Starkey bana her şeyi anlattı.”

Gretchen’in suratında beliren şaşkınlık o kadar çabuk gözden kayboldu ki Josie az daha bunu kaçıracaktı. Konuşmayı sürdürdü. “Ama yamanmaya yakındı. Linc Shore’la etle tırnak gibiydiler, öyle değil mi?”

Josie bekledi ve Gretchen'dan cevap gelmeyince, "Aralarında ne geçti?" diye sordu.

"Aralarında bir şey geçtiğini nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Gretchen fakat sesi Josie'nin duymakta zorlanacağı kadar alçaktı.

"Çünkü Linc'in senin için ne yaptığını biliyorum. Şayet Billy'ye borçlu hissetmeseydi hayatta böyle bir işe kalkışmazdı. Peki ne oldu?"

Biraz daha sessizlik. Gretchen, Loughlin'e baktığı anda kadın ellerini kaldırdı. "Ben de bunları ilk kez duyuyorum ve şimdiye kadar Omar'ın vurulmasıyla pek ilgisi varmış gibi görünmüyor."

Gretchen sandalyesinde kıpırdanarak bir kez daha Josie'ye döndü. "Billy onun hayatını kurtardı. Billy ölmeden çok uzun süre önceydi. Birkaç aydır gizli görevdeydi, Şeytanın Usturası'na girebilmesi için ona kefil olacak birini arıyordu. Billy bir dükânın önünde aylaklık ederken Linc kaldırımın kenarına park etmiş. O esnada otoparktan çıkmakta olan bir kadın direksiyon başında kalp krizi geçirmiş ve az daha Linc'i ezecekmiş."

"Bu yamanmasını mı sağladı?" diye sordu Josie.

Gretchen kafasını iki yana salladı. "Hayır. Yamanmak o kadar da kolay değil. Fakat Linc bunu hiç unutmadı. Diğer adamlardan biri Billy'ye kefil olmak isteyince onayladı. Arada sırada Billy'ye kolay işler verirdi. Onu kayırdığını belli etmemeliydi fakat Billy o gün orada yaptığını Linc'in asla unutmadığına yeminler ederdi."

"Belli ki unutmamış," dedi Josie. "Billy öldürüldükten sonra Linc'i nasıl buldun?"

"Bulunması zor bir adam değildi. O herifler hep aynı barda takılırlardı. Oraya gitmekle az daha canımdan olacaktım."

"Ona hamile olduğunu söyledin mi?"

Gretchen bir süre kıpırdamadan öylece dursa da nihayet başıyla onayladı.

“Bebeğin Billy’den olmadığını biliyor muydun?”

“Hayır. Bilmiyordum. Fakat Billy’nin bebeği olmadığı kanısındaydım çünkü neredeyse iki yıl boyunca bir kere bile doğum kontrol yöntemlerine başvurmadığımız ve korunmadığımız hâlde hamile kalmamıştım. Ama sonra bir gece...” Sesi cılızlaşarak yitip gitti ve cümlesini tamamlayamadı.

“Bebeğin Ruh Eşi Katili’nden olduğunu düşündüğünü Linc’le paylaştın mı?”

Gretchen başıyla onayladı. “Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim korunmaya muhtaç olduğumdu. Polis becerememişti, onu benden uzak tutamamıştı. Onlardan biri olduğunu düşündüm. Şeytanın Usturası’nın beni saklayabileceğini biliyordum. Billy’den türlü türlü hikâyeler dinlemiştim. Seri katil olsa da olmasa da o herifin onları aşamayacağını biliyordum.”

“Bebeği evlatlık vermek kimin fikriydi?”

Gretchen dudaklarını yaladı. “Linc’in fikriydi. Bebek doğduktan sonra sonsuza dek Şeytanın Usturası’nın yanında kalamayacağımı anladım. Linc’in himayesinde olmama rağmen ayak altında dolaşmam hâlâ pek çoğunun sinirini bozuyordu. Fakat bebekle birlikte dönemezdim. Bizi bulursa ne olurdu? Bebeğin kendisinden olduğunu öğrenirse? Onu öldüreceğinden korktum. Ayrıca anne olmaya hazır değildim. Aslında seve seve yapardım fakat hem annelik yapıp hem de bebeğimi bir seri katilden koruyamazdım. Hiçbir gelirim yoktu ve sonsuza dek insanların iyilikseverliğine bel bağlayamazdım.”

“Onu neden babaannenle büyükbabana götürmedin?” diye sordu Josie.

“Bizi yine de bulacağından korktum. Beni bulup başladığı işi bitirmesi mesele değildi fakat o canavarın gerçeği öğrenmesi hâlinde oğlum asla güvende olmazdı. Anlamıyorsun. Bilmiyorsun... Annemin şeytanın teki olduğunu sanırdım fakat o herifin yanında melek gibi kaldı.”

Josie önce Wilkins çiftinin evini, sonra da bir seri katille bizzat yaşadığı yakın ve kişisel deneyimi düşündü. “Galiba anlayabiliyorum.”

“Gençtim,” dedi Gretchen. “Toy ve aptaldım. O vakitler pek fazla seçeneğim varmış gibi gelmedi. Tek amacım, yapmak istediğim tek şey çocuğumu korumaktı.”

“Sana inanıyorum,” dedi Josie.

“O yüzden Şeytanın Usturası bana işkence yapmış, sonra da bir yol kenarına atmış gibi göstermek zorundaydık. Bu Ruh Eşi Katili vakasında çalışan, ATF’sinden tutun da Seattle Polis Teşkilatı’na herkesin kulağına giderdi. Hâliyle o da duyardı. Hamile olduğumdan haberi bile olmazdı. Neticede kimsenin haberi yoktu. Asla da olmayacaktı fakat...”

Konuşmayı kesti. Yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Ethan Robinson ve James Omar gerçeği öğrendi. James Omar’ın seni aradığı güne kadar Seth Cole’un oğlun olduğunu sanıyordun, öyle değil mi?”

Gretchen başıyla onayladı. Artık gözyaşları sel olmuş akıyordu.

“Shore/Cole cinayetini o kadar kişiselleştirmenin nedeni buydu. Linc ihtiyacın olduğunda imdadına koşmuştu ve Cole’un oğlun olduğuna inanıyordun,” dedi Josie.

“Linc’e o kadar kızgındım ki! Bana söz vermişti. Oğlum normal bir ailenin yaşadığı normal bir eve gidecekti. Başka bir eyalette ona borçlu olan bir mahkeme görevlisi vardı. Linc o mahkeme görevlisinin oğlumu bebek isteyen bir çiftte evlatlık vermemize yardımcı olabilecek tanıdıkları olduğunu söyledi. Paralar alınıp verildi. Fakat ben hiçbir şey görmedim. Hiç dâhil olmadım. Linc’in verdiği söz dışında hiçbir şey bilmiyordum. Oğlumun yerini öğrenmeyi de istemedim çünkü bu bilginin işkence zoruyla ağızından alınması riskini göze alamazdım.”

“Derken Shore/Cole vakasını üstlendin ve soruşturma esnasında Cole’un evlatlık olduğunu öğrendin—”

“Ve benim oğlum olduğunu sandım. Yoksa Linc’le Doğu Yakası’nda ne işi olsundu ki? Elimde hiçbir kanıt yoktu ama oğlumun yasını tuttum ve katillerini hapse tıktım.”

“Günün birinde James Omar’dan bir telefon aldın.”

Gretchen yanıt vermedi.

“Gretchen, Omar’ın gömleğinin yakasına iliştirilmiş vaziyette bulduğumuz fotoğrafın Ruh Eşi Katili’nin 2004 yılında girdiği evden alındığını doğruladık. Elimizde DNA örneği var. Arabanda bir saç teli bulduk, o da ona ait çıktı. Ayrıca Denton’da bir çift öldürdü ve orada da DNA’sını bıraktı.”

Josie blöf yapıyordu çünkü DNA testinin sonuçları hâlâ eline geçmemişti fakat ikisinin de Ruh Eşi Katili’ne ait çıkacağından emindi.

Ne var ki Gretchen’in ağzını bıçak açmıyordu.

“Omar’ın tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu çözemedim ama seni iki defa aradığını ve son aramasının ardından onunla görüşmek üzere karakoldan ayrıldığını biliyoruz. Omar’ın ve ev arkadaşının seninle ilgili bir planı olduğunu biliyoruz çünkü mesajlarında öyle olduğunu ima etmişler. Omar’ın ev arkadaşıyla görüşmek istedik ama Ethan vurulma olayından sonra kayıplara karıştı. Bu çocukların ne haltlar karıştırdığını merak edip durdum. Senden istedikleri şeyin Ruh Eşi Katili’yle hiçbir ilgisi yok muydu? Omar’ın tek suçu yanlış zamanda yanlış yerde olmak mıydı? Ruh Eşi Katili’nin nihayet izini bulduğu ve 1994 yılında başladığı işi bitirmeye geldiği anda orada olması bir tesadüf müydü?”

Gretchen sessizliğini bozmadı.

Josie bastırmayı sürdürdü. “Öyleyse neden Ruh Eşi Katili’ni koruyorsun? Bu mahlukun suçunu neden üstleniyorsun?”

“James Omar’ın ölümünden ben sorumluyum,” dedi Gretchen.

“O oğlanı sen vurmadın,” dedi Josie. “Neden yalan söylüyorsun?”

“Çünkü ölümünden ben sorumluyum.”

“Tetiği çeken kişi sorumlu. Burada sana yardım etmeye çalışıyorum, Gretchen.”

“Ethan nerede?”

“Bilmiyoruz.”

Gretchen bir kere daha içine kapandı. Josie birkaç dakika boyunca ağzını açıp bir şey söylemesini, soru sormasını bekledi fakat az evvelki boş bakış geri dönmüştü.

“Bence şöyle oldu,” dedi Josie. “Ethan lisedeyken evlatlık olduğunu öğrendi. O günden beri içi içini yedi. Üniversitede epigenetik üzerine çalışan James Omar’la tanıştı. Belki de James, *Hey! Biyolojik akrabalarını bulmana yardımcı olabilirim*, falan demiştir. Bana kalırsa James ve Ethan seni ilk bulanlar oldu. Senin değil de kuzenlerinin ya da belki de uzak akrabalarının soyağacı sitelerine gönderdiği DNA örneklerinden. Bu sitelerde DNA profili bulunan akrabalarının soyağacını didikle-yerek seni bulduklarını düşünüyorum. Bence Ethan senin Ruh Eşi Katili’nin kurbanlarından biri olduğunu anladı. Bilmem biliyor musun ama ergenliğinden beri seri katillere takıntılıymış. Kriminoloji okumuş. Seri katillerle ilgili kitapları elinden düşürmezmiş. Ruh Eşi Katili hakkında bir kitap yazıldığından haberin var mıydı?”

Gretchen yanıt vermedi.

“Öyle bir kitap var. Ruh Eşi Katili vakasıyla ilgili bir foruma baktım. Bu kitap hakkında orada bir başlık vardı. Aynı kitabı Omar’la Ethan’ın oturdukları daireye gittiğimde de görmüştüm. O sırada kitabın mahiyetinden ve öneminden habersizdim, o yüzden dün gece ev sahiplerini arayıp ondan daireye gitmesini ve kitabın orada olduğunu teyit etmesini istedim. Anlayacağın Ethan zaten vakadan haberdardı. Ethan’ın koleksiyonundaki kitaplardan bir diğerinin ne olduğunu bilmek ister misin? Kırk yıl boyunca çözülememişken polislerin bir soyağacı sitesini kullanarak önce katilin uzak akrabalarına, sonra da katile ulaştık-

ları bir vakayla ilgiliydi. Bence bir şekilde bağlantıyı kurdu ve ardından kafa kafaya verip aynı yöntemi baba tarafında denediler. Ruh Eşi Katili'ni bulmuş olmalılar fakat yetkililerle temas kurmak yerine anne ve babayı mutlu bir aile tablosunda oğullarıyla buluşturma planıyla çıkageldiler ya da belki de Ethan katili ayağına getirerek eski defterleri kapamanı sağlayabileceğini düşündü. Neticede onu tanıyacaktın ve artık bir polis memuru olduğundan onu tutuklayacaktın. Kendi kahramanın olacaktın. Ethan'ın ikinizi neden bir araya getirmeye çalıştığından emin değilim fakat Ethan soğukkanlı bir katille muhatap olduklarını biliyordu. Korktu. O ve James, onun yerine James'in gitmesinde karar kıldılar. Bu şekilde olur da adam zıvanadan çıkarsa James, *Ben senin oğlun değilim*, deyip az biraz zaman kazanabilecekti çünkü katil öz oğlunu görmek isteyecekti."

Gretchen'in alt dudağı titredi.

"Fakat bir terslik oldu. Planları geri tepti. Omar sizinle uzaktan yakından alakası olmadığını, oğlunuzun Ethan olduğunu söyledi. Ruh Eşi Katili ise Omar'ı vurup seni kaçırdı. Neden gitmene izin verdiğini bilmiyorum. Belki korkundan keyif alıyordur, ne de olsa uzun yıllardır onun korkusuyla yaşıyorsun. Belki de oyun oynamaktan hoşlanıyordur. Her ne olursa olsun onunla bir anlaşma yaptığın kanısındayım. Mantıklı gelen tek seçenek bu. Ethan'ı rahat bırakması karşılığında Omar'ın cinayetini üstlenecek ve olay ânında orada senden başkası yokmuş gibi davranacaktın. Ethan'ı sana karşı kullanıyor ve sen Ethan'ı bulup onu polis korumasına alana ve ardından Ruh Eşi Katili'ni enseleyip tutuklayana kadar Ethan'ı öldürebilir. Ethan onun adını bilse de yüzünü hiç görmedi. Yani Ruh Eşi Katili dibine kadar girse dahi onu tanıyamaz ki bu da katili oğlun açısından daha tehlikeli kılıyor. Oğlunu korumanın tek yolunun onunla yaptığın anlaşmaya sadık kalmaktan geçtiğini düşünüyorsun. Başka çarenin olmadığını düşünüyorsun."

Gretchen'in yanaklarından yaşlar akmaya devam ediyordu.

“Ethan onun elinde değil,” dedi Josie. “Ethan ortadan kayboldu. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Ne polis ne okuldaki arkadaşları ne de babası. Kimse. Ruh Eşi Katili onu bulamayacak.”

Gretchen’in suratında rahatlamadan eser yoktu. Josie’ye inanmıyordu. Keza Ethan’ın güvende olduğuna da.

“Ruh Eşi Katili’nin peşine düşeceğim, Gretchen. Şimdilik Omar’ı bu işin dışında tutacağım. En azından katili enseleyene ve Ethan’ı sağ salım bulana dek. Fakat Denton’da bir çifti öldürdü ve yaptığının cezasını çekmesi gerekiyor.”

“Lütfen yapma,” diye inledi Gretchen.

Josie’nin içi sızladı. “Onu yakalayacağım. Bir kişinin daha kılına zarar gelmeyecek.”

“Nasıl?” diye sordu Gretchen. “Onu nasıl yakalayacaksın? O bir hayalet. Kim olduğunu bile bilmiyorum; yüzünü gördüm ama kim olduğunu bilmiyorum.”

“Ethan biliyor. Ethan ve James onun yerini buldular.”

“Az evvel Ethan’ın kayıp olduğunu söylemedin mi?” dedi Gretchen.

“Ethan’ın fotoğrafını basına vereceğiz ve halktan onun yerini bulmamıza yardım etmesini isteyeceğiz. Bu arada sen de polis ressamına robot resim çizdirirsin,” dedi Josie.

“Yapamam. Dediğini yapamam. Sen de Ethan’ı o şekilde ifşa edemezsin. Katil bizden hep bir adım önde olacaktır.” Josie’ye doğru eğilerek sesini alçalttı. “Bence o bizden biri.”

“Polis mi?” dedi Josie. “Starkey ikinizin de öyle düşündüğünüzden bahsetti. Fakat Gretchen, o bizimkilerden biri olamaz. Bunu sen de biliyorsun.”

“Çok riskli,” dedi Gretchen. “Lütfen. Lütfen oğlumu tehlikeye atma.”

Josie tek elini kaldırdı. “Pekâlâ, tamam. Ethan’ı unutalım. Bize eşkâl ver. Robot resmin onu Wilkinslerin evinin yakınında gören bir tanık tarafından çizdirildiğini söyleriz.”

Gretchen kafasını iki yana salladı. "Yapamam. Anlar. Robot resmi benim çizdirdiğimi anlar. Lütfen."

"Bize yardım etmezsen adalete engel olmakla suçlanabilirsin," dedi Loughlin.

"Gretchen... Bu herifin peşine düşmek zorundayız," dedi Josie. "Yaptığınız anlaşmaya sadık kalacağını mı sanıyorsun? O bir katil. Sence gerçekten öldürmekten vazgeçecek mi?"

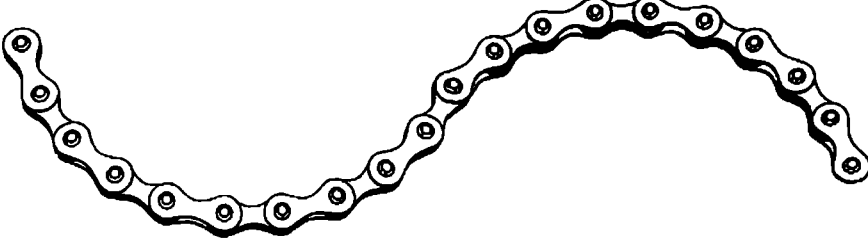
"Yapma," dedi Gretchen.

Josie ayağa kalktı. "İşimi yapmak zorundayım, Gretchen. Bana yardım etsen de etmesen de o herifi enseleyeceğim."

Josie nefesini tutup bekledi fakat Gretchen tek kelime bile etmedi. En nihayetinde Loughlin iç geçirip ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. Josie de Loughlin'in peşi sıra odadan çıkmak üzereydi ki Gretchen'in sandalyesinin yere sürtündüğünü duydu fakat o yana dönmesine kalmadan Gretchen'in elleri onu omuzlarından sıkıca kavradı. Gretchen onu duvara çarparken ellerini kaldırıp yüzünü korumaya bile zor zaman buldu. Arkasında bağırışlar duydu ve saniyeler sonra Loughlin, Bowen ve bir gardiyan Gretchen'i sürükleyerek ondan uzaklaştırdı fakat Gretchen yine de Josie'nin kulağına eğilip umutsuz, telaşlı bir sesle fısıldamayı başarmıştı.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var. Sadece biraz daha."

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josie yanında kullanılmamış bir buz torbasıyla bölge hapishanesinin revirindeki bir sedyede oturuyordu. Noah kollarını kavuşturmuş vaziyette tam karşısındaki duvara yaslanmıştı. Birlikte doktoru bekliyorlardı.

“Saçmalık,” dedi Josie. “Ben iyiyim. Kafamı çarpmadım.”

“Bırak da doktor sana bir baksın,” dedi Noah.

“Yaralanmadım,” dedi Josie. “Beni yaralamadı. Kazaydı.”

Noah güldü. “Seni yanlışlıkla mı tuttuğu gibi duvara çaldı?”

“Beni duvara çalmadı. Hiçbir yerimi çarpmadım. Bu yüzden cezalandırılmasını istemiyorum.”

“Zaten tek kişilik hücrede tutuluyor. Şu saatten sonra ziyaretçisi olduğunda mecburen zincirlenecek.”

Loughlin doktorun peşinden içeri girdi. Doktor, Josie’nin gözlerine küçük bir fener tutarken de “Robot resim çizdirmeyecek,” dedi.

“Hadi canım,” dedi Josie. Doktor ona bir dizi soru sordu ve Josie hepsini seri bir şekilde yanıtladı. Nihayet gitmesine izin verildi.

Üç dedektif birlikte otoparka çıktılar. Noah ve Loughlin gün içinde öğrendiklerini tartışırken Josie’nin aklı, Gretchen’in kulağına fısıldadığı sözcüklere kayıp duruyordu.

Ne için daha fazla zamana ihtiyacı vardı?

Josie, Gretchen'in ne dediğini anlatmak için Noah'yla arabada yalnız kalmayı bekledi fakat Noah da bundan hiçbir anlam çıkaramadı. "Geri dönüp ona soralım," dedi. "Bowen'dan ona sormasını isteyelim."

"Hayır," dedi Josie. "Belli ki sadece benim duymamı istedi yoksa Loughlin'in önünde söylerdi. O sözler yalnızca benim içindi."

"Ve sen de bana söylüyorsun."

Josie, Noah'nın omzuna elinin tersiyle bir tane vurdu. "Bunu çözmemeye yardım etmen gerekiyor."

"Pekâlâ. Niye daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu kestiremiyorum. Neticede hapiste."

Josie'nin cep telefonu çaldı. Ekrandaki ismi görür görmez inledi. "Arayan Chitwood," dedi Noah'ya. Josie telefonu açtığı anda, "Quinn," diye kükredi adam.

Hırıltılı sesi telefonda da yüz yüzeyleken olduğu kadar gürdü. "Quinn, Wilkins çiftinin evinden istediğin DNA eşleşmesi geldi. Henüz Gretchen'in arabasındaki saç telinden haber yok. Wilkins çiftinin evinde bulunan DNA federal veritabanında aratıldı ve Seattle'ın şu meşhur Ruh Eşi Katili'yle eşleştiği tespit edildi. Yani iyi iş çıkardın. Şimdi o kışını buraya getir çünkü bir basın toplantısı yapmamız gerekiyor ve bahsettiğimiz herif azılı bir hanım düşmanı olduğundan bence mikrofonun başındaki sen olmalısın. Bu onu gerçekten uyuz edecektir."

Josie tek kelime bile edemedi telefon kapandı.

"Kelimesi kelimesine duydum," dedi Noah. "Konuşmanın en tuhaf kısmının hangisi olduğuna bir türlü karar veremiyorum: Sana iyi iş çıkardığını söylemesi mi, *azılı hanım düşmanı* demesi mi yoksa bir seri katili uyuz etmeye çalışmanı önermesi mi?"

Josie güldü, sonra Noah da ona katıldı. Hâl böyle olunca Josie biraz daha güldü. Hafta başından beri yaşadıklarından sonra gülmek ikisine de iyi gelmişti.

Fakat sadece birkaç saniye sonra arabada az evvelki neşeden eser kalmadı. Hâlâ yakalamaları gereken bir katil vardı.

“Gretchen biraz daha zaman istemişti ya,” dedi Noah ortamdaki değişimi hissederek, “bence istediği olacak.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki elimizde tek bir ipucu bile yokken basın toplantısı düzenlemek sana mantıklı geliyor mu? Halka herkesin öldüğünü sandığı bir seri katilin bilinen son cinayetinden on dört yıl sonra avlanma bölgesini değiştirip Denton’da terör estirmeye başladığını mı söyleyeceğiz? Sonra ne olacak? Katilin o olduğundan haberdar olduğumuzu anlayacak. Oysa kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz.”

Josie inledi. “Haklısın. Elimizde somut bir ipucu olmadan bunu cümle âleme duyurmanın doğru olacağından emin değilim. Tekrar kabuğuna çekilebilir. Bir daha kimse onu görmez.”

“Ethan’ı bulabilirsek işler değişir. Ethan onun kim olduğunu biliyor. Neticede o ve James onu buldular,” dedi Noah.

“Evet ama bütün araştırmayı Ethan’ın bilgisayarından yaptılar ve o da kaybolduğu esnada yanındaydı. Anlayacağın bunun bize hiçbir faydası yok.”

“Pekâlâ, Gretchen katilin Seattle Polis Teşkilatı’ndan olduğunu düşünüyor. Doğu Yakası’na taşınmış veya şu sıralar bu taraflarda tatilde olan emniyet mensuplarının izini sürebilir miyiz?” diye sordu Noah.

“Sürebiliriz,” dedi Josie. “Ayrıca dediğini yapmaktan başka çaremiz kalmamış olabilir ama bu adam sahiden emniyet güçlerindense durumu enine boyuna değerlendirmeden onu teyakkuza geçirme riskini almasak daha iyi olur. Seattle Polis Teşkilatı’na tek bir telefon açmamızla neler çevirdiğimizi öğrenir ve sırra kadem basar. Gerçi...”

“Ne oldu?”

“Katil emniyet mensubu olsaydı DNA’sı veritabanlarından birinde olurdu. Şimdiye kadar muhakkak bir eşleşme yakalardık.”

“Doğru.”

“O hâlde belki de değildir. Dava materyallerine tekrar bakmam gerek,” dedi Josie.

Noah ayağını gazdan çekti. Josie etrafına bakındığında karakoldan sadece birkaç blok uzakta olduklarını anladı.

“Bu curcuna da ne?” diye homurdandı Noah trafik keşme-keşinin arkasına yanaşırken. Az ileride devriye araçları ve bir ambulans meskûn bir sokağın yarısını kapatmıştı. Josie evlerden birinin önünde devriye memurlarının dolandığını görebiliyordu.

“Kenara çek,” dedi. “İnip bakalım.”

Noah bu trafikte muhtemelen asla çıkamayacakları bir park yeri buldu kaldırımın kenarında. Eve yaklaşırlarken Josie ambulansın arka kapılarının ardına kadar açık olduğunu gördü. İçeride sedyede oturan bir kadın vardı; yüzü tarumar olmuştu ve kan revan içindeydi. Owen ona doğru eğilmiş, suratındaki kanları katlanmış bir gazlı bez parçasıyla nazikçe silmekle meşguldü. Josie gözlerini kısarak kadına baktı ve önceki gün ilgilendiği aile içi şiddet ihbarında bulunan kadının ta kendisi olduğunu gördü. Noah üniformalı memurlara doğru yürümeyi sürdürürken Josie ambulansın arkasına biniverdi.

“Davacı olmaya hazırım,” dedi kadın.

Josie başıyla onayladı. “Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım.” Sonra Owen’a döndü. “Yaralarını kayıt altına alabilmemiz için onu bir an önce hastaneye götür.”

“Tamamdır,” dedi Owen.

“Sizinle orada buluşurum,” dedi Josie ambulandan inerken.

Owen’ın kadına belediye’nin yeni açtığı kadın merkezinden ve sığınma evinden bahsettiğini duydu. Kocasını parmaklıklar ardına gönderilene dek kadının kendini korumak zorunda olduğunu Josie de pekâlâ biliyordu.

“Eskiden hastanenin oradaydı,” diyerek anlatmayı sürdürüyordu Owen. “Fakat yenisi çok daha güzel. Biraz sapa bir yerde kalıyor. Şu şeydeki yolu biliyor musunuz? Denton Doğu...”

Josie gerisini dinlemedi. Kalbi tekledi.

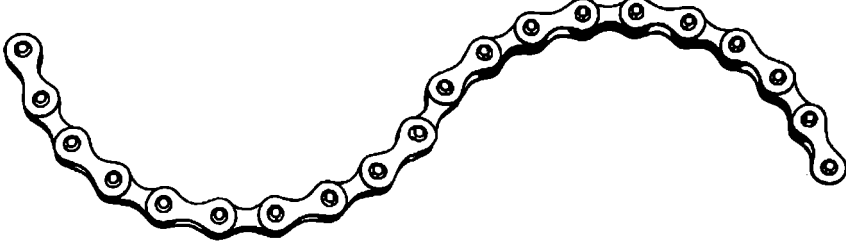
Noah'ya bakındı. Gözleri buluştuğunda Noah konuşmakta olduğu polisler bir şeyler söyleyip Josie'nin yanına geldi. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Bu aile içi şiddet vakasını sen alabilir misin?" dedi Josie. "Acilen karakola gidip Omar'ın telefon kayıtlarına bir kere daha bakmam gerekiyor."

"Elbette," dedi Noah. "Neler oluyor?"

"Galiba Ruh Eşi Katili'nin kimliğini nasıl bulacağımı biliyorum."

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“**Q**uinn!” diye bağırdı Chitwood, Josie ortak alana adım atar atmaz. Kafasının tepesinde uçuşan beyaz saçlarıyla ofisinin kapısına çıkmıştı. Josie’nin arkasına baktı. “Ekürin nerede?”

Josie masasındaki evrak yığınıni karıştırdı. “Fraley mi? Yol üstünde bir vakaya denk geldik. Mağdurun ifadesini almak için hastaneye gitmek zorunda kaldı.”

“Yani kurban hâlâ hayatta?”

Telefon dökümü masasında değildi. Diğer tarafa geçip Noah’nın masasındaki raporları karıştırmaya başladı. “Aile içi şiddet vakasıydı.”

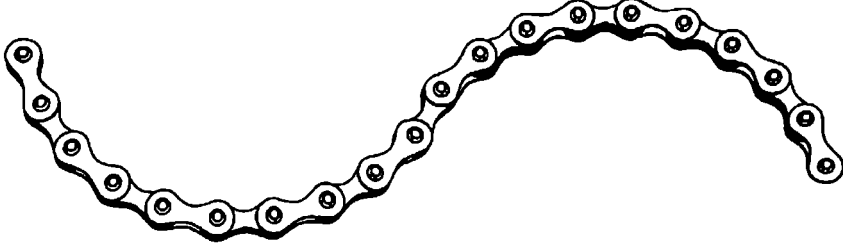
“Şu Ruh Eşi Katili hakkında konuşmamız gerek,” dedi Chitwood. “Aynı görüşte olduğumuzdan emin olmak istiyorum.”

“Ben de,” dedi Josie. Ve Omar’ın telefon kayıtlarının dökümünü nihayet buldu. “Bize birkaç saat verin.”

Josie adamın itiraz etmesini bekledi; neticede hiçbir şey için onlara ek süre tanımazdı fakat Chitwood, Josie’ye bir an daha baktıktan sonra tek eliyle kapının kasasına vurup, “İki saat sonra Fraley’yle birlikte odamda hazır olun. Elinizde ne varsa getirin, anlaşıldı mı?” dedi.

Josie başıyla onaylayıp, “Anlaşıldı,” diye mırıldandı fakat telaşla sayfaları çeviriyor, Omar’ın telefon dökümünün ellerine geçtiği gün gördüğü arama kaydını arıyordu. Tek seferlik olduğundan yanlış numara sandığı arama kaydını. Ölümünden iki hafta önce Norristown’daki gönüllü ambulans şirketine yaptığı o aramayı. Josie sayfaları kaptığı gibi masasına dönüp bilgisayarını açtı. Şirketin adını Google’da arattı ve telefona kimi istemesi gerektiğini netleştirir netleştirmeden numarayı çevirdi.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

İki saat sonra Josie göğsüne bastırıldığı bir tomar kâğıtla Chitwood'un masasının karşısında dikiliyordu. Noah hastaneden dönüş yolundaydı. Chitwood'un masanın altında yere vurduğu iskarpininin *tık tık tık* sesi odayı dolduruyordu. Göstere göstere Josie'nin başının yukarısındaki saate baktı. "Bütün günümü size ayıracak değilim, Quinn," dedi.

"Noah şimdi gelir," dedi Josie. "Sadece bir dakika daha."

Chitwood'un daha fazla verip veriştirmesine kalmadan Noah koşarak odaya daldı. Biraz nefes nefeseydi. Kendini bir sandalyeye bırakıp beklenti dolu gözlerle önce Josie'ye, sonra Chitwood'a baktı.

"Bize katıldığın ne iyi oldu," dedi Chitwood.

Noah adamın dokundurmasını duymazdan gelip Josie'ye döndü. "Ne buldun?"

"Ruh Eşi Katili emniyet mensubu değil," dedi Josie. İkisinin de eline birer deste kâğıt tutuşturdu. "Bugün şu aile içi şiddet hadisesine müdahale ettiğimizde Owen'm mağdura kadın sığınma evinin yerinden bahsettiğine kulak misafiri oldum."

"Owen kim yahu?" dedi Chitwood.

"Paramediklerden biri," dedi Noah. "Bu teşkilattaki herkesten daha çok nöbet tutuyor."

“Eee?” dedi Chitwood. “Bu muhitte yaşayan bir paramedik aile içi şiddet mağdurlarının nereye gittiğini bilir. Bunun Ruh Eşi Katili’yle ne alakası var?”

“Ruh Eşi Katili bir paramedik,” dedi Josie.

İki adam da Josie’ye bön bön baktı. Chitwood tipik şüpheliğiyle –ki Josie bunun adamın normal yüz ifadesi olduğunu düşünmeye başlıyordu– Noah ise gittikçe artan bir farkındalıkla.

“Neredeyse tüm olay yerlerinde bulunurlar,” dedi Noah. “Tedavi edilecek kimse olmasa bile cesetleri morga götürürler.”

“Polislerle araları iyidir,” dedi Josie. “Bildiklerimizi onlara anlatırız. Onları ekibimizin bir parçası olarak görürüz. Şehirde işlenen şiddet suçları hakkında en az bizim kadar bilgi sahibidirler. Burada, yani Denton’da olay mahallerine intikal eden paramediklerle aramızın gayet iyi olduğunun farkındayım. Onlardan birinin konuşmalarımıza kulak misafiri olması ya da memurlardan biriyle samimiyeti iyice ilerletip öylesine sorular sorması hiç de zor olmazdı.”

“Gretchen’i her defasında işte böyle buldu,” dedi Noah, Josie’ye ayak uydurarak. “Tek yapması gereken istediği bir olay mahallinde Seattle Polis Teşkilatı’ndaki kankalarının yanına gidip Ruh Eşi Katili’nin hayatta kalan yegâne kurbanından bahis açmak, üzgün görünmek ve masumane sorular sormaktı.”

“FBI profilinde çok manipülatif biri olduğu söyleniyordu,” dedi Josie. “Gözünüzde canlandırırsanız. Rastgele bir olay mahalline gidiyor. Ortalık insan kaynıyor. Bir şekilde konuyu Ruh Eşi Katili’ne getiriyor. Hatta belki, *Dostum, buraya gelirken yine Ruh Eşi Katili’nin marifetlerinden biriyle karşılaşacağım diye aklım çıktı. O herif yüzünden bütün şehir diken üstünde. Şu son hanımın hayatta kaldığına hâlâ inanamıyorum*, diyor ve o noktadan sonra konuşma derinleşiyor.”

“Muhtemelen sağ salim kurtulduğuna ne kadar sevindiğinden dem vurup şimdilerde ne âlemdede olduğunu soruyordu ve polis teşkilatındaki kankalarının aklına hiç kötü bir şey gelmi-

yordu,” diye ekledi Noah. “Benim aklıma yattı. Normalde her şeyi gizli tutmamız gerekiyor fakat bu gibi durumlarda sınırlar bulanıklaşır. Neticede acil tıp teknisyenlerine ihtiyacımız var. Onlardan her şeyi saklamamız imkânsız.”

Chitwood kollarını göğsünde kavuşturdu. İlk kez sesi normal bir yükseklikte çıktı. “Ben ikna oldum,” dedi. “Ruh Eşi Katili bir paramedik. 1993 ila 1994 yılları arasında Seattle’daki Ruh Eşi Katili olay mahallerine intikal eden paramediklerin listesini yapın.”

“Elimde bundan çok daha iyisi var,” dedi Josie. “Onu buldum.” Ellerindeki dosyaları işaret etti. “James Omar ölümünden iki hafta önce Philadelphia’nın hemen dışındaki Norristown’da bulunan gönüllü bir ambulans şirketine tek bir arama yapmış. Yanlış numara olduğunu sanmıştım. Philadelphia’dan bir yüksek lisans öğrencisi neden gönüllü bir ambulans şirketini arasın ki? Bu yüzden akıl hocası Profesör Larson’a ve babasına telefon ettim, onlara son zamanlarda kaza geçirdi mi veya hastanede yattı mı diye sordum. Amacım mevzubahis ambulans şirketiyle iletişim kurmasını gerektirecek bir neden bulmaktı fakat ortada hiçbir sebep yoktu. Hâl böyle olunca şirketi araştırdım, müdürün adını buldum ve onu aradım.”

“Müdürün Ruh Eşi Katili olmadığından emin misin?” diye sordu Chitwood.

Josie başıyla onayladı. “Adamı araştırdım. Hayatı boyunca Pennsylvania’daki Montgomery County’de yaşamış ve Ruh Eşi Katili olamayacak kadar genç. Çok yardımcı oldu. Olan biteni öğrendikten sonra mahkeme emri diye bile tutturmadı. Beş yıl önce şirkete katılan ve şu anda altmış üç yaşında olan tek bir paramedik varmış.”

“Altmış üç,” dedi Noah. “Peki ne tür bir iş yapıyormuş?”

“Müdürü çoğu zaman ambulansı onun kullandığını söyledi; bölgeyi öğrenmek için bir sürü eğitime katılmış. Ağır kaldırmaya pek yanaşmıyormuş ama müdürü hayli formda oldu-

ğunu söyledi. Gönüllü çalışıyormuş. Öğrenebildiğim kadarıyla Seattle'da yaşarken erkenden emekli olmuş ve oradan buraya taşınmış. Hünerli bir avcıymış."

"Bu da FBI profilinde vardı," diyerek araya girdi Noah.

"Evet. Tarife uyuyor." Josie adamın ehliyetinin fotokopisini çıkardı. Fotoğraf saçları ağarıp seyreliymiş, sert hatlı, beyaz bir adama aitti. İnsanın içine işleyen kahverengi gözleri kameraya meydan okurcasına bakıyordu. Ehliyet fotoğrafındansa sabıka fotoğrafına benziyordu. Bu fotoğrafın Josie'nin tüylerini diken diken etmesinin nedeni belki de masum insanlara neler çektiğinden haberdar olmasıydı. "Ed O'Hara. Seattle Polis Teşkilatı'nı arayıp 2004 yılında öldürülen Neal çiftinin cinayetini çözmeye çalışan ekiptekilerden biriyle konuştum. O'Hara'yı hatırlamadı fakat yaşlıca dedektiflerden birkaçı hatırladı. Hep ayak altında olduğunu, arı gibi çalıştığını söylediler. 1998 senesinde evlenmiş ve bir kızı olmuş fakat birtakım ailevi sorunlar yaşanmış ve en nihayetinde kadın kızını da alıp onu terk etmiş."

"Ailevi sorunlar derken..." dedi Noah. "Kadını dövüyor muymuş?"

"Evet."

"Kaçıp kurtulduğu için şanslı," dedi Chitwood.

Josie başıyla onayladı. "Norristown'daki şirketin müdürü neredeyse iki haftadır ortalıkta gözükmediğini söyledi. Birkaç vardiyayı devralması için onu aramışlar fakat telefonuna cevap vermemiş. Günlerdir onu gören olmamış. Norristown Polis Teşkilatı'na haber verildi. Şu anda evine gidiyorlar. Tüm bunlar aynı zamanda Ethan Robinson'ın sırta kadem basmasıyla da ilgili olduğundan Philadelphia Polis Teşkilatı'na da bilgi verdim."

"Mahkeme emri çıkarttırdın mı?" diye sordu Noah.

Josie başını iki yana salladı. "Henüz değil. Şu anda sadece bir şüpheli. Emin olmak için DNA örneğine ihtiyacımız var."

"Ya da onu teşhis edecek birine," dedi Noah fakat ikisi de bunun olmayacağını biliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Chitwood, sesi hâlâ makul bir seviyede idi. Alnında üç yatay çizgi belirdi. “Bu hassas bir durum. Norristown Polis Teşkilatı’nın ne bulacağını bekleyip görelim. Kullandığı aracın bilgilerini eyaletteki tüm teşkilatlara ilet, herkesin gözü açık olsun. Olur da bu adamı sessizce yakalayamazsak topyekûn bir savaşa girişeceğim. Bu adamı ininden çıkmaya zorlayacağız. Saklanmasını imkânsız hâle getireceğiz.”

“Onu uyuz etmeye mi çalışacağız?” diye sordu Noah.

“Aynen,” dedi Chitwood. “Quinn’i kameraların karşısına çıkarırız. Ona meydan okur. Beş para etmez herifin teki olduğunu yüzüne vurur. O pis başını kumdan çıkardığında da onu şak diye enseleriz.”

Noah kaşlarını çattı. “Quinn’i yem olarak kullanmaktan mı bahsediyorsunuz?”

“Hayır, diyorum ki—”

“Evet, aynen öyle söylüyorsunuz,” dedi Josie. “Beni onun önüne atmak, onu kışkırtıp bütün öfkesini bana yönlendirmesini sağlamak ve ardından peşime düşmesini beklemek istiyorsunuz.”

“Hayır, hayır,” dedi Chitwood. “Kendini tutamayacağını söylüyorum. Hâkimiyetini ortaya koyma, üstünlüğünü kanıtlama ihtiyacı duyacak ve bunu yaptığında da kendini ifşa etmiş olacak.”

Chitwood ona inanmadıklarını yüzlerindeki ifadeden anlamış olmalıydı. Sinirle iç çekti. “Kansas’taki şu herifi hatırlamıyor musunuz? Polis kameraların karşısında ona açıkça meydan okuyunca herif onlara bir bilgisayar diski gönderdi. Yerini o disk sayesinde tespit ettiler.”

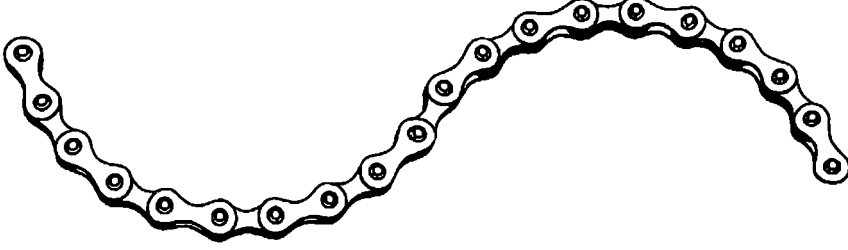
Josie, Margie Wilkins’in görmeyen gözlerini düşündü. “Bu adam flaş bellek gönderecek türden biri değil. Tepesi atarsa cinayet işler. Bu kasabadaki herkesi koruyamayız.”

“Agresif yaklaşımdan yana olduğunu sanıyordum,” dedi Chitwood.

Josie dudak büktü. “Yıllar içinde en iyisinin akıllıca yaklaşım olduğunu öğrendim.”

“Akıllıca yaklaşımın bu adama meydan okumak olduğunu düşünüyorum. Onu ininden çıkmaya zorlamak. Misilleme yapmasından endişeleniyorsan peşine bir koruma ekibi takarım. Yahut Fraley’yle kalırsın. Ben de ikinizin evine birer ekip yerleştiririm. Norristown ya da Philadelphia Polis Teşkilatı’na onu bulmaları için yirmi dört saat vereceğiz. Hazırlıklarınızı tamamlayın. Kendinize çekidüzen verin. Yarın Quinn basın toplantısı yapacak ve bu mahlukun peşine düşeceğiz.”

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

İnanılmaz derecede uzun bir gün olmuştu ve eve gidip de karakolun curcunasından ve Omar ile Wilkins cinayetleriyle ilgili masasındaki evrak yığınınından kurtulduktan sonra bile Josie'nin içinde malum sona doğru ilerlediğine dair korkunç bir his vardı. Sorun basın toplantısı değildi. Geçici şef olduğu dönemde neredeyse haftada bir basın toplantısı düzenlemişti. Üç kere Trinity'yle birlikte *Dateline*'a çıkmıştı. Canını sıkın şey katilin peşine takılma olasılığı da değildi. Fotoğrafını ve adını basına verdiklerinde katili bulmak açısından büyük bir adım atmış olacaktı. Trinity sayesinde haberin ulusal basında çıkacağı da garantiydi. Katilin Josie'yi hedef almayı düşünmesine bile kalmadan ülkenin herhangi bir yerinde yakalanması ihtimali hayli yüksekti.

Tek sorun gözden kaçırdığı bir şey varmış gibi hissetmesiydi.

Gretchen biraz daha zaman isterken neyi kastetmişti? Ne için zaman istiyordu?

Oturma odasında gezinerek Harris'in oyuncaklarını topladı. Önceki gece yaşadığı aydınlanma ve Doktor Larson'la yaptığı telefon görüşmesi aklını öyle bir başından almıştı ki ortalığı toplamaya tenezzül etmemişti. Üst kata çıktı, portatif beşiği katladı ve şiltesinden söktüğü çarşafı bir anlığına bur-

nuna götürüp kokladı. Tıpkı Harris gibi kokuyordu. Gün ışığı, temiz hava ve meyve gibi.

Alt kata indiğinde televizyonu açtı ama canı televizyon izlemek istemiyordu. Zihni çeşitli vakalarla, Gretchen'la ve oğluyla ilgili düşüncelerle ağzına kadar dolmuş taşıyordu. Musluğu kapatabilmeyi diledi. Bu gibi durumlarda normalde yarım şişe Wild Turkey içer ve kanepede deliksiz, huzurlu, rüyasız bir uykuya dalarlardı. Bu defa öyle yapmak yerine Noah'yı aradı. Telefon açıldığında tek söylediği, "Evde yalnızım," oldu.

"Yirmi dakikaya oradayım," dedi Noah.

Kapı çaldığında aradan sadece on dakika geçmişti. Josie, Noah'nın içeri girmesini bile beklemeden parmak uçlarında yükselip kollarını boynuna doladı ve onu kendisine doğru çekerek öptü. Sanki hayatları buna bağlıymış gibi elleri de dudakları da telaşlıydı. Josie'nin yatak odasına ulaştıklarında arkalarında giysilerden oluşan ve antreden başlayıp basamaklar boyunca devam ederek koridorda son bulan bir iz bırakmışlardı. Noah'nın teni alev alevdi. Josie'yi yatağa yatırırken başını geri çekip gözlerinin içine baktı. Odada işkenceden farksız bir sessizlik oldu.

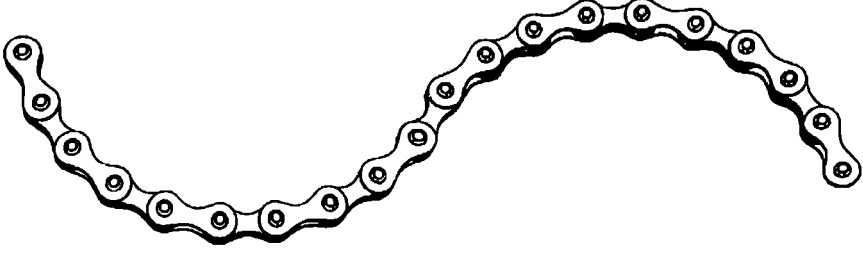
"Ne oldu?" diye sordu Josie.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Aslında hayatında hiçbir şeyden bu denli emin olmamıştı. Noah'yı onu karanlık düşüncelerden ya da iblislerinden kurtarması için aramadığını fark etti. Onunla sevişmeyi kaygılarını dindirmek için istemiyordu. Kafasını boşaltabiliyor olması elbette hoştu fakat Noah'yı çağırmasının tek nedeni onunla olmak istemesiydi.

"Evet," dedi. "Eminim."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Şafağın ilk ışıkları tüm griliği ve bulanıklığıyla jaluzilerin arasından süzülerek Josie'nin yatak odasını doldurdu. Noah bakışlarını Josie'den ayırıp yatağın karşısındaki büyük pencere-
relere çevirdi. "Sabahı etmişiz," dedi.

Josie kollarını başının üstüne uzatıp yüzükoyun dönerek yüzünü yastığına gömdü. Noah'nın eli karman çorman olmuş örtülerin altından bel çukurunu buldu ve sırtını omurgası boyunca yukarı aşağı okşadı. "Maratonlar kısalıklarıyla bilinmezler," dedi Josie muzipçe.

Noah güldü. Ardından başı örtülerin altında kayboldu ve Josie bir an sonra Noah'nın ateş gibi dudaklarını çıplak omzunda hissetti, gitgide aşağı kayıyordu. Josie gözlerini kapayıp keyifle iç çekti. Zihni aylardır ilk defa belirgin ölçüde berraklaşmış ve çoktan Gretchen'in davası, Ruh Eşi Katili ve Wilkins cinayetleriyle ilgili bildiklerini işlemeye başlamıştı.

"Ethan Robinson'ı öldürecek," dedi.

Noah'nın dudaklarının duraksadığını hissetti. Noah başını kaldırdı ve örtüyü çekerek yüzünü ortaya çıkardı. "Yastık sohbetinden anladığın buysa," dedi, "bu ilişkiyi tekrar gözden geçirsem iyi olur."

Josie güldü. Dönüp gözlerini onunkilere dikti. "Pardon. Seks daha iyi düşünmemi sağlıyor."

Noah içten bir kahkaha attı, sonra da katıla katıla güldü. Josie hafifçe göğsüne vurdu. "Hey," dedi. "Hiç komik değil. Seksten sonra senin de zihninin berraklaşmıyor mu?"

"Hayır, uykum geliyor. Gerçi şu an pek uykum olduğu söylenemez."

Noah'nın işaret parmağı Josie'nin köprücük kemiği boyunca ilerledi. Josie, Noah'nın ellerinin vücudunu keşfetmesini izledi uzun süre. Derken gözü kayıp kızlar vakası sırasında onu vurduğu sağ omzundaki yara izine takıldı. İze nazikçe dokundu.

"Ethan, O'Hara'nın kimliğini biliyor. Hâliyle onu öldürmek zorunda," dedi Noah.

Elleri çıplak bedenlerinde gezinmeyi sürdürüyor, hiç acele etmeden birbirlerinin vücutlarını öğreniyorlardı. Josie kaybettiği zamanı telafi etmeye çalıştıklarını düşündü. "Peki Gretchen, Ruh Eşi Katili'yle neden bir anlaşma yapsın? Ethan'ı serbest bırakması karşılığında Omar'ın cinayetini üstlenmeyi neden kabul etsin? Ethan adına konuşamaz. Oğlanın polise gitmeyeceğinin hiçbir garantisi yok."

"Neticede henüz gitmedi," dedi Noah.

"Ama neden? Neden gitmedi? Ergenliğinden beri seri katiller üzerine çalışıyordu. Ruh Eşi Katili hakkındaki kitabı okudu. O'Hara'nın nelere kadir olduğunu adı gibi biliyor, O'Hara'nın James'i öldürdüğünü de biliyor olmalı. Neden doğrudan polise gitmedi?"

"Belki vicdan azabı çekiyordur. Sonuçta Omar'ı Gretchen ve Ruh Eşi Katili arasında bir buluşma ayarlamaya ikna eden muhtemelen oydu. Hadi ikna etmedi diyelim. Yine de Omar'ın kendini tehlikeye atmasına göz yumdu ve arkadaşı öldü."

"Doğru," dedi Josie. Gretchen'in toy ve aptal olduğuyula ilgili sözlerini düşündü. Ethan daha yirmilerinin başındaydı. Josie'nin delikanlının nasıl biri olduğuna ya da stresle nasıl başa

çıktığına dair hiçbir fikri yoktu. “Ethan’ın toy ve aptal olduğunu farz edelim. Fakat bu, O’Hara’nın Ethan’ın yaşamasına izin vereceğine Gretchen’in ne demeye inandığını açıklamıyor. Gretchen biliyor olmalı. O’Hara çocuğun onun kim olduğunu bildiğini ve onu her an ele verebileceğini anlamış olmalı. Muhtakkak Gretchen da bunu fark etmiştir.”

“Fark ettiğinden eminim. Ama tüm bunları kamuoyuna açıklamadan önce ona biraz daha zaman tanımanı istediğine göre belli ki bir şeylerin peşinde.”

“Ne gibi?”

Josie ellerinin altında Noah’nın omuz silktiğini hissetti. Cevap vermesini beklemiyordu. Kendi ne biliyorsa Noah da o kadarını biliyordu. Cevap vermesini beklemediği bir soru daha sordu: “Sence neler karıştırıyor?”

“Sana o zaman da şimdi de umursadığı tek şeyin çocuğunu korumak olduğunu söylemişti,” diye hatırlattı Noah.

O zaman.

Josie bir anda yerinden fırladı. Bunu yaparken de az daha dirseğini Noah’nın suratına geçirecekti.

“Hey,” dedi Noah. “Neler oluyor?”

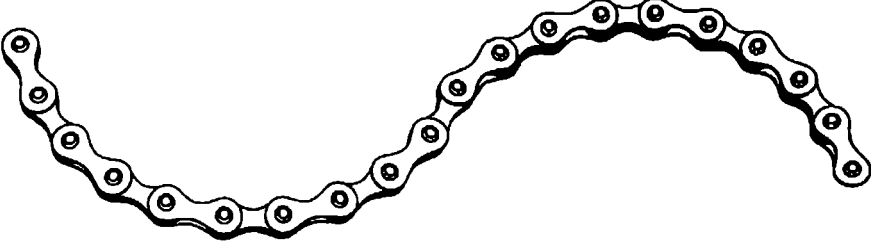
“Ethan Robinson’ın nerede olduğunu biliyorum,” dedi Josie.

Yataktan fırlayıp komodine koştu ve çekmecedен temiz kıyafetler çıkardı. “Giyin,” dedi Noah’ya.

“Ciddi misin?”

“Bunu illa sormak zorunda mısınız?”

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ellerinde Komorrah'dan aldıkları kahvelerle lobiye adım attıklarında karakol nispeten sakindi. Hiç oyalanmadan doğruca masalarına yöneldiler.

“Şu telefon kayıtlarına tekrar bakmam lazım,” dedi Josie.

“Gretchen'inkine mi, Omar'inkine mi?” diye sordu Noah kahvesini masaya bırakıp önündeki evrak yığınına karıştırmaya başlarken.

“Omar'inkine,” dedi Josie masasında dökümün bir kopyasını ararken.

“Bulдум,” dedi Noah. Dosyayı evrak yığınının içinden çekip aldı ve masanın etrafından dolaşarak Josie'ye getirdi.

Josie aradığı çağrıyı bulana kadar sayfaları karıştırdı. Aradığı çağrı, Gretchen'in evinde Omar'la buluşmak üzere karakoldan ayrılmasıyla ilk devriye ekibinin olay yerine intikal edip Gretchen'in garaj yolunda Omar'ın cesedini bulması arasında geçen belirsiz zaman diliminde Omar'ın telefonundan Ethan'inkine yapılan son aramaydı. “Bu Gretchen'dı,” dedi Noah'ya, parmağıyla arama kaydını göstererek. “O'Hara değildi. Gretchen öyle ya da böyle yalnız kalmayı veya O'Hara'nın duyamayacağı kadar uzaklaşmayı başarmış, Omar'ın telefonunu almış ve Ethan'ı aramış. Bak, arama dört dakika sürmüş.”

“MVT’yi devre dışı bırakmak ne kadar sürer?” diye sordu Noah.

“Bilmiyorum ama cihazı söken O’Hara’ysa en az o kadar sürmüştür.”

“Yani O’Hara harici anteni kırıp cihazla birlikte nehre atarken Gretchen arabada telefonlarla yalnız başına mı kaldı?” dedi Noah.

“Aynen öyle,” dedi Josie.

“Peki Ethan’a ne söylemiş olabilir?” diye sordu Noah. “Dört dakikası vardı. Sen olsan ne derdin?”

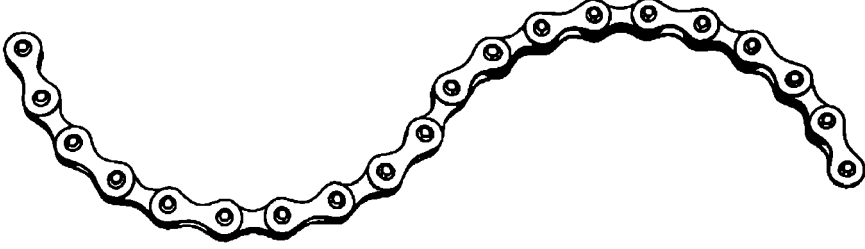
“Ona, onun yaşındayken yaptığı şeyi yapmasını söyledi. Toy ve aptalken yaptığını. Bu adamdan korunmaya muhtaç olduğunda yaptığını. Ona Şeytanın Usturası’na gitmesini söyledi.”

Noah, Josie’ye uzun uzun baktı. Hiçbir şey söylemeyince, “Bir düşün,” dedi Josie. “O anda aklına gelen en garantili plan buydu. Şeytanın Usturası’nın onu saklayacağını biliyordu. Bu yüzden daha fazla zamana ihtiyacı vardı. O’Hara o kadar ki-birli ki Gretchen’i oyuna getirdiğini sanıyor. Muhtemelen şu anda Ethan’ı öldürmek için her yerde didik didik onu arıyordur. Gretchen, Ethan’ın güvende olduğunu öğrenir öğrenmez her şeyi itiraf edecek.”

Josie, Noah’nın kafasında taşların yerli yerine oturmasını izledi. Noah’nın kaşları çatıldı. “Peki ne yapacağız?” diye sordu. “Şeytanın Usturası’nın Seattle yapılanmasını arayıp, *Selam, şu çocuğu arıyoruz da... Onu tanıyor musunuz acaba?* mı diyeceğiz?”

Josie güldü. “Hayır. Daha iyi bir fikrim var. Ethan, Gretchen’a o ceket veren adamla kadın vesilesiyle Şeytanın Usturası’na girecek olmalı. Philadelphia Cinayet Masası’ndan Steve Boyd’u arayıp isimlerini biliyor mu diye soracağım. Bilmiyorsa da öğrensin. Linc’in adamlarının hiçbir duruşmayı kaçırmadığını söylemişti. Öyleyse onları bulabiliriz.”

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Boyd ne adamın ne de kadının ismini biliyordu. Öğrenmek için elinden geleni yapıp en kısa zamanda döneceğine söz verdi. Bu sırada Josie, Linc Shore'un karısından, kız arkadaşından ya da başka bir Şeytanın Usturası üyesinden bahsedilip bahsedilmediğine bakmak için philly.com adresindeki cinayet ve duruşma haberlerini bir kez daha gözden geçirdi. Hiçbir şey yoktu. Jack Starkey'yi arayıp onun ya da ATF'deki ahbablarının Linc'in sevgilisini ya da Linc'e yakın bir başkasını tanıyıp tanımadığını sordu. Linc'in çetede birden fazla sevgilisi ve çok sayıda yakını olduğu ortaya çıktı. Josie listeyi Linc'in hayatında katilinin yargılanacağı duruşma için Philadelphia'ya gidecek kadar önemli bir yer tutan kimselerle sınırlandırmayı önerdi. Starkey liste meselesini halledip bir an evvel döneceğini söyledi.

Josie ve Noah telefon görüşmeleri yapıp Ethan Robinson'ın yerini tespit etmek amacıyla Şeytanın Usturası'yla ilgili ipucunu takip etmeye çalışırken sabah geçip gitti. Chitwood masasının dibinde belirdiğinde öğleye geliyordu. "Quinn," dedi adam. "Bu basın toplantısını düzenliyoruz."

"Şef," dedi Josie, "lütfen. Bize bir iki gün daha verin. Ethan Robinson'ın yerini bulacağımızı düşünüyorum. O'Hara'yı

teşhis edip onun Ruh Eşi Katili olduğunu söyleyebilir. Elinde DNA kanıtı var. Arama emri çıkarabiliriz.”

“Size daha fazla zaman veremem, Quinn,” dedi Chitwood şok edici derecede nazik bir sesle. “Bu herifin peşine düşmemiz gerek. Sadece birkaç gün içinde kasabamızda üç kişiyi öldürdü. Dışarıda kaldığı her gün elini yeniden kana bulama ihtimali artıyor. Fotoğrafının bu ülkedeki tüm televizyon kanallarında ve internet sitelerinde boy boy paylaşılması gerekiyor. Er ya da geç onu tanıyan biri çıkacaktır. O zamana kadar Robinson denen şu çocuğu buluruz. Bu işi daha fazla bekletemeyiz.”

Noah masanın diğer tarafından ona bakarak başıyla onayladı. Josie medyayı Ed O’Hara’nın üzerine salmadan önce Ethan Robinson’ı himayesi altına almayı yeğlerdi fakat ellerinde onu bulmalarını sağlayacak somut deliller olduğunu bilmek Josie’ye kendini daha iyi hissettiriyordu. Artık sadece an meselesiydi. Acı gerçek şuydu ki Ethan kanun tanımaz bir motosiklet çetesinin yanında, onu uzun süre koruyacak kaynaklara sahip olmayan polislerin yanında ya da tek başına olacağından daha güvendeydi.

“Öyle olsun,” dedi Josie.

Chitwood omzuna pat pat vurdu. “Bir saate hazırlığa başlarız. İki saate basın burada olur.”

Josie aylardır kameraların karşısına geçmemişti, dahası bunu biraz olsun özlememişti. Chitwood, basın toplantısı düzenlemeye karar vermesinden bu yana geçen yirmi dört saatte, bir hafta önce Pennsylvania’da işlenen çifte cinayetin çözülememiş bir seri katil vakasıyla ilintili olduğunu neredeyse tüm dünyaya duyurmayı başarmıştı. İki saat sonra basın toplantısı başladığında tüm muhabirlere yer açmak için toplantıyı belediye otobüsüne taşımak zorunda kalmışlardı. Tüm ka-

meralar ve ışıklar, üzerinde Denton Polis Teşkilatı'nın arması bulunan kürsünün arkasında dikilen Josie'ye doğrultulmuştu. Josie suratındaki kesiği makyajla kapatmaya çalışmış olsa da göze çarpacağını biliyordu.

Yine de Chitwood'un istediğini yaptı. Wilkins cinayetinin ve onunla çözülememiş Ruh Eşi Katili vakası arasında bağlantı kurmalarını sağlayan delillerin üstünden geçtikten ve Ed O'Hara'yı cinayet zanlısı olarak aradıklarını ifade ettikten sonra sırtını dikleştirdi, dosdoğru katilin gözlerinin içine bakar gibi karşısındaki kamera denizine baktı ve doğrudan katile seslendi. "Zamanın doldu. Yolun sonuna geldin. Adını biliyoruz. Nerede yaşadığını biliyoruz. Terör saltanatın sona erdi. Hem kendin hem de kurbanların için bu durumu kolaylaştır: Teslim ol. Şunu bil ki seni yakalayıp kelepçelezene kadar durmayacağım."

Soru almadı. Gerisin geri binaya yürürken önceki gecenin uykusuzluğu onu pençesine aldı. Ortak alana vardığında başını masaya dayayıp altı saat boyunca deliksiz uyuyabilecekmiş gibi hissediyordu. Neyse ki Noah onu elinde bir fincan kahveyle karşıladı. Kupayı önüne koyduğunda Josie ona teşekkür etti.

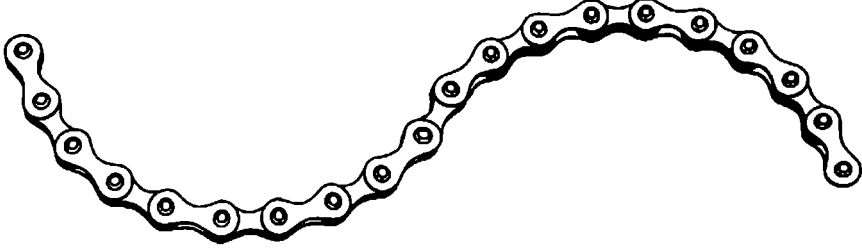
"Muhteşem bir iş çıkardın," dedi Noah. "Medya mensupları gidene kadar bekleyelim. Sonra gidip bir şeyler atıştırırız."

"Kulağa harika geliyor," dedi Josie gülümseyerek.

"Bu gece bana mı gelsen?"

Josie, Noah'nın sabahtan beri bir türlü eve gidip üstünü değiştirme fırsatı bulamadığını fark etti. "Şahane olur."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Erkenden paydos ettiler, Noah'nın evine gittiler ve yatağına devrildiler. Cilveleşmeye bile hâlleri olmadığından ikisi de derin bir uykuya daldı. Josie uyandığında dışarısı karanlıktı ve saate şöyle bir göz atınca dört saattir uyuduklarını gördü. Noah yanında sırtüstü yatıyor, usul usul horluyordu. Josie uzanıp işaret parmağının ucuyla çene hattını takip etti ve ardından parmaklarını gür kahverengi saçlarından geçirdi. Bu sık sık yapmak istediği fakat asla yapamadığı bir şeydi çünkü iş arkadaşlarıydılar. Şimdiyse her şey değişmişti.

Gülümsedi ve onu bir öpücükle uyandırdı.

Bir saat sonra duşlarını almış, eşofmanlarını çekmiş, Noah'nın mutfak masasında oturuyorlardı. Sofrada çeşit çeşit Çin yemeği vardı.

"Bu," dedi Noah çatalını bir tatlı ekşi tavuk parçasına saplayarak. "Çok güzel."

"Yemek mi?" diye takıldı Josie.

"Hayır," diye yanıtladı Noah çatalını şöyle bir sallayarak. "Bu. Biz. Bölünmeden birlikte vakit geçirebilmemiz. Nihayet."

Noah elbette haklıydı ama Josie bunun sadece kısa bir mola olduğunu biliyordu. Her an birinin ya da ikisinin birden telefonu çalabilirdi; tek umudu, arayanın Ethan Robinson hakkında iyi

bir haber veya sağlam bir ipucu vermesiydi. Gretchen'in daha fazla zamana ihtiyacı olduğuyla ilgili kulağına fısıldadıkları hâlâ aklını kurcalıyordu. Ayakkabısındaki bir çakıl taşı gibiydi. Ne zaman onu çıkardığını sanıp tekrar yürümeye başlasa ayağının tabanına bir kez daha batıyordu.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Noah.

Josie gözlerini kırptırdı ve yüzüne, gün boyunca uzayan o çekici kirli sakallarına odaklandı. "Ne bakışıymış o?"

"İşi düşünüyorsun." Noah pilavından bir lokma aldı. Sinirlenmemiş, hatta gıcık bile olmamıştı ki Josie onu bu yüzden seviyordu.

"Üzgünüm," dedi.

Noah gülümsedi. "Üzülme. Kendine engel olamadığını biliyorum. Söyle bakalım, nedir aklındaki?"

Josie iç geçirdi ve Çin böreklerinden bir tane alıp çıtır çıtır hamurundan parçalar koparmaya başladı. "Gözden kaçırdığım bir şey var sanki."

"Hâlâ mı?"

"Ethan'ın şimdiye karar Şeytanın Usturası'nın yanına sığınmış olması gerekmez miydi?" diye sordu. "Bir hafta oldu."

"Bilemiyorum," dedi Noah. "Seattle yapılanmasına gitmesi gerektiğini varsayıyoruz. Gretchen'in ona ne kadar talimat verebildiğini bilmiyoruz. Belki sadece tek bir isim vermeye vakti olmuştur. Ta Seattle'a gitmesi, tanımadığı bir adamı ya da kadını bulması, sonra da Şeytanın Usturası'nın canına kastetmesi ihtimaline karşı onu kendisine siper olmaya ikna etmesi gerekiyordu. Gretchen biraz daha zaman istedi. Çocuktan ya da Şeytanın Usturası'ndan bir tür haber bekliyor olmalı."

"Yine de henüz çözemediğimiz bir şey, önemli bir şey olduğu kanısındayım."

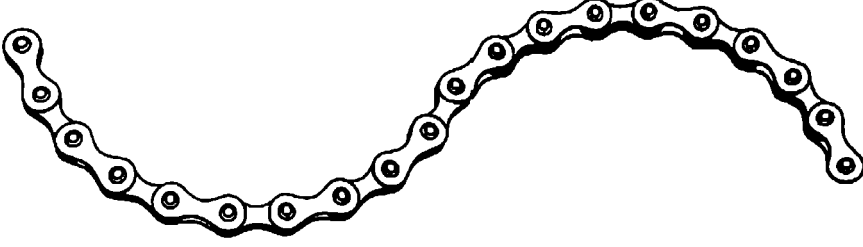
"Çözmemiz gereken bir şey kaldığını sanmıyorum. Omar'ı kimin öldürdüğünü biliyoruz. Gretchen'in neden yalan söylediğini biliyoruz. Wilkins çiftini kimin öldürdüğünü biliyoruz.

Ruh Eşı Katili'nin kimliğini biliyoruz ve hatta Ethan Robinson'ı nerede bulacağımıza dair çok iyi bir fikrimiz var."

Josie, Çin böreğini aldığı yere koydu. Noah elbette haklıydı ama yine de Josie'yi huzursuz eden bir şey vardı. Noah çatalını masaya bıraktı, ayağa kalktı, masanın etrafından dolaşarak yanına geldi ve elini uzattı. "Hadi gel," dedi. "Gel de zihnindeki taşları yerlerine oturtmana yardımcı olayım."

Josie güldü. Noah'nın elini tuttu ve onu üst kata çıkarmasına izin verdi.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Josie cep telefonunun mesaj sesine uyandı. Uyumakta olan Noah'nın üstünden uzanıp şifonyerin üzerinde duran telefonunu aldı. Ekran bütün odayı mavi bir parıltıyla aydınlattı. Saate bakılırsa gece yarısı olmuştu. Mesaj Trinity'dendi. *Bence Larson'ın ikizler üzerinde yaptığı araştırmaya katılmamız. Böylelikle şu çocukların azılı bir seri katilin izini sürmek için kullandıkları programları ve teknikleri öğrenebiliriz. Bu arada davayı çözdüğün için tebrikler.*

Josie iç çekti. Sonra Trinity'ye cevap yazdı: *Saat çok geç oldu. O araştırmaya katılmayacağım. Ve teşekkürler.*

Bir dakika sonra Trinity'den yanıt geldi: *Uyuduğunu hiç görmedim.*

Josie, Noah'ya baktı. *İzin verirsen en azından deneyeceğim.*

Araştırmayı tekrar düşün. Larson' doğumda ayrılan ikizler bulmanın acayip zor olduğunu söylüyor. Ona gerçekten yardımcı olabiliriz ve yapmamız gereken tek şey hepi topu birkaç soruya yanıt vermek.

Josie cevap yazdı: *Sen sadece katilleri DNA yoluyla bulmak üzerine yapacağın haberin peşindesin.*

Trinity: *Ben hep haber peşindeyim. Ardından dil çıkaran bir emoji gönderdi. Hadi şu araştırmaya katılalım.*

Josie'nin sabrı tükeniyordu: *HAYIR!!!*

Trinity: *Tamam, sonra konuşuruz.*

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Josie.

Yazışmayı tekrar okurken kendini tutamayıp gülümsedi. Derken yapbozun zihninin derinliklerine saplanıp kalmış bir parçası gevşeyip tık diye yerine oturdu. Epigenetik. İkiz çalışması. Doğumda ayrılan ikiz kardeşler. "Yok artık!" dedi yüksek sesle. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? En başından beri orada, tam gözünün önündeydi.

"Noah," dedi adamı omzundan tutup sarsarak.

Noah uykusunda inledi.

"Noah, çözdüm. Gretchen'in sakladığı şeyin ne olduğunu biliyorum."

Noah uykulu uykulu bir şeyler mırıldandı ve ardından yüzüstü döndü. Josie onu uyandırmayı düşündü. Böylelikle ne bulduğunu onunla paylaşabilir, sonra da oturup durum değerlendirmesi yapabilirlerdi. Fakat sonra vazgeçti. Keşfi ne denli şok edici olursa olsun sabaha kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne var ki damarlarında gezinen adrenalin yüzünden yerinde duramıyordu. Noah'nın düzenli soluklarına kulak kabartıp vücudundan yayılan sıcaklığın tadını çıkararak uyumayı denedi. Yirmi dakika sonra pes etti ve parmak ucunda alt kata indi. Belinda Rose soruşturması sırasında Noah'nın evinde sık sık kaldığından ışıkları yakmaya gerek duymadı. Ayrıca sundurmanın ışığı antreyi yeterince aydınlatıyordu ve oturma odasından geçip mutfığa doğru ilerlerken de dekoderin saatinden yayılan ışık sayesinde önünü gayet rahat görebiliyordu.

Mutfığın kapısından girip de elini ışık düğmesine attığında kafasının içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Zihninde, geldiği yoldan geri dönerek oturma odasından antreye geçti. Antre. Sundurmadaki lambanın loş ışığında, normalde anahtarlarını bıraktıkları konsolu görmüştü. Fakat akşam eve geldiklerinde o kadar yorgunlardı ki beylik tabancalarını kılıflarıyla çıkarıp

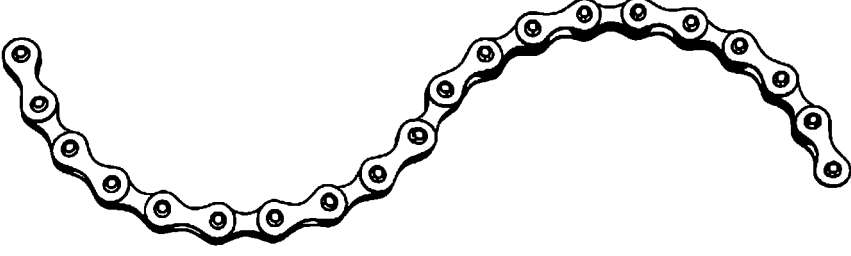
oraya bırakmışlardı. Noah telefonunu da oraya koymuştu. Ne var ki Josie karanlıkta antreden geçerken konsolun üstünde duran tek şey eski bir deri ceketti.

Olduğu yerde donakaldı. Nefesi daraldı. Işık düğmesine dokunan parmak uçları titremeye başladı.

Deri ceket. Gretchen'in ceketi.

Bu, Ed O'Hara'nın, yani Ruh Eşi Katili'nin Noah'nın evinde olduğu anlamına geliyordu.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Josie'nin kafasındaki çarklar hızla dönüyor, forumdan ve Jack Starkey'den öğrendiklerinin üstünden geçiyordu. Hatta Wilkins çiftinin evinden. Fener. Adamın yanında bir fener olmalıydı. O fenerin ışığıyla karanlıkta kurbanlarının aklını karıştırmak, yönteminin bir parçasıydı.

Josie mutfağın ışığını açtı. Onu gafil avlamasına izin vermeyecekti. Kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki titreşimi sanki bütün vücuduna yayılıyordu. Yavaşça mutfağı boylu boyunca arşınladı ve ne halt edeceğine kadar vermeye çalışırken doğal davranmaya gayret ederek dolaptan bir bardak aldı. Çekip gidebilirdi. Mutfak penceresinden dışarı tırmanıp arka kapıdan kaçabilirdi. Fakat Noah'yı evde bir başına bırakamazdı. Onu geride bırakamazdı. Noah'nın telefonu gibi silahları da gitmişti. Kendi telefonu üst kattaki yatak odasında idi. Derken Chitwood'un sözünü verdiği ekip geldi aklına. Hâlâ dışarıda mıydılar? Katil onların icabına mı bakmıştı yoksa onlara fark ettirmeden arka bahçeden mi içeri sızmıştı? Josie, O'Hara'nın onlara bir şey yaptığını ve imdadına koşamayacaklarını varsaymak zorundaydı. Bir yandan bardağı elinde sıkarken diğer yandan da katilin yerinde olsaydım ne yapardım diye düşündü. İki polis memurunu silah kullanmadan etkisiz hâle getirmek

istiyorsa ne yapardı? Şayet insan yeterince acımasız ya da manipülatifse bunu yapmanın pek çok yolu vardı ve Josie, O'Hara'nın ikisi birden olduğunu biliyordu.

Parmaklarını gevşetip bardağı elinden düşürdü. Bardak tuzla buz olurken çıkan ses küçük mutfakta silah sesi gibi yankılandı. Bir cam parçasının baldırına saplandığını hissetti. Dolaba uzanıp iki bardak daha aldı, sonra onları da yere çaldı. Her yer cam olmuş, ayaklarına ve bacaklarına bir sürü cam parçası saplanmıştı. Su bardakları bittiğinde tabaklara geçti.

“Josie?” Seslenen Noah'ydı.

Josie cam parçalarına basmamaya özen göstererek kanlı ve çıplak ayaklarıyla duvarın dibinden dolandı. Kapıya vardığında Noah'nın açtığı holdeki ışığın üst katın koridorunu, basamakları ve zemin katın bir kısmını aydınlattığını gördü.

Noah üzerinde sadece baksırıyla basamaklardan ağır ağır indi. Gözlerinden uyku akıyordu. Oturma odasına üç basamak kala durdu. “Neler oluyor?”

Josie gülümsedi. “Çok üzgünüm,” dedi. “Dolabın arkasından bir şey almaya çalışırken yanlışlıkla bir tabak çanak çıkışının altında kaldım.”

Noah başını kaşıdı. Bir yandan da loş ışıktaki ona bakmayı sürdürüyordu.

Josie, Noah'nın dudak okuma becerisinin her zamanki kadar iyi olduğunu umarak, *O burada. Silahlarımızı Aldı. Telefonum yukarıda*, dedi dudaklarını oynatarak.

Jetonunun düşmesiyle Noah'nın omuzlarının gerildiğini, çehresindeki yorgunluğun silinip gittiğini ve duruşunun değişip dikleştiğini gördü. “Ah,” dedi Noah. “O hâlde parçaları toplamana yardım edeyim.”

Diğer yandan da, *Nerede?* diye sordu tıpkı Josie gibi dudaklarını oynatarak.

“Gerek yok,” dedi Josie tek elini kaldırarak. “Ben hallederim. Sen yatağa dön.”

Bilmiyorum, diye yanıtladı sessizce. Adam her neredeyse – antrede, oturma odasında veya Noah'nın hiç kullanmadığı yemek odasında– konuşmalarını dinlediğinden emindi. Saldırıya geçmek için ikisinin bir araya gelmelerini mi bekleyecekti? Burada öylece dikilip konuşmakla kendilerini riske mi atıyorlardı?

“Emin misin?” diye sordu Noah.

Sonra da, *Sen git*, dedi dudaklarını oynatarak.

Noah, Josie'den gitmesini istiyordu. Arka kapıdan ya da mutfak penceresinden çıkmasını. Kaçmasını.

Seni bırakmıyorum, diye yanıtladı Josie.

“Evet,” dedi ardından. “Ben hallederim.”

Telefonum üst katta, dedi sonra üstüne basa basa.

Noah'yı geride bırakamazdı. Hayatı boyunca hiçbir kavgadan kaçmamıştı. Bu kavgadan kaçıp sevdiği adamı, nefes almak kadar kolay can alan bir canavarla tek başına bırakacak değildi.

“Öyle olsun,” dedi Noah. “Üst katta görüşürüz.”

Sağ elini tabanca gibi yapıp namlusunu tavana doğrulttu. Üst katta bir silah daha vardı. Sadece ona ulaşması gerekiyordu.

Git, dedi Josie ve saniyeler sonra bir tabancanın soğuk ve sert namlusunun ensesine dayandığını, sonra da kürek gibi bir elin omzuna kenetlendiğini hissetti. Noah'nın yüzünde beliren anlık şaşkınlık ve panik saniyeler içinde yerini öfkeye bıraktı.

“Neden Noah'yı bize katılmaya davet etmiyoruz?” dedi Josie'nin arkasından bir ses.

O'Hara'nın dudaklarından Noah'nın adını duymak Josie'nin tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu. Kalbi bir an tekledi, sonra tekrar çalışmaya başladı. Ne zamandır buradaydı? Konuştuklarının ne kadarını duymuştu? Sevişirlerken, vakayı tartışırken evde mi saklanıyordu? Ne de olsa onlarca yıldır gizlenmekte ustalaşmıştı.

“Ondan uzak dur,” diye hırladı Noah bir basamak inerek.

O'Hara güldü. Josie adamın nefesini saçlarında hissetti. “Hiç sanmıyorum, evlat. Birazdan senin fıstıkla hayli eğlene-

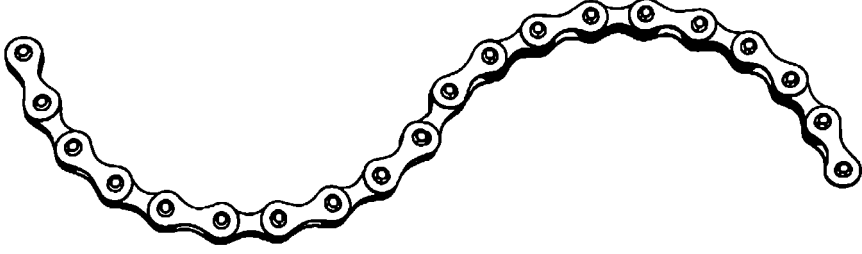
ceğiz. Sana o işin nasıl yapıldığını gösteririm. Neden bizimle takılmıyorsun?”

Josie durum değerlendirmesi yapıyordu. Dışarıdaki ekibin yardıma gelemeyeceğini varsaymak zorundaydı. Yine de burası meskûn bir mahaldi ve adamın onlara ateş açması hâlinde Noah'nın komşuları büyük ihtimalle silah sesini duyardı. Gelgelelim James Omar'ı yine meskûn bir mahalde güpegündüz sırtından vurmuştu ve biri de çıkıp sesin nereden geldiğine bakmaya zahmet etmemişti.

Fakat işlediği cinayetlerin hiçbirinde silah kullanmamıştı. Tek istisna Billy Lowther'dı çünkü o gece orada işler planladığı gibi gitmemişti. Bu yirmi yılı aşkın süre önceydi ve o zamanlar hâlâ meçhullük pelerininin arkasında saklanıyordu. Şimdiyse köşeye sıkışmıştı. Ülkedeki herkes onu arıyordu. Onları öldürüp kaçmak gibi bir niyeti varsa bazı dürtülerini dizginlemesi gerekecekti. Ayrıca zamanı sınırlıydı. Dışarıdaki ekip bir saat içinde santralle iletişime geçmezse Denton Polis Teşkilatı her şeyin yolunda olduğundan emin olmak adına ikinci bir ekip sevk edecekti. Josie, O'Hara'nın gözünü bile kırpmadan ateş edeceğinden emindi fakat son çare olarak silahına davranmasını umuyordu. Yine de kontrolü ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Noah'nın gözlerinin içine baktı. *Yere yat*, dedi dudaklarını oynatarak.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

O'Hara onu öne, Noah'ya doğru itekledi. "Şu andan itibaren hiç ayrılmayacağız. Gidip kız arkadaşının seni bağlayabileceği bir şey getireceksin. Bu sırada kahramanlık yapmaya kalkışma diye biz de seninle geleceğiz. En ufak bir şeye yeltenirsen bu sürtük ölür. Anladın mı?"

Josie gözlerini Noah'nın kılere dikmişti. Noah başıyla belli belirsiz onaylayınca Josie çıt çıkarmadan üçten geriye saydı: *Üç, iki, bir.*

Noah dikilmekte olduğu basamaktan dalışa geçti ve yuvarlanarak oturma odasında gözden kayboldu. Tam o anda Josie, O'Hara'nın omzundaki elinin gevşediğini ve silahın namlusunun bir tık yana kaydığını hissetti. Sağ topuğunun dışıyla adamın kotunun paçasını buldu ve onu kılavuz niyetine kullanarak ayağını sertçe adamın kınin üstüne indirdi; böylelikle hedefi ıskalamamış oldu. O'Hara'nın ayağındaki spor ayakkabılar canının fazlaca yanmasına mâni olsa da bir saniyeliğine dikkatini dağıtmayı başardı. Josie akıcı, tek bir hareketle omzunun üstünden uzandı, adamın elini tutup serçe parmağının oradan mengene gibi kavradı ve bileğini döndürdü. O'Hara acıyla haykırırken Josie omzundaki elden kurtulup adamın kolunun altından geçti ve el bileğini var gücüyle sırtına doğru

büktü. Adam tökezlerken diğer elindeki silah düştü ve Josie onu bir tekmeyle yanlarından uzaklaştırdı. Bir an sonra O'Hara'yı tuttuğu gibi duvara çarptı ama adam güçlüydü ve ona direndi. Başını geriye doğru atıp Josie'nin alnına öyle sert bir darbe indirdi ki Josie'nin gözlerinin önünde yıldızlar uçuştı. Josie'nin adamın bileğini tutan eli gevşeyince O'Hara duvardan güç alarak kendini Josie'ye doğru itti.

Josie darbenin etkisiyle savruldu. Sırtı karşı duvara çarptıktan sonra yere kaydı. Baş dönüyordu, sersemlemişti. Bir an sonra O'Hara üstüne çullandı; ata biner gibi üstüne oturarak onu olduğu yere mıhlamış, boğazını sıkıyordu. Josie adamın parmaklarını tutmaya çalıştı. Bulanık bir karaltı görüş alanının kenarlarında dolaşıp duruyordu. Akciğerleri âdeta çığlık atıyordu ve nefes borusundaki baskı dayanılmazdı. O'Hara boğazını sıktıkça sıkıyor, Josie bilincini kaybetmek üzere olduğunu hissediyordu. O'Hara üstüne çikalı muhtemelen en fazla birkaç saniye olmuştu fakat Josie'ye sonsuzluk gibi geliyordu. Bedeni nefes almak, onun elinden kurtulmak için çırpınırken korkudan tüyleri diken diken oldu. Noah hangi cehennemdeydi? Derken O'Hara aniden kaskatı kesildi. Elleri gevşedi. Josie can havliyle derin bir nefes alırken Noah'nın, O'Hara'nın arkasında durduğunu gördü; elindeki silahı adamın kafasına doğrultmuştu.

“Uzaklaş ondan,” dedi Noah.

O'Hara ellerini havaya kaldırdı. Josie derin bir nefes alıp berelenen nefes borusunu ovuşturdu. Adamın altından kalkmak için cebelleşse de başarılı olamadı.

“Ayağa kalk,” diye buyurdu Noah. “Ellerini görebileceğim şekilde tut.”

O'Hara kılını bile kıpırdatmadı.

Normalde şüpheliye yere yatmasını söylerlerdi fakat Josie hâlâ O'Hara'nın altındaydı ve ne kadar debelenirse debelensin bir türlü kurtulamıyordu. Adamın kasıkları onu yere mıhlamıştı.

Noah sesini yükseltti. “Sana ayağa kalk dedim!” diye bağırdı. “Hemen şimdi, O’Hara! Ayağa kalk ve ellerini havada tut.”

O’Hara kıpırdamadan öylece duruyordu. Nihayet Noah, “Bu kadarı yeter,” dedi. Bir elini silahından ayırdı, ardından O’Hara’yı yakasından sıkıca tuttu ve Josie’nin üstünden kaldırıp sağa doğru devirmeye yeltendi. O’Hara en başta itaatkâr gibi görünse de ışık hızıyla ellerinden birini yumruk yapıp geriye doğru atılarak yumruğunu Noah’nın bileğine geçirdi.

Küçük koridorda bir silah patladı. Namlu alevi yarı karanlıkta parladı. Josie kasığındaki baskının kalktığını hisseder hissetmez telaşla ayağa fırladı. Noah ve O’Hara birbirlerine girmiş vaziyette oturma odasına doğru yuvarlanıyorlardı. Baş dönmesi henüz kesilmemiş olan Josie hâlâ doğru düzgün göremiyor olmasına rağmen sendeleyerek peşlerinden gitti. Bir yandan da parke zeminde silahı arıyordu. Bacaklarındaki kesiklerden akan kanlar koridor boyunca kaygan bir iz bırakıyordu. Josie ışık düğmesini bulmaya çalışarak parmaklarıyla duvarı yokladı. Oturma odasından şangırtılar, çatırtılar ve homurtular geliyordu. Josie düğmeyi bulup oturma odasının ışığını açtı. Sehpa devrilmiş, bacaklarından biri kırılarak yerinden kopmuştu. Yan sehpalardan birinin üstünde duran lamba paramparça vaziyette halının üstünde yatıyordu. Küçük televizyon ünitesinin önünde O’Hara ata biner gibi Noah’nın üstüne oturmuş, kafasına birbiri ardına yumruklar yağdırıyordu. Noah ise kollarını yüzüne siper ettiğinden darbelerin çoğunu savuşturmayı başarıyordu.

Josie etrafa bir kez daha göz gezdirdi fakat Noah’nın düşürdüğü silahı hâlâ göremiyordu. Sersemliğini silkinip atmaya çalıştı. Ardından diyaframından bir çığlık yükseldi, koşmaya başladı ve O’Hara’ya var gücüyle yandan çarptı. Birlikte yere devrildiler. Adamın kafasının yan tarafını duvara çarpmasıyla Josie bir çatırtı duydu. Ardından O’Hara’nın anlık sersemliğinden istifade ederek ayağa kalktı ve adamın kafasını diziyile duvarın arasına sıkıştırdı. O’Hara çırpınıyor, debeleniyor, ona

uzanmaya çalışıyordu. Ne var ki Josie adamın göğsüne bir tekme indirip onu sırtüstü yere yapıştırdı.

“Noah,” diye seslendi soluk soluğa.

Sonra çömeldi ve ellerini arkasından kelepçeleymek adına O’Hara’yı yüzüstü döndürmeyi denedi ama O’Hara pes edecek gibi değildi. Yumruğu Gretchen’in birkaç gün önce açtığı kesiğe isabet ederek Josie’nin dengesini bozdu ve onu kışüstü düşürdü. Josie doğrulmaya çalışırken acıdan haykırdı fakat sesi boğuk bir hırıltı gibi çıktı. Adamın üzerine geldiğini görünce gırtlığına ya da gözlerine denk getirme umuduyla ellerini kaldırdı. Derken metalik bir parıltı görür gibi oldu ve O’Hara’nın kafası yana doğru savruldu.

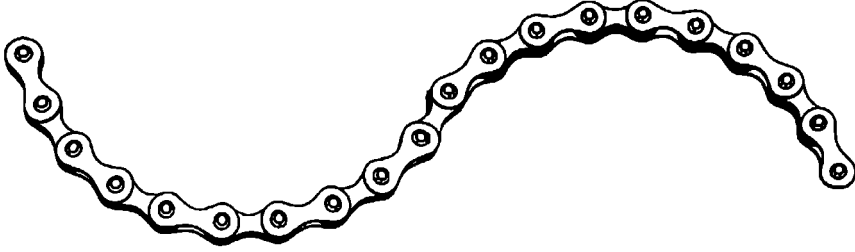
Noah aralarına girip elindeki silahı döndürerek O’Hara’nın kafasına nişan aldı. “Sakın bir daha ona dokunayım deme,” dedi.

O’Hara, Noah’nın tabancanın kabzasıyla kafasına indirdiği darbenin etkisinden kurtulamadan Josie ve Noah onu yüzüstü döndürdüler.

Yanlarında ne metal ne de plastik kelepçe vardı. Noah adamın ellerini sırtında birleştirip yukarı doğru itti ve ardından bir dizini bileklerinin üstüne koyarken diğerini de ense sine bastırdı. Sonra da O’Hara’nın silahını kafasına doğrulttu.

“Üst kata çık,” dedi ardından. “Telefonunu al. 911’i ara. Sonra da dışarı çıkıp devriye ekibini kontrol et.”

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Josie, bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde üçüncü kez bir hastane sedyesinde oturuyor, hemşire ayaklarıyla bacaklarından nispeten büyük cam parçaları çıkardıkça acıdan nefesini tutuyordu. Camları çıkarmaya başlamadan evvel kanı temizlemek için kullandıkları antiseptik yüzünden dizlerinden aşağısı alev alev yanıyordu. Noah odanın karşısında kollarını göğsünde kavuşturmuş, Josie nefesini tuttukça yüzünü ekşitiyordu. “İyiym,” dedi Josie ona. “Gerçekten. Abartılacak bir şey yok.”

“Çok kan vardı.”

“Kesiklerin hepsi yüzeysel,” diye mırıldandı hemşire işinden başını kaldırmadan. “Şimdiye kadar temizlediklerimden sadece ikisi dikiş isteyecek gibi görünüyor.” Bakışlarını Josie’nin yüzüne kaydırды. “Çok şanslıymışsın.”

Evet, diye düşündü Josie. Öyleydim.

Josie başını yastığa koydu ve derin derin, yavaş yavaş nefes almaya odaklandı. Ellerinden birini uzattı. Bir an sonra Noah’nın elinin kendisinininkini kavradığını hissetti. “Bir şeyler anlat,” dedi. “Beni oyala.”

“Orada olduğunu nasıl anladın? Eve girerken ses mi çıkardı? Ben hiçbir şey duymadım.”

“Uyanıktım,” diye açıkladı Josie. Gözlerini açtı fakat lime lime olmuş bacaklarına bakmak yerine Noah’nın suratına odaklandı. “Trinity mesaj attı. Bildirim sesine uyandım. Sonra Gretchen’in başka ne sakladığını anladım. Tekrar uyumaya çalıştım fakat bir türlü dalamadım.”

“Beni neden uyandırmadın?” diye sordu Noah.

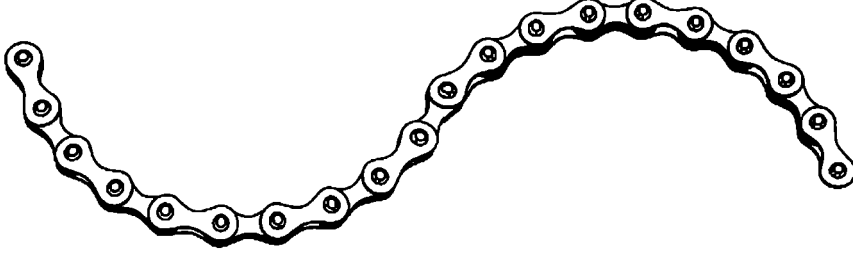
“Denedim. Çok derin uyuyordun, ayrıca seni sabaha kadar bekleyebilecek bir şey için uykundan edersem kızarsın diye düşündüm.”

“Öylesi evimde ne kadar tabak çanak varsa kırmandan ve gözümü açar açmaz bir seri katille burun buruna gelmemden daha iyi olurdu.”

Josie güldü. Noah elini hafifçe sıktı. “Eee?” dedi. “Neymiş? Gretchen bizden ne saklıyormuş?”

“Ethan Robinson’ın bir ikizi var. Gretchen, O’Hara’nın saldırısından sonra hamile kalıp Şeytanın Usturası’nın yanına sığındığında iki bebek dünyaya getirdi. Ethan bu yüzden hâlâ Seattle’a varamadı. Gretchen ondan gidip ikizini bulmasını ve onu da yanında götürmesini istedi.”

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

BİR HAFTA SONRA

Gretchen karakolun toplantı odasındaki masada oturuyordu. Noah'nın ikram ettiği su şişesinin kapağını çevirerek açmış, şimdi de masanın üstünde, işaret parmaklarının arasında oynatıyordu. Derken kapak parmağından sekip masanın üstünden Josie'nin oturduğu yere doğru uçtu. Gretchen yerinden fırlayıp kapağı Josie'ye isabet etmeden önce yakalamaya çalıştı fakat tek yapabildiği su şişesini devirmek oldu. Masanın üstüne bir su birikintisi yayıldı. Josie kapağı ustaca yakaladı, şişeyi düzelitti ve "Bir dakika," dedi.

Bir rulo kâğıt havluyla döndü ve Gretchen'in dökülenleri temizlemesine yardım etti.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Gretchen.

Josie ona gülümsedi. "Sadece suydu."

Gretchen yerine oturmaktansa odada volta atmaya başladı. Josie sandalyesine oturdu ve arkadaşının odada ileri geri yürümesini tenis maçı izler gibi izlemeye koyuldu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Josie.

"Öyle mi?" diye sordu Gretchen.

Josie masanın cam yüzeyine parmağının ucuyla pıt pıt vurdu. “Hey,” dedi, Gretchen’i durdurup gözlerinin içine bakmaya zorlayarak. “Aynen öyle. Her şey yoluna girecek.”

Gretchen iki eliyle birden sandalyelerden birinin arkasına tutunup Josie’ye doğru eğildi. “Nasıl anladın? Nasıl çözdün?”

Konuşmak, yapbozun parçalarını birleştirmek, her ikisinin de endişelerini dindirmeye yardımcı olurdu. “Şu araştırma, yani Doktor Larson’la James Omar’ın yürütmekte olduğu araştırmalardan biri doğumda ayrılan ikizler hakkındaydı,” dedi Josie. “Larson’la tanıştığımda esas derdinin o araştırma olduğunu düşünmüştüm. Trinity’yle benden çalışmaya katılmamızı istedi ve teklifini geri çevirdiğimde bu defa da Trinity’yi arayıp onun aklını çelmeye çalıştı.”

“Israrcı çıkmış,” dedi Gretchen.

“Hayır, bence kendini işine adanmış,” diye yanıtladı Josie. “Yani evet, ikimize de musallat oldu fakat bence niyeti iyi. Bu araştırmayla insanlara yardım etmek istiyor. Neyse, en başta Ethan’ın yalnızca biyolojik anne babasını merak ettiğini ve James’in uzak akrabalarının genetik profilleri vasıtasıyla onları bulmasına yardımcı olduğunu sanmıştım. Biliyorsun, artık internette her türlü site var.”

“Evet,” dedi Gretchen. “Reklamları sürekli önüme düşüyor. Doksan dokuz papele soyağacı profilinizi çıkaralım falan.”

“Evet, onlar,” dedi Josie. “Bence Ethan o testlerden birini yaptı ve ikizi olduğunu öğrendi. Bence erkek kardeşine o şekilde ulaştı.”

“Kız,” diye düzeltti Gretchen.

“Ne?”

“Ethan’ın ikiz kardeşi erkek değil, kız. Onlar çift yumurta ikizi; biri erkek, biri kız. İkisinden de birer tane.” Gretchen’in gülümsemesi buruktu.

“Demek bir de kızın var,” dedi Josie. “Bence Ethan onu buldu ve James’in araştırmasına katılmasını istedi. Doğumda

ayrılmış ikizler üzerinde yaptığı çalışmaya. Bence her şey böyle başladı. Fakat bu konuyu James'e açana kadar tek yumurta ikizi olmaları gerektiğinden muhtemelen haberi yoktu. Ne de olsa onun uzmanlık alanı genetik ya da epigenetik değil, kriminolojydi."

"Peki sence kız kabul etti mi? Çünkü bu Larson'ın dosyalarında onun da adı ve adresi olduğu anlamına gelir," dedi Gretchen. Panikten sesi bir oktav tizleşmişti.

"Hayır," dedi Josie. "Dediğim gibi tek yumurta ikizi değil de çift yumurta ikizi olduklarından araştırmamanın kriterlerine uymuyorlardı. Gerçi uyuyor olsalardı da kızın kabul edeceğini sanmıyorum. Bence onun esas amacı seni ve... babasını bulmaktı. Bana kalırsa Ethan araştırmalarını derinleştirdi. Önce senin annesi olduğunu çözdü, hayatını eşelediğinde de Ruh Eşi Katili'nin kurbanı olduğunu öğrendi."

"Ah, Tanrım," dedi Gretchen gözlerini yumarak. "Neden sadece polisi aramadı ki?"

"Polis sendin," dedi Josie.

Gretchen gözlerini açtı. Yaşlarla ıslıl ıslıl parlıyorlardı. "Hazır değildim. James beni aradığında, yani Ethan olduğunu söylediğinde... telefonda bana şeyden... şeyden hiç bahsetmedi..."

"O'Hara'yı da yanında getireceğinden?" diyerek doldurdu boşluğu Josie.

Gretchen başıyla onayladı. "Beni aradığında ve evimde olduklarını söylediğinde kendisini ve kız kardeşini kastediyor sandım. Az daha aklımı kaçıracaktım. Onlarla buluşmaya hazır değildim. Evvela onları uzaktan görmek istediğimden onlara arkadan gizlice yaklaştım. Tek istediğim onları görmektir. Nasıl olacağını bilmiyordum. Bana mı yoksa o... O'Hara'ya mı benzediklerini bilmiyordum."

Josie katilden ilk kez gerçek adıyla bahsetmenin Gretchen'i rahatsız ettiğini görebiliyordu. "Öylesi eminim çok sinir bozucu olurdu," diye mırıldandı.

“Evet. İtiraf ediyorum. Aynen öyle olurdu. Yine de onlar benim çocuklarımdı. O bebekleri hep istedim. Farklı seçimler yapsaydım ne olurdu diye düşünüp durdum. Belki yeterince güçlü ya da zeki değildim... Yirmi üç yıldır bunu kafamdan bir an olsun atamadım. Fakat olan oldu.”

“O’Hara’yı da yanında getirdiğini ne zaman fark ettin?”

“Evin arka köşesini döndüm. Garaj yolundan aşağı doğru yürüyordum. James beni gördüğünde gülümsedi. Acayip gergin görünüyordu. Tam evin önüne varmıştım ki O’Hara’nın sesini duydum.”

Tepeden tırnağa ürperdi. Bir kez daha gözlerini yumdu ve üst üste birkaç derin nefes aldı. Ardından gözlerini açıp konuşmayı sürdürdü. “Bana ne dedi, biliyor musun? *Merhaba, tatlım. Seni çok özledim.* Bu sesi kafamın içinde, kâbuslarımda kaç kez duyduğumu bilemezsin. Sesi kulağımdan hiç gitmedi. Dışarıda elini kolunu sallayarak gezdiği sürece geri dönmesinden korktum. Hep öyle yapacağını söylerdi. Buraya taşındığımda kendimi biraz toparladım fakat hiç geçmedi. O korku. Hayır, o dehşet.”

“James bir terslik olduğunu ne zaman anladı?”

“Ah. Sanırım ben daha gelmeden anlamıştı fakat artık çok geçti. O’Hara’yı alıp Denton’a getirmişti bir kere. Tepkimi gördüğünde gerginliği iyiden iyiye arttı. O’Hara, *Bir oğlumuz olduğundan bana hiç bahsetmemiştin*, dedi. İşte o anda James’in –yani o sıralar hâlâ Ethan olduğunu sandığım oğlanın– kızımı getirmediğini ve O’Hara’nın ondan haberi olmadığını anladım. Neyse, O’Hara öfkeden deliye döndü. Gözü hiçbir şey görmüyordu. Bakışlarındaki o soğukluk... Billy’yi öldürdüğü geceyi saymazsak gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bana hakaretler yağdırmaya başladı. James’e eve girmesini söyledim, 911’i aramayı akıl edeceğini umuyordum. Ne var ki verandaya adımını attığı anda O’Hara beni kısıkrak yakaladı. Boğuştuk,

sonra bana sağlam bi' tane çaktı. Silahımı alıp kafama dayadı. James'e şayet bir adım daha atarsa onu öldüreceğini söyledi."

"Aman Tanrım."

"James garaj yoluna geri döndü. Ağır ağır uzaklaşmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Koşmaya can attığını görebiliyordum. O'Hara beni yaka paça verandaya çıkarıp yere fırlattı. Silahı bana doğrulttu. *Başıma iş açtın*, gibi bir laf etti ve James o anda gevelemeye başladı. Bize her şeyi anlattı. Ethan Robinson olmadığını. Adının James Omar olduğunu. Ethan'ın ev arkadaşı olduğunu. Ethan'ın izimizi bulduğunu ve ne hikmetse annesiyle babasını bir araya getirmeye karar verdiğini, onu tutuklayabileyim diye bana sürpriz yapmak istediğini. Madem Ruh Eşi Katili'nin hayatta kalmayı başaran tek kurbanı polis olmuştu, o hâlde onu tutuklayan da o olmalıydı. Tüm bunların Ethan'ın başının altından çıktığını söyledi. O'Hara ona Ethan'ın nerede olduğunu sordu, James de bilmediğini fakat öğrenebileceğini söyledi. Ethan'ı aramakla ilgili bir şeyler mırıldanıp bize arkasını döndü ve işte o anda O'Hara onu sırtından vurdu. Bir an bile tereddüt etmeden. Oğlan ânında yere yığıldı. Şok olmuş, öylece donup kalmıştım. Sanki kendimde değildim. Yine o yirmi yaşındaki kızdım ve bu herif az önce kocamı vurmuştu."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Josie usulca.

"Sonra anahtarlarımı aldı. Hâlâ namlunun ucundaydım. Beni zorla içeri soktu. Beni... beni yine inciteceğini sandım. Tıpkı yıllar önce yaptığı gibi. Ne var ki tek istediği üzerinde Wawa yazan şu aptal kahve kupasıydı. Ardından onu arabama götürmek zorunda kaldım ve arka bahçeden geçtiğimizden bizi gören olmadı. Yanında plastik kelepçe getirmişti fakat bana sağlam bir tane vurduğundan onları kullanmasına lüzum kalmadı. Arabamın teşkilat tarafından tahsis edildiğini fark edince köprüde durdu. MVT'yi devre dışı bırakması gerekiyordu. Bu onu biraz oyaladı. Derken beni arabadan indirip bir kez daha dövdü." Alnını işaret etti. "Ardından beni bagaja tıktı. Son-

rasını pek hatırlamıyorum. Karanlıkta uyandım, elim kolum bağlıydı, başım zonkluyordu. Bir noktada beni bagajdan çıkardı. Ormandaydık. O kadar korkunç şeyler söyledi ki! Bana ve yerini bulduğunda Ethan'a neler yapacağını saatlerce anlattı da anlattı. Durduğunu, on dört yıldır elini kana bulamadığını fakat benim onu yine öldürmeye mecbur bıraktığımı söyledi. Ethan'a sayıp sövdü. Ethan'ın gerçek kimliğini ortaya çıkardığını, o yüzden ölmesi gerektiğini söyledi. Çenesi hiç durmadı. Sanki içine şeytan girmiş gibiydi. Bir noktadan sonra orada olduğumu bile unuttu sanki. Ağzında bir şeyler geveleyerek daireler çizdi durdu. Derken hava karardı. O da çekip gitti. Geri döndüğünde gündüzdü. Onu gördüğümde içim rahatladı. Yabani bir hayvanın gelip beni yemesinden korkuyordum. Gerçi belki öylesi daha iyi olurdu.”

“Seni o zaman mı serbest bıraktı?” diye sordu Josie.

“Tam o anda değil. Geri döndüğünde tamamen farklı bir insandı. Sakindi. Sanki biri ona uyuşturucu vermişti, o kadar farklıydı ki! Bana yiyecek ve içecek getirmişti. Bağlarımı çözüp üzerime bir battaniye attı. Tuvalet ihtiyacımı gidermeme izin verdi. Gayet akli başında bir insan gibi konuşuyordu. *Gerçek* hayatta öyle biri olduğunu düşündüm. Ona baktıklarında çoğu insanın gördüğü bu olmalıydı. Sonra bir şey fark ettim...”

Cümlesinin gerisini getiremedi.

“Ne?” diye sordu Josie usulca.

“Billy’yi öldürdüğü gece gergindi. Bu seferki gibi balataları sıyırmamıştı fakat... huzursuzdu. Sinirliydi. Kabaydı. Benimle işi bittiğinde çok daha sakindi. Tabak çanağın devrildiğini duyduğunda bile ilk içeri girdiği zamanki kadar paniklememişti. Sanki karşı konulmaz bir dürtüyü bastırmak için bize zarar vermesi gerekiyordu. Tıpkı bir uyuşturucu müptelasının ihtiyacı olan şeyi elde etmek adına kendini paralaması, istediğine kavuşunca da sakinleşmesi gibi. O da aynen öyleydi. 1994 yılında o kadar belli etmiyordu fakat bu defa anladım.”

“Sakinliğini birini öldürdüğüne mi yordun?”

Gretchen başıyla onayladı. “Ona, *Ne yaptın?* diye sordum ve o da *Senin şu piçin beni yapmak zorunda bıraktığı şeyi*, dedi. Sonra da yakalanmayacağını söyledi. Polislerin dangalağın teki olduğunu, yirmi yıldır yakalanmadığını ve şimdi de yakalanmaya niyeti olmadığını.”

“Yani onunla bir anlaşma yapmaya mı çalıştın?”

“Buna mecburdum. Hiç şüphesiz beni öldürecekti. Ben öldükten sonra Ethan’ın peşine düşeceğini biliyordum. Ethan’a ne yapması gerektiğini söylemişim fakat sözümü dinleyip dinlemeyeceğini ya da O’Hara onu bulmadan evvel dediğimi yapıp yapmayacağını öğrenmemin hiçbir yolu yoktu. Tek bildiğim zaman kazanmam gerektiği idi. Dediğim gibi... Beni öldürüp öldürmemesi umurumda değildi ama çocuklarım...”

“Onları korumak zorundaydın,” dedi Josie. “Anlıyorum.”

“Adını bilmiyordum ama Ethan biliyordu. Adını, nerede yaşadığını, her şeyi. Ethan’ı bulması hâlinde kızımdan da haberdar olacağını biliyordum. O zaman onu da gözünü bile kırpmadan öldürürdü. Çocuklarıma biraz zaman kazandırmak için yapabileceğim tek şey onunla öyle ya da böyle anlaşmaktı. Ne isterse yapacaktım. Ethan dediğimi yapmasa da polise gidecek kadar sağduyulu davranabilir diye düşündüm. Kızımı bulup polise gidecek kadar. Sırf bu yüzden O’Hara’ya James’in cina yetini üstleneceğimi söyledim. O çok zeki olduğu ve arkasında en ufak bir delil bırakmadığı için herkesin bana inanacağını söyledim. Buna bayıldı.”

“Tam bir kibir abidesi. Tıpkı FBI profilinde ifade edildiği gibi.”

“Evet, çok kibirliydi. Egosunun okşanmasına bayılıyordu. Canımı almak yerine beni ömrümün sonuna kadar hapse tıkırtabileceğini söyledim. Tıpkı yirmi yılı aşkın süredir polislerin ona yapmak istediği gibi. *Hayal etsene*, dedim. *Yaptığının yanına kaldığını hayal etsene. Sözüm ona adalet sistemini altüst*

ettiğini. Suratındaki ifadeden bu fikrin aklına yattığını anlayabiliyordum. Egosuna hitap etmişti. Bir cinayet mahallinden alıp diğerine bıraktığı şu yadigârlar gibi. İlla bunu yapmasına gerek yoktu fakat insanların sinirlerini bozmayı seviyordu, esas niyeti buydu. En başından beri niyeti buydu. Bence çiftleri hedef alması da bu yüzdendi. Karısı yan odada işkence görürken kocanın her şeyi duyup hiçbir şey yapamaması çok hoşuna gidiyordu.”

Gretchen durdu, rengi atmıştı.

“Otur,” dedi Josie usulca. “Biraz su iç.”

Masanın üstünden ona açılmamış bir şişe su uzattı ve Gretchen şişeyi alıp kafasına dikti. Ardından gerisin geri oturdu. Bu defa gerginden ziyade yorgundu. “Neyse,” diyerek konuşmayı sürdürdü, “özellikle de artık polis olduğumdan beni ömür boyu hapse tıktırmanın muazzam bir akıl oyunu olduğuna karar vermiş gibiydi. Ethan’ı rahat bırakması şartıyla ne isterse yapacağımı söyledim. Bana delinin teki olduğumu, Ethan’ın kim olduğunu bildiğini ve oğlanın ne yapmayı planladığını bilmeden onunla bir anlaşmaya tutuşamayacağımı söyledi. *Ethan seni ihbar etmek isteseydi bunu çoktan yapardı, belli ki tek istediği babasını tanımaktı*, dedim.”

“Bunu yedi mi?”

Gretchen omuz silkti. “Bilmiyorum. Neticede doğru, öyle değil mi? Ethan, O’Hara’nın bir seri katil olduğunu biliyordu ya da en azından tahminleri o yöndeydi ama yetkililere tek kelime etmedi. Yine de er ya da geç ihbarda bulunacağını düşünmek istiyorum.”

“Belki de hiçbiri ona gerçek gibi gelmemişti,” dedi Josie. “Daha ziyade bir oyun gibiydi. Sonra Omar bu işin boyunu aştığına dair mesajlar göndermeye başlayınca Ethan korktu.”

“Aynı fikirdeyim. Neyse. O’Hara’yla sıkı bir pazarlığa tutuştuk ve Ethan’a gözdağı verebileceğinde fakat onu öldüremeyeceğinde anlaştık. Ethan’ın öldürüldüğünü duyarsam ötecek-

tim. Ethan'ın aklını başına getiremezse bir de şahsen denemek istediğimi söyledim. Saatler sürdü. Çok uzun saatler. Onu ikna etmeye çalışarak konuşup durdum. Bence en başından beri Ethan'ı öldürmeyi planlıyordu. Ayrıca Omar'ın öldürüldüğü yerde bulunduğu işaret edecek hiçbir fiziksel kanıt olmadığından ve ben de gerçek kimliğini bilmediğimden itirafımın dikkate alınmayacağına kanaat getirmişti. Wilkins çiftinin evinde bıraktığı büyük ipucunun polisler tarafından bulunacağına hiç ihtimal vermiyordu. Ruh Eşi Katili tarafından öldürüldüklerinin ortaya çıkarılmasını bile umursadığı yoktu. Şimdiye dek Ruh Eşi Katili'nin işlediği suçlardan biri bile aydınlatılamamıştı. Bu onun en büyük başarısıydı. Kaçarak her şeyi mahveden bendim. Yıllarca izimi bulmaya çalıştığını ve aşağı yukarı on sene önce yerimi tespit ettiğini söyledi. Bu yüzden Doğu Yakası'na taşınmış. Beni gözetlemek, içindeki öldürme isteğini bastıramaması hâlinde elinin altında olmam hoşuna gidiyor-muş. Sık sık izlendiğim hissine kapılırdım fakat bildiğim kadarıyla kendini hiç belli etmedi. Beni öldürmek istediğini hiç sanmıyorum çünkü eğer öldürseydi oyun sonsuza dek biterdi."

"Bunca zamandır onu öldürmekten alıkoyan şey yine bu oyun olabilir. Neticede yaşlanıyordu, cinayet işlemek artık daha riskliydi ve senin üstünde böyle bir güce sahip olduğunu bilmek muhtemelen dürtülerini tatmin etmeye yetiyordu."

"Evet," dedi Gretchen, Josie'ye hak vererek.

"O'Hara anlaşmanın koşullarını kabul etti yani?" dedi Josie. "Ama sen Ethan'ı zaten aramıştın."

"Aslında tam bir mucizeydi. Arabayı O'Hara kullanıyordu. Anladığım kadarıyla Denton'a James'in kiralık aracıyla gelmişti ve izi sürülebileceğinden onu almak istemedi. Arka koltukta yatar pozisyondaydım ve telefonları yolcu koltuğuna attığını görmüştüm. Şansımı denemem gerektiğini biliyordum. Tanrı'ya şükürler olsun ki ellerimi önümden bağlamıştı, yani Omar'ın telefonunu alıp Ethan'ı aramam mümkündü. Fakat şifre ko-

rumalıysa boku yerdim. O'Hara'ya arabadan MVT'yi sökmesi gerektiğini yoksa polisin onu dakikalar içinde bulacağını söyledim. Anteni yerinden söksün diye onu arabadan indirdim ve işi daha uzun sürsün diye de tam yerini söylemedim."

Josie gülümsedi. "İşe yaradı."

"Evet. Ânında Ethan'a ulaştım ve nefes almadan konuşmaya başladım. Söylediklerimin ne kadarını ciddiye alacağından emin değildim ama kızımın yerini zaten bildiğini söyledi. Talimatlarımı, Şeytanın Usturası'ndaki ahbabımın adını ona tekrar ettirdim. Kız kardeşiyle birlikte emniyetli bir yere geçtiklerinde ne yapıp edip bana haber vermenin bir yolunu bulmasını tembihledim. Güvende olduklarından emin olduğumda gerçeği söyleyecektim."

"Planın işe yaradı," dedi Josie.

"Josie," dedi Gretchen kederli gözlerle. "Bana yardım etmene izin vermediğim için özür dilerim."

"Özre gerek yok. Katilin kolluk kuvvetlerinden olduğunu sanıyordun. Bu işleri karmaşıktırdı. Senin yerinde olsaydım farklı bir yol izler miydim, bilemiyorum. Başka türlü almayacağımız kararları o ânın telaşıyla hiç düşünmeden alabiliyoruz. Hayatta kalmaya odaklandığında her şey değişir."

"Teşekkür ederim," dedi Gretchen. Aradan birkaç saniye geçti. Gretchen'in dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Sana vurduğum için özür dilerim."

Josie bir kahkaha patlattıktan sonra ona göz kırptı. "Kendini affettirmek için bana birkaç tane Danimarka çöreği ısmarlaman gerekebilir."

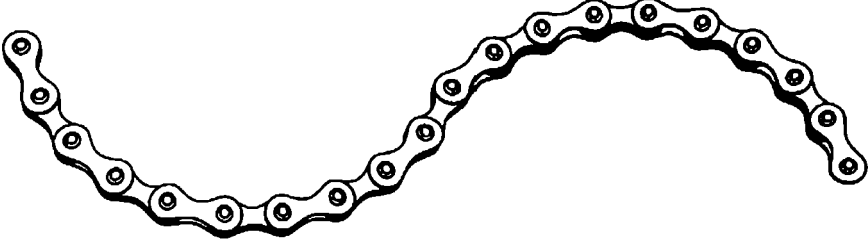
Derken odaya bir sessizlik çöktü. Josie'nin yerine bir türlü oturtamadığı son bir yapboz parçası vardı. "İkiz doğurdun," dedi. "Şeytanın Usturası seni ATF binasının önüne bıraktığında nasıl oldu da bunu fark etmediler? Seni muayene ettiklerini biliyorum. En azından bir sürü çatlağın olması gerekirdi."

Gretchen'in yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Yirmi üç yıl önce, San Diego'daki bir hastanede, Anne Carson adında genç bir anne prematüre doğum yaptı. İkizlerini yedi hafta erken dünyaya getirdi. Carson Bebek A ve Carson Bebek B. Kocamın ve babaannemin anısına onlara Billy ve Agnes isimlerini verdim. Üç kilo bile değillerdi. İki ay boyunca yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kaldılar. Olabildiğince başlarından ayrılmadım ama sonra Linc beni civardaki güvenli evlerinden birine yerleştirdi. Bebekler dünyaya gelmeden evvel sahte kimliğimi ayarlayan da oydu; onun sayesinde, doğum başladığında hastanedekilerin hiçbiri işkillenmedi. Ayrıca faturaları dert etmeme de gerek yoktu çünkü Anne Carson değildim. Fakat ilk o zaman sonsuza dek saklanamayacağımı ve o bebeklerin ihtiyaçlarını karşılayamayacağımı anladım. Çetedeekiler beni ATF binasının önüne bırakmadan önce çatlaklarımın belli olmaması için Linc beni bir güzel doğradı. Sezaryen olmamıştım, dolayısıyla vücudumda ondan kalma bir iz yoktu. Elbette riskliydi ama kimse benden şüphelenmedi."

Derken dışarıdan boğuk bir uğultu geldi. Gretchen ve Josie kaskatı kesilip sese kulak kabarttılar. Ses yaklaştıkça havalanmaya hazırlanan bir jetinkine benziyordu. Gürültü Josie'nin oturduğu sandalyeyi titretecek kadar yükseldi, yaklaştı ve nihayetinde sağır edici bir kreşendoya dönüştü.

Gretchen'in gözleri fal taşı misali açıldı. "Şeytanın Usturası. Buradalar."

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Denton Polis Merkezi'nin önündeki Harley Davidson denizi göz alabildiğince uzanıyordu. Sokağı doldurmuş, ne kadar şerit varsa hepsinde trafiği tıkamışlardı. Josie kaç kişi olduklarını saymaya bile yeltenmedi. Hepsinin başında Şeytanın Usturası armalı bandanalar vardı. Pek çoğu bildiğimiz motosikletçilere benziyordu: ağır, hırpani deri ceketler; uzun, dağınık saçlar; uzun ve gür sakallar; görünen yerlerinde dövmeler ve deneyimli bir polisi bile kıvrandıracak kadar tehditkâr bakışlar. Gelgelelim bugün kimsenin kıvrandığı yoktu. Gretchen, Josie, Noah, Dan LaMay, Heather Loughlin ve meraklı polis memurları karakolun basamaklarında durmuş, motosiklet denizinin ortadan ikiye ayrılmasını seyrediyordu. Deniz yarıldı ve başkaları tarafından kullanılan motosikletlerin arkasından iki kişi indi.

Josie motordan inerkenki acemiliklerinden bu ikisinin Gretchen'in çocukları olduğunu anladı. İkisi de kasklarını çıkarıp kendilerini buraya kadar getiren motosikletçilere uzattı. Ethan tıpkı James'le çekilip buzdolabına astıkları şu fotoğraf-taki gibi görünüyordu fakat Josie'nin beklediğinden daha ince uzundu. Tıpkı onun gibi uzun boylu ve zayıf olan kız kardeşinin uzun, kahverengi saçları beline kadar geliyordu. Kız yüzünü binaya döndüğünde Gretchen'a olan benzerliği Josie'yi

şaşkına çevirdi. Aslında ikisi de annelerine acayıp benziyordu. Josie yavaşça yaklaşmakta olan oğlanla kızı inceledi. Simalarında O'Hara'yı görebiliyordu fakat onun izi Gretchen'inkine nazaran çok silikti.

Gretchen merdivenden inip onları basamakların dibinde karşıladı. Garip bir sessizliğe bürünerek uzunca bir süre öylece durdular. Nihayet kız elini Gretchen'a uzattı. "Selam, ben Paula," dedi.

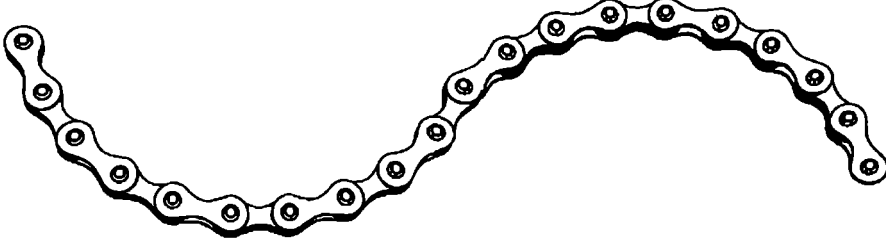
Josie durduğu yerden Gretchen'in ağladığını, yanaklarından yaşların süzüldüğünü görebiliyordu. Bu kızının elini ilk tutuşuydu. "Ben de Gretchen," dedi kurbağalarinkini andıran bir sesle.

Ethan, Gretchen'in boynuna sarıldı ve Gretchen ona yavaşça aynı şekilde karşılık verdi. Oğlunu kollarının arasına alıp kulağına usulca bir şeyler söyledi.

Tam o anda motosikletler bir kez daha kükredi. Karakolun önünden ayrılırlarken hepsi tek tek ellerini kaldırıp Gretchen'i selamladı, âdeta selam duruyorlardı. Gretchen ise son motorcu gözden kaybolana dek elini hiç indirmeden onlara karşılık verdi.

Josie basamaklardan inip kendini tanıttı. "Hadi içeri girelim," dedi sonra. "Konuşacak çok şey var."

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Josie otelin penceresinin önünde duruyordu. Ayaklarının altında New York City'nin ışıkları canlı bir varlıkmışçasına ışıldayıp parlıyordu. Bu defa bir vaka için değil de tatil için burada olduğundan Trinity'nin dairesinden görünene hayli benzeyen, hatta ondan bile güzel olan manzaranın tadını çıkarabiliyordu. Elbette oda Trinity'nin işiydi. Josie, Noah'yla birkaç günlüğüne kasabadan uzaklaşmak istediğinden bahsedince Trinity onların namına her şeyi ayarlamıştı. Josie, sırf daha sık ziyaretine gelsin diye Trinity'nin onu şehre âşık etmeye çalıştığından şüpheleniyordu.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Noah içeri girdi. Eli kolu broşür ve harita doluydu. Telefonunu kulağına bastırmıştı.

“Evet, tamam,” dedi telefona. “Bu iyi haber. Tamam. Ben ona söylerim.”

Telefonu kapatıp komodinin üzerine fırlattı. “Arayan Loughlin'di. Savcı Gretchen aleyhinde adaleti engelleme suçlamasında bulunmamaya karar vermiş. Ruh Eşi Katili nihayet yakalandığı ve basın davayı çok yakından takip ettiği için katilin hayatta kalan tek kurbanını yargılamanın tam bir halkla ilişkiler kâbusu olacağını düşünmüşler.”

“Harika,” dedi Josie.

“Evet,” dedi Noah. “Öyle.” Broşürleri havada salladı. “Manhattan haritası aldım.” Gidip broşürleri odanın köşesindeki masanın üstüne yaydı. “Biri Rockefeller Center turu için. Central Park’ta fayton gezisi, 9/11 Müzesi... Ah! Galiba Trinity bize yarınki Broadway gösterisinden iki bilet almış.”

Josie, Noah’ya arkasından sarıldı. Kollarını beline dolayıp yüzünü kürek kemiklerinin arasına gömdü. Noah, Josie’nin kollarının arasında dönerek ona gülümsedi ve saçlarını yüzünden çekti. “Burası harika,” dedi. “Ama doğrusunu istersen New York City’de görmek istediğim tek şey sensin.”

Josie sırtarak parmak uçlarında yükselip Noah’nın dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Benim de.”

LISA REGAN'DAN MEKTUP

Son İtiraf'ı okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Eğer kitabı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarım hakkında güncel bilgi edinmek isterseniz aşağıdaki bağlantıyı kullanarak abone olabilirsiniz. E-posta adresiniz kimseyle paylaşılmayacak ve cenniniz ne zaman isterse aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

www.bookouture/lisa-regan

Josie Quinn'in maceralarının bir sonraki perdesini okumak üzere kurgusal Pennsylvania kasabası Denton'a döndüğünüz için size tüm kalbimle teşekkür ederim. Josie çok daha merak uyandırıcı ve heyecan verici vakalar üstlenirken umarım sizler de buralarda takılırsınız.

Okuma deneyiminizi sizlerden dinlemek çok hoşuma gider. İnternet sitem ve Goodreads sayfam dâhil olmak üzere aşağıdaki sosyal medya hesaplarından bana istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz. Ayrıca eğer isterseniz kitabım hakkında inceleme yazabilir ve başka bir okura *Son İtiraf'ı* önerebilirsiniz. İncelemeler ve ağızdan ağıza tavsiyeler kitaplarımın başka okurlar tarafından keşfedilmesine çok yardımcı oluyor. Her zaman olduğu gibi desteğiniz için çok teşekkür ederim! Benim için dünyalara bedel! Sizden haber almak ve sizlerle tekrar buluşmak için sabırsızlanıyorum!

Teşekkürler, Lisa Regan

🌐 www.lisaregan.com

✉ @Lisalregan

📱 Lisa-Regan

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, öncelikle ve en çok harika okurlarıma ve sadık hayranlarıma teşekkür etmek istiyorum! Bitmek bilmeyen heyecanınız ve tutkuyla dolu desteğiniz, bu harika yolculukta yanımda olmanız benim için çok kıymetli. Attığınız her mesaj, gönderdiğiniz her e-posta ve yazdığınız her tweet için minnettarım. Gerçekten şahanesiniz! Eşim Fred'e ve kızım Morgan'a, beni daima yüreklendirdikleri, en çılgın sorularıma sabırla yanıt verdikleri ve genel anlamda hayatı yaşanmaya değer kıldıkları için gönülden teşekkür ederim. İlk okurlarım Nancy S. Thompson, Dana Mason, Katie Mettner ve Torese Hummel'a teşekkür ederim. Ayrıca Entrada'daki okurlarıma da çok teşekkürler. Ailemden William Regan, Donna House, Rusty House, Joyce Regan ve Julie House'a, daima yanımda oldukları ve güzel haberlere hiç bıkmadan heyecanlandıkları için minnettarım. Hayatımda bana destek olan, beni yüreklendiren, kitaplarımı tanıtan ve yoluma devam etmemi sağlayan şu "olağan şüphelilere" de teşekkür ederim: Carrie Butler, Ava McKittrick, Melissia McKittrick, Andrew Brock, Christine & Kevin Brock, Laura Aiello, Helen Conlen, Jean & Dennis Regan, Sean & Cassie House, Marilyn House, Tracy Dauphin, Michael Infinito Jr., Jeff O'Handley, Susan Sole, Funk ailesi, Traly ailesi, Conlen ailesi, Regan ailesi, House ailesi, McDowell ailesi ve Kay ailesi. 25 numaralı masadaki güzel insanlara da kalpten teşekkür ederim; bilginiz, desteğiniz ve güzel mizah anlayışınız benim için çok değerliydi. Ayrıca ilk üç Josie Quinn kitabını okuyup coşkuyla destekleyen tüm zarif blog yazarlarına ve eleştirmenlere de teşekkürlerimi sunarım!

Polislikle ilgili tüm sorularımı büyük bir hızla ve büyük bir titizlikle yanıtlayarak, anlatımı kurgu sınırları içinde ola-

SON İTİRAF

bildiğince gerçekçi kılmama yardımcı olan Çavuş Jason Jay'e gönülden teşekkür ederim.

Her zamanki gibi Jessie Botterill'e engin bilgisi, sarsılmaz desteği, heyecanı, yüreklendirmesi ve bana olan inancı için teşekkür ederim. Aynı şekilde, Bookouture ekibinin tamamına. Yazarları için böylesine özveriyle çalışan başka kimse yok. Hepiniz birer mucizesiniz ve sizlerle çalıştığım için kendimi son derece şanslı ve minnettar hissediyorum.

